ULLA FRÖHLING

Ființa din oglindă

POVESTEA UNUI CAZ REAL

De mică, Angela Lenz
a fost supusă violenței sexuale.
Prin torturi inimaginabile, droguri și spălarea creierului, ea a fost silită să se prostitueze în cadrul unei secte secrete și să îi chinuie pe alții în timpul unor ritualuri sataniste. Sub povara acestor chinuri, personalitatea ei s-a spart în multe alte personalități. Doar așa a putut supraviețui ororilor. Dar aceste evenimente traumatice și-au găsit totuși drumul spre suprafață, chinuind-o în continuare. După o terapie, și în ciuda interdicției de a dezvălui vreo informație sub amenințarea cu moartea, ea a găsit curajul de a vorbi despre dramele prin care au trecut atât ea, dar și alții.
Evident, Angela Lenz este un pseudonim. Autoarea a cunoscut-o cu cincisprezece ani în urmă și s-a documentat intens cu privire la personalitățile multiple înainte de a purcede la scrierea acestei cărți.

ISBN 978-606-609-005-6

editura rao

9 786066 090056
www.rao.ro
www.raobooks.com

Ulla Fröhling

FIINȚA DIN OGLINDĂ

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRÖHLING, ULLA
Fiinţa din oglindă / Ulla Fröhling ; trad.: Cornel Stoenescu - Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-005-6

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raoboooks.com
www.rao.ro

ULLA FRÖHLING
Vater unser in der Hölle

Copyright © 2008 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2008

2012

ISBN 978-606-609-005-6

Dedicăm această carte tuturor copiilor
care nu au supraviețuit

Realitatea poate fi mult mai îngrozitoare decât orice ficţiune. Acest raport documentar descrie prin ce trece un copil expus violenţei sadice organizate. Şi ce devine acest copil. Prim-planul realizat de Ulla Fröhling unei fete abuzate ritual ani de-a rândul, ceea ce i s-a întâmplat nu doar unei fete, ci şi multor altora, descrie într-o modalitate emoţionantă cum oameni, care conştient vor răul şi îl savurează, pun stăpânire pe o fiinţă căreia îi fac foarte dificilă eliberarea.

Psiholog Michaela Huber, psihoterapeut-instructor pentru tratamentul traumelor, prim preşedinte al secţiunii germane a ISSTD e.V.

Am recomandat deseori cartea Ullei Fröhling. Din păcate, astăzi s-au confirmat pe deplin toate grozăviile descrise acolo. Înainte eram consideraţi smintiţi noi, cei care dădeam crezare pacientelor şi pacienţilor noştri. Cartea ar trebui să fie citită de toţi cei care lucrează cu persoane traumatizate. Mă bucur că această cartevede lumina tiparului.

Prof. dr Luise Reddemann, terapeut traumatolog şi profesor de psihotraumatologie şi psihologie medicală la Universitatea din Klagenfurt.

Introducere

Asemenea unei pietre aruncate în apă,
violenţa produce valuri concentrice.
Apoi apa se linişteşte, piatra
rămâne aruncată în străfunduri şi
nimeni nu o mai vede.

Aceasta este istoria unei femei: Angela Lenz.

Angela Lenz este o personalitate multiplă. Afecţiunea denumită personalitate multiplă[1] poate fi privită ca un sistem de autoconservare a sufletului. O reacţie de stres posttraumatică, declanşată de violenţă extremă în copilărie, violenţă continuă, fără de scăpare şi insuportabilă. Tortură.

Şi este istoria cu putere de exemplu a multor oameni.

Pentru că Angela Lenz nu este singura care a trăit incestul, prostituţia forţată şi ritualurile unei secte sataniste din Germania. Tot ceea ce relatează Angela se confirmă prin declaraţiile altor victime. Relatările ei sună monstruos şi de necrezut.

De ce le-am crezut eu?

Angela Lenz nu se comporta nici ciudat şi nici confuz. Mai curând clar, cu sânge rece. Dacă nu îşi amintea ceva, o spunea şi îşi corecta greşelile. Mi-a expus contradicţiile personalităţilor ei, simţămintele şi concepţiile diferite ale acestora.

Consilieri pe problemele sectelor, poliţişti şi medici confirmă cercetările. Specialişti germani, olandezi, belgieni, americani, canadieni, englezi, spanioli, danezi, norvegieni, turci, israelieni şi australieni cu care am corespondat şi am discutat descriu fenomene şi evenimente similare din ţările lor. Mulţi dintre ei au desfăşurat

o activitate terapeutică de peste douăzeci şi cinci de ani cu victime torturate precum Angela Lenz.

Din certificate, corespondenţe, albume foto, documente oficiale, rapoarte medicale, radiografii, articole din ziare şi declaraţii ale martorilor am încercat să creez o imagine cât mai apropiată de adevăratele evenimente.

Istoria familiei Angelei nu mai poate fi reconstituită decât parţial. Tatăl ei este mort. În ce priveşte cauza înclinaţiei lui pedofile există câteva repere, în rest se pot face doar presupuneri. Referitor la trecutul familiei ei, sunt cunoscute violenţele şi promiscuitatea practicate de bunic, ca şi climatul accentuat pietist în care vieţuia familia de generaţii. Deci şi tatăl Angelei a fost crescut într-o familie care disocia până la extrem viaţa publică de cea privată. În istoria familiei a intervenit de timpuriu ceva ce, pe atunci, a fost diagnosticat drept schizofrenie.

Familia se află sub protecţia specială a statului. Dar sub a cui protecţie se află copiii din familiile care îi abuzează fizic şi spiritual, îi abuzează sexual ori îi neglijează? Majoritatea violenţelor au loc în spatele uşilor închise ale locuinţelor. În toată lumea.

Incestul este o vătămare psihică profundă şi o modalitate timpurie prin care multor copii li se împiedică evoluţia către autonomie şi percepţia unor limite clare. Stresul sub care se află permanent copiii mici le influenţează conexiunile nervoase din creier şi biochimia corpului: în caz de pericol, fiecare dintre noi produce automat mari cantităţi de „cocteiluri hormonale“ care ne fac capabili de luptă ori de fugă şi care apoi ne liniştesc. Dacă pericolul se repetă mereu şi mereu, imprevizibil şi inevitabil, atunci în corp se produce o proprie dependenţă de droguri. Dacă făptuitorul este şi protectorul – deci tatăl –, copilul trăieşte o condiţionare masivă. El devine un alt copil decât cel care ar fi trebuit să devină.

Ce start amar în viaţă!

Incestul este şcoala pregătitoare a prostituţiei, spune Francisco Orengo. Proxeneţii ştiu asta, subliniază psihiatrul spaniol, care a ajutat în clinica sa multe femei să scape de prostituţie. Aşa cum spune Orengo, proxeneţii recunosc aceste femei vătămate de timpuriu[2].

Este o știință transmisă din tată în fiu. Este și o capcană din care doar puțini scapă.

Cum a reușit Angela Lenz?

I-am reconstruit drumul vieții, luând în considerare locurile de care ea își amintește. Liniștita, frumoasa stradă cu vilișoare a copilăriei. Grădinița privată. Am urmat poteca ce ducea în spatele caselor și am ajuns în pădurea în care Angela a fost chinuită. Am ascultat predica unuia dintre făptuitori. La începutul cercetărilor mele, el mai era încă în funcția respectivă.

De ce mai era în funcție?

Angela nu l-a denunțat. Ea nu a denunțat pe nimeni.

Acesta este târgul făcut cu făptuitorii.

Noi le cunoaștem numele, știm unde trăiesc. Îmi notez de fiecare dată când „unchiul Paul" se mută în alt land federal, pentru că totdeauna el se înregistrează legal ca abonat telefonic. De la ultimul lui domiciliu, putea să-și arunce privirea într-un fost lagăr de concentrare.

Angela a consemnat numele făptuitorilor, locurile faptelor, toate circumstanțele săvârșirii faptelor. Nu doar avocatei ei. În mai multe locuri. În locuri din care cele consemnate nu îi sunt restituite nici măcar Angelei. De unde, în cazul morții ei, sunt trimise procuraturii. Și chiar în cazul în care unul din membrii de familie ai terapeutei, ai autoarei sau ai colaboratorilor la această carte pățesc ceva. Chiar dacă acel ceva arată ca un accident de circulație „absolut normal".

Acesta este târgul cu făptuitorii.

Ceva ce acceptă chiar și poliția.

Mult timp făptuitorii au fost mai tari decât autoritățile investigatoare. Fotografii ale unor scene de sadism sexual cu copii de cinci, trei, un an și chiar cu bebeluși sunt transmise în toată lumea prin magistralele rapide de date, înainte ca organele speciale de poliție să fie dotate cu hardware-ul și software-ul corespunzătoare pentru a putea realiza flagrantul delict. În ultimii zece ani, criminalitatea a avansat și mai mult. La începutul investigațiilor pentru această carte, doar puțini bănuiau ceea ce astăzi reprezintă realitatea cunoscută prin intermediul poliției: copii abuzați la „Second Life", o lume virtuală pe Internet[3]; tortura de bebeluși și copii mici online în fața camerelor web[4]; crime în mai multe țări europene, cu indicii care conduc clar la

satanism[5]. Încercări de muşamalizare când se descopereau reţele mafiote din politică, economie şi crimă organizată, în care deseori – ca în Saxonia, în anul 2007 – sunt menţionate abuzuri asupra copiilor şi bordeluri cu copii[6]. Un amestec exploziv. Când Angela a cunoscut această lume sumbră, în urmă cu decenii, nimeni nu accepta indiciile. Tabuul era intact, făptuitorii erau în siguranţă.

Astăzi tabuul începe să se sfărâme. Mulţi ziarişti nu se mai lasă înşelaţi. Şi nici mulţi medici: „Odinioară, noi, cei care credeam ce ne spuneau pacienţii, eram socotiţi nebuni" – spune prof. dr Luise Reddemann. „Astăzi, toate aceste grozăvii pe care le-aţi descris în cartea dumneavoastră s-au confirmat, din păcate, în totalitate".[7] Cunoştinţele medicale şi terapeutice se dezvoltă[8]. Cercetarea creierului poate proba cu tomograful cu magneto-rezonanţă *switch*-ul, adică trecerea de la o personalitate la alta. Şi există trei investigaţii privitoare la violenţa rituală în Germania, ca şi un studiu pe Internet cu rezultate de pe toate continentele. Se poate ca unele fragmente ale amintirilor Angelei Lenz să fie sugestionate de făptuitori. Altele pot fi imagini ale chinurilor trăite ori amintiri reprimate, poate pentru a se proteja de cunoaşterea întregii dimensiuni a faptelor părinteşti. Totuşi, după cincisprezece ani, eu sunt convinsă încă de faptul că Angela Lenz a trăit violenţa extremă, torturi sadice şi abuzuri rituale.

Pentru a evita identificarea Angelei, a familiei ei actuale şi a celei din care provine, numele, datele, locurile, profesiile victimelor şi ale făptuitorilor au fost modificate. Acelaşi lucru este valabil pentru hobby-uri şi discipline sportive. Şi numele terapeutelor „Nina Temberg" şi „Elisabeth Gebhard" sunt pseudonime.

Numele şi citatele oamenilor de ştiinţă menţionaţi, psihiatri, terapeuţi (prof. dr Onno van der Hart, psiholog Michaela Huber, pedagog Anne Jürgens, dr Richard Kluft, dr Catherine Fine, dr Arne Hofmann, Monika Veith, Thorsten Becker, Francisco Orengo şi alţii) sunt autentice. Interviurile cu ei au avut loc.

Traumele amintite, aşa-numitele flashback-uri ale personalităţilor multiple deseori nu au o calitate temporală. O senzaţie fără timp şi spaţiu. Cine este sub influenţa unei amintiri traumatizante deseori nu ştie că trăirea a trecut. Groaznica amintire se prăvăleşte asupra omului

ca un val. Ea sau el trebuie readus pe tărâmul faptelor. Practic, se face astfel: „Uite, aici este podeaua, te afli bine proptit în ea, ești în siguranță, a trecut". Tradus: acești oameni suferă deseori de pierderea orientării în timp. Exact acest lucru îl vor făptuitorii: cine nu poate preciza nici locul și nici timpul nu poate reclama pe nimeni.

De aceea fiecare capitol ce relatează amintirea unei traume are la început o scurtă listă cu evenimente istorice, pentru a localiza trauma și a o fixa în timp: asta s-a întâmplat când la radio se transmitea „Sugar Baby Love", când a devenit Helmut Kohl cancelar, când Charles Manson a ajuns în pușcărie pentru crimă rituală.

Câteva episoade sunt preluate din povestirile altor supraviețuitori. Cursurile vieților oamenilor crescuți în culturi distructive au o structură prestabilită. Din ea face parte transmiterea violenței către propriii copii. Acest lucru poate merge până la omor.

Cel puțin de acest lucru ea a scăpat.

Dar l-a trăit.

Scrierea acestei cărți a însemnat apropierea de insuportabil. Atât de mult încât acesta a devenit fizic sesizabil. Insuportabilul petrecut Angelei: acela de a fi victimă. Asta a fost destul de greu. Dar ce a urmat a fost și mai greu: a fi făptuitor. Pentru că Angela a trecut prin ambele suferințe.

Violența este ca o spirală ce se rotește mereu, tot mai departe. Am încercat să găsesc un limbaj care să evite transmiterea violenței, dar trebuia spus ceea ce s-a petrecut.

Pentru că s-a petrecut cu adevărat. Și continuă să se petreacă.

Unele strategii prin care cercurile de pornografie infantilă și cultele distructive penetrează terapiile celor recuperați din rândul acestora sunt atât de înfiorătoare, încât inițial nu voiam să cred că există. De aceea, asemenea trucuri psihologice au fost incluse în carte abia după ce cel puțin trei terapeuți le-au descris independent unul de altul. Acest lucru este valabil, de exemplu, pentru utilizarea perfidă de înregistrări audio-video realizate de terapeută, care inițial aveau drept scop să producă aversiune ori teamă.

Descrierile Angelei Lenz prezintă două lumi: una luminoasă, veselă, colorată și alta întunecată, în negru și maro, amenințătoare, plină de orori și violență. Plină de violență trăită. Unele din personalitățile Angelei vor răzbunare. Însă majoritatea vor doar „ca lumea

luminoasă să vadă, în sfârşit, că există cu adevărat şi cealaltă lume, lumea întunecată".

Există în mod real, aici, chiar lângă noi. Nu doar în localitatea belgiană Sars-la-Buissiere, unde Marc Dutroux tortura şi ucidea. Sau în pădurile de lângă Milano, unde formaţia Heavy Metal „Beasts of Satan" omora prin ritualuri sataniste. Sau în Franţa, la Angier, unde patruzeci şi cinci de copii cu vârste cuprinse între şase luni şi doisprezece ani au fost siluiţi şi vânduţi pentru prostituţie de către şaizeci şi şase de adulţi, printre care se aflau şi propriii părinţi. Sau la Londra, unde în anul 2001, după cum afirmă Scotland Yard, au dispărut trei sute de băieţi de culoare cu vârste între patru şi şapte ani. Sau în Portugalia, unde au fost descoperite peste şase sute de cazuri de violenţă sexuală asupra copiilor din lanţul de cămine de stat Casa Pia. Sau în Spania, unde în iulie 2007, în cadrul „Operaţiunii sancţionarea", poliţiştii au arestat un număr de şaizeci şi şase de suspecţi şi au confiscat cincizeci de milioane (!) de fotografii reprezentând torturi de copii. Şi chiar aici, la noi.

Se va ajunge să se facă lumină în întunericul acestei lumi secrete?

Ulla Fröhling

Capitolul 1

VOCI

STEFANIE

„Nu ştiu că nu ştiu nimic"

Locuinţa străină

Totul este în ordine.

Adormise doar o clipă. Nici un motiv de panică. Să stea cuminte. Acesta era cel mai important lucru. Să nu îşi piardă controlul asupra nervilor. Cândva, va descoperi ea unde este. În a cui locuinţă.

De cele mai multe ori, descoperea asta. Era foarte pricepută la aşa ceva. Să se prefacă de fiecare dată că nu ştie nimic, să asculte, să observe cu atenţie. Şi să stea cuminte.

Ceva nu descoperea însă niciodată: cum ajungea în aceste locuri străine pentru ea. Ce se petrecuse înainte. Dar de mult nu îşi mai punea astfel de întrebări. Reteza trecutul, aduna câteva fire disparate şi mergea mai departe.

De data aceasta, era întinsă pe o canapea. Material aspru, poate pânză de in, maro cu dungi gri. Câteva perne. Nu erau pe placul ei. Un acvariu, un raft cu cărţi. Patru ferestre, toate închise. Doar o uşă, închisă şi ea.

Nu trebuia să facă nici o greşeală.

Rămase nemişcată şi trase cu urechea. În spatele uşii era linişte. Era, evident, singură. Bine. Asta îi oferea timp pentru a privi în jur, a se acomoda cu mediul. Să facă o pauză pentru a cerceta amintirile. Ştia deja că uneori îşi pierdea cunoştinţa şi îşi revenea într-un alt loc. Acasă – dacă avea noroc. Pe undeva pe stradă, noaptea, fără cheia casei, dacă avea ghinion. În toate cazurile, era mai bine ca mai întâi să fie singură. Aşa nu trebuia să explice nimic, să mintă.

Întinse picioarele. Cu atenţie. Mişcă braţele, degetele. Nu, nu avea dureri. Era bine.

Privi ceasul de mână. Dar nu era al ei, pe acesta nu îl mai văzuse, de fapt nici nu era un ceas adevărat, nu avea cadran, limbi, ci doar un şir de cifre: 15:35:23, iar ultimele cifre se modificau permanent. Văzuse un astfel de ceas la modă, în urmă cu puţin timp, într-o vitrină şi la mâna unui prieten de afaceri al tatălui ei. Dar ea nu poseda aşa ceva. Oricum, fratele ei ar fi fost primul care ar fi primit un astfel de dar. Nu ea.

Trecu rapid şi peste asta, ca de fapt peste majoritatea surprizelor din viaţa ei.

Mai departe.

Se ridică. Puse mâna pe masă şi bătu cu degetele darabana pe tăblia din lemn. O masă joasă, grea, cu o scrumieră pe ea, în care era o ţigară fumată pe jumătate, nestinsă.

...o ţigară nestinsă!

O cuprinse panica: cineva fumase aici cu puţin timp în urmă. Mai era cineva în casă!

Se ridică uşor în picioare, dădu de-o parte părul care îi venise pe faţă, se duse la uşă şi apăsă încet clanţa. Dincolo de uşă era un coridor lung, îngust şi întunecat. Pipăi după întrerupătorul pentru lumină. Nu, mai bine nu aprindea lumina. În semiobscuritate desluşi şase uşi, dintre care două erau deschise. Dincolo era probabil uşa de la intrarea locuinţei, cu o legătură cu chei în broască. Fugi la ea, răsuci cheia şi apăsă pe clanţă. Uşa rămase închisă. Afară! Vreau afară! Zgâlţâi clanţa, trase de ea, se aruncă în rama din lemn, bătu cu pumnii în geamul mat, dădu cu capul.

– *Răsuceşte cheia de două ori!* spuse o voce.

Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Când apucă pentru a doua oară cheia, mâna îi tremura atât de tare, încât cheia alunecă din broască şi căzu cu zgomot pe podeaua din lemn.

Ca un foc de armă.

Avu senzaţia că se prăbuşea în interiorul ei.

Acum trebuia să se liniştească.

Cu spatele la perete se lăsă încet în jos, apucă din nou cheia şi o ridică. Dar care era cheia potrivită? Le examină pe toate.

– *Aceea,* se auzi o voce, şi ea aproape că scăpă cheile iarăşi din mână. Nu se mai uită în jur, băgă cheia în broască, o răsuci de două

ori, uşa se deschise şi ea o luă la fugă pe scări sărind câte trei-patru trepte. Te rog, te rog, fără uşi încuiate!

Se opri în stradă şi privi în jur. Nu mai fusese niciodată aici. Pavaj cu piatră, un autotractor care trecu cu zgomot pe lângă ea. În depărtare era o pajişte, câteva vaci. Mirosea a umezeală, a ploaie şi a grajd. Era un sat, iar ea venea dintr-un oraş mare. Aşadar, era departe de casă. O luă de-a lungul drumului, găsi o tăbliţă cu numele străzii, dar numele nu îi spunea nimic.

Poteca era umbrită de arţari înalţi şi bătrâni, cu coroana deasă. Dintr-unii căzuseră deja fructele, drumul era plin de mici aripioare cu seminţe. Ridică una şi o puse pe nas. Cum de arţarii fac deja fructe? Era ceva neobişnuit, ştia asta precis.

Şi toţi pomii erau plini de frunze. Ieri, erau încă neînfrunziţi. Şi este şi cam cald pentru luna martie. Ieri, suflase un vânt rece. Era cumva în Sud? Ieri, ieşise soarele, dar fusese atât de răcoare, încât mama îi ceruse să pună pe ea un palton. O ascultase. Era mai inteligent aşa, ştia ea bine. Dacă asculta, avea şanse mai mari să nu mai piardă din nou câteva ore. Atâta lucru învăţase şi ea.

Se privi în jos şi se îngrozi. Pantaloni-jeans zdrenţuiţi, de i-ar vedea mama ei! Cu tăieturi făcute parcă intenţionat. Se putea vedea pielea dedesubt. Ai cui or fi de fapt pantalonii? Ai ei nu erau cu siguranţă. Vârî mâinile în buzunare dar nu găsi nimic. Nici pantofii nu îi aparţineau. Pantofi sport, coloraţi ciudat, pe care era înscris un nume, Reebok; nu erau ai ei.

Să continue să meargă.

O claxonă o maşină, cineva necunoscut îi făcu semn şi trecu pe lângă ea. „De ce a claxonat?“ se întrebă ea, dar numai pentru un moment.

Se gândi că, după numerele de înmatriculare ale maşinilor, putea identifica locul unde se afla. Se duse la trei maşini parcate. FL, Flensburg. Era în Nord, oricum nu în împrejurimile Kölnului. Cum ajunsese aici? Nu, să nu pună întrebări greşite. Cum ajunge din nou acasă? Aceasta era întrebarea corectă.

Departe, un bărbat alerga către ea, pe partea străzii pe care mergea ea: înalt, slab, păşind foarte repede. Purta pălărie, aşa că nu îi putea vedea chipul.

Frică.

Se întoarse şi o rupse la fugă către casa din care ieşise. Uşa clădirii era încă deschisă, intră şi închise uşa după ea. O văzuse? Observase unde fugise? Dacă venea după ea?

De fapt, de ce se temea? Nu cunoştea răspunsul. Îl cunoştea pe bărbat? Nu. Sau totuşi... Nu, cu siguranţă. Atunci de ce fugise? Nu ştia. Şi de ce aici, înapoi? Dar unde altundeva să fi fugit?

Din nou în locuinţa străină... trebuia să dea de o urmă. De undeva trebuia să înceapă. Aşa făcea mereu. Iar, dacă şi afară îi era frică, putea foarte bine să rămână înăuntru. Urcă treptele din nou, încet. Uşa locuinţei era încă întredeschisă. Sună. De două ori. Nu apăru nimeni. Lângă sonerie era un nume: Lenz. Nu cunoştea pe nimeni cu acest nume.

– Alo! strigă ea tare şi mai sună încă o dată.

Nimic.

Intră în locuinţă, dar lăsă totuşi uşa deschisă şi trase sub ea ştergătorul de picioare, ca să nu se închidă singură. În hol era un garderob cu fotografia în mărime naturală a unei femei. Semăna oarecum cu ea, dar avea păr lung şi era mult mai bătrână. O mătuşă pe care nu o cunoştea? Veniseră aici pentru a înnopta? Ieri, după înmormântare? Poate că mama şi fratele ei erau plecaţi doar pentru scurt timp şi vor reveni imediat. Da, aşa trebuia să fie: vor apărea imediat în uşă şi totul se va clarifica.

Dar cum se face că nimic nu îi părea cunoscut? Că trebuie totuşi să fi aruncat o privire în jur, înainte de a adormi. Paltonul ei ar fi trebuit să fie în garderob şi pe undeva trebuia să fie şi îmbrăcăminte, lucruri, poate un geamantan al mamei, al fratelui ei.

Nu conta.

Să nu se mai gândească la asta.

Deschise încet toate uşile locuinţei. Erau multe jucării şi haine pentru copii, deci aici erau şi copii. Una dintre camere părea să aparţină unui copil mai mare şi alta unuia mai mic; în ambele era o harababură teribilă. Ar trebui să vadă mama ei asta.

Într-un colţ se mişcă ceva. Un câine! Fugi la uşă pentru a evada din nou. Pe scări, îşi dădu seama că animalul era foarte calm. Ridicase doar scurt privirea când intrase ea în cameră, aflase şi îşi lăsase

din nou botul pe labe. Se întoarse șovăind și se uită după colț în ochii câinelui. Era un boxer tânăr, dădu din coada scurtă, se ridică, căscă, se scutură și veni spre ea. Ea întinse mâna și el i-o linse. „Simpatic câine de pază", gândi ea, „nu mă cunoaște și totuși este prietenos".

După ce se convinse că în afară de ea și de câine în locuință nu mai era nimeni, închise ușa, o încuie și se puse pe treabă. Deschise dulapuri, trase sertare, luă cărți în mână.

De parcă încerca să fixeze cumva realitatea. Dar realitatea era ca nisipurile mișcătoare.

Nimic nu rezista.

În dormitor găsi un plic cu fotografii de familie. O femeie cu păr blond, lung – era aceeași cu cea de pe posterul din hol? Trei copii, unul dintre ei prea mare pentru a fi copilul femeii. În spatele lor, un bărbat mai în vârstă, cu mânecile suflecate. Avea privirea energică, protectoare. Toți îi erau străini. Intră din nou în panică.

„Tăticule", gândi ea, „ajută-mă!" El o ajutase totdeauna. Împotriva mamei, a fratelui. Îl iubise așa de mult... Fusese înmormântat ieri. A fost sfârșitul copilăriei ei minunate. Acum era nevoită să o scoată la capăt singură cu mama și cu fratele. Rămăsese cu o femeie care o șicana și cu un frate care totdeauna se alia cu mama. Tatăl ei o părăsise la nevoie și ea abia avea treisprezece ani.

El era mort. În fața ochilor îi reapăru sicriul și groapa în care ea se uitase ieri și se simți singură, înfricoșată și deznădăjduită. Stătea într-o locuință străină și pe obraji îi curgeau lacrimi. Parcă o sugruma o mână. Se lăsă să cadă pe pat și își plânse mâhnirea pe perne străine. Căci acum nu mai era nimeni care să îi spună: „dezmeticește-te!" Ca ieri, la mormânt. Acolo nu avusese voie să plângă.

Ieri: sub pământ

Pământul negru și umed cade cu zgomot pe sicriul lustruit. Zgomotul îi bubuie în cap. De parcă ei i s-ar arunca pământ pe cap. „Acum este rândul meu", gândește ea. Acum trebuie să arunce bobocul roz de trandafir. *„Nu pot. Vreau să plec."* Privește ramurile goale ale pomilor și încearcă să își imagineze că este în altă parte.

Departe de mamă, în a cărei durere afişată nu crede, pentru că ea ştie mai bine. Mama, aşa cum stă lângă ea, îndurerată şi feminină în acelaşi timp. Ce mai plânge, pentru că aşa se cuvine la înmormântarea propriului bărbat. Mama, care totdeauna face exact ce trebuie. Pe dinafară, unde poate fi văzută.

Departe de frate, care stă lângă ea şi jeleşte, dar este bucuros de moartea tatălui. Acum este capul familiei, acum lui trebuie să i se dea ascultare.

Departe de pastor, aşa cum stă acolo în rasa lui neagră şi vorbeşte despre tânăra viaţă luată dintre noi – tata avea doar patruzeci şi cinci de ani – şi despre hotărârea Domnului, care uneori este de neînţeles, dar pe care trebuie să o acceptăm. „Mieroasă chestie, de care el habar nu are", gândeşte ea.

Acum citează din biblie: „În lume vouă vă e teamă, dar consolaţi-vă, eu am trecut dincolo". „Asta se poate spune", gândeşte ea, „iar acum tăticul este întins acolo jos, şi pe mine m-a părăsit la greu. Şi eu am abia treisprezece ani. El s-a dus, s-a dus într-un sicriu". Capacul este pus, el este cât se poate de sigur, lui nu îi poate face nimeni nimic". Şi din nou încearcă să facă abstracţie de teama ei.

Asistase ca paralizată la coborârea tatălui în gaura aceea întunecată, din care se ridica un iz de umed, de pământ. „Nu este nimic în el" – gândise ea – „de aceea nici nu m-au lăsat să mă uit în sicriu. El nici nu este mort. Este vorba doar de o pedeapsă. *Probabil că a trădat ceva.* După toate acestea, îl vor aduce înapoi şi vor râde şi se vor comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Imediat va apărea lângă mine, mă va lua în braţe, eu nu mă voi mai teme şi totul va fi bine."

Dar nimic nu va fi bine, ea aruncă floarea şi teama i se accentuează. Apoi familia se aşază în şir, în timp ce bărbaţii le trec prin faţă, le strâng mâinile sau chiar îi îmbrăţişează. Sunt vreo două sute, un şir lung, negru, care se scurge prin dreptul lor. Pe mulţi dintre ei îi cunoaşte din vizite, festivităţi sau din fotografiile de concediu dintr-o mulţime de albume, pe care mama ei le alcătuia cu mare grijă – de vacanţe în sine nu îşi poate aminti. Şi îi mai cunoaşte de la sărbătorirea zilelor de naştere, în special de la propria ei zi. Totdeauna era ceva deosebit când veneau aceştia, tatăl se bucura, iar mama făcea sendvişuri.

Era curios doar că nu își putea aminti ce cadouri îi făceau bărbații de ziua ei. Și de câte ori nu se chinuise să își amintească. Și jocurile jucate de ei. Le uitase pe toate. Dar desigur că fuseseră foarte frumoase, căci tăticul era bine-dispus și repeta mereu cât de grozavă fusese și această petrecere de ziua ei. Și el spunea totdeauna adevărul.

Bineînțeles că este vina ei pentru că nu își poate aminti. Ceva nu este în regulă cu ea. Remarcase acest lucru de mai multe ori. Și mama ei spunea asta. Poate că are dreptate. Ceva este greșit. Ea face ceva într-un mod greșit. Probabil că trebuie pur și simplu să își mai adune gândurile. Să se străduiască mai mult. Să fie mai atentă.

Dar oricum știe foarte sigur că și-a sărbătorit ziua de naștere cu unii dintre bărbații aflați aici, la mormântul tatălui ei. Mai demult. Când era mică. Dar nu și în ultimii ani.

Sau poate că da?

Când fusese de fapt ultima ei zi de naștere? Neimportant, decide ea, căci nu își amintește.

Dar își mai amintește bine cea de-a șasea aniversare a zilei ei naștere. De ce? Nu știe nici ea. Trebuie să se fi petrecut ceva deosebit. Poate că pentru prima dată își dăduse seama că nu putea să rețină ce cadouri i se făceau de ziua ei. De-ar putea să ghicească... Ce îi dăruiau bărbații de ziua ei. Pentru că trebuia să fi fost ceva grozav. În orice caz, asta afirmau bărbații.

Atunci, la cea de-a șasea aniversare, își pusese în gând să fie foarte atentă.

Alaltăieri: formidabile sărbătoriri ale zilei de naștere

– Ți-am adus ceva minunat, îngerașul meu, spune bărbatul cel înalt, cu un pardesiu din material aspru, aplecându-se asupra ei, ridicând-o cu o mână și punând-o călare pe cealaltă mână. Hopa, hopa, călărețul care, dacă mai cade, țipă.

O mai vede în fața ochilor pe mama ei cum îmbrăcă haina de astrahan, zâmbește în fața oglinzii, își aranjează permanentul proaspăt, se tamponează ușor după urechi cu puțin parfum din flaconul

strălucitor, spune „o seară plăcută în continuare" şi închide după ea uşa de la ieşire.

Apoi mama dispare, ca şi acea petrecere aniversară, iar ea nu află ce cadou minunat i-au adus acei bărbaţi.

Aşa se întâmplă mereu.

Şi ce frumos începuse ziua.

Tăticul îşi luase liber, pentru a petrece cu ea cea de-a şasea aniversare. Îi făcuse cadou o carte cu poveşti şi un costum dintr-un material ecosez, cu o rochiţă foarte scurtă. Pe care trebuia să o probeze pe loc şi să se învârtească pe masă în faţa lui.

– Îngeraşul meu, spunea el, şi atunci mama se supăra.

Pe urmă, o supărau pe mama şi mai mult. Asta este mereu cel mai simpatic lucru.

De mama îi este tare frică, ea o pocneşte imediat ce nu îi convine ceva. Uneori, o loveşte şi fără nici un motiv. Atunci trebuie să fie rapidă şi să se ferească. A învăţat asta între timp. Pentru că mama loveşte totdeauna doar o dată. Dacă este iute şi se fereşte cu îndemânare, înseamnă că a avut noroc. Şi ghinion în acelaşi timp, pentru că timpul trece apoi teribil de incoerent, se face brusc seară fără măcar să fi observat.

Dar, dacă tăticul este cu ea, de cele mai multe ori mama nu mai îndrăzneşte. Lui nu îi este teamă de ea. Ba chiar o ia peste picior. În ce o priveşte pe mama, totul trebuie să fie perfect. Ea spune că aşa trebuie să fie într-o familie de director de bancă. Acest lucru este în fond ceva special, şi de aceea trebuie să te comporţi în consecinţă. Cuţitul şi furculiţa trebuie să stea în dreapta şi în stânga farfuriei, în aşa fel încât capetele mânerelor tacâmurilor să fie exact la marginea tăbliei mesei, dacă le priveşti de deasupra, perfect perpendicular. Dar cel mai bine este să ţii linia aceea lungă exact pe cantul tăbliei şi să poziţionezi cuţitele şi furculiţele cu ajutorul ei. Acestea nu trebuie nici să depăşească marginea mesei şi nu trebuie nici să se vadă vreo bucăţică din faţa albă de masă. Altfel, o încasezi.

Acesta este doar un aspect.

Lingurile trebuie să fie aşezate de-a lungul marginii superioare a farfuriei, cu mânerul orientat spre dreapta. Distanţa dintre farfurie şi lingură trebuie să fie exact aceeaşi ca distanţa dintre farfurie şi

furculiță și dintre farfurie și cuțit. Aici nu te mai poate ajuta nici o linie, ci trebuie să apreciezi tu. Asta se învață. Ouăle nu trebuie în nici un caz deschise cu cuțitul, ci trebuie să fie lovite în cap cu lingurița pentru ouă, până cedează coaja.

Astăzi, nu este doar aniversarea zilei de naștere, ci este și Vinerea Mare. Asta este foarte frumos, a zis mama. Dar de ce este foarte frumos, nu a spus. Iar tăticul a fost azi-dimineață de-a dreptul vesel, a luat oul și i-a făcut capac cu cuțitul. Și picături din gălbenuș au sărit pe fața de masă. Asta a fost grozav! Bineînțeles că mama s-a înfuriat, a ocărât și l-a cicălit până când lui i-a dispărut buna dispoziție, s-a încruntat, iar chipul lui uscățiv s-a întunecat. Când s-a săturat de astea, a aruncat șervetul pe masă, în așa fel că un colț a intrat în cana cu lapte, și a zis:

– Hai Angela, Angelina, îngerașul meu, noi plecăm!

Și fiica lui râse emoționată, îl luă de mână și se bucură că acum îl putea avea doar pentru ea pe minunatul ei tătic. Căci, dacă i se adresase cu Angelina, însemna că voia să fie singur cu ea. Era bine, pentru că el era cel mai bun tată din lume.

Și precis făcuseră ceva grozav. Din păcate, nu mai știe ce anume. Dar nu face nimic, căci acum sunt din nou acasă și trebuie să sosească imediat oaspeții. Va primi cadouri și vor juca jocuri antrenante. Spera că de data aceasta va reține ce fel de jocuri sunt acelea. La bucătărie, mama deja a preparat sendvișurile, a pus la rece vinul și berea și acum aranjează pernele canapelei în camera de zi.

– Vino, îngeraș, hai să gustăm ceva, spune tăticul.

Se strecoară împreună în bucătărie, închid ușor ușa după ei, șterpelesc căpăcelele roșiilor umplute cu salată din carne și ciugulesc brânza din aranjamentul în formă de arici. Tocmai când îndesa fiecare în gură câte o bucată groasă de sparanghel rulată în maioneză și șuncă fiartă, mama deschide ușa bucătăriei, o altoiește pe fiică – așa de rapid că aceasta nu se poate feri – și se ceartă cu tăticu'. E o cârpă, un papă-lapte, un ratat jalnic, un pierde-vară în pubertate. O muiere de nimic. Și încă multe altele. Dar toate acestea nu sunt adevărate, bineînțeles, pentru că în realitate el este cel mai bun tătic din lume.

Dar deodată apar în hol oaspeții veniți la aniversarea ei. De unde or fi apărut atât de brusc? Că doar nu a sunat nimeni la ușă.

Şi vine şi mama din baie – până acum fusese în bucătărie – şi când se iveşte din baie, rujul, machiajul genelor şi mai ales vocea ei sunt ca noi. Îi primeşte cu amabilitate pe colegii de afaceri ai bărbatului ei, le ia pardesiele, se interesează de sănătatea lor, pălăvrăgeşte, le arată sendvişurile, aduce tava de argint pe care se află un şervet brodat, pune pe el patru pahare din cristal pline cu lichior, pe care, cu un zâmbet prietenos, le oferă oaspeţilor.

După care alege un disc, îl pune pe picup şi reglează volumul până când Paul Kuhn, cu vocea lui melodioasă, cântă nici prea tare, dar nici prea încet, ci tocmai aşa cum trebuie: „În fiecare zi te iubesc un pic mai mult".

În final, se desparte cordial de ei. Toţi sunt impresionaţi de mama ei, care ar fi o adevărată doamnă, o gazdă desăvârşită – zic ei.

Asta spun mereu.

Când se află deja în hol, cineva sună la uşă, mama deschide, iar bărbatul cel înalt şi cu pardesiu dintr-un material aspru se apleacă asupra mâinii mamei, fără a-i atinge însă mâna cu buzele.

– Ah, îngeraşul meu! strigă acesta când se îndreaptă şi priveşte peste umerii mamei, care se apleacă imperceptibil, căci bărbatul a descoperit-o pe cea sărbătorită, care priveşte timidă, numai cu un singur ochi, de după uşa bucătăriei. Stingheră şi puţin cam temătoare.

Dar totul este în ordine. Atunci când totdeauna ai atâţia musafiri adulţi la aniversarea ta, poţi fi puţin stingheră. La grădiniţă, a auzit că la alţi copii evenimentul decurge altfel, ei primesc în vizită copii. Dar ea este ceva mai deosebită, iar familia ei este una mai bună decât a celorlalţi care trebuie să se mulţumească doar cu vizita unor copii.

– Vino încoace! strigă bărbatul, şi vocea lui este puternică. Ţi-am adus iarăşi ceva minunat, îngeraşule.

Apoi el se apleacă spre ea, o saltă cu o mână şi o pune călare pe cealaltă mână cu degetele desfăcute.

– Hopa, hopa, călăreţul care, dacă mai cade, ţipă – cântă el cu voce puternică.

Ceilalţi bărbaţi râd, iar uşa se închide în spatele mamei ei.

Totul este foarte vesel.

De şi-ar putea aminti ce îi dăruiesc mereu bărbaţii de ziua ei...

Ieri: îngropat şi uitat

Iar acum ei se află din nou în faţa fetei. La groapă. Astăzi, sunt prezenţi şi vecini, veniţi din oraşul în care a trăit cu părinţii şi cu fratele ei. Vede aici parteneri de afaceri de-ai tatei, colegi, manageri, funcţionari bancari, medici, patroni de firme din alte oraşe. Mulţi au venit cu avionul – unul a venit chiar cu avionul personal –, alţii cu maşinile. Nu a mai văzut niciodată atâtea automobile Daimler la un loc. Este aici şi un judecător, mai sunt avocaţi, un pastor, chiar şi un om politic, adică deputat în Landtag – îi explicase de mai multe ori mama. Şi ea a remarcat că mamei îi era ruşine pentru faptul că familia ei nu este atât de selectă. Doar astfel de lume a venit. Oameni respectabili, de vază. Ca tatăl ei. Stau acolo tăcuţi, în pardesiele lor grele, negre.

Mai întâi, îi prezintă condoleanţe mamei, apoi trec şi pe la ea, unul după altul. Primul, un director de bancă venit cu avionul în mod special azi-dimineaţă la München de la Berlin, o mângâie drăgăstos pe cap, îi netezeşte grijuliu părul scurt, se apleacă deasupra ei şi o strânge atât de tare în braţe, încât pardesiul lui greu o zgârie pe gât şi zice:

– Dacă vorbeşti, eşti moartă.

Nu vorbeşte în şoaptă. De ce ar face-o? Oricare dintre cei de aici poate să audă ce spune.

Simte o vibraţie în trup, ceva se apropie de ea venind de departe. Priveşte dincolo de bărbat, la pomii, la şirul ordonat de căsuţe din depărtare. Ca nişte cutii curăţele, una lângă alta. Vibraţia se apropie. Încearcă să scape de ea, încearcă să perceapă vântul suflând prin pomi, să îl distingă prin vâjâitul din urechile ei. Trage cu putere o batistă printre degetul mare şi arătător, pentru a simţi tivul cu vârful degetelor. Totuşi, vibraţia se amplifică. Se uită la bărbaţii care trec pe lângă groapa tatălui ei şi îşi doreşte să fie cu el. Ar vrea să fugă, dar nu poate mişca nici măcar un picior. Este atât de slăbită, încât crede că îşi va pierde cunoştinţa în orice moment. Poate că va cădea în groapa tatălui ei. Ar fi frumos.

Dar ei nu mă înspăimântă! Nici să nu se gândească la asta. Că mă înspăimântă! Mă doare-n fund de asta. Sunt tare, mult mai tare decât ceilalţi, sunt un băiat, sunt curajos şi nu sunt un laş.

Simte foşnetul inundându-i urechile, simte dureri de cap ca nişte zvâcnituri, o ceaţă i se aşterne pe ochi, dispare şi apoi i se aşterne din nou. Se simte paralizată de teamă. Tremurul i se extinde în tot trupul. Vine un alt bărbat la ea. O apucă de mână.

Să spună liniştit ce vrea. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie. De zile întregi merge aşa. Asta călește.

Odată cu bărbatul se amplifică teama. Dar de ce îi este teamă? El nu i-a făcut nimic. Priveşte fix în groapă. Toate acestea nu sunt adevărate. Desigur că doar visează. Unul dintre multele ei visuri groaznice. Nimeni nu are visuri atât de groaznice ca ea. Şi de asta şi-a dat seama între timp. Pe nesimţite. Întrebând cu prudenţă. Mereu pe altcineva din clasa ei. Făcând pauze lungi între întrebări. Interesându-se ce visuri simple şi frumoase au alţii. Despre lucrurile pe care şi le doresc, despre vacanţe, zbor, uneori despre lucrările scrise primite în clasă. Nimeni în afară de ea nu visează torturi, chinuri, ţipete şi sânge.

Doar ea.

Are din nou în faţa ei un bărbat care o priveşte.

De zile întregi este aşa. A început imediat după ce ceilalţi au venit de la antrenament şi ne-au spus că tăticu este mort. Nu trebuie să spunem niciodată ceva rău despre tata, a zis mama. Nu mi-a spus mie, i-a spus Tamarei. Dar ei îi era indiferent, pentru că îl iubea atât de mult pe tata. Şi eu, dar eu nu o iubesc pe mama, îmi este indiferentă şi ce behăie ea îmi este tot indiferent. Apoi a venit Stefanie şi a vrut să plângă, dar nu avea voie şi fratele a spus că mă va omorî dacă fac probleme. Au mai venit câţiva unchi şi câteva mătuşi pentru a o consola pe vaca nebună de mama şi au zis că nu ar fi nici o problemă să aranjeze ca să arate a sinucidere şi că nimeni nu ar avea ceva împotrivă şi nici mama. Eu trebuie doar să fac ce zic ei. Pot să mă pupe-n fund. Idioţii nu mă înspăimântă, îmi este indiferent ce spun ei.

Le spun în faţă ce cred eu despre ei, ca şi profesoarei smintite care ne-a destăinuit de ce Kathya şi Senta au fost aproape omorâte în bătaie şi au trebuit să stea zile de-a rândul în dulap.

– Angela! şuieră mama şi o apucă de mână.

Ce s-a întâmplat? Se uită toţi la ea. Pastorul o ţine de cealaltă mână. Cum a ajuns aici? Că stătea lângă groapă. Şi de el îi este frică. De ce? Îl cunoaşte de mulţi ani. Peste puţin timp, el îi va da confirmarea, dar, de fiecare dată când ea trece prin faţa casei lui, îi este frică. De ce?

Că mă bagă înăuntru.

Dar ea nu a fost niciodată în casa lui. Ce-o fi acolo?

– Angela!

O privesc toţi. Ce a făcut? „Nu am făcut nimic", gândeşte ea. Dar de mult nu mai spune aşa ceva. Căci, dacă ar face-o, ar fi şi mai rău. „Şi minciuna trebuie pedepsită mai sever" – ar certa-o ei. Trebuie să fie atentă, să se stăpânească. Să se controleze mai mult. Să facă ceea ce aşteaptă ceilalţi de la ea. Ce aşteaptă ei? Abia acum se uită la bărbatul din faţa ei. De cât timp stă aşa? Are mâna întinsă. Către ea. Ea trebuie să îi dea mâna. I-o dă. O trage către el şi o strânge în braţe. O ţine aşa. Apoi mai slăbeşte strânsoarea, dar îi păstrează mâna într-a sa. O priveşte în ochi şi spune:

– Mai fă asta o dată, şi eşti moartă.

Îi este iarăşi tare dor de tatăl ei. Vrea să fie cu el. Să stea întinsă lângă el în sicriu. Vrea ca el să o ţină strâns, să o apere de lume. Căci el este singurul care poate să facă asta. Singurul care a fost totdeauna bun cu ea. Priveşte în groapă şi o vede mărindu-se. Şi adâncindu-se. Apropiindu-se de ea. „Dacă tăticu' este cu adevărat acolo jos" – gândeşte ea – „vreau să fiu cu el". Este un dor pe care îl resimte ca un taifun. Îşi închipuie că acum este întinsă alături de el, foarte aproape de el, în deplină siguranţă.

Şi aşa se întâmplă.

Străina

Deschise ochii. Pleoapele îi atârnau grele. Grele şi fierbinţi. De plâns. Privi în jur. Era tot în locuinţa aceea străină. Pe pat. Se uită la fereastră. Afară era întuneric. Era seară?

Mama putea să revină în orice moment. În nici un caz nu trebuia să o vadă aşa. Trebuia să se liniştească. Să se adune. Să se autocontroleze. Încetă să mai plângă. Se ridică în capul oaselor şi aranjă perna. O întoarse, ca să nu se vadă urmele lacrimilor. O batistă. Pe undeva pe aici trebuia să găsească o batistă.

Era aproape sigură că la înmormântare îşi pierduse cunoştinţa. Bineînţeles, se prăbuşise iarăşi. Şi era de înţeles. Totuşi, nu trebuia să arate atât de plânsă când va reveni mama. Acum trebuia să o scoată la capăt cu femeia.

Deschise şifonierul şi găsi o batistă bărbătească. Se duse în baie, ca să se spele pe faţă. Dădu drumul la apă până când aceasta se răci. Îşi ţinu încheieturile mâinilor în apă până când îngheţară. Se aplecă şi lăsă apa să îi curgă pe faţă. Mult timp. Se îndreptă şi se privi în oglindă. Înlemni. Din oglindă o privea o femeie.

Dar nu era ea. Era o adultă. Era în vârstă. Mult mai în vârstă decât ea. Avea cel puţin treizeci ori patruzeci de ani. Avea păr lung şi arăta exact ca femeia din fotografia de pe hol.

Alergă înapoi, pe hol, la poster. Dar nu era un poster, era tot o oglindă, din care o privea aceeaşi femeie din baie. Cu păr lung. Aceasta nu era ea. Ea avea părul scurt. Privi fix în oglindă. Imaginea pâlpâi, pentru un moment se văzu pe sine însăşi, tânără, cu părul scurt. Duse mâna la păr. Femeia din oglindă făcu acelaşi lucru. Ambele aveau păr lung. Femeia din oglindă purta aceeaşi jeanşi zdrenţuiţi, făcea exact aceleaşi mişcări, apoi deschise gura.

– Nu, spuse ea, asta nu este adevărat.

Ştia că îşi pierduse cunoştinţa câteva ore şi că după aceea avea deseori probleme, dar era vorba de câteva ore sau de o zi, cel mult trei zile. Sau chiar patru. Nu se putea aşa ceva.

Căută prin locuinţă şi găsi un ziar. Era datat joi, 9 septembrie 1993. Scria pe fiecare pagină. În bucătărie era atârnat un calendar, ce arăta aceeaşi dată. Dar era anul 1975. Era 12 martie 1975. Pe 11 martie fusese înmormântat tăticu'. Ieri. Ce oameni ciudaţi trebuie să fie cei care locuiesc aici. Dar nu mai voia să se gândească la asta. Era neimportant. Important era cum să iasă din acest coşmar. Şi din acest corp bătrân. Cum putea să revină în lumea ei?

Să sune acasă, se gândi brusc şi porni să caute un telefon. În camera de zi, era unul care arăta cu totul altfel decât ştia ea. Nu avea

disc cu cifre. La început, nu știu ce trebuia să facă, dar în cele din urmă apăsă pe taste și formă numărul mamei sale. Răspunse o voce de bărbat. O voce necunoscută. Se sperie și închise. Ce însemna asta? Îi trecu prin cap că se afla în alt oraș. Uitase de prefix. Formă din nou numărul. De această dată, răspunse o femeie necunoscută. Vru să închidă din nou telefonul, dar se adună și întrebă:

– Aș putea vorbi cu doamna Bahr?

Și auzi ceea ce se temuse că va auzi: nu era nici o doamnă Bahr. Nu o cunoștea. Nu auzise niciodată de ea. Adresa era corectă? Da, răspunse vocea. Ei locuiau acolo de câțiva ani.

„Dar noi unde suntem?" se întrebă ea. Ea, mama, fratele? Nu există așa ceva. Așa ceva se petrece în basme, nu în viața reală. La spiriduși. În Köln fusese un meseriaș care se încurcase cu spiridușii. Și cu frumoasa din pădurea adormită. Pe care o înțepase cineva. Dar aici nu existau spiriduși cu care să danseze în timp ce anii treceau fără ca ea să fi observat, și nici un prinț care să o trezească sărutând-o. Și nici măcar nu dormea. Între timp, își învineți brațul de ciupituri, și nu se trezise. Era evident trează. Și evident că, încă o dată, trebuia să se descurce singură.

Singură de tot.

„Liniștește-te" gândi ea în panica ce o cuprinsese. Asta era cel mai important. Dacă rămânea calmă, totul va trece. Ca totdeauna. Chiar dacă durea puțin. Ori dacă sângera. Pentru că și asta trecea.

Pe perete, deasupra telefonului, era un bilet pe care abia acum îl remarcă: „Număr de urgență pentru toți cei care au nevoie de ajutor" – scria pe el. Putea să telefoneze acolo? La niște străini? Mai bine nu. Sau totuși să sune? Dacă cineva avea nevoie de ajutor, aceea era ea: închisă într-un trup străin, într-o lume străină. Șovăi puțin, dar ce avea de pierdut? Formă numărul. O voce răspunse:

– Temberg.

O voce de femeie, prietenoasă, moale.

– Alo, spuse ea timidă, își drese glasul și tăcu. Ce să spună? Știa că, uneori, oameni de care ea nu își amintea, o cunoșteau. Așa că întrebă:

– Mă cunoașteți?

Femeia de la celălalt capăt al firului ezită, apoi răspunse:

– Cred că da, dar nu sunt prea sigură.

Ce răspuns era acesta?

Apoi femeia întrebă:

– Cine eşti?

„Sunt Stefanie" gândi ea, dar mai ştia că nu avea voie să îşi spună astfel niciodată. Aşa că îşi spuse numele oficial: Angela Bahr. Dar străina nu se dădu bătută. Vru să ştie dacă nu există şi un alt nume, unul pe care să nu îl cunoască nimeni. Unul ţinut de ea pentru sine. Şovăi, pentru că numele ei era secret, niciodată nu îl mai destăinuise. Un simţământ puternic o avertiză, ca şi cum cineva îi interzicea sub ameninţarea unei pedepse grele, să pronunţe numele. Dar în acelaşi timp, în această voce necunoscută era ceva ce îi câştiga încrederea. De aceea, în cele din urmă i-l mărturisi:

– Mă cheamă Stefanie.

– Stefanie, spuse vocea, iar ea se simţi atât de bine auzind-o. Stefanie, nu trebuie să te temi. Fii calmă, eşti în siguranţă!

– În siguranţă? Dar eu nu ştiu nici măcar unde sunt. Nu am mai fost niciodată aici. Este doar un bilet deasupra telefonului cu un număr de urgenţă, de aceea v-am sunat. Este o locuinţă absolut străină. Aparţine unor oameni pe care nu i-am văzut niciodată. Nu ştiu cum am ajuns aici. Nu cunosc zona, e un amărât de sat. Eu locuiesc în Köln. Vreau să ajung acasă. Vreau la tatăl meu. Nu îmi puteţi spune unde este tăticul meu?

Reîncepu să plângă şi adăugă:

– Mama se întoarce imediat şi nu am voie să plâng.

– Stefanie, mama ta nu mai vine. Nu îţi fie teamă. Stai liniştită.

Cumva, chiar se mai linişti la auzul vocii, deşi nu o cunoştea pe femeie. Şi ce îi spusese ea era mai curând neliniştitor decât liniştitor. Cum adică mama ei nu se mai întoarce? De unde putea să ştie această femeie că nu se mai întoarce?

– Nu ţi se întâmplă nimic, continuă vocea, iar Stefanie simţi că ar fi vrut să audă mereu această voce. Eşti în siguranţă. Nu ţi-au mai spus şi ceilalţi acest lucru?

Şi acest lucru era îngrijorător.

– Care ceilalţi? Aici nu mai este nimeni. Sunt singură în casă. Nu mai este nimeni. Doar un câine prost.

Apoi riscă să pună întrebarea pe care o evita totdeauna:

– De fapt, de unde mă cunoașteți?

Femeia făcu o pauză, iar Stefanie o auzi trăgând aer în piept. Nu avusese voie să pună întrebarea? Simți în vocea femeii o urmă de nesiguranță, când aceasta spuse:

– Încă nu te cunosc personal, Stefanie, dar ceilalți mi-au povestit deja multe despre tine. Ei fac terapie la mine. Sunt terapeută.

Iarăși ceilalți! De-a dreptul îngrijorător, pe ea nu o cunoștea nimeni. Nu știa nimeni că exista Stefanie. Nimeni nu putea să știe. Șovăi, apoi cuteză să întrebe:

– Care ceilalți?

– Îi vei cunoaște pe toți. Sarah și Traute, Martha, Miranda și Magda. Și ceilalți. Le era dor de tine. Și-au dorit foarte mult să revii.

Chestiunea devenea tot mai trăsnită. Cum putea să îi fie dor de ea cuiva necunoscut? Femeia vorbește aiurea. Nu putea să o creadă. Dar avea o voce atât de frumoasă, încât trebuia să vorbească în continuare.

Ca și cum ar fi auzit-o, femeia continuă:

– Cel mai bine este să te așezi pe un scaun comod, Stefanie, și să te destinzi. Trebuie să te liniștești.

Asta își spunea și ea mereu. Dar în orice moment aici puteau veni oameni necunoscuți, și ea mai trebuia să știe și unde se afla.

– Aici totul este atât de ciudat și nu înțeleg. În jurul meu sunt ziare datate greșit. Am pe mine lucruri pe care nu le recunosc. Dar cu certitudine nu sunt ale mele. În oglindă am părul lung, dar părul meu este scurt. Totul este ireal. Și îmi e atât de frică!

Femeia făcu o pauză lungă. Stefanie se panică.

– Mai sunteți la telefon?

– Da, Stefanie, și nu închid telefonul până când nu te liniștești. Nu știi că uneori timpul trece fără ca tu să observi? De data aceasta, a trecut ceva mai mult timp.

Cum să nu știe. Doar că până acum crezuse că doar ei i se întâmplă așa ceva. Se interesase de acest lucru pe ici, pe colo, cu mare grijă. În clasa ei, la prietene. Dar toate puteau să relateze dintr-o suflare ce făcuseră aseară ori la sfârșit de săptămână; și toate știau foarte bine unde fuseseră în ultima vacanță. Numai Stefanie habar nu avea. Dar nimeni nu trebuia să știe acest lucru. Oare femeia străină știa?

– Vei înţelege totul, Stefanie. Îţi promit să îţi explic tot când ne vom vedea. Dar acum trebuie să te întorci la locul de unde ai venit.

Iar? Să se întoarcă de unde venise? Stefanie era complet zăpăcită:

– Nu ştiu de unde am venit. Ultima dată am fost la mormântul tatălui meu. Să mă întorc acolo?

Femeia oftă uşor. Stefanie se sperie: iar greşise?

– Stefanie, se auzi vocea la telefon, blândă, dar şi serioasă, aş dori să vorbesc acum cu Sarah. Dar o pot face doar dacă te linişteşti, dacă te destinzi.

– Dar aici nu este nici o Sarah! Aici nu este nimeni. V-am spus doar! Sunt numai eu. Am căutat prin toată casa.

Simţi din nou lacrimi în ochi. Ce voia femeia asta?

– Închide pur şi simplu ochii şi imaginează-ţi că te întorci. Ce vezi?

– Peretele! În spatele meu este peretele.

– Te rog să ai încredere în mine, Stefanie, vreau să te ajut cu adevărat. Dacă îţi închizi ochii şi îţi imaginezi că pătrunzi în interiorul tău, unde nu ţi se poate întâmpla nimic, atunci poţi să stai o perioadă să te linişteşti, iar mai târziu discutăm din nou. Este în ordine?

Nu înţelegea o vorbă, dar voia să aibă încredere în femeie. Făcu o încercare şi închise ochii.

Dar îi redeschise imediat.

– Nu! Că doar nu sunt nebună. Totdeauna când închid ochii, mi se întâmplă ceva. Atunci dispar din nou şi cine ştie cât timp trece până apar undeva, unde sunt o femeie bătrână, şi viaţa mea este încheiată.

– Îţi promit că nu se întâmplă asta, Stefanie. Îţi voi explica tot, atunci când ne vom vedea. Te voi lua, ca să putem face cunoştinţă.

– Hm...

– Este în ordine?

– Când?

– Peste patru zile.

– Când, mai precis?

– Luni, adică pe 13 septembrie. Exact la ora cinci şi douăzeci de minute, după-amiaza.

– Hm...

– Este în ordine?

– Hm ...

– Da?

– Da.

– Bine, Stefanie, spuse vocea atât de odihnitoare, cu toate că spunea chestii ciudate. Închide ochii şi pătrunde în tine. După aceea poţi să te priveşti din exterior. Dintr-un loc sigur. Sarah te va ajuta. Acum eşti foarte calmă şi pătrunzi în interiorul tău. Te întorci şi apoi pleci foarte încet într-acolo de unde ai venit. Şi vocea mea te va însoţi în acest timp.

Stefanie închise ochii. Era întuneric, nu vedea nimic. Trebuia să pătrundă în interiorul ei? În interior? Cum aşa? Ce fel de loc sigur era acolo? Dacă exista aşa ceva. Sicriul tatălui i se păruse ieri sigur. Totuşi, acum vedea unde dusese acest lucru. Nimic nu era sigur. Dar poate că putea să se liniştească puţin. Era destul de tensionată.

Foarte bine că era atât de întuneric. Şi cald. Plăcut. Auzea din depărtare vocea femeii. Şi lucrul acesta era plăcut. Frumoasă voce.

– Sarah, spunea vocea încet, din depărtare. Aş vrea să vorbesc acum cu Sarah. Dacă este posibil să vină Sarah, aş dori să vorbesc cu Sarah.

Totul era calm.

Femeia vorbea în continuare calm, de parcă o învelea cald şi sigur pe Stefanie, cu o pătură moale. Sau ca razele soarelui, care încălzesc pielea când te afli undeva, pe o insulă izolată, sigură. Aşa cum era acum Stefanie. Abia mai auzea ce spunea femeia:

– Voi rămâne la telefon până când vine Sarah. Când va veni, Sarah va vorbi cu mine.

Dar aici nu era nici o Sarah.

Nu era nimeni aici.

Minute întregi femeia repetă rugămintea la telefon. Liniştită, sigură şi răbdătoare:

– Oriunde se află Sarah acum, mă va auzi, îmi va da ascultare şi va veni la mine. Rămân aici şi o aştept.

Nimic.

– Voi continua să vorbesc până când mă aude Sarah. Ştiu că Sarah mă aude. Va veni la mine, îmi va răspunde.

Brusc, din depărtare, Stefanie auzi o voce ponderată şi uniformă. Calmă. Auzi cele două voci vorbind între ele, ceva ca un murmur, fără să înţeleagă sensul vorbelor lor.

– Oh, Nina, drăguţ din partea ta să ne telefonezi, spuse noua voce.

– Nu, Sarah, voi m-aţi chemat, răspunse vocea de la telefon. Uită-te la ceas!

– Este cinci şi jumătate! e timp lipsă. Nu iarăşi asta! Ce s-a întâmplat?

– Cât timp vă lipseşte?

– Pe la ora patru, copiii mai erau încă aici. Wolfgang a venit mai devreme de la lucru, ca să meargă cu Christian la meciul de fotbal. Puţin mai înainte, mama lui Wolfgang a luat-o şi pe Barbara, ca să ne putem relaxa şi noi. Două ore, cred, lipsesc cel puţin două ore.

– Sarah, care a fost ultimul lucru pe care l-aţi făcut?

– Nimic, am stat doar pe canapea. Traute a fumat şi ne-am gândit.

– La ce v-aţi gândit?

– Hm..., cred că ne-am gândit la Stefanie. La cât de mult ne lipseşte. La buna ei dispoziţie şi la pofta ei de viaţă. Am fost atât de trişti că a murit atunci, la înmormântare. Sunt optsprezece ani de-atunci.

– Sarah, Stefanie nu este moartă. M-a sunat.

La ambele capete ale liniei telefonice era linişte. Atâta linişte, încât nu se auzea nici respiraţia.

– Este posibil? întrebă Sarah.

– Aşa se pare, răspunse Nina Temberg, ceva cam nesigură.

Cele două făcură din nou o lungă pauză. După care Sarah întrebă:

– Ce mai face?

– Este complet dezorientată. Am discutat mult cu ea, ca să o liniştesc. Încă nu a înţeles că au trecut optsprezece ani de când a fost ultima dată acolo. Crede că înmormântarea a avut loc ieri.

– Ah, Doamne!

– Da. Dar nu cred că a făcut ceva. A fost doar în casă şi a încercat să se regăsească.

– Şi acum?

– I-am promis lui Stefanie că o aduc înapoi, când veniţi voi la mine data viitoare, zise femeia.

Stefanie putu să înțeleagă aceste cuvinte și fu ușurată să audă confirmarea.

Cele două tăcură din nou. Nina Temberg oftă și trase aer adânc în piept.

– Noi habar nu aveam, spuse Sarah. Nu am bănuit nimic despre asta. S-a întâmplat fără ca noi să putem întreprinde ceva. Crezi că a apărut pentru că ne-am gândit atât de intens la ea?

– Poate. De aceea, Sarah, încearcă, te rog, să nu te mai gândești atât de intens la ea, pentru că este important ca ea să rămână în interior. Nu știm cum se va comporta în exterior. Există pericolul ca Stefanie să se întoarcă la mama ei, dacă descoperă unde trăiește acum. Prefer să îi explic totul în liniște. Dar, dacă intri în contact cu ea, Sarah, cum ai putea să o ajuți?

– I-aș putea arăta locuința, ripostă Sarah, și aș pregăti-o atent pentru familie.

– Este bine, dar spune-i că el nu este soțul ei și nici copilul nu este al ei.

– Normal, răspunse vocea lui Sarah, și Stefanie sesiză în ea o urmă de nerăbdare, ce ar fi vrut parcă să exprime faptul că și ea se gândise la asta.

Nu era soțul ei?

Bineînțeles că nu era. Stefanie nu avea soț. Avea doar treisprezece ani. Nu avea nici măcar un prieten.

În timp ce noua voce expunea chestiile astea aiuritoare cu calm, de parcă aceste povești demente ar fi absolut normale, Stefanie se străduia să o descopere pe femeia căreia îi aparținea vocea. Dar nu vedea pe nimeni. Poate că și asta se afla în ceața ce acoperea totul.

Treptat Stefanie nu mai putu să urmărească discuția; vocile se pierdeau într-un murmur îndepărtat.

După un timp, vocile deveniră iarăși inteligibile; își luau la revedere. Stefanie resimțea dureros faptul că nu le mai auzea. Ca pe un dor de casă. De parcă ar fi cunoscut vocile acestea de mult timp.

Apoi receptorul fu pus în furcă, iar convorbirea luă sfârșit.

Angela privi telefonul în fața căruia se afla. Sunase? Așteptă un moment. Nu, evident că nu sunase, pentru că ar fi trebuit să mai sune

o dată. De ce stătea aici? Probabil că tocmai voia să se ducă în bucătărie şi să pregătească cina. Şi rămăsese în faţa oglinzii din hol, ca să verifice dacă trebuia ştearsă.

Se privi în oglindă, îşi dădu de-o parte buclele de pe frunte, se gândi că ar putea să se ducă la coafor, şi îşi privi ceasul de mână. Era şase şi câteva minute. Cum a zburat timpul! Wolfgang şi Christian trebuiau să vină acasă imediat. Desigur că, după meciul de fotbal şi de la aerul curat, aveau o foame de lup.

Se duse în bucătărie, scoase veselă şi tacâmuri din dulap şi puse o faţă de masă pe masa din bucătărie. Aşează pe ea un vas mare cu chifteluţe de viţel, preparate la prânz, scoase din compartimentul pentru legume salată, roşii, castraveţi, mere şi avocado. Rapid şi cu mişcări rutinate le curăţă, le tăie mărunt, presără peste ele nuci tăiate şi prepară un sos de salată. În final, decoji câteva ouă fierte tari, le tăie felii şi decoră cu ele salata. Mai puse şerveţele pe farfurii, puse apa de ceai şi făcu curăţenie. Gata.

Angela era o gospodină expeditivă şi destoinică. Era atentă cu sănătatea familiei, grăsime puţină, fructe proaspete, cât mai multe vitamine. Şi pe deasupra arăta şi bine totul. Gospodăria nu îi făcea o plăcere deosebită, dar nu despre asta era vorba. Activitatea casnică era sarcina ei şi o îndeplinea bine. Atâta timp cât nu putea face altceva decât să stea acasă, decât să aştepte ca familia să vină acasă, făcea treaba asta bine. Asta decisese ea.

Aproape în fiecare duminică, făcea prăjituri de casă, de cele mai multe ori mai complicate, cum erau „Valurile Dunării" sau prăjiturile cu brânză sau cu drojdie, de preferinţă ceva cu trei blaturi, la care exista pericolul ca aluatul să cadă, să se lipească de fund sau să nu crească. Dar ei nu i se întâmpla aşa ceva.

Şi acum?

Covorul din camera de zi trebuia aspirat din nou. Scoase aspiratorul din debara, desfăşură cablul ce atârna ordonat într-un cârlig şi începu să aspire praful. Pentru ea, ordinea din casă era la fel de importantă ca pregătirea mesei. Înclinaţia ei spre ordine avea uneori ceva obsesiv. În special în perioadele de stres, străduniile ei energice depuse pentru curăţatul ferestrelor, chiuveta strălucitoare, lustruitul pantofilor şi aranjarea dulapurilor păreau aproape manii. Pe lângă asta, se împovăra prea mult.

– Ia mai lasă-le, îi spunea soțul deseori. De ce tocmai acum?

Dar ce știa el?

De fapt, ea nu era niciodată mulțumită de rezultatul eforturilor ei. Totul ar fi putut fi și mai bine făcut. În special, haosul din camera copiilor îi stătea ca un ghimpe în ochi. Dar, atât cât putea, se ținea de o parte – educația nu cădea în sarcina ei.

Atacă energic franjurile covorului. În ce hal arătau, deși abia dimineață fuseseră curățate cu aspiratorul, iar acum stăteau încrucișate, dezordonate și nu frumos aliniate, cum ar fi trebuit.

Sunase telefonul?

Opri motorul aspiratorului și ascultă. Da. Se duse în hol și ridică receptorul.

– Da, vă rog?

– Moira, Moira, tu ești a noastră, spuse o voce de bărbat.

– Poftim?

– Cine este la telefon? întrebă vocea.

– Moira.

– Moira, fii atentă: luni, pe 13 septembrie, seara, imediat după terapie, te duci la gara principală. Ai înțeles?

– Luni, pe 13 septembrie, seara, imediat după terapie, mă duc la gara principală.

– Tu porți răspunderea reușitei.

– Da.

– Îți ții gura.

– Îmi țin gura.

– Uiți în acest moment că am vorbit la telefon.

– Uit în acest moment că am vorbit la telefon.

În receptor, se auzi un pocnet ușor, iar legătura se întrerupse.

Angela asculta în receptor. Sunase, dar nimeni nu spusese nimic. Astăzi, se întâmpla a doua oară. Ciudat. Dar probabil că de vină era ploaia puternică din ultimele două zile. Se puteau realiza ușor legături greșite, îi explicase și Wolfgang.

Strânse aspiratorul și îl duse înapoi în debara.

„Merge a-ntâia cu micuța" – gândi bărbatul, repuse receptorul telefonului mașinii în suportul lui și se scărpină la urechea dreaptă.

Purta un cercel cu o perlă aurie. În zilele ploioase, îl mânca mereu obiectul. Îl purta din pur sentimentalism; îl cumpărase în urmă cu 15 ani, din primii bani câştigaţi cu primul lui căluţ.

Pentru micuţa cu care tocmai vorbise la telefon, avea doi clienţi care preferau ceva simplu şi nu aveau chef de animaţia de la un bordel. Era practic, pentru că ea sărea imediat cum o suna el la telefon. Nu scotea cine ştie ce parale cu ea, pentru că nu dispunea de ea zilnic, dar făcea tot ce i se cerea. Şi, în plus, nici nu pretindea şi nici nu primea vreun ban.

Găsea puţin cam ciudate condiţiile-cadru, dar se obişnuise să nu ceară prea mult de la femeile cu trecutul ei. Mai demult când o preluase, la Frankfurt, parcursese în grabă textul scos de imprimantă care cuprindea frazele-parolă pe care trebuia să i le spună. Nu era prima pe care o primea împreună cu instrucţiunile de utilizare. Toate funcţionau fără nici o problemă. Nu avea motive să se plângă.

Partea ce îi revenea în treaba aceasta – supravegherea discretă, controlul constant, tăcerea totală şi raportarea regulată către grup – şi-o îndeplinea conştiincios.

Plătise cu doi nou-născuţi. Galbeni. Două dintre fetele lui thailandeze rămăseseră gravide. Un medic, clientul lui de ani de zile, rezolvase naşterea. Nu exista nici un motiv pentru a înregistra copiii, oricum ele nu ar fi putut să îi ţină. Doar le-ar fi stânjenit în muncă. Era bine că cineva îi preluase. Nu îl interesa unde erau. Un lucru îi era clar: cu cât erau copiii mai mici, cu atât mai uşoară era iniţierea lor de către grupul cu care făcuse târgul.

Când fetele erau cât de cât dezvoltate, grupul le restituia. Poate că acelea pe care le furnizase el într-o zi îi vor reveni, fără a face cheltuieli cu educarea. De fapt, era foarte practic. Cele mai multe pe care le primea aveau deja şaisprezece ani. Ce-i drept, printre ele nu erau străine, galbene, negre sau maronii. Ciudat, pentru că majoritatea celor furnizate de el erau de culoare.

Eh, nu conta.

În curând, va pune din nou pe picioare o astfel de afacere. Multe dintre femeile lui bosniace musulmane fuseseră introduse în ţară gravide, primele au să nască peste puţin timp. Bine că ştia ce avea de făcut.

Cu excepţia unor astfel de tranzacţii şi a unor scurte contacte realizate la numere de telefon care se schimbau permanent, nu mai avea nici o treabă cu grupul de la care o preluase pe cea mică.

Îi convenea aşa.

Era sătul de chestiile din pădure din trecut.

În orice caz, el nu voia să fie îngropat de viu.

TERAPIE

Nina şi Elisabeth

După această vară uscată, frunzişul toamnei se scutura devreme de pe arbori. Foşnea sub pantofii celor două femei care umblau duse pe gânduri prin pădurea rară. Era sâmbătă, o dimineaţă târzie, drumurile erau aproape goale, deci timpul tocmai potrivit pentru o plimbare – gândea Nina Temberg. Puţin cam târziu pentru gustul ei, pentru că Nina se trezea devreme. Dar colega şi prietena ei, Elisabeth Gebhard, care păşea tăcută alături de ea, considera „în zori" orele timpurii ale dimineţii. Ora unsprezece era compromisul la care ajunseseră de câtva timp. Unul dintre multele compromisuri pe care o prietenie de ani de zile îl aduce cu sine.

La fiecare două sâmbete, petreceau o oră sau două în această singurătate. Un obicei, aproape un ritual, care le lipsea amândurora de fiecare dată când intervenea ceva. Ambele lucrau într-un cabinet medical, ca psihoterapeute. Plimbările din pădure erau o compensaţie care le relaxa. Uneori, discutau despre evoluţia pacientelor. Căutau o părere privitoare la cursul terapiei, de la o colegă în care aveau încredere.

Deseori, tăceau. Ca astăzi.

Uneori, Elisabeth îşi fluiera căţeaua Charly, care se învârtea prin frunzişul căzut şi croia brazde ca un plug prin desiş. Se părea că frunzişul toamnei o euforiza de-a dreptul pe corcitura bălţată luată dintr-un adăpost pentru animale.

– Buldog şi ciobănesc, decisese Elisabeth în urmă cu cinci ani, când văzuse căţeaua puternică prin grilajul adăpostului.

– Și un pic de pitbull, o completase Nina.

Exista un risc, dar Elisabeth nu a regretat niciodată hotărârea de a lua cățeaua. De la început Charly le considerase pe Elisabeth, pe Nina și familiile acestora drept propria haită, decisă să le apere până la ultima suflare.

Tot așa cum împreună aleseseră cățeaua, Elisabeth și Nina făceau multe împreună. Se cunoșteau de mult timp și se cunoșteau bine. Studiaseră împreună la sfârșitul anilor '70, într-o perioadă în care mișcarea feministă părea să câștige o poziție solidă în multe institute din învățământul superior. Împreună hotărâseră să devină psihoterapeute, terapeute feministe – a se reține. Pasul următor l-a reprezentat decizia de a lucra cu femei, apoi au constatat că, de cele mai multe ori, erau femei puternic traumatizate, care suferiseră în copilărie abuzuri fizice, sexuale, psihice, fuseseră violate și aveau afecțiuni psihiatrice. Poveștile pacientelor le întăriseră ambelor decizia de a nu lucra cu bărbați și nici cu cei care săvârșeau aceste abuzuri. În privința aceasta au fost ambele de acord.

Dar nu totdeauna erau de acord.

Însă totdeauna părerea uneia era importantă pentru cealaltă.

– A apărut una nouă, spuse Nina ieșind brusc din tăcerea ei.

Elisabeth tocmai aruncase o creangă, pentru a-i da de lucru superactivei Charly.

– Cum adică, una nouă?

– Da... de fapt nu nouă. Doar că dispăruse timp de optsprezece ani. Imaginează-ți, optsprezece ani! De la înmormântarea tatălui ei. De atunci, a dispărut. Și alaltăieri după-amiaza, după optsprezece ani, a apărut iarăși, se afla acasă singură și normal că habar nu avea unde era. A fugit pe stradă, a percheziționat toată locuința, a sunat la vechile numere de telefoane până când, în cele din urmă, a găsit deasupra telefonului nota cu numărul meu pentru urgențe și m-a sunat. Din fericire, aveam o oră liberă și am putut să vorbesc la telefon cu ea și cu altele de la doamna L., până când s-a mai calmat în oarecare măsură. Am avut ceva de lucru.

„Doamna L." – așa îi spuneau cele două colege celei mai fascinante și mai îngrijorătoare paciente a Ninei, pentru ca să respecte și între ele obligația păstrării secretului profesional. Adică Angela Lenz. O personalitate multiplă[9].

Sub tensiunea unor foarte timpurii traume grave din copilărie, „eul" Angelei se divizase în zeci de componente ale personalității. Nina Temberg descoperise până acum cam cincizeci. Erau componente care puteau să acționeze, să gândească și să vorbească independent. Care vorbeau în tonalități diferite ale vocii – vocea ei, nu voci simulate. Care aveau scrieri de mână, păreri, gusturi, probleme, scopuri și sentimente proprii. Și care – când luau cunoștință de existența celorlalte – nu prea se puteau suporta una pe alta, chiar și numai pentru că permanent își răpeau reciproc timp. Care purtau nume proprii și care trăiau ca persoane independente – de vârste diferite –, deși împărțeau același trup.

Și care pe Nina o costa ca timp și griji mult peste limitele normale ale unei terapii, frecvent prilej pentru cine arse, pentru renunțări la filme, linii telefonice ocupate ore de-a rândul și – ceea ce o impresiona cel mai mult pe Elisabeth – trezea în ea sentimentul tot mai amplu de tristețe lipsită de orice perspectivă. Dar Elisabeth avea și înțelegere, ea însăși avea sub terapie două paciente cu personalități multiple și cunoștea fascinația, dar și dificultatea de a-ți stabili limite față de ele.

Nina îi permitea pacientei ei să depășească orice granițe – grupul ei de supraveghere stabilise lucrul acesta în mod repetat și o avertizase asupra aspectului. Era greșit – i se comunicase. Trebuie să fixeze niște granițe. Trebuia să își limiteze orele de terapie la cincizeci de minute. Trebuia să refuze contacte cu pacienta în afara terapiei. Să ia masa cu ea? Imposibil! Cum stătea cu obligația de abstinență? Și mai voia și să citească numeroasele și lungile scrisori ale pacientei? Când? Nu trebuia să încurajeze pacientele să o sune mereu când nu era vorba de urgențe, unde ar duce așa ceva? Nina se simțea dojenită ca o fetiță.

Dar continua tot așa.

Căci și nevoia în care se afla pacienta era peste măsură de mare.

Nevoia era imensă.

Nimic din ceea ce întâlnise Nina până acum în realitate, în literatura de specialitate sau în romane nu se apropia măcar de ce trăise clienta ei. Nici un film horror – pe care Nina le evita mereu – nu putea reda experiența Angelei Lenz.

Aceasta trăise în infern.

Ceva ce nimeni nu putea suporta.

Angela Lenz suportase. Suportase fărâmiţându-se în duzini de personalităţi individuale. Se disociase, separase fiinţa de conştiinţă, senzaţia de percepţie şi amintire. Însăşi amintirea şi-o fărâmiţase caleidoscopic în bucăţele, fragmente de existenţă, care separat mai erau suportabile.

Disocierea insuportabilului şi plasarea lui într-un loc cât mai imposibil de găsit, în sine, este o capacitate de care dispune psihicul uman.

Aproape toţi oamenii pot disocia. Desigur, în măsură diferită. De exemplu, la cinematograf, disocierea ca strategie cotidiană a conştiinţei: în stânga şi în dreapta miroase şi foşneşte popcornul, totuşi te cufunzi total în acţiunea unui film palpitant. Sau: în jurul tău duduie o petrecere aprigă cu muzică techno şi totuşi te concentrezi asupra unei discuţii interesante.

Disocierea, ca să spunem aşa, ca intervenţie de criză, apare când cei grav răniţi într-un accident de circulaţie se ridică şi asigură locul accidentului. Se ridică sub şoc şi se disociază de durere. Mai târziu, după această trăire traumatică, mulţi nu îşi mai pot aminti de amănuntele accidentului.

Capacitatea de disociere poate salva chiar viaţa, atunci când ceea ce ai trăit este atât de groaznic încât ai putea să înnebuneşti ori să mori, dar trebuie să suporţi fiind deplin conştient.

Cercetări aprofundate[10] asupra traumelor soldaţilor din Primul Război Mondial, în războiul din Vietnam, asupra victimele lagărelor de concentrare, victimele torturilor şi femeilor violate o dovedesc: oamenii disociază ceea ce ei nu pot suporta.

Nici una dintre personalităţile Angelei Lenz nu ar fi putut să suporte întreaga violenţă exercitată asupra trupului şi psihicului. Fiecare dintre ele şi-a asumat atât cât a putut suporta. După care a dispărut din nou, în vreo nişă secretă din sufletul Angelei. Şi în locul ei apăruse o alta, a recepţionat următorul fragment horror şi ulterior îşi va putea aminti doar de acest fragment de iad. Şi astfel s-a continuat pe tot parcursul înfiorătoarei copilării şi tinereţi a Angelei.

Personalităţile Angelei i se înfăţişau uneori Ninei ca un lanţ uman trist şi mut. Fiinţe care una după alta, gârbovite, resemnate şi lipsite de speranţă mărşăluiau în infern.

Angela suportase asta.

Şi Nina Temberg era hotărâtă să suporte. Dacă nimeni altcineva nu suporta, ea va suporta. Era misiunea ei. Va rămâne alături de această pacientă, care într-o zi, acum mai bine de un an, venise la cabinetul ei, total răvăşită după o tentativă de sinucidere şi cu amintirea vagă că fusese abuzată sexual.

Luase această hotărâre deja de la prima lor întâlnire.

Angela Lenz relatase pierdută cum se regăsise brusc, în braţe cu copilul care plângea, între şinele Intercity-ului, atât de aproape de acesta, încât putuse desluşi chipul îngrozit al mecanicului. În ultima clipă, cineva o împinsese dintre linii. Dar când s-a uitat în jur, nu mai era nimeni. Nu îşi mai putea aminti nici cum ajunsese pe terasament. Nu avusese deloc intenţia de a se sinucide. Cu atât mai puţin să îşi omoare fiul. Dar recunoştea că uneori făcea lucruri care nu erau nici plănuite şi nici voite de ea. Şi că acestea se petreceau totuşi. Că exista ceva ce ea nu ştia, deşi ar fi trebuit să ştie.

De exemplu, aproape întreaga poveste a copilăriei ei.

Când în amintirile Angelei Lenz au apărut primele fragmente de violenţă şi abuz, pentru Nina Temberg a devenit clar că ea va suporta povestea acestei femei, a copilăriei ei. Cineva trebuia să o facă. Şi acel cineva va fi tocmai ea.

Indiferent de costuri – gândise ea. Asta era atunci, când încă nu bănuia care vor fi aceste costuri.

Hotărârea Ninei avea ceva dramatic în ea şi nu puţine au fost colegele neliniştite de lipsa de reticenţe cu care Nina accepta pacienta. Oare nu se îndoia chiar deloc de relatările acesteia? Nu era mult prea dramatic tot ceea ce povestea doamna L.? Povestea când şi când. Putea să îi acorde în mod real încrederea ei? Poate că inventase totul doar ca să capteze atenţia terapeutei?

Şi Elisabeth Gebhard, colega Ninei, avusese astfel de gânduri, dar şi le dezvăluise doar cu mare grijă. Nina putea să devină foarte distantă, dacă existau îndoieli referitor la această pacientă. Altele poate că deformau evenimentele trăite, puteau chiar să născocească poveşti. Nu însă pacienta aceasta. Era sigură.

De unde această siguranţă?

– Cea nouă se numeşte Stefanie, întrerupse Nina tăcerea care se aşternuse între cele două femei. Cred că este bine că a revenit. Am citit pe undeva că personalităţile care nu se mai evidenţiază nu mor.

Chiar şi în cazul în care dispar o lungă perioadă de timp. Dar doamna L. era ferm convinsă că Stefanie este moartă. Cele mai multe dintre personalităţile ei erau foarte triste din această cauză, îi duceau dorul şi în ultimele luni au vorbit mult despre ea. Ea este singura care a cunoscut doar părţile bune ale tatălui ei, de aceea dispune de o oarecare tărie. Cred că nici măcar nu bănuieşte abuzurile. Cu certitudine că ea aduce multă energie pozitivă, ceea ce le va face bine celorlalte. Care sunt teribil de epuizate.

– Şi acum ce ai făcut cu ea?

– Am pus-o să se retragă într-un loc sigur din interiorul ei. A fost cam greu, căci eu însămi eram tulburată de apariţia ei. Şi, în afară de asta, habar nu avea la ce mă refeream eu. Nu ştie nimic despre toate tehnicile de autosugestie. Chiar dacă celelalte personalităţi fac terapie de mult timp, Stefanie nu are nici o idee despre aşa ceva. Mai întâi nu a înţeles nimic, apoi mult timp a refuzat să se retragă în sine. O înţeleg bine, desigur că se teme teribil de faptul că va trece iarăşi atât de mult timp. Am convenit cu ea să rămână acolo până la viitoarea şedinţă de terapie când am să o readuc la suprafaţă.

– Crezi că se va conforma?

– Nu am idee. În orice caz, trebuie să le cunoască pe celelalte cât mai curând posibil. Îndeosebi cu Sarah, personalitatea-ajutor, cu Sarah a ei, în care celelalte au atâta încredere. Ea dispune de cea mai bună privire de ansamblu şi o poate ajuta cel mai mult. Am putut să o aduc în prim-plan în timpul convorbirii telefonice. Dar ce greu a fost! Un adevărat efort fizic...

Nina era în elementul ei. Elisabeth o vedea cum se integra în situaţie. „Oare observă şi cum mă simt *eu?*" – gândi ea şi imediat zâmbi în faţa acestui atac de gelozie.

– ...da, chiar ca un mare efort fizic, sublinie Nina, care sesizase zâmbetul, dar îl interpretase greşit.

– Un moment, m-am gândit că am expediat-o pe una, iar cealaltă nu mai apare. Nu mai era acolo nici una. Imaginează-ţi! „Ce fac acum – m-am gândit – dacă nu apare nici una?"

Făcu o pauză.

– Timp de câteva minute, chiar nu a fost nimeni, repetă ea încet, parcă reculegându-se. Dar adăugă apoi vioaie:

– Am fost cu adevărat epuizată.

Elisabeth ştia şi ea foarte bine că unele dintre pacientele ei cu personalităţi multiple puteau fi nişte aspiratoare de energii. Dar la alte şedinţe constatase şi că se încărca teribil cu energie de la ele.

– Celelalte, continuă Nina, suferă de amnezie totală în privinţa lui Stefanie...

– ...în ce priveşte reintrarea ei în atmosfera terestră, completă Elisabeth fraza prietenei ei.

Se obişnuise să îi protejeze sensibilitatea sub un înveliş de ironie şi impertinenţă. Şi, în definitiv, voia să mai discute şi despre altceva. În realitate, era la fel de fascinată ca şi Nina de sistemele complexe ale lumii interioare ale pacientelor cu personalităţi multiple. Ele îi impuseseră o regândire radicală a multor lucruri, pe care anterior le considerase cunoştinţe medicale certe.

Şi oare nu trebuia să îţi schimbi modul de a gândi atunci când ai văzut cu propriii ochi ce se putea întâmpla cu unul şi acelaşi trup la un *switch,* cum numesc americanii schimbarea unei personalităţi?

Nina şi Elisabeth puteau enumera o lungă listă de modificări fizice care pot însoţi trecerea de la o personalitate la alta. Nu era vorba doar de mimică, tonus muscular, modul de a râde, gestică, ele remarcaseră, de exemplu, şi modificarea mirosurilor corpului, când apărea o tânără vagaboandă. Ba, mai mult, înţepături de viespe ce dispăreau de la o secundă la alta, alergii la căpşune, rinite alergice, răceli ieşeau la iveală la fel de repede cum puteau să dispară. Miopii deveneau prezbiţi. Văzuse cum una şi aceeaşi femeie, căreia i se recoltase în aceeaşi zi sânge de două ori, putea avea hemograme complet diferite – ca să nu mai vorbim de puls şi tensiuni arteriale diferite. Fenomene clare, despre care Nina Temberg ar fi spus demult: asta nu se poate. Dar, între timp, le constatase ea însăşi. Acum trebuia să gândească într-un mod complet nou influenţa psihicului asupra corpului.

Ninei îi plăcea să gândească în mod nou.

Ridică privirea. Unde era câinele?

– Charly!

Câinele dispăruse. Se întoarseră şi o văzură pe Charly săpând ca turbată într-o ridicătură de pământ. Pământul zbura zvârlit printre labele posterioare, iar capul nici nu i se mai vedea. Nu încetă să sape nici când femeile se apropiară. Elisabeth trebui să o prindă şi să o tragă de lesă, iar căţeaua se linişti abia după o sută de metri.

– Ce este, Charly? întrebă Elisabeth, dar reveni la tema anterioară: zici că celelalte sufereau de o amnezie totală?

– Da. Nimeni nu auzise nimic despre apariția lui Stefanie, nici măcar Sarah. Nina era răscolită de această amnezie totală a pacientei ei, pe care o putuse urmări la telefon. Continuă:

– Și Sarah avea până acum o deplină privire de ansamblu. Altfel, știe exact ce s-a întâmplat. Retroactiv, până la începutul copilăriei. Dar acum? Nu știa nimic.

Își continuară drumul în tăcere. Elisabeth o eliberă pe Charly din lesă. Acum cățeaua rămase în apropiere.

– Dacă lui Stefanie îi fac cunoștință cu Sarah, treptat Sarah o va prezenta celorlalte. Deseori, ele fac asta singure.

Nina Temberg vorbea deseori la plural despre pacienta ei. Între timp, cunoscuse atât de multe personalități distincte ale Angelei Lenz, încât părea absurd să vorbească despre o singură persoană, deși bine-înțeles că era conștientă că Angela era în realitate un om unic.

– Iar într-o zi, continuă Nina să își expună planul terapiei, normal că trebuie să o cunoască și pe Traute. Este persoana care a continuat ceea ce a încetat Stefanie. Din 1975, de la înmormântarea tatălui.

– Cealaltă jumătate a ei?

– Exact. Imaginează-ți că întâlnești o femeie care a trăit a doua jumătate a vieții tale!

– Grozavă șansă, răspunse Elisabeth, dar cred că aș prefera să o cunosc pe cea cu prima jumătate.

– Chiar dacă nu ai nici o idee despre prima jumătate? Stefanie nu știe nimic despre acea jumătate. Ceea ce înseamnă că nu știe nici măcar că nu știe nimic. Amnezia amneziei. Este ferm convinsă că a avut un tată minunat. Și se crede singură în corpul ei. Cred că încă nu a înțeles cu adevărat câți ani au trecut de atunci, că între timp s-a căsătorit și are copii. Are doar o senzație tulbure, îi este frică și are o foarte puternică atitudine de respingere.

Traversară în tăcere un luminiș.

Charly ridică brusc capul; din pădurea aflată în fața lor se ivi un bărbat, care se îndreptă direct spre ele. Apoi o descoperi pe Charly, le zâmbi imediat femeilor și spuse:

– Eh, cu câinele nu trebuie să aveți nici o teamă.

Apoi își continuă drumul.

„Încă unul care habar nu are că își trădează fanteziile" – gândi Elisabeth și o privi pe Nina.

Nina surâse ușor.

– Hai, spuse ea, am întârziat. Tado și Richard au făcut, cu siguranță, cumpărăturile și acum taie mărunt zarzavatul.

Aceasta era a doua jumătate a sâmbetelor lor comune: soții lor pregăteau împreună un meniu pentru toți patru. Uneori, petreceau împreună întreaga după amiază și seara.

Nina îi zâmbi prietenei sale.

„Ce bine că Angela Lenz este căsătorită" – gândi ea. Cu un bărbat drăguț, grijuliu, un bărbat absolut normal. Ce bine că reușise să iasă din toată mizeria aceea. Iar problemele care mai existaseră le rezolvase. Lăsase totul în urmă. Nu mai exista nici un contact cu familia ei inițială. Ieșise din clica pângăritorilor de copii.

Slavă Domnului!

Pentru că Nina știa precis un lucru: dacă Angela Lenz ar mai fi avut contact cu acești oameni, nu ar fi putut lucra cu ea.

În condițiile continuării abuzului, terapia era imposibilă.

Sistem complex pe cinci nivele

Luni, după-amiaza. Ora cinci fără cinci minute. Sună la ușă.

Cine să fi venit astăzi la ea?

Sunase lung, insistent. Deci erau băieții. Nina Temberg deschise ușa cabinetului, o lăsă să intre pe Angela Lenz și o privi.

Așa făceau mereu.

Se priveau reciproc îndelung.

Pentru Angela Lenz chestiunea era simplă: știa că totdeauna o va avea în față pe Nina Temberg, terapeuta ei. Ea simțea imediat în ce dispoziție se afla Nina, nu trebuia să se mai gândească. Astăzi, Nina era într-o dispoziție bună, destinsă, curioasă, apropiată, blândă, deschisă, dar așa ca de multe ori, pe un fond de tristețe. Dormise din nou prea puțin.

Nina, dimpotrivă, trebuia totdeauna să vadă cine se afla de fapt în fața ei; dacă Angela venea către ea și o îmbrățișa, lucrurile erau clare: personalitățile copilăriei erau active, ceea ce ridica întrebarea

neliniștitoare *cine conducea mașina?* Ea știa că mulți dintre copiii interiori ai personalităților multiple conduceau cu o plăcere nebună mașina – un delict pe care nici un control al circulației nu îl putea identifica. Desigur că unui copil de zece ani, chiar când era întrupat de o persoană de treizeci și doi de ani, îi făcea plăcere nebună, dar acesta nu avea nici vederea de ansamblu și nici suficientă responsabilitate pentru a conduce un automobil. Asta era cu copiii. Nina Temberg își propuse să discute mai serios subiectul cu Angela.

Dacă Angela rămânea la distanță și doar îi strângea mâna cu putere, ca acum, însemna că în fața ei se aflau băieții. Deci nici una dintre personalitățile feminine nu cutezase să conducă mașina. Ele se temeau. Totdeauna conduc băieții. Personalitățile masculine aveau funcții de protecție, ele erau cele atente, supraveghetori, unele dintre ele aveau și pregătire în domeniul tehnicilor militare de luptă.

Chestia cu personalitățile masculine la pacientele ei a fost inițial un șoc major. Atât Nina, cât și Elisabeth deciseseră doar, ca în calitatea lor de terapeute feministe, să lucreze numai cu femei. Dar pe atunci lumea părea ceva mai simplă. Și aceasta nu a fost unica surpriză pe care le-o pregătiseră pacientele lor pe parcursul anilor.

Pentru că veniseră băieții, s-a procedat rapid la așezarea saltelelor și a pernelor pentru șezut, în sala pentru terapie a Ninei. Când toți s-au așezat comod, a apărut Lena și s-a ocupat de cei doi ursuleți din pluș din sală.

Ursuleții erau în sarcina Lenei. Ea avea șapte ani, o fetiță cu un trecut groaznic, care își găsise în Nina mama adoptivă. Mișcările Angelei deveniseră copilărești, respirația mai rapidă, vocea mai înaltă și mai moale, mușchii feței se destinseseră vizibil, dispăruseră ridurile din colțurile ochilor. Părul îi căzuse pe față.

– Lena este un copil zvăpăiat, spusese odată Magda, cu un amestec de reproș și acceptare.

Magda era una dintre colocatarele Lenei, din trupul Angelei. O adultă, firește.

Lena se interesă pe larg de starea sănătății ursuleților pe care nu îi mai văzuse câteva zile. Îi întrebă dacă se simțiseră singuri, dacă acum se simțeau bine, iar aceștia îi răspunseră că avuseseră ușoare dureri de burtă, dar acum erau din nou bine. Terapeuta fu serios avertizată să fie mai atentă cu ursuleții, pentru că Lena trebuia să se

bazeze pe ea, când nu era aici. Aceştia îi fuseseră încredinţaţi ei, ceea ce solicita o mare responsabilitate, trebuia să se ocupe permanent de ei – o instrui ea pe terapeută, formulând simultan şi concepţia ei despre o mamă bună.

Apoi Lena scobi în geantă şi îi înmână Ninei Temberg o scrisoare scrisă de „cei mari". În timp ce terapeuta o citea, Lena se cuibări în poala Ninei. Nina comentă scrisoarea şi se făcu ora cinci şi un sfert.

– Bine, Lena – zise Nina –, acum aş vrea să vorbesc cu Sarah.

Angela se ridică imediat, îşi îndepărtă părul ce îi cădea pe faţă, se aşeză în faţa Ninei, puţin lateral, şi o privi în ochi, cu seriozitate şi calm. Ca o femeie adultă.

– Sarah, spuse Nina Temberg, ştii că i-am promis lui Stefanie că o iau fix la ora cinci şi douăzeci de minute. Încearcă să rămâi în apropiere, ca să asculţi ce discutăm.

Sarah dădu din cap şi coborî privirea.

După un an şi jumătate de experienţă ca terapeută a unei paciente cu personalitate multiplă, Nina Temberg se mişca în sistemul de personalităţi al clientei ca într-o reţea de transport public, dispusă pe cel puţin cinci nivele, la suprafaţă şi în subteran, complexă, dar cu care era familiarizată. Ştia că unele persoane nu puteau fi accesate direct, ci doar pe căi ocolite, trebuia să cobori în punctele nodale, să schimbi linia şi din când în când să faci şi opriri mai lungi. În multe staţii era dificil să cobori, câteva erau total închise – scoase temporar din circulaţie, în reamenajare ori complet betonate.

Când şi când, se putea întâmpla ca staţiile să fie căzute în uitare şi nimeni să nu mai ştie unde se aflau de fapt. Micuţa Lena pornea câteodată în interior, în căutarea celor pierdute.

O condiţie importantă pentru realizarea unei terapii de succes era ca toate personalităţile din Angela Lenz să se ia în aceeaşi măsură în serios, să îşi asculte cu aceeaşi deschidere părerile şi amintirile. Se întâmpla să discute mai intens cu unele personalităţi, pentru că unele dintre ele aveau mai multă nevoie de terapie decât altele.

Dar punctul nodal central era reprezentat clar de Sarah, tehnicianul care avea schema reţelei sistemului. Multe persoane puteau fi accesate doar prin Sarah. Ea constituia şi un zid protector aflat între persoane deosebit de timorate sau expuse şi lumea din exterior.

Așa că deseori Nina o contacta mai întâi pe Sarah, care putea să îi spună câte ceva despre starea acelei persoane și care îi putea facilita accesul la ea.

Astăzi, metoda nu ajuta la nimic.

– Stefanie, zise Nina, aș vrea să discut cu Stefanie.

Nimic.

– Oriunde ar fi acum Stefanie, mă va auzi, va urma vocea mea și va veni la mine.

Stefanie nu venea.

Nina vorbea în continuare.

A durat foarte mult până când Angela a ridicat capul, a privit în jur, a tresărit și a început neliniștită să bată tare darabana pe podea, cu degetele ambelor mâini.

Unele dintre personalitățile Angelei manifestau caracteristici și obișnuințe individuale pregnante, care le însoțeau apariția și după care puteau fi recunoscute, chiar dacă una sau alta nu voia să trădeze faptul că tocmai deținea controlul extern.

Darabana aceasta neliniștită a vârfurilor degetelor era caracteristica după care Nina Temberg își dădea seama că Stefanie era acolo, deși nu scosese un cuvânt.

– Bună ziua, Stefanie, sunt Nina Temberg, terapeuta cu care ai vorbit la telefon acum patru zile. A fost bine că m-ai sunat. Mă bucur să te cunosc! Aici te afli în sala mea de terapie. Și acum este exact cinci și douăzeci de minute, așa cum am stabilit amândouă. Te rog să privești liniștită în jur, să vezi dacă te simți bine și dacă stai comod. Îți mai pot aduce o pătură dacă îți este frig sau ceva de băut, dacă vrei. Poate un suc. Sau preferi cacao?

Cacao a fost propunerea care s-a dovedit a fi cea bună.

În timp ce Nina prepara băutura, Stefanie privi în jur și se gândi la ce trebuia să spună. Se bucura că o vedea pe femeia cu vocea blândă și avea atâtea de întrebat, încât la început nu putu să spună nimic. Și, în plus, era pentru prima dată când avea senzația că putea să întrebe pe cineva despre numeroasele enigme din viața ei. Dar pentru început nu putu să spună nimic. Stătea mută și sufla în cacaoa ei.

Nina sesiză corect cum se simțea Stefanie și începu ea:

– Cel mai bun lucru este ca eu să îți povestesc ceea ce trebuie să știi. Mă poți întreba oricând nu înțelegi ceva. Acum suntem în anul

1993, pe 13 septembrie. Uite, calendarul meu! Şi aici este ziarul de astăzi. Mi-ai spus că ultima ta amintire este din anul 1975, de la înmormântarea tatălui tău. Îţi mai aminteşti ceva ulterior acestei date?

Stefanie clătină din cap.

– Ţi s-a mai întâmplat să sari aşa în timp?

Stefanie dădu din cap.

– Cum ai observat?

– Uneori, mă duceam bucuroasă la cineva să îl salut. Apoi eram brusc acasă, într-o altă zi.

– La cine te-ai dus?

– La un bărbat de pe strada noastră sau la nişte prieteni ori colegi ai tatălui meu.

– Ce senzaţie aveai acolo? Te rog să cauţi bine.

– Teamă. Dar niciodată nu am ştiut de ce. Nu îmi făceau nimic.

– Stefanie, au sesizat şi alţi oameni că erai plecată?

– Nu, nu cred, dar deseori au spus că mint. Şi poate că într-adevăr mințeam. Deseori, trebuia să duc o tabletă de ciocolată vreunei proaste din clasă şi să mă scuz că aş fi cârpit-o. Dar nu o lovisem. Şi, dacă spuneam că nu am lovit-o, părinţii mă ocărau şi îmi spuneau că sunt rea pentru că nu numai că bat, dar şi mint. Poate că mințeam. Dar nu ştiu. Şi cu siguranţă că nu voiam să bat pe nimeni. Şi nici să mint.

– Stefanie, eu te cred că nu ai bătut pe nimeni. Sigur că ai spus adevărul. Probabil că altcineva a bătut-o pe fată.

– Aşa m-am gândit şi eu. Dar toţi spuneau că eu am făcut-o!

– Dar nu aveau dreptate. Eu cred că altcineva a fost acolo. Cineva care a continuat în timp. Nu eşti singura care trăieşti aşa ceva, Stefanie. Cunosc mai multe femei şi fete cărora exact ca şi ţie le lipseşte din timp şi cărora li se reproşează lucruri pe care nu le-au făcut. Există o explicaţie pentru asta. Explicaţia este că în corpul tău mai trăiesc şi alte persoane, care uneori preiau controlul. Aşa cum faci tu acum.

– Prostii, zise Stefanie. Se mai poate o cacao?

De data aceasta, Nina rămase pe loc.

– Mai târziu, acum ţi-aş face cunoştinţă cu una dintre aceste persoane. Cred că i-ai auzit deja vocea. Este Sarah.

Dar, oricât se străduí, Nina nu reuşi să o cheme pe Sarah, atâta timp cât Stefanie era acolo.

„Este foarte drăguţă" – gândi Stefanie – „dar cred că bate câmpii."

Exact acum Nina ar fi avut nevoie de sprijinul lui Sarah. Dar nu a mers.

Sarah s-ar putea aproape intitula „coterapeuta" Ninei. Într-un an şi jumătate de când Angela era în terapie la Nina Temberg, îşi însuşise cunoştinţe excelente, teoretice şi practice referitoare la terapia personalităţilor multiple. Alături de cunoştinţele ei de primă clasă referitoare la povestea Angelei, pe care le deţinea oricum în calitate de cea mai importantă observatoare interioară, ea era de un ajutor nepreţuit în timpul terapiei. În multe cazuri, era suficient ca Nina să discute cu Sarah, iar aceasta prelucra apoi tema cu celelalte persoane interioare. Sarah avea cea mai bună privire de ansamblu asupra întregului sistem şi ea ştia totdeauna cine era la ananghie şi avea nevoie de o atenţie specială.

Dar astăzi pur şi simplu nu mai era nimic de făcut.

Nina Temberg încercă aşadar să îi explice cu încetul lui Stefanie că trupul pe care aceasta îl considera numai al ei îl împărţea de fapt cu alte persoane. Nu îi spuse cu câte. Pentru moment acest lucru nu era important, iar pe Stefanie ar fi neliniştit-o şi mai mult. Important era să câştige încrederea lui Stefanie, care să capete o explicaţie pentru multele ei amnezii.

Totuşi, Stefanie reacţionă ca o fată de treisprezece ani suprasolicitată: îmbufnată şi încăpăţânată. Se ridică precipitat, se uită pe fereastră, îşi roase unghiile şi bătu nervoasă cu degetele pe podea.

Dar asculta.

Nina începu cu băgare de seamă să vorbească despre copilăria lui Stefanie:

– Există un motiv pentru care apar atât de multe personalităţi. Aşa ceva are loc numai când copiilor mici li se întâmplă lucruri foarte rele.

– Ia uite, ce prostii vorbiţi! Eu am avut o copilărie grozavă, triumfă Stefanie.

– Povesteşte-mi despre asta. Ce a fost grozav?

– Tăticul meu! Era cel mai bun tată din lume.

– Cum aşa?

– Se juca mereu cu mine şi îmi făcea cadouri grozave.

– Ce jucaţi?

– Ei, jocuri!

Stefanie se enervă. Ce întrebare şi ce răspuns tâmpit.

– Şi care erau cadourile?

– Nu ştiu! Ce primesc copiii. Cred că acum vreau să mă duc acasă.

– Stefanie, celelalte persoane mi-au povestit câte ceva despre copilăria voastră. Nu prea suna frumos.

– Mint! Am avut cel mai bun tată din lume. Copilăria mea a fost absolut fericită! Nu cunosc pe nimeni care să fi avut o copilărie atât de grozavă. Super! Ei, da, mama nu era mereu aşa de grozavă. Dar de cele mai multe ori nu ne-am preocupat de ea – tăticu' şi cu mine. Eu eram dragostea lui, îngeraşul lui. Îmi spunea mereu Angelina.

Începu să plângă. Nina o compătimea mult pe Stefanie. Cât de multe a trebuit să îndure. Şi va mai trebui. Mai întâi, anii pierduţi. Pe urmă, celelalte persoane cu care trebuia să împartă trupul pe care îl considera doar al ei. Şi acum ea mai voia să îi distrugă şi tatăl. Normal că era absolut imposibil.

Nina se aşeză pe vine alături de Stefanie, care plecase capul, aşa că lacrimile i se adunau pe vârful nasului şi de acolo picurau pe blugi. Nina o atinse cu mare atenţie pe umăr şi îi întinse o batistă.

– Este prea mult pentru mine şi mă simt mizerabil, şopti Stefanie, îmi vreau înapoi vechea mea viaţă. Întreagă, liniştită şi frumoasă, şi plină de dragoste. Şi aş vrea să cânt iarăşi la pian cu tata.

„Ah" – gândi Nina – „este cea care cânta la pian". Celorlalte personalităţi le solicitase de mai multe ori să cânte la pian, dar până acum toate refuzaseră spunând: „Să cânt la pian? Nu ştiu".

Nina a avut de luptat cu multe obiecţii şi împotriviri încăpăţânate, înainte ca Stefanie să fie pregătită de despărţire. A trebuit să îi promită de mai multe ori că o aduce la următoarea întâlnire la momentul convenit. La rugămintea Ninei, de a nu ieşi până atunci în exterior, Stefanie a dat doar răspunsuri evazive, uitându-se pe fereastră.

Nina avea un presentiment foarte neplăcut. În cele din urmă, a reuşit să o liniştească pe Stefanie într-atât încât să o poată transpune în transă şi să dispară, aşa că Nina Temberg a putut să vorbească din nou cu Sarah.

Sarah se așeză dreaptă, își dădu de-o parte părul căzut pe frunte, își curăță nasul și o privi în ochi pe Nina care se reașezase pe perna ei. Sarah trebuia să se debaraseze de resturile senzațiilor corporale lăsate în urmă de Stefanie. Dar o făcu rapid, căci Sarah însăși avea puține senzații corporale. Ea nu simțea nici o durere. Ea era observatoare, cronicară, era responsabilă cu organizarea internă. Putea simți empatie și simpatie. Dar nu putea să simtă durerea de burtă.

Spre surprinderea Ninei, Sarah nu știa nimic despre discuția dintre Nina și Stefanie. Sarah și toate celelalte personalități erau complet amnezice în ce privea prima ședință de terapie a lui Stefanie. În mod normal, Sarah știa totdeauna ce se întâmpla. Și majoritatea celorlalte puteau să privească și să asculte ca printr-o fereastră deschisă. Pentru că, după ce trecuse mai bine de un an de terapie, peisajul intern al Angelei era astfel organizat, încât multe persoane dispuneau de o „conștiință comună" a discuțiilor și gândurilor celorlalte. Erau „co-conscious", cum denumesc situația medicii americani.

De data aceasta, nu se întâmplă așa.

Astăzi, Stefanie le îndepărtase pe toate celelalte.

Deci Nina a trebuit să repete conținutul discuției pentru Sarah.

Au convenit ca Sarah să facă totul pentru a evita întâlnirile directe dintre Stefanie și familie. Dar ea putea încerca să arate nou-venitei locuința și să-i povestească ce știa ea despre familie. La celelalte personalități metoda funcționase perfect. Unele au interpretat cuvintele lui Sarah ca telepatie, în timp ce altele au avut senzația unei revelații proprii. Cele mai multe au auzit-o pe Sarah vorbindu-le. Multe puteau să o perceapă vizual pe Sarah, ca și pe alte persoane interioare, dar nu vedeau corpul Angelei Lenz, ci persoane de vârste și sexe diferite. Se întrețineau între ele, uneori mai multe simultan, se consolau, își dădeau sfaturi ori se jucau împreună. Din când în când, aveau loc discuții ample, conferințe și chiar certuri. Oricum, gâlcevele, amenințările și molestările nu mai erau atât de frecvente ca înainte.

Când veni timpul despărțirii, Lena ieși pentru puțin timp în față și o îmbrățișă pe mama adoptivă. Tinerii îi strânseră mâna Ninei Temberg, ieșiră împreună în fața casei, se uitară vigilenți în jur, urcară în mașină și plecară.

Nina îşi privi ceasul de mână: era ora şapte şi câteva minute. De data aceasta, încheiaseră aproape la fix. Era ceva neobişnuit. Dar, cu siguranţă, era un semn bun. Planifica întâlnirile cu Angela Lenz, în general, la sfârşitul zilei, pentru a avea o marjă de timp. Pentru că niciodată nu ştia precis de câtă atenţie avea nevoie pacienta ei. Uneori, aveau loc atacuri de panică, iar ea trebuia să-i extragă pe copiii interiori dintr-o traumă. Apoi ei apăreau cu simţământul că se aflau încă în situaţia de abuz. Pentru ei trecutul se petrecea astăzi. Nina trebuia să înlăture aceste flashback-uri, ca pe o pânză de păianjen şi să le arate că totul era în ordine. Că pericolul trecuse cu adevărat. Că în încăpere nu mai era nimeni, cu excepţia Ninei.

Şi că nici afară nu aştepta nimeni la uşă, pentru a le face ceva.

Angela venea totdeauna punctual, dar numai rareori era posibil să respecte limita celor două ore. Poate că treptat situaţia se îmbunătăţea. „Era bine că Angela avea un soţ atât de răbdător", gândi Nina. Care acum stătea acasă, vedea de copii, aştepta ca soţia să se întoarcă. Şi apoi se bucura. Soţiei sale îi făcea bine terapia şi, ca urmare, beneficia şi el de avantaje.

Totuşi, Nina rămase cu o senzaţie de iritare în abdomen. De parcă diafragma i se ridicase cu zece centimetri decât de obicei. Privi în urma micului Fiat care se îndepărta pârâind şi se gândi: „Ce o mai fi".

Lumi paralele

Angela parcă în dreptul gării principale şi aşteptă. Era şapte şi un sfert.

După câteva minute, portiera se deschise, iar blondul cu perlă în ureche, pe care îl cunoştea, privi în interior şi întrebă:

– Tu cine eşti?

– Moira.

– O.K., coboară.

Ea coborî, încuie maşina, privi scurt în jur şi se îndreptă către portiera din faţă a BMW-ului.

– În spate, zise blondul.

Acolo ședea deja cineva. I se păru cunoscut. Se așeză în tăcere lângă el. Ieșiră din oraș în zona cu dealuri și păduri din sud-vest.

– Moira, Moira, tu ești a noastră, spuse celălalt bărbat.

Ea îl privi.

– Ce noutate drăguță ai astăzi de la terapie?

– Mai avem o persoană. O cheamă Stefanie.

– Ce a povestit?

– Nimic, cu siguranță. Absolut nimic, trebuie să ne credeți.

– Nu trebuie deloc, spuse bărbatul.

– Da. Dar chiar nu a spus nimic. Sigur. Noi suntem singurii care știm ceva. Și nu spunem nimic. Tăcem. Cu siguranță. Nu știe nimic. Nici nu crede nimic. Habar nu are de nimic. Nu a fost aici optsprezece ani. Nu are nici cea mai mică idee despre ce s-a petrecut între timp.

– Ei, bine, rânji bărbatul, înseamnă că mica ta terapeută are din nou puțină treabă. Cea nouă poate să povestească multe despre lumea mare și rea și despre bărbații răi de tot.

Treptat intrau în regiunea împădurită.

Începea să se întunece.

– Herold, îi spuse Angelei bărbatul de pe locul din spate.

– Da!

– Ce ți-a povestit terapeuta despre grup?

– Nimic, normal.

– Sigur?

– Nu știe nici măcar că existăm.

– Ai grijă ca lucrurile să rămână așa.

– Am înțeles.

– Data viitoare nu te mai dezgroapă nimeni.

– Tăcem.

Opriră într-o parcare. Acolo aștepta deja un Mercedes mare, de culoare închisă. Omul cu perla parcă la aproape cincizeci de metri de acesta, coborî și se îndreptă spre cealaltă mașină. Un bărbat mai în vârstă, în costum, deschise portiera din dreptul șoferului, coborî, rămase lângă mașină și așteptă. Când bărbatul cu perla ajunse în dreptul lui, schimbară câteva cuvinte, cel mai în vârstă îi întinse blondului câteva bancnote, se așeză pe locul din spate și închise portiera.

Tânărul reveni la maşina lui, îi făcu semn Angelei să coboare şi zise:

– Hai, du-te.

Ea coborî şi se îndreptă spre maşina cealaltă. În timp ce mergea, ţinuta corpului i se modifica, paşii păreau ca de dans şi coapsele i se mişcau într-un mod în care nimeni din întregul sistem nu o mai putea face.

Era Rita. Rita pornea la treabă cu plăcere. Era bună, şi ea ştia asta exact. Rita era prototipul curvei: sexy, blândă şi naivă. Rita era foarte naivă.

Asta adusese corpului câteva lovituri. De exemplu, atunci când se căsătoriseră. Cu acest bărbat simpatic, mai în vârstă, care habar nu avea de nimic. Atunci se dusese la peştii ei şi îi anunţase că, din păcate, de acum nu mai puteau să lucreze pentru ei. Se căsătoriseră, şi anume cu un bărbat foarte drăguţ, şi bineînţeles că nu se mai putea.

Desigur că ei le vor înţelege.

Când bărbaţii începuseră să o lovească, Rita dispăruse în interior. Şi venise Herold, care oprise bătaia. El le promisese că totul se va desfăşura ca până acum. Ştia că nu avea nici un rost să se apere. Nu ar fi scăpat de aceşti bărbaţi niciodată. Niciodată în viaţă. Singurul lucru pe care îl puteau face era să rămână în viaţă. Ceea ce se putea doar dacă ele erau perfect ascultătoare.

Rita păşi ca într-un dans către cealaltă maşină, în care dispăru pe locul din spate. După un sfert de oră apăru un al doilea Mercedes şi parcă tot la cincizeci de metri faţă de cele două maşini.

– Bună sincronizare, îi spuse blondul bărbatului de pe locul din spate.

Apoi îl taxă şi pe nou-venit, iar Rita schimbă maşina. După o oră erau din nou singuri în parcare.

Ambii bărbaţi coborâră, se sprijiniră de aripa BMW-ului şi o urmăriră pe Rita care venea spre ei cu paşi rapizi. Ajunsă în faţa lor, le zâmbi. Atunci brunetul o lovi fulgerător cu pumnul în stomac, în aşa fel că aceasta îşi pierdu răsuflarea.

– Asta ca să nu uiţi că trebuie să asculţi.

– Urcă, zise blondul când ei îi mai reveni răsuflarea după o vreme.

Ea urcă. Toţi trei se întoarseră la gară.

– Următoarea întâlnire este nu în prima zi de luni, ci într-a doua. După terapie. Ai grijă ca orele de terapie să nu se mai termine atât de neregulat.

– În ordine, răspunse ea.

Apoi coborî, merse la Fiatul ei și plecă spre casă. Angela ascultă îngrijorată zgomotele pe care le scoteau diverse piese ale mașinii. Fiatul se rablagise de tot. Dar, din păcate, nu mai aveau bani disponibili. Și, atâta vreme cât ea era casnică și nu mai câștiga nimic în plus, nici nu se putea gândi la o mașină nouă.

Păcat, dar adevărat.

Privi ceasul: era deja opt și jumătate. Timpul zbura. Din nou terapia durase peste trei ore. Ce fusese astăzi atât de important de discutat? De fapt, mai nimic. Sau nu așa stăteau lucrurile? Ce discutaseră astăzi? De fapt nimic, doar pălăvrăgiseră în mod plăcut. Era timpul să lucreze din nou cu adevărat la terapie. Să progreseze.

Eh, nu-i nimic. Acum trebuia să ajungă repede acasă. Wolfgang aștepta. Cu siguranță că adormise din nou privind la televizor. Și nici nu era de mirare – el muncea pe rupte.

Apărare

Stefanie nu respectă nici o învoială. Se repezi înaintea tuturor celorlalți către exterior. Nu băgă în seamă nici una dintre celelalte persoane interioare și reîncepu să răvășească locuința.

Sarah încercă totul.

I se adresă lui Stefanie. Dar observă că nu era ascultată. Însă continuă să procedeze conform instrucțiunilor, chiar dacă le considera a fi propriile ei idei. Așa că o conduse prin locuință. Îi arătă fotografii, pronunță nume. Stefanie privea totul ca de la o mare distanță, ca printr-o ceață, dar suficient de deslușit.

Sarah spuse că Stefanie trebuia să privească mai întâi din interior toate aceste lucruri noi, să le observe cu calm, cât de mult timp dorea. Stefanie decise să privească aceste noi lucruri, să observe cu calm totul, dar numai atât cât voia. Cândva, își spunea ea mereu, amintirile îi vor reveni. Doar dacă va aștepta destul.

Apoi, brusc îşi dădu seama că aceasta era locuinţa în care va trăi de acum înainte. Pentru că aici trăia deja de şapte ani. Că un bărbat intrase cândva în această locuinţă, iar acesta locuia tot aici. Cu siguranţă că i se părea străin. Dar era soţul ei. Prenumele lui era Wolfgang. Numele de familie era Lenz. El se căsătorise cu Angela Bahr. De aceea ea se numea acum Angela Lenz. Ceea ce însemna aşadar că Angela Bahr nu mai exista. Brusc, mai realiză că bărbatul are cu ea doi copii. Fiul şi fiica. Fiul se numeşte Christian. Are cinci ani. Fiica are trei ani şi jumătate. Se numeşte Barbara. Împreună formează o familie.

Toate acestea le realiză brusc. „Mi-am amintit singură – gândi ea – eu singură. Ce mai aiureală povestea asta cu alte persoane!" Apoi îi mai trecu ceva prin cap: „Dar bărbatul s-a căsătorit cu Angela, nu cu Stefanie".

Nu cu Stefanie. Normal că nu cu Stefanie. Că ea avea abia treisprezece ani.

Stefanie era bulversată de propriile gânduri. Uneori, nu le mai auzea. Se agăţa de faptul că peste trei zile o va revedea pe femeia aceea amabilă. Spusese lucruri stranii, dar era drăguţă. Cum o cheamă?

Temberg.

În cele trei zile care urmară, Stefanie oscilă între furie şi îndoială.

Între teama de a fi nebună şi bănuiala că nebuni erau ceilalţi. Băieţelul care îi spunea cu încăpăţânare „mamă" şi care insista permanent să îi povestească tot felul de chestii de la grădiniţă. Fetiţa ai cărei ochi mari şi speriaţi păreau că o urmăreau pe Angelica pretutindeni. Şi, normal, bărbatul care vorbea şi i se adresa cu „Angelica" şi evident aştepta ca ea să îi servească masa, iar noaptea se întindea alături de ea în pat.

Privea la toate acestea doar câteva minute, apoi pleca din nou. Când ieşeau cu câinele la plimbare, mergea şi ea. În sfârşit – afară. Dar când bărbatul a vrut să îşi pună braţul după umerii ei, l-a pocnit peste degete. Încă îi mai vedea privirea încurcată, apoi se făcu din nou seară şi şedeau împreună în faţa televizorului.

– Este al meu, exclamă scurt Marianne Rosenberg într-o emisiune reluată după multă vreme, înainte ca bărbatul să fi trecut cu telecomanda pe un alt canal.

– Ei, las-o, mie îmi place, se supără Stefanie, este o emisiune nouă!

– Este una străveche, mormăi bărbatul, dar reveni pe canal.

Marianne Rosenberg era din nou prezentă, dar Stefanie plecase.

– Mută! spuse Miranda, luă ziarul de sâmbătă și începu să îl răsfoiască de la coadă spre cap. Studia în mod deosebit anunțurile. Rubrica „Diverse" îi captă întreaga atenție. Uneori, aici erau chestiuni ciudate.

Caut persoane din grup elitist,
cu aptitudini deosebite,
care să lucreze cu fidelitate pentru noi.

Dar nu era dat nici un număr de telefon și nici o adresă. Ciudat.

– Ce-i acolo atât de interesant? întrebă Wolfgang când observă că de câteva minute soția privea fix un loc din ziar.

– Oh, nimic, răspunse ea surprinsă, împături ziarul și îl aruncă în coșul de hârtii, visam și eu la o mașină nouă.

Prima îndoială

Scrisoarea fără mențiunea vreunui expeditor sosi prin poștă.

Nina Temberg deveni atentă. Nici ea nu știa de ce. Mai întâi, privi plicul pe toate părțile. Apoi îl deschise. Scrisoarea era scrisă la computer și provenea de la Stefanie.

Dragă doamnă Temberg,

Nu cred un cuvânt din cele spuse de dumneavoastră. Acum mă aflu acasă și îmi amintesc tot mai multe. Dumneavoastră mi-ați spune că Sarah este cea care îmi povestește totul. Totuși, poate că nu este adevărat. Poate că eu știu totul și doar îl refulez. De ce, de exemplu, constat brusc că știu să lucrez cu computerul? Ceva din mine mi-a explicat. Desigur că au fost amintirile mele. Altfel nu se poate. La fel s-a întâmplat cu ultimii optsprezece ani. Am trăit, dar am refulat mereu acest lucru. Poate că este o boală rară, iar acum mă însănătoșesc încet-încet. Pentru că, din când în când, îmi pot aminti totul. Dumneavoastră spuneți că o altă persoană a trăit pentru mine. Dar de unde ați putea ști asta? Poate că am făcut lucruri rele și am născocit toate aceste pretexte.

De unde aţi putea şti că nu este aşa? Eu am minţit mereu. Ştiu că nu îmi amintesc conştient aceste pretexte, dar poate că aşa este. Dumneavoastră spuneţi că aţi vorbit deja cu alte persoane şi că ştiţi multe despre mine. Dar poate că acestea eram eu însămi. Boala ciudată este tocmai faptul că nu îmi pot aminti de asta. Vă rog să îmi spuneţi odată adevărul. Ce boală este aceasta?

Şi de ce susţineţi mereu că aceste visuri ale mele sunt poate adevărate? Cum aţi putea să ştiţi asta? Dumneavoastră nu aţi fost acolo. Mai bine spuneţi-mi de ce mai înainte aveam mereu astfel de visuri groaznice? Şi de ce acum nu mai visez? Nu este şi acesta un semn că îmi este tot mai bine?

Spuneţi că vreţi să mă ajutaţi. Atunci faceţi-o spunându-mi adevărul. Poate că sunt un om rău, am făcut lucruri rele şi am minţit mereu. Dar dacă este aşa, vreau să suport consecinţele. Am vrut acest lucru şi până acum, şi îl vreau şi astăzi. Nu mai vreau minciuni pentru a mă salva. Vreau să fiu onestă, indiferent de ce am făcut. Indiferent de consecinţe. De fapt, cred că în dumneavoastră pot avea încredere şi că dumneavoastră sunteţi un om cinstit. Şi de aceea consider că este important ca şi dumneavoastră să fiţi cinstită cu mine. Mulţumesc.

Stefanie

„Ca să vezi" – gândi Nina amuzată – „zice că numai ea este Angela Lenz. Altele nu mai sunt. Dar semnează Stefanie."

Apoi găsi în plic şi un al doilea bilet. Scris de Sarah:

Dragă Nina!

Asta chiar a fost ceva! Ar fi trebuit să ştiu. Şi mai înainte s-a apărat împotriva a tot. Din fericire, am fost aproape tot timpul singure acasă. A fost afară patru ore. Toate străduinţele mele au fost inutile. Îţi poţi imagina cât am fost de panicată. În definitiv, mă puteam gândi că s-ar fi putut întâmpla o catastrofă mică dacă venea familia şi Stefanie era încă afară. A cotrobăit sistematic prin locuinţă, ca să-şi împrospăteze memoria. La un moment dat, am încetat să o mai ajut. Nici nu credea că vorbesc cu ea. Ci se simţea doar confirmată în teoria ei. Nu mai ştiam cum să o ajut.

Atunci mi-a venit o idee: Stefanie reacționează exact ca Traute. Nici nu este de mirare, Traute este continuarea ei, pentru că după înmormântare a preluat rolul lui Stefanie. Dacă sunt de față multe dintre noi și vorbim toate odată, Traute are dureri de cap, crede că înnebunește și își dorește liniște. Stefanie este la fel. Așa că am folosit această slăbiciune. Și anume, le-am chemat pe Magda, Miranda, Martha, Jimmy și Chris. A trebuit să fac asta, chiar dacă a fost neplăcut la auz. Și am prelucrat-o astfel până i-a scăzut rezistența și am putut să o împing înapoi. Mi-a părut rău să o chinuiesc astfel, dar ce altceva aș fi putut să fac?

Acum voi încerca să evit ca ea să mai iasă complet afară. Măcar până când tu vei fi din nou cu noi. Este prea periculos. Nu știu cum să o conving de existența noastră. Cu Traute a fost destul de greu, dar eu cred că cu Stefanie va fi și mai greu. Ne poți ajuta?

Te rog să nu fii supărată pe ea. Eu o plac și pot și să o înțeleg. Nu îi este ușor. Încăpățânarea și îndârjirea ei reprezintă doar reala ei panica față de noi. Imaginează-ți că asta ți s-ar întâmpla ție. E atât de ușor de spus că trebuie să te confrunți, dar confruntarea cu noi înseamnă în același timp confruntarea cu visurile ei. Este mai ușor să crezi că doar ai visat totul și să fii supărată, decât să privești adevărul în față. Încearcă și să o iubești. Cred că are foarte mare nevoie de asta.

Sarah

A durat aproape două luni până când Stefanie a început să perceapă vocea lui Sarah, ca pe o altă voce din propriul interior. Dar a descoperit că toată chestiunea nu se simplificase cu nimic.

Mai întâi, nu dăduse crezare nici unui cuvânt rostit de vocea Sarah. Se ducea mereu la oglindă și privea la ceea ce devenise. În concluzie, nu mai exista nici o îndoială: altcineva îi subtilizase trupul, trăise toți acei ani în locul ei, se căsătorise și trăise bine. Când a înțeles asta, a început să o urască pe cealaltă. Pe cea care îi furase viața.

De-ar pune mâna pe ea...

Acum, oscila între gândul de a omorî și gândul de a se omorî.

Avea treisprezece ani. Avusese planuri. Poate că voise ca într-o zi să studieze. În orice caz, își dorise o pregătire. O pregătire aleasă de ea. Voia să aibă prieteni cât mai mulți, voia să iasă, să danseze. Discoteci. Flirturi. Voia să se îndrăgostească. Poate și să se căsătorească la

un moment dat. Da, dacă putea găsi un tânăr la fel de drăguț ca tăticul ei, voia să se căsătorească. Dar să fie tânăr. Nu un ramolit ca acela care stătea uneori lângă ea și omora telecomanda.

Acum putea să uite de toate acestea. Alta îi trăise viața. Trupul avea acum treizeci și doi de ani, era căsătorită și adusese pe lume doi copii. Unul avea acum șase ani, avea jumătate din vârsta lui Stefanie.

Și îi vânduseră și pianul la care ținea atât de mult.

Totuși, și asta reprezenta unica ei consolare, avea totuși pentru prima dată în viață un om cu care putea să discute cu adevărat, care îi lua în serios toate temerile: Nina Temberg.

Dar Nina Temberg plecase brusc.

Spusese că pleca într-o călătorie. „Dar probabil că nu era adevărat" – se gândi panicată Stefanie. Poate că nu mai avea nici un chef să se ocupe de Stefanie și o părăsise pur și simplu. Așa cum i se întâmpla mereu lui Stefanie. Cum i se întâmplase în toată viața ei.

Ca de fiecare dată, Nina Temberg discutase amănunțit despre concediul ei cu fiecare dintre personalitățile Angelei, pe care le putuse contacta. Le arătase pe calendar prima și ultima zi de concediu, le arătase în atlas locul unde își va petrece vacanța. Le spusese că le va suna de acolo și le promisese că le va trimite și o carte poștală. Le spusese asta de mai multe ori, cu vorbe simple, pentru că știa câți copii mici o ascultau. Pentru care concediul reprezenta o perioadă îngrozitoare, de singurătate. Cei mai mulți dintre ei trăiseră cele mai oribile evenimente în vacanțe. Și, pe lângă asta, se temeau și că unicul om în care aveau încredere și pe care îl iubeau i-ar părăsi. Așa cum procedaseră cu ei până acum toți ceilalți.

Subiectul concediu îi luase Ninei mult timp. Și, cu toate acestea, mereu apărea câte cineva care pur și simplu nu voia să audă de acest cuvânt.

Cum era Stefanie.

Pentru ea, Nina Temberg dispăruse brusc. Stefanie nu știa nici că trecuse mai mult de jumătate de an de când o cunoscuse pe Nina. Și, dacă știa, asta nu însemna nimic. Scurgerea timpului poate fi sesizată doar dacă o trăiești. Stefanie o trăia numai când era „afară", când era „aici". Pentru că mult timp ea rămânea în interior, rămânea la vârsta de treisprezece ani. Și Nina pleca brusc.

În jalea ei, Stefanie îi scrise Ninei Temberg o scrisoare:

Dragă doamnă Temberg,

Nu știu dacă este adevărat ce îmi spune Sarah. V-ați întors deja din concediu? Nu știu ce zi este astăzi și cât va mai dura până când veți fi din nou aici. Am sunat la cabinet și acasă. Nu era nimeni. Încă nu v-ați întors? Îmi pare așa de rău, dar totul este greu. Poate că nu vreți să mai aveți de-a face cu mine? Vă mai place de mine? Ori ați plecat ca să mai scăpați de mine? Aș înțelege. Nu, nu aș putea să înțeleg, dar ar fi ceva ce am trăit mereu. Aș vrea doar să știu de ce se întâmplă mereu așa.

De ce totdeauna eu sunt cea rea, pe care nu dorește nimeni să o ajute?

Mama mi l-a dat mereu ca exemplu pe fratele meu. Deși la școală era mult mai slab. Era un antisportiv total, iar eu eram și la pian mult mai bună. Ca să fiu sinceră, trebuie să spun că nici eu nu știu de ce eram atât de bună la toate. Dacă chestiunea cu persoanele este adevărată, atunci ele au fost, pentru că nu îmi pot aminti de întrecerile sportive, de lucrările de la clasă. Dar mereu aflam că fusese bine.

Dar părinții mei nu erau niciodată mulțumiți. Față de alții se lăudau că eram copilul grozav. Dar acasă totul era altfel. Ori nu voiau să mai aibă nimic de-a face cu mine, ori erau supărați. Ori povesteau că eu aș fi făcut lucruri rele. Față de unii unchi, nu aș fi fost atât de drăguță cum s-ar fi cuvenit din partea unei fetițe. Uneori, mai și povesteau că aș fi încercat să fug, că aș fi țipat și m-aș fi lovit. Spuneau că aș fi o mincinoasă. Nu am înțeles toate acestea. Știu doar că mă urau. De aceea am încercat mereu să fac totul așa cum trebuia. Dacă aveam o prietenă ori dacă schimbam cu alt om mai mult de cinci cuvinte, deveneau furioși. Îmi interziceau contactele și mă controlau mereu. De ce făceau asta? Doar la competiții aflam că celelalte fete discutau între ele și făceau împreună și altele? Eu trebuia să rămân totdeauna lângă tata, care mă apăra și voia doar ce era cel mai bine pentru mine.

Cel mai rău era că eram mereu rănită și bolnavă. Din această cauză părinții mei erau mereu supărați și dădeau vina pe mine când nu puteam să mă duc la școală ori la antrenamente sau când nu puteam să cânt la pian. Și asta se petrecea des. Dar eu nu puteam face nimic. Nici măcar nu știam de ce îmi era din nou așa. Pentru ca ei să nu mai fie supărați, inventam scuze și luam toată vina asupra mea. Dar nu era corect.

Mă întrebam uneori dacă nu cumva părinții mei aveau dreptate. Poate că îmi provoc singură rănile. Nici astăzi nu știu cum m-aș putea

răni singură pe spate. Că doar nu ajung acolo. Foarte rău era când trebuia să mă duc la înot. Deseori mă atenționau alți oameni asupra unor răni nevindecate complet. Trebuia să născocesc mereu ceva. Ba că mi-a căzut din mână oala cu apă fiartă, ba că am căzut pe scări. Nu mi-a văzut niciodată, nimeni, rănile de pe spate și... Ei, da, cele de acolo, de jos, știți dumneavoastră. M-am îmbrăcat totdeauna în așa fel încât să nu poată fi văzute.

Am căutat mereu măcar o persoană care să mă ajute, să mă îndrăgească, cu care să nu fiu mereu urâcioasă. Și îmi este frică. Încă nu știu tot ce s-a petrecut la dumneavoastră. Am fost rea cu dumneavoastră? De asta nu mai vreți să aveți de-a face cu mine? Nu știu dacă mă pot baza pe această Sarah. De unde să știu că ea spune adevărul? Doamnă Temberg, dacă este cumva adevărat că nu vreți să mai aveți de-a face cu mine, spuneți-mi, vă rog. Nu plecați pur și simplu, lăsându-mă în această stare de nesiguranță.

Spuneți-mi, cu ce am mai greșit! Dumneavoastră sunteți primul om care m-a strâns cu atâta drag la piept și de care nu m-am temut. Îmi pare sincer rău, dacă am spus ori am făcut ceva care v-a durut.

Vă rog să mă credeți, nu mai înțeleg nimic. Și nu aiurez. Chiar așa este. Dumneavoastră spuneți că aici mai sunt multe alte persoane. Poate că ele fac astfel de lucruri, dar eu nu vreau să fac așa ceva.

Mai sper că încă nu vi s-a încheiat concediul și că de aceea nu pot da de dumneavoastră. Îmi sunteți tare dragă.

Stefanie

Bineînțeles că nu se încheiase concediul. Când Stefanie scria scrisoarea, Nina se afla pe o terasă, la umbră, în Pitsidia, în sudul insulei Creta, bea un pahar de vin, mânca măsline, lua din când în când câte o bucată de pâine albă, privea marea calmă în care se oglindea cerul lipsit de nori și urmărea cum se furișau micile salamandre pe dalele de piatră ale terasei. Sau citea. Câteodată, îi punea mâna pe braț soțului, care visa alături de ea, într-un șezlong, și zâmbeau amândoi mulțumiți. Uneori, îi alunecau ochelarii până pe vârful nasului, romanul îi cădea în poală și ea aținea. Se trezea, trăgea adânc aer în piept și savura mirosul răspândit de tufele de oleandru, liniștea și relaxarea.

Ar fi fost mai bine să fie acasă.

Pentru că, între timp, ajunsese să depindă de Stefanie și de celelalte persoane din interiorul Angelei Lenz, tot așa cum acestea depindeau de ea. Nu le mai părăsise niciodată până atunci.

Când Nina a revenit din concediu, întreg sistemul de personalități al Angelei Lenz a respirat ușurat. Ca după fiecare concediu, ca după fiecare absență mai scurtă ori mai lungă a terapeutei. Căci, după treizeci de ani, Nina Temberg era primul om căruia puteau să îi povestească adevărata lor istorie.

Scrisoarea îi arăta Ninei clar că imaginea lui Stefanie privitoare la minunata ei copilărie suferise între timp primele fisuri. Poate că ajunsese să asculte ceea ce îi relatau celelalte persoane. Să se preocupe de ceea ce trăiseră celelalte, în acea vreme care pentru Stefanie se pierdea în neant ori era doar neclară, precum visurile urâte din conștiința ei.

Deocamdată, trebuia să fie doar o superficială privire generală aruncată de Stefanie asupra celeilalte jumătăți a vieții ei. Scurte scene din copilărie, pe care ea nu le trăise. Episoade la fel de scurte, pe care Nina presupunea că Stefanie va putea să le depășească. În speranța că poate cândva va apărea o imagine din adevărata viață a Angelei Lenz. În măsura în care aceasta era cunoscută de Nina Temberg.

Căci în această căutare pe dibuite a trecutului Angelei, i se părea că sare de pe un banc de nisip pe alt banc de nisip, în mijlocul unei mări a uitării. Și, uneori, avea senzația înspăimântătoare că se afla pe un aisberg cu cea mai mare parte ascunsă sub apă. Era pregătită să înfrunte surprize. Dar, totodată, spera că nu se va mai ivi nici una.

În mod repetat, Nina Temberg trăia faze în care ea – exact ca Stefanie – spera că toate acele amintiri nu erau adevărate. Secvențe în care dorea ca pacienta ei să fi dispus de o fantezie înfloritoare și să nu fi trebuit să suporte în realitate cele amintite.

Din păcate, toate indiciile erau potrivnice.

Că Angela era o personalitate multiplă, nu se putea nega. Cu ajutorul instrumentelor de diagnoză aceasta se putea chiar măsura. Iar istoria apariției personalității multiple este cunoscută: abuz masiv, insuportabil, sexual și psihic, petrecut în prima parte a copilăriei, de lungă durată și fără posibilități de scăpare.

Cu asta trebuia să se răfuiască acum Stefanie.

Nu era simplu. Nina Temberg era sigură că Stefanie trăise povestirile pe care i le spuseseră celelalte personalități la început, ca

pe un film văzut din ultimele rânduri de scaune ale unui cinematograf. De la mare distanţă. Le trăia ca pe povestea unui alt om.

Ceea ce, pe de o parte, aşa şi era.

Dar, pe de altă parte, nu era aşa.

Dacă Stefanie îşi contempla viaţa ca pe nişte scene de film, nu avea să-i fie prea dificil. Dar totuşi destul de greu. În unele locuri, devenea necesar să oprească sonorul şi să treacă de la filmul color la filmul alb-negru. Putea să nu ţină cont de sentimente şi durere.

Uneori, trebuiau să întrerupă filmul.

Şi trebuia să iasă din sală.

Capitolul 2

TĂCERE

COPIII

„Gândesc, deci exist."

1961:
RDG începe construcţia Zidului.
Adolf Eichmann este condamnat la moarte în Israel.
Somniferul „Contergan" este retras din comerţ.
La televiziune este difuzat „Firma Hesselbach",
în cinematografe rulează „Via Mala".
Şlagăr: „Take good care of my baby".
Săptămâna de lucru de cinci zile în domeniul bancar.

Insule multicolore în lumină

Un album cu fotografii de familie, din anii '60. Legat în plastic, cu fotografii ca mii de alte fotografii: fotografii de amator dintr-o lume sănătoasă, maro-gălbui, cu marginile parcă muşcate de dinţişori de şoricei.

Faianţă în baie şi jaluzele la ferestre: bunăstarea de la începutul anilor '60. Feţe de masă cerate pe mesele din bucătărie şi folii autoadezive pe rafturi. În jurul întrerupătoarelor de lumină protecţii rotunde din plastic, pentru ca pe tapet să nu rămână amprente de degete. Scutece pentru copii, puse la uscat pe suporturi extensibile, în bucătărie şi în baie. Tata, mama, fiul şi mezina, fata de câteva luni. Mama îi dă biberonul, ia fetiţa în braţe, cam neîndemânatică, ar fi de preferat altfel. Şi copilul pare crispat, nu prea are încredere în mamă.

Apoi fotografiile cu tatăl: îi dă de mâncare fiicei, o ţine drăgăstos în braţe, îi vâră aproape cu gingăşie linguriţa în gură. Fetiţa este

destinsă, privirea îi alunecă uşor curioasă prin cameră. Fotografia următoare, la baie: el îi susţine capul cu o mână, sigur, spală uşor pielea fină cu o cârpă. Bebeluşul se bălăceşte satisfăcut în cadă.

Dar cea de-a treia fotografie este altfel: micuţa priveşte peste umărul tatei, cu ochii ridicaţi spre tavan. El o ţine în mână, cu căpşorul sprijinit de obrazul lui. Faţa lui nu se vede. A ei exprimă teama şi suferinţa. Caută ajutor din priviri. Dar în ochii ei se citeşte că ştie că nu există ajutor. Nu poate spune nimic, nu poate nici măcar să vorbească.

Iar ţipatul este interzis în camera în care o duce tatăl.

La început, nu a fost aşa rău. Primele luni: simţăminte ameţitoare, beţie de culori, mediu şi oameni ce nu se pot distinge clar. Foame şi plăcere, groază şi satisfacţie – toate în succesiune rapidă. Lumină şi întuneric, cald şi aspru, şi moale, fierbinte şi rece, atât de multe de descoperit. Eu şi ceilalţi, totul ca un ghem. Primele fire descâlcite în joacă.

Doar frica de mama, aceasta era permanentă. Chiar înainte de naştere. Pentru că un fetus poate să simtă şi înainte de naştere respingerea mamei, după cum poate sesiza şi zgomote, lumină, mulţumire.

Gisela Bahr nu a vrut niciodată o fată. Pe fiul ei de patru ani, Hans, îl iubea cu ardoare, următorul băiat, o naştere înainte de vreme, a venit pe lume mort, un al treilea a murit la puţine zile după naştere, din cauza unor handicapuri grave. Nu îi va ierta niciodată fetei faptul că tocmai ea trăia, deşi doi dintre fiii ei muriseră. Considera că acest copil le răpise viaţa celorlalţi doi.

Fetele sunt rele, nevrednice, murdare – aşa spunea tatăl ei –, sunt slabe şi neajutorate, păcătoase. Doar un bărbat are valoare, importanţă şi putere. Numai un bărbat va ajunge într-o zi să stăpânească lumea, femeile sunt unelte. Faptul că acest copil a trăit, deşi fiii muriseră, dovedeşte că îl avea în ea pe necuratul. Un copil rău. Un copil care ţipa când o vedea pe mamă. Care făcea în scutece în mod special când era cu mama, şi nu cu tata. Care în foamea, în lăcomia lui nu aştepta să se întoarcă seara tatăl de la muncă.

Un copil-problemă.

Dar nu numai asta o îndepărta pe mamă de fiică. Mai era ceva. Un simţământ care o avertiza pe Gisela Bahr să nu o placă pe fată. Un simţământ neliniştitor. Un simţământ asupra căruia nu medita.

Pe care îl urma pur şi simplu. Ţine-te departe de ea – îi spunea acel simţământ –, nu o iubi. Nu o lăsa să se apropie de tine. Fetele aduc durere. Fereşte-te de durere.

Nu o iubi.

De parcă sentimentele ei faţă de fiică amorţiseră, îngheţaseră. Uneori, mai simţea ceva, puţină bucurie când cineva o lăuda pe cea mică, cât era ea de dulce, cât de gingaşă, o mică zână, o rază de soare. Atunci, un moment, o privea ca o străină pe fiică şi se bucura: era realizarea ei. Dar imediat interveneau invidia şi dorinţa de a orienta lauda către fiul ei. Către mândria ei. Hans. Justificarea vieţii ei: născuse un fiu. Îndeplinise cea mai importantă obligaţie a unei femei.

Totuşi, pentru soţul ei lucrul acesta nu însemna nimic. El îşi dorise totdeauna o fiică. Era profund rănită. Dacă Angela plângea atunci când ea era stăpânită de aceste gânduri şi ţipa de foame, atunci îi vâra cu forţa în gură biberonul, în aşa fel că micuţa se îneca, plângea şi de multe ori voma laptele. Aceasta era dovada – gândea mama privindu-şi şorţul mânjit –, dovada că mă urăşte. A făcut-o intenţionat, ce copil rău!

Angela simţea toate acestea. Respingerea şi propria durere, dar şi pe cea a mamei şi momentele ei de regret, de înduioşare, scurtele încercări de corectare a greşelilor.

Ziua, singură cu mama: tensiuni aparent nesfârşite cauzate de nesiguranţă. Într-o vreme în care nu exista încă timp. Era mereu neliniştită, dormea rar, ţipa mult, mereu de veghe temându-se de ce va urma.

Fără vreun motiv concret.

Uşurare, senzaţia de bine atunci când zgomotele, mirosul, vibraţiile arătau că se apropia tatăl. Chipul lui prietenos aplecat asupra pătuţului, ce fericire! El o iubea, simţea clar asta. Ce atent era... Răbdarea cu care o hrănea, cu care se juca cu ea, cu care o dezbrăca, o îmbăia şi o îmbrăca. Cu care o punea în pat. Era bine că el era acolo. Era mulţumită, liniştită, destinsă atunci când el se aşeza lângă pătuţul ei, o mângâia şi îi vorbea prietenos.

Nu avea nici o importanţă că el, după ce o aşeza în pat, vâra mâna sub scutece atunci când erau singuri. Că scormonea în cutele gingaşe ale pielii ei, în rotunjimile coapsei ei.

Mai nimic.

Şi că el prin asta se autosatisfăcea nu avea nici o importanţă. Ea simţea cum dispoziţia lui se modifica, devenea încordat – era cu ea şi totuşi nu era cu ea. Faţa lui atât de roşie, de mare, direct în dreptul feţei ei. Mişcările atât de sacadate. Şi ea devenea mai încordată. Uneori, plângea. Dar erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea. Şi acesta nici nu dura mult. Ce era important era că el se afla acolo.

Şi nu mama.

Asta a fost la început.

Pentru el, copilul era o femeie. Femeie exact în măsura în care el putea suporta. Werner Bahr îşi iubea fiica. Când îşi vedea fetiţa, îl cuprindeau valuri de senzaţii afectuoase. Era atât de frumoasă. Atât de delicată şi de blondă. Atât de curată. Un mic înger. Degetele ei minuscule erau atât de delicate, de fragile. O atingea uşor de tot când o spăla. Îi plăcea să o şteargă. Avea pielea atât de moale. Şi cum mirosea. Părul ca mătasea. Un vis.

Visul lui.

Cât de mult îşi dorise o fiică! o mică fiinţă, căreia el îi putea dărui întreaga lui dragoste. Cum râdea când îl vedea! „Şi ea mă iubeşte la fel de mult – gândea el. Este fericită că o iubesc.

Vrea să o iubesc."

Cât mai visase el să posede o fiinţă atât de mică. Pentru totdeauna. Nu doar pentru o oră impetuoasă şi agitată, şi cu atât mai puţin într-o locuinţă străină sau în camera slinoasă din spate a unei cârciumi oarecare. O plăcere scurtă contra cost. Lucru pentru care se dispreţuia. Totdeauna cu teama de a fi trădat. Teama de şantaj. El, Werner Bahr, director de bancă şi membru al consiliului de conducere, în contact cu oameni pe care îi dispreţuia, situaţi social mult sub el şi totuşi la discreţia lor. Perechi sau bărbaţi imbecilizaţi, despre care ştia că, în aceeaşi seară, vor pierde banii la pocher. Îi ofereau fiicele, nişte copii înfricoşaţi ori abrutizaţi. În ochii lui acestea erau târfuliţe dresate, dulci ca mierea şi dezgustătoare în acelaşi timp. Le dorea fierbinte şi le dispreţuia totodată; ambele trăiri contopite într-un unic simţământ. Le producea durere. La început puţin, apoi tot mai mult. Îşi meritau pedeapsa – îşi spunea el. De ce făceau aşa ceva? Curve.

„Cea de aici este altfel – gândea el. Este curată. Este dragoste." Când îşi privea fiica, goală, mica lui fiică pe care o iubea atât, încât

doar dacă se gândea la ea îl durea, când o vedea aşa goală, din când în când îi apărea o altă imagine în faţa ochilor. Trecător, o umbră. Abia o pâlpâire de conştiinţă.

O fetiţă în picioare, într-o cadă de zinc, cu clăbuci albi de săpun pe pielea ei catifelată, uşor înroşită de apa caldă, scoţând aburi. Într-o bucătărie întunecată, apăsătoare. Dar ea zâmbeşte. Atât de albă şi pură în lumina slabă. O minusculă icoană în sufletul ei. Ea alungă orice teamă. Ceva infinit de liniştitor.

Dar el avea nevoie de tot mai mult. Acum avea. O fiinţă doar pentru el.

„Mă iubeşte cu adevărat – gândea el atunci când ea zâmbea. Cum îşi întinde mânuţele spre mine! Şi ea vrea, văd, văd dorinţa ei. Târfa asta mică" – îi trecu lui prin cap şi cu putere o pişcă de zona pubiană – „trebuie pedepsită târfa asta mică, care ştie bine ce face cu mine.

Este vinovată."

Chipul ei se întunecă a plâns şi el se gândi că ea nu înţelege nimic din ceea ce se întâmplă. „Nici nu îşi va mai aduce aminte. Este încă mult prea mică. Totuşi, nu este un om deplin, este complet imatură. De ce plânge? Trebuie să fie bucuroasă că o ajut să devină om. Fac din ea o adevărată femeie. Îmi va mulţumi. Într-o zi. O învăţ ce este dragostea cu adevărat. Când va fi mai mare, va fi pentru ea cel mai firesc lucru de pe lume. Cine o poate instrui mai bine pe o fată asupra iubirii decât propriul ei tată pe care ea îl iubeşte cu adevărat?"

– Ce faci tu cu mine, ştrengăriţă mică, şopti el, o ridică, îi frecă afectuos nasul de nasul lui şi îi şterse lacrimile cu săruturi.

„Nu îşi va aminti", gândea el apoi, „este încă prea mică, nu poate încă să vorbească, nu poate încă să gândească. Nu poate povesti nimic."

Îi aparţinea lui. Era proprietatea lui. Putea să facă ce voia cu ea.

Şi el voia tot mai mult.

Nimeni nu îl oprea. Soţiei lui îi era indiferent ce se întâmpla cu acest copil.

Când îi împinse fiicei lui penisul în gură, ea nu mai putu să respire. Ţipă şi plânse. Se apără aşa cum se poate apăra o fiinţă de un an şi jumătate. Atunci a lovit-o pentru prima dată. Peste faţă. A ameninţat-o.

Ea încă nu ştia să vorbească, dar înţelegea la ce se referea el: ce simţea ea era greşit. Dacă simţea durere, ceva din interiorul ei îi spunea că trebuie să ţipe. Dar strigătul îi fu pedepsit cu o durere şi mai mare. Era zăpăcită. Încetă să plângă. După un timp, ochii lui deveniră din nou blânzi şi privirea lui se îndreptă spre ea. Ea răspunse cu un zâmbet.

– Femeiuşca mea micuţă, zise el afectuos, luă un colţ de cuvertură, îi şterse lacrimile şi sperma de pe ochi, de pe obraji, o aşeză din nou în pat, o acoperi grijuliu, ca să nu se descopere şi să răcească, îi puse mânuţele pe deasupra păturii, îi aranjă perna şi pătura, stinse lumina şi părăsi încăperea pentru a face o pasienţă cu soţia.

Acum poate să suporte şi asta.

De atunci, Angela nu a mai ţipat. Tatăl era singurul om care o iubea. De el avea nevoie pentru a supravieţui. Din partea mamei nu avea decât să moară, aşa îi spunea instinctul. Poate că tocmai ar fi făcut asta, aşa cum pot muri bebeluşii care nu se bucură de atenţie, chiar dacă din punct de vedere material au tot necesarul. Atenţie din partea mamei nu era de aşteptat. Atenţie, afecţiune, dragoste de mamă primea fratele Angelei. Pentru fată rămânea prea puţin. Şi, în plus, fata urla ca trasă în ţeapă atunci când voia să o hrănească, în braţele mamei sta ţeapănă ca o scândură şi se uda tocmai când mama aştepta vizite. Fata avea ochi numai pentru tatăl ei.

Ca şi el pentru ea.

– Îngeraşule, striga el când ajungea acasă seara şi se referea la fiica lui, nu la soţie.

Vedea că fiica ei era drăguţă. Era şi mândră că adusese pe lume un asemenea bebeluş. Totuşi, acest copil, pe care ea nu l-a vrut, o dădea la o parte de pe locul ce i se cuvenea; soţul era fermecat de copilul ei, dar ea îi era indiferentă.

Şi astfel mama a început să o respingă tot mai puternic. De la început, fiica a avut senzaţia că singurul lucru permanent la mama ei era ostilitatea: mereu ostilă, deseori brutală, câteodată sadică.

Deci Angela trebuia să obţină de la tatăl ei tot ce avea nevoie. Era îndreptată către el. Fără a putea alege. Pe el trebuia să îl păstreze. Nu mai avea voie să ţipe.

Nu a mai ţipat.

Își îndreptă privirea spre tavanul camerei. Văzu lampa. O pată luminoasă, precum o insulă în spațiul întunecat. O pată caldă. Luminoasă. Se mărește dacă o privești direct. În jurul insulei se ivesc cercuri multicolore atât de drăguțe, de vii, așa cum se rotesc în lumină. Dacă privește lateral, și acolo sunt pete luminoase. Ca niște discuri sclipitoare, care își modifică mereu culorile și apoi devin iarăși cercuri rotitoare. Toată suprafața din jurul insulei este plină de cercuri frumoase, ce se rotesc. Ochii îi urmăresc cercurile care se învârtesc mereu spre interior, ca niște spirale, tot mai adânc până în punctul central.

Like a wheel within a wheel,
never ending nor beginning
on an ever-spinning reel,
like a circle in a spiral,
like the windmills of your mind[11].

Apoi ea a dispărut în aceste cercuri.

S-a petrecut pas cu pas. La început, nu a simțit ce făcea tatăl între picioarele ei. Apoi nu își mai simțea trupul de la cap în jos. Apoi nu l-a mai simțit pe tată, nici măcar nu mai remarca faptul că era în cameră. După care transa deveni atât de puternică, încât nu se mai simțea nici pe sine, dispărea complet. Asta era apărarea ei. Ea i-a salvat viața.

La început, mai percepea ce se petrecea acolo, în pat. Ca privind de undeva de sus. De pe insula sigură, din lumină. Dar era de parcă alta trebuia să suporte asta. Nu ea. Un copil străin în patul ei.

Se îndepărta tot mai mult, tot mai mult. Până când în cele din urmă nu mai vedea ce se petrecea acolo. Așa trebuia să fie. Că asta nu i se întâmpla ei. Că nici nu se întâmpla.

Reușise asta cufundându-se în spații interioare inaccesibile, pierdută în propria-i lume, în care ei nu i se putea întâmpla nimic, unde nimeni nu îi putea face ceva. Premisa acestei retrageri din realitate a fost capacitatea de a se disocia, de a se scinda. De a despărți eul de conștient. Și de a fragmenta conștientul în zone cunoscute și în zone ignorate.

Nimeni nu o învățase asta, găsise singură această posibilitate de a trece în stări de transă autoindusă.

La fel cum Alice a lui Lewis Carrol a descoperit țara minunilor urmând un iepure alb și nevrotic, cu un uriaș ceas de buzunar, și căzând într-o gaură secretă dintr-un vechi trunchi de pom. Și căzând în adânc. Adânc, până într-o altă lume străină ei.

Lumea interioară a Angelei era mai sigură decât aceea a lui Alice. Aici nu existau pălărieri nebuni și nici regine răutăcioase.

Deocamdată.

Și așa a dispărut ființa care ar fi trebuit să devină odată Angela.

A rămas însă Nicki acolo.

Nicki a apărut brusc.

Nu știa cum apăruse Nicki. Un bărbat și-a făcut de lucru cu ea. Durea. Se uita ciudat. Îi era teamă de el. Trebuia să înceteze. A plâns. El a lovit-o.

– Acesta este secretul nostru, a șoptit el, este ceva cu totul special. Nu ai voie să vorbești cu nimeni despre asta.

Nicki abia putea vorbi. Cu cine? În afara bărbatului despre care aflase brusc că era tatăl ei, nu mai vedea pe nimeni.

Nicki trăia o viață fără nici o mângâiere. Apărea numai când tatăl ei o folosea sexual. Era misiunea ei să fie atunci acolo. Habar nu avea că era cu totul altceva.

Era viața.

Din asta se compunea pe atunci Nicki: o senzație, o funcțiune și cândva, mai apoi, și un nume. Funcțiunea era să protejeze de adevăr ființa care ar fi trebuit să devină odată Angela. Să preia asupra ei ceea ce aceasta nu suporta.

Totdeauna când Nicki era acolo, tatăl îi făcea rău.

Când el termina, dispărea și Nicki.

Apoi apărea Stefanie, o fată mulțumită, veselă, care nu știa nimic despre ce se petrecuse cu câteva secunde mai înainte. O fată care îl iubea pe tata din toată inima, trăncănea cu el, râdea și făcea neghiobii. Voioasă și zburdalnică. O fată care îi cunoștea doar părțile lui luminoase, simpatice. Care aștepta nerăbdătoare ca el să se întoarcă acasă, care se bucura de cadourile primite de la el și care râdea zgomotos când el o gâdila. Care îl privea extaziată. Seara, Stefanie era acoperită drăgăstos cu pătura și primea un sărut afectuos de noapte bună. Câteodată, simțea puțin că i se făcea ceva rău ori că era atât de udă. Dar apoi adormea totdeauna foarte repede.

Uneori visa urât.

Dar erau doar vise.

Așa a apărut o realitate fragmentată. Viața Angelei era atât de contradictorie, înspăimântătoare și amenințătoare, încât o percepere unică nu se putea împăca deloc cu ea. Stefanie a rămas scutită de violența sexuală. Nicki nu a avut parte de fața prietenoasă a tatei. Ea dispărea înlăturată de Stefanie, imediat ce tatăl devenea afectuos și pașnic.

Consecințele fizice trebuie să fi devenit în acel moment atât de evidente, încât tatăl a împiedicat vaccinările legale ale fiicei lui. În scrisoarea prin care cerea aceasta, prezenta trei motivații: fiica ar fi vaccinată de un medic privat, se vor muta și, în plus, fata tocmai făcuse tuse convulsivă.

În prima perioadă, Stefanie și Nicki se succedau una alteia fără a se întâlni, nu se cunoșteau. Nu știau nimic una de alta.

Ce erau ele la început? Mai curând înregistrări momentane ale dispoziției, ale senzațiilor. Situații care treptat au emanat conștiință, au devenit personalități – prin dobândirea de timp, mișcare, sentimente. Care depozitau separat amintirile diferite, poate că în locuri diferite din creier, despărțite ca prin niște membrane. Care din acest motiv aveau un trecut complet heteroclit și care au devenit persoane atât de diferite într-un singur corp:

Stefanie: senină, jucăușă, optimistă și uneori îndărătnică.

Nicki: temătoare, serioasă, adânc depresivă, taciturnă.

Din când în când, se mai ivea și ființa care ar fi trebuit să devină odată Angela. Ca să zicem așa, ea privea de la distanță. În momentele calme, când nu exista pericol. Dar se întâmpla tot mai rar – pentru că pericolul amenința tot mai des. Ea luase inițiativa: actul de creație, îndepărtarea de realitate, lăsând în urmă un nume nou și o misiune.

Și sarcina către toate cele care ar fi apărut după ea, de a proceda la fel.

După primul abuz sexual, masiv, au urmat săptămâni nesfârșite de chin pentru Nicki. Seara, când tatăl venea acasă de la bancă, aducea cu el un nou joc. Îl experimenta pe Nicki, când o ducea la culcare. Căci a duce fata la culcare era sarcina lui, nu a mamei, care în acest timp se ocupa de fiu.

Câteodată, tatăl se trezea şi în miez de noapte. Uneori, pătuţul copilului se afla în dormitorul părinţilor, chiar lângă patul lor.

– Aici nu poţi nici măcar să dormi liniştită, şuiera mama.

Uneori. Dar de cele mai multe ori se întorcea pur şi simplu pe partea cealaltă.

1962:
Începe criza cubaneză.
Marilyn Monroe este găsită moartă.
Franz Josef Strauss se retrage din cauza afacerii Spiegel.
Adolf Eichmann este executat în Israel. Moare fără a se căi.
La televizor: „Das Halstuch". În cinematografe: „Lolita".
Şlagăre germane: „Babysitter Twist" şi „Big Girls don't cry".

Tabu

Trupul are un an şi jumătate, un bebe bucălat, care arată în fotografii ca o mică păpuşă, drăguţ, curat şi ciudat de rigid, cu privirea de cele mai multe ori în altă parte, indiferentă sau rezervată. Acum, tatăl decide ca acelui ceva special care îl leagă de fiica lui să îi adauge coitul.

Rana este atât de gravă şi sângerarea atât de puternică, încât părinţii aduc după câteva zile un medic prieten. Dar acesta nu poate decât să sfătuiască să meargă cu copilul la un spital. Micuţa şi-a făcut-o singură, se juca cu o jucărie şi fiind atât de neîndemânatică a căzut din pătuţ pe o sfârleză – astfel explică părinţii personalului medical groaznica rană. Surorile şi medicii dau din cap cu compătimire: da, cu copiii ai numai griji.

Nimeni nu pune întrebări bănuitoare în legătură cu o astfel de rană? Este anul 1962. În cazul în care o soră medicală ar fi avut o bănuială sau un medic atent ar fi suspicionat că poate nu s-a petrecut totul aşa cum au descris părinţii, cum s-ar fi putut discuta despre acest lucru? Cu ce cuvinte? Tema este tabu – şi aşa va rămâne încă două decenii. Ce este de făcut? Cel mai bun lucru – gândeşte medicul – este să se concentreze pe sarcina lui, căci pe copil îl ajuţi cel mai mult tratându-l profesional.

Nicki în spital.

Este mai mult decât poate suporta. Mulțimea de oameni. Dureri noi când este cusută. Nicki se poate descurca doar cu tatăl, care acasă vine la ea noaptea ori chiar și ziua și o sperie și îi produce durere. Dar aici nu poate, este prea mult.

Vede lampa. Fixată deasupra capului lui Nicki, deasupra patului. Și un șnur cu o perlă mare, rotundă, albă atârnă sub ea, în dreptul lui Nicki. Perla balansează încoace și încolo. Încoace și încolo. Încoace și încolo. Încoace și încolo. Și Nicki odată cu ea. După care Nicki dispare deodată. Undeva în interior. În siguranță. Dar și singură.

Rămâne în urmă Susi.

Apare brusc.

Cine este și ce are ea?

Are un nume: Susi. Poate că nu de la început, dar după scurt timp îl are. Ea are capacitatea de a percepe mediul. Nu are trecut, nu are istorie. Nu știe unde se află și de ce. Nu știe cum a ajuns aici. Nici nu își pune aceste întrebări, este mult prea mică. Nu are părinți, nu are familie. Dar are o sarcină: să suporte durerea și singurătatea din spital. Își îndeplinește sarcina cu mult curaj. Altceva nu știe. De fiecare dată când corpul va fi rănit atât de grav, încât va fi necesar un medic sau un spital, atunci va apărea Susi. Aceasta este lumea ei. Pentru ea nu există altceva.

Când părinții vin în vizită, Susi dispare pe loc. Nu îi cunoaște pe acești străini care se îndreaptă spre ea zâmbind atât de prietenos. De aceea rămâne la distanță, în interior, într-una dintre acele celule sigure, unde nici una nu știe nimic despre existența celeilalte.

Nici Nicki nu își face apariția. De la distanță, ca printr-un ochi de geam aburit, percepe că se apropie acest tată, vinovat de toate, și mama, care niciodată nu o ajută. Aceștia doi râd și aduc dulciuri și jucării. Cum ar putea înțelege asta Nicki? Se întoarce cu spatele și nu mai privește.

Dar Stefanie înțelege că dragul ei tătic o vizitează pentru a-i face o bucurie. Cât se bucură ea de cadourile primite! Trăncănește cu tăticu' și râde. Mama o mângâie pe cap pe Stefanie, se uită în ochii ei, îi pune pe frunte dosul mâinii: febră? Nu. Apoi deschide fermoarul genții, scoate un pieptene și îi aranjează fiicei părul fin. Îi curăță năsucul. Scotocește prin geantă și scoate la iveală o pilă cu mâner din sidef. Cu ea îi curăță fiicei minusculele unghii.

O mică familie care sărbătorește revederea. O familie ca mii de alte familii aflate în vizita de duminică, în spitalele din toată țara. Pe patul de alături stă un bunic care își vizitează nepoata. Fetița de vizavi este singură. Dar Stefanie îi are lângă ea pe ambii părinți.

Nici nu sesizează că se află într-un pat străin, într-un mediu străin, în spital. Nu o interesează. Nu își simte rana, cusătura ori bandajul. Își gustă doar bucuria, mănâncă dulciuri, despachetează cadourile, se joacă cu păpușa, cu ursulețul. Iar personalul de serviciu care aduce seara mâncarea și medicamentele vede doar o familie pe deplin fericită. Dacă vreo soră medicală suspicioasă, vreun medic atent ar fi avut vreo îndoială, cu siguranță că, la această privelițte, i-ar fi dispărut orice bănuială.

Dar nici un om de aici nu bănuiește că medicamentele pe care le ia Stefanie contribuie prea puțin la vindecarea lui Susi.

Când Stefanie ajunge din nou acasă, uită de timpul petrecut în spital.

1963:
Președintele SUA, Kennedy, este asasinat.
„Der Stellvertreter" de Rolf Hochhuth declanșează
protestul cercurilor catolice.
Campioni mondiali la patinaj artistic:
Marika Kilius și Hans-Jürgen Bäumler.
Șlagăre: „Be my Baby", „Do you want to know a secret?"
Germania are 8.855 de milionari, cu o avere totală de 28,6 miliarde mărci.
Se poartă trevira (țesătură din fibre de poliester) cu lână.

O lume plină de unchi

Așa au trecut lunile.

Tatăl a învățat să îi trateze singur rănile mai mici. Era necesar să învețe asta.

– Angela, îi spuse într-o seară Angelei tatăl ei, îngerașul meu, în această seară primim o vizită. Ne vizitează doi buni prieteni, doi unchi foarte drăguți. De aceea, să fii cuminte și drăguță. Așa cum trebuie să fie o fetiță. Dacă ești drăguță, vei primi ca răsplată un cadou frumos.

Stefanie a vrut să fie drăguță. Și ea îl iubea pe tata.

– Să nu mă faci de rușine, mai adăugă el.

Stefanie nu știa ce însemna rușine. Dar desigur că îi plăcea să primească un cadou. Așa că se bucura pentru seară, era mândră de rochița ei nouă și era fericită că mama și fratele vor pleca. Când, în sfârșit, prietenii au intrat în casă, îi aștepta o Stefanie radioasă. Nu avea nici trei ani și voia să fie cuminte, cum stă bine la această vârstă.

De acum, lumea Angelei se va umple de unchi.

– Bere sau vin? întrebase tatăl.

Toți băură vin. Stefanie aștepta pe sofa și picioruşele ei, în ciorapi trei sferturi albi, în pantofiori roșii, atârnau doar puțin peste marginea canapelei. Stefanie își admira mândră noii ei pantofiori roșii: îi primise astăzi, primii ei pantofi de lac. Desigur că nu știa să își lege singură șireturile, treaba asta o făcuse mama. Își legăna picioruşele pe marginea canapelei.

– Ce frumos o faci! zise unul dintre bărbații cei drăguți.

Stefanie deveni și mai radioasă și își balansă picioruşele și mai tare.

– Frumos, micuțo. Ia arată-ne cât de sus poți să îți ridici picioruşele.

Foarte sus, îi va arăta ea. Stefanie le balansă de i se ridică rochița.

Bărbații râdeau.

Ce este cu râsul lor? Stefanie era iritată. Ceva nu era în ordine. Se uită la tatăl ei, dar acesta îi făcu semn să se liniștească. Continuă cu legănatul.

În cameră intră mama, ținând în mână o tavă cu sărățele și arahide.

„Iar începe", gândi mama când o văzu pe mica ei fiică cu obrajii învăpăiați și rochița fluturând, pe canapea, alături de bărbații amuzați. „Nu ajunge că îl înnebunește pe taică-său, acum și asta".

– Hans și cu mine plecăm, ne întoarcem cam peste trei ore, îi spuse ea soțului.

Le zâmbi oaspeților, puse tava pe masă, mai trecu scurt cu un șervet peste pahare și le așeză mai bine. După care, fulgerător, își schimbă expresia feței, o privi amenințătoare pe fiică și îi zise:

– Să fii cuminte și să nu aud reclamații, fată rea ce ești!

Apoi dădu zâmbitoare din cap către invitați și ieși din încăpere.

Aceste schimbări rapide de expresie de pe chipul mamei o alarmau și o îngrozeau mereu pe Stefanie. Privi încremenită în urma ei.

– Nu trebuie să o asculţi, spuse bărbatul de lângă ea, şi îi puse pe picioruş mâna lui caldă şi grea. Este doar invidioasă pe tine. Din partea noastră, cu siguranţă, nu vor fi reclamaţii.

– Nu, confirmă un altul, de ce am reclama, pentru că tu eşti un şoricel foarte drăguţ.

Stefanie se linişti şi uită de mamă. Totul era atât de palpitant! Se uită fascinată la tatăl ei cum înşuruba tirbuşonul în dopul sticlei şi aşteptă sunetul uşor cu care dopul ieşea din sticlă. Cunoştea deja acest sunet. Când se produse, râse şi spuse:

– Poc!

Râseră şi prietenii tatei. Apoi tatăl le turnă în pahare. Ei băură, după care se făcu linişte.

Stefanie aştepta destinsă să vadă ce se va mai întâmpla.

– Vino la mine, Angela, îngeraşule, spuse după un timp tatăl şi se bătu cu palma peste genunchi. Stefanie alunecă imediat de pe canapea şi se duse în grabă la el. Acesta o puse pe genunchi şi începu să o dezbrace pe micuţă.

Mai întâi pantofiorii roşii, apoi ciorăpeii. Pe urmă rochia şi apoi chiloţii.

Aici Stefanie dispăru.

Apăru Nicki.

– Hai, spuse tatăl, care nu observase schimbarea, arată ce ai tu grozav aici.

Şi o lăsă din nou în picioare, pentru ca bărbaţii să o poată privi, atinge şi să îşi dea verdictul.

Între timp, Nicki aflase ce făcea tatăl, şi aproape se obişnuise cu oroarea. Dar aceşti bărbaţi străini ce voiau aici? Cum de le permitea tatăl ei să pună mâna pe ea?

Nicki se întoarse şi se apără. Asta nu putea îndura. Făcu o clipă ochii mari. Nici unul dintre bărbaţi nu ar fi observat asta. Chiar de ar fi privit-o în faţă. Dar în clipa aceasta dispăru Nicki. S-a petrecut atât de repede. Era unica metodă de a se comporta în situaţii de nesuportat, pe care o va învăţa în următoarele decenii: refugiul în interior.

Nicki a dispărut.

A apărut Carola.

Carola observă că o ţinea un bărbat. Înţelese brusc că acesta era tatăl ei. Pe ceilalţi doi bărbaţi nu îi cunoştea. Cumva ştia şi că încă-

perea în care era dusă acum era camera ei. Dar nu înțelegea ce făceau cu ea bărbații care erau deodată dezbrăcați, în timp ce tatăl ei își ținea fiica. Nu se putea gândi la asta. Putea doar să rămână în viață. Să nu se sufoce, să nu moară, să rămână doar în viață. Când bărbații care îi folosiseră toate deschizăturile din corp terminară, tatăl o apucă pe Carola de umeri și scuturâ zdravăn fata care tușea și respira greu, urlând la ea să își țină gura.

Apoi plecă din cameră împreună cu bărbații și încuie ușa după el.

Imediat ce el dispăru și totul se liniști, Carola dispăru și reapăru Stefanie, care remarcă faptul că se afla în pat. Și ei îi era cam rău. Dar nu atât de rău. Păcat că nu primise totuși o recompensă. Sau tăticu' se va întoarce pentru a-i da un pupic de noapte bună? Înfășură obosită un colț al cuverturii în jurul brațului, băgă degetul mare în gură, cu cealaltă mână se ținu de grilajul pătuțului și adormi.

Se trezi brusc: lumina era aprinsă, iar lângă ea stătea tăticul ei. Ea se bucură și ridică privirea către el. El se aplecă, iar ea îl cuprinse cu ambele brațe după gât. El o ridică afectuos din pat, o puse pe un braț, o mângâie ușor pe obraji și îi spuse că, așa cum i se promisese, își va primi răsplata pentru că fusese o fată atât de drăguță. Stefanie nu știa de ce acum, în miez de noapte, el îi spunea așa deodată că era o fată drăguță. Ea considera că totdeauna era o fată drăguță, dar bineînțeles că un cadou o bucura.

Tatăl o așeză din nou în pat, surâse strengar, se aplecă, scoase ceva de sub pat și începu să ridice încet acel obiect. Stefanie părea fascinată. Mai repede! Dar el întârzia tocmai pentru a-i mări tensiunea. Și lui îi făcea aceeași plăcere ca ei. În cele din urmă, văzu despre ce era vorba: o gentuță roșie pentru copii, care se asorta perfect cu pantofii ei noi.

Ce tătic drăguț! Era entuziasmată: ce netedă era gentuța și ce frumoasă! Și înăuntru avea mai multe compartimente. În noaptea aceasta, noua geantă trebuia să doarmă în pat cu ea, cu Stefanie. Tatăl și fiica își surâdeau reciproc.

– Despre asta nu îi destăinuim nimic mamei, zise el, și Stefanie dădu conspirativ, cu sârg din cap.

În timp ce el o acoperea cu grijă, pe ea și gentuța, copila trebui să îi promită că niciodată nu va spune ceva rău despre el și să țină mereu la el, să fie totdeauna fata lui bună, îngerașul lui mic. Normal

că ei îi părea ceva foarte uşor de făcut, pentru că nu îşi putea aminti nimic din care să fi rezultat că tăticul ar fi fost vreodată rău cu ea. Totdeauna a fost frumos cu el.

Pentru Stefanie.

Dar Carola ştia că a fost foarte rău când l-a văzut pe bărbatul care era tatăl ei. Ea nu a fost niciodată singură cu el. Mereu mai erau şi alţi bărbaţi de faţă.

Aceasta era sarcina Carolei: să fie prezentă atunci când se întâmpla ceva cu tatăl şi cu alţi bărbaţi. Nicki era acolo când tatăl venea singur şi îi făcea rău, Stefanie era prezentă când el era drăguţ. Susi – atunci când era nevoie de un medic. Între timp, apăruseră patru persoane pentru a o apăra pe Angela şi fiecare dintre acestea prelua o parte a poverii. Şi nici una nu ştia de celelalte.

Viaţa lui Stefanie oferea cele mai plăcute momente. Dar nu era cu adevărat fericită, căci şi ea percepea respingerea din partea mamei.

Dar Carola trăia cele mai violente orori. Pe atunci. Ea era şi prima care căuta scăpări: se ascundea. Atât cât putea să o facă o fetiţă de trei ani.

În şifonier.

Asta îl amuza teribil pe tată. Aducea în joc o nuanţă nouă. Desigur că el ştia totdeauna unde îi era fiica.

Tremuratul ei făcea umeraşele cu haine să se lovească de lemnul şifonierului. Paşii se apropie. Tot mai mult. Sunt în apropiere. Încă un pas spre ea, apoi se îndepărtează. Pauză. Carola încearcă să nu mai respire, este sigură că el îi poate auzi chiar şi respiraţia. El revine. Apăsat, încet. Uşa şifonierului se deschide centimetru cu centimetru. O mână pipăie printre pantalonii şi hainele agăţate pe umeraşe. Gata, a găsit-o. Un rânjet triumfător i se lăţeşte pe faţă, în timp ce trage fata afară. Din nou a învins el. El este maestrul.

După ce îşi dezbrăca fiica, bărbaţii aduşi de el se puteau servi. Tatăl asista liniştit. Privea. Dar el vede o cu totul altă scenă.

O fetiţă într-o cadă de zinc, dezbrăcată, cu clăbuci albi de săpun pe pielea catifelată. Un şuierat răsună în încăpere. Un sunet prelung, periculos. Ea priveşte spre locul din care provine sunetul. Şi râde. Râde în semiîntunericul din cameră.

El se ridică și vine la dulap. Ia o coadă de mătură, se apropie de copilul întins nemișcat în pat, care abia sesizează ce se petrece.

– Ca să pricepi că trebuie să fii ascultătoare, zice el.

Și începe ritualul aplicării pedepsei. Totdeauna același. Aceleași cuvinte. Aceeași coadă de mătură. Apoi același foșnet cu care își scoate cureaua din pantaloni. Și, în final, același șuierat făcut în aer de curea și apoi plesnitura la contactul cu pielea ei.

Cea mai gravă trădare

Sistemul cu persoanele era la momentul acela foarte dezordonat. Deși fiecare avea sarcina ei, uneori se întâmpla ca, în viața cotidiană, să apară una ori alta, aparent subit. În locul Stefaniei. Ori alături de Stefanie. Împingând-o pe Stefanie. Aceasta se petrecea atunci când dorința de ajutor din interior era atât de puternică, încât senzația singură era cea care împingea persoana în față, înaintea tuturor celorlalte. Câteodată, era provocată de un om, altă dată, doar de o vorbă, de un nume, un iz. Era ceva neînțeles de nici una dintre micile persoane. Din punctul lor de vedere, se întâmpla ceva incontrolabil, imprevizibil.

Carola apărea brusc în bucătărie, alături de mamă. Pe Carola o împinsese „afară" nevoia de ajutor, atunci când simțea prezența mamei. Carola nu mai avusese de-a face cu această femeie, dar ea știa că aceasta era mama. Avea nevoie de ea. În sfârșit, era prezentă o femeie. Aceasta o va ajuta! Biologic, Carola știa că mama trebuie să își apere copiii.

Dar Carola nu știa ceea ce se petrecuse cu câteva minute mai devreme.

Cineva sunase la ușă. Mama își scosese șorțul, își netezise rochia și deschisese ușa.

– Dacă nu sunt prea îndrăzneață, pot împrumuta de la dumneavoastră trei ouă? întrebase vecina.

Era duminică dimineață și se anunțase o vizită neplanificată.

– Bineînțeles, zâmbise Gisela Bahr bucuroasă să își demonstreze încă o dată faima ei de excelentă gospodină și vecină amabilă, bineînțeles, poftiți, intrați, am destule.

Femeile intrară în bucătărie.

Curioasă, Stefanie privi de după colţ, îmbrăcată cu o rochiţă de mătase roz, cu broderie floralã. Pe cap, avea o cunună din flori. Astăzi, avea loc o nuntă, iar ea trebuia să împrăştie flori. Era foarte mândră. Arăta fermecător.

– Arăţi fermecător! exclamă vecina.

– Da, spuse Gisela Bahr, şi reveni cu trei ouă în mână, astăzi trebuie să împrăştie flori la nunta cumnatului meu.

– Ce fată mare te-ai făcut, ia întoarce-te, îi ceru vecina.

Stefanie se roti cu rochiţa fluturând. Radia. .

– Da, zise mama, poate când vrea. Astăzi, este ca o adevărată rază de soare. Vino aici, comoara mea! – adăugă ea cu o voce dulce ca zahărul, dar rămase ţeapănă, întinzându-i vecinei cele trei ouă.

Stefanie ezită. Mai bine să nu se apropie, de fapt nu asta voia mama.

– Nu vrei să vii la mami a ta cea scumpă, dacă te cheamă?

Gisela Bahr era iritată. Pentru vecină fiica ei se învârtise în cerc, ca un cal de circ, tâmpit, dar pentru propria mamă nu voia să facă măcar un pas înainte.

Stefanie înlemnise în cadrul uşii. Mai întâi ezitase, dar acum, când tonul din vocea mamei prevestea şi o palmă, acum chiar că nu mai voia.

– Aşa deci, de-asta îmi eşti? Şi către vecină: ia priviţi. Abia a fost o rază de soare şi acum este o încăpăţânată. Nici nu mai ştiu ce să mă fac cu ea. Te străduieşti atâta ca mamă, zi şi noapte, şi asta îţi este mulţumirea!

– Eh, lăsaţi-o.

– Nu vrei să vii la mine? Atunci nu mai eşti fata mea, îi spuse mama fetei pe un ton ridicat, întinzându-i ouăle vecinei.

Nu mai putea să ignore acest ultim avertisment, Stefanie ştia asta prea bine. Se năpusti către mamă, vrând să fie drăgăstoasă, dar lovi mâinile celor două femei, ouăle căzură, două se sparseră pe rochia lui Stefanie, unul pe podea.

– Ah, draga mea, zise vecina.

Gisela Bahr se stăpâni cu greu, îi zâmbi vecinei cu o undă de resemnare în privire şi reuşi chiar să îi zâmbească şi fiicei dezorientate şi să îi spună:

– Chiar că îmi ești de mare ajutor.

Apoi mai luă trei ouă din cămară, o conduse pe vecină până la ușă, mai vorbi cu ea câteva minute, închise ușa și reveni în bucătărie.

Avea să se petreacă ceva.

Carola, care auzise clar cuvântul „ajutor", dădu fuga la mama ei și se lipi de ea. Gisela Bahr însă îi făcu vânt de lângă ea. Acum vine, acum, când este prea târziu! Gisela Bahr fierbea de furie. Acum trebuia să curețe toată bucătăria. Și ce era de făcut cu rochița? Trebuia să o mai spele și pe cap. Și peste o oră trebuiau să plece.

Carola se miră că mama o respinsese. Dar nu ceda ea așa ușor. Desigur că fusese vorba despre o neînțelegere, poate că ar fi trebuit să îi arate mai clar afecțiunea ei. Se mai duse încă o dată la mamă, se lipi de piciorul ei, o apucă de mână. Atunci mama o lovi. Și nu doar o dată. O lovea mereu. Cu tot ce îi era la îndemână. Carola dispăru înspăimântată.

Apărură Niki și Stefanie, dar și ele o încasară și nu mai suportară dușmănia mamei.

Atunci apăru Kathe.

Kathe rămase locului, primi loviturile, suportă ura și nu se apără. De acum înainte, când mama bătea, venea Kathe. Când bătea cu adevărat – nu când le atingea doar cu câte un polonic, cu mătura, cu o cizmă ori cu palma, căci așa ceva încasa fiecare.

Kathe nu fusese abuzată sexual, viața ei consta doar dintr-un șir de sancțiuni cu bătaia fără motiv. Nu știa niciodată de ce era bătută, pentru că apărea abia după primele lovituri și habar nu avea ce se întâmplase înainte. La început, Kathe spunea:

– Dar eu nu am făcut nimic.

Dar curând renunță să mai spună ceva, pentru că vorbele ei amplificau loviturile.

– Mai și minte, zicea mama și o lovea și mai tare.

Dar Carola nu ceda. În acel an și în cei care au urmat, ea a avut multe tentative. Ea știa pur și simplu că mamele își apără copiii. Cândva, o va apăra și mama ei. Carola trebuia doar să îi reamintească.

Într-o zi, Carola se trezi brusc între doi bărbați necunoscuți, pe canapea. Erau în camera de zi. Tatăl vorbea cu bărbații despre bani. Bărbații o priveau pe Carola. Unul fredona „Can't buy me love", șlagărul la modă al formației Beatles, apoi ei au râs și i-au întins tatălui

câteva bancnote. Făceau glume, o atingeau pe Carola. Atunci se deschise uşa şi în încăpere intră mama. Cu siguranţă că o va ajuta.

– Mamă, strigă Carola după ajutor, ia-mă cu tine!

Mama, care ajunsese la cealaltă uşă fără a o privi, se întoarse, se opri o clipă, se uită la fiica de trei ani şi jumătate şi zise:

– Nu te mai preface, fată rea. Tu eşti de vină. Eşti suficient de mare. Trebuie să ştii singură ce vrei şi ce nu vrei.

Şi ieşi din încăpere.

A fost cea mai urâtă trădare. A atins-o mai profund decât ceea ce îi făceau bărbaţii.

Nu mai avea nici o speranţă.

„De ce m-a lăsat singură?" se întrebă Carola. „Are dreptate? Poate că are dreptate, şi sunt eu rea şi sunt eu însămi vinovată de asta? Dacă aşa spune, poate sunt eu rea şi nu meritam altceva. Nu înţeleg. Înţeleg doar că spune lucruri aşa de ciudate şi se întoarce şi pur şi simplu pleacă. Ea poate să facă asta. Să plece pur şi simplu. Vreau şi eu. Vreau pur şi simplu să mă întorc, să plec şi să închid uşa după mine. Dacă ea poate asta, pot şi eu. Pur şi simplu mă duc după ea, şi voi fi în siguranţă."

Astfel a dispărut ea şi a apărut una nouă: Lena.

Lumea Lenei era plină de unchi. Cu unii dintre ei era înrudită, cu alţii nu era. Dar, pe atunci, pe atunci Lena nu prea ştia care era deosebirea. Dar ştia că nu trebuia să vorbească despre ce făceau unchii. Asta i-o repetau mereu. Dar de ce i-o repetau, Lena nu ştia. Cu cine ar fi putut să vorbească? Nu vedea pe nimeni altcineva, cel puţin la început. Erau numai tata şi unchii.

La unii unchi se mergea în vizită, ceilalţi veneau în vizită. Uneori, era prezent şi tata, altă dată, era doar dusă şi apoi luată înapoi. Dar Lena nu ştia asta. Ea era numai cu unchii care veneau acasă la ea.

Lena era răspunzătoare cu evenimentele din casă, evenimente legate de bărbaţi necunoscuţi şi cuplate cu sentimentul că era părăsită de mamă.

Când veneau unchii, singuri ori câte doi, tata era atent ca ei să facă doar ce aveau voie.

– Vrei să bei ceva, scumpo? întreabă un unchi şi îi întinde paharul lui cu martini on the rocks.

Lena se holbează fascinată la paharul înalt în care înoată cuburi de gheață.

– Nu are voie alcool, spune sever tatăl, nu este bine.

– Ei, atunci avem ceva mai frumos, zice unchiul, dă paharul peste cap dintr-o sorbitură, aruncă cuburile în ghiveciul cu anthurium, mândria gospodinei, scoate penisul din pantaloni, urinează în paharul gol și apoi i-l întinde Lenei.

Aceasta a fost prima impresie despre lume a Lenei.

Nu avea încă patru ani. Mai târziu, când își notează evenimentele, descrie senzația de a sta ca un șoricel prins în capcană între oameni uriași. Nu îi cunoaște pe bărbați și nici nu știe bine ce se petrece. Bărbații pun mâna pe ea. Spun lucruri ciudate, miros a alcool. Lena decide că cel mai bine este să nu scoată un sunet. Și nu se clintește din loc. Când bărbatul îi dă paharul cu lichid în el, pe care ea trebuie să îl bea, vede cum râde bărbatul care îi este tată. Se distrează.

Ea nu vrea să bea.

Trebuie.

Mirosul îi repugnă. Cu mare greutate își controlează starea de rău. Bărbații devin răi. Știe că nu are alternativă. Își ține răsuflarea, închide ochii și bea. Doar să nu se gândească la ce este în pahar. Totuși, i se face rău. Icnește. Bărbații o amenință: dacă varsă, o omoară. Lacrimile îi curg pe obraji și înghite mereu ceea ce i se ridică din stomac.

„O fac" – gândește ea – „numai să mă lase în pace".

Pentru că Lena este complet singură și nimeni nu o ajută, nici nu îi poate explica faptul că aici este vorba doar de una dintre treptele multiple ale terorizării sistematice a copiilor mici. Așa îi este înfrântă voința, pentru ca într-o zi să funcționeze fără a mai opune cea mai mică rezistență. Să funcționeze ca proprietate a altora și ca unealtă a grupurilor criminale. Aceasta era prima treaptă: antrenamentul scârbei.

– Nu vrei să ne arăți unde este pătuțul tău? întreabă unul dintre bărbați. Suntem oaspeții tăi, nu vrei să fii respectuoasă cu noi, așa cum se cuvine unei fetițe?

Bucuroasă că se poate ridica și poate părăsi încăperea, ea o ia înainte și le arată bărbaților patul. Acolo Lena trăiește pentru prima oară ceea ce trupul cunoaște de mult.

În timp ce capul i se loveşte de perete ritmic şi pântecele pare că îi este sfâşiat, remarcă brusc că nu îşi mai simte picioarele. Ceilalţi pleacă, ea rămâne. Dar picioarele i-au plecat.

Când rămâne singură, îşi doreşte să moară. Dar asta este ceva ce nu poate nici una dintre ele. Ele pot doar să supravieţuiască.

Este o binecuvântare.

Până acum.

Lena nu mai ştie cât a stat aşa. O durea capul, îi era rău, nu mai avea picioare.

Toţi bărbaţii erau atât de brutali? Nu exista excepţie?

– Ba da, spunea Lena mai târziu, era unul care era foarte drăguţ. Cel puţin nu mi-a produs dureri. Mă mângâia şi acolo jos, dar nu îmi producea dureri. Ba chiar odată, când alţii îi făceau ceva rău, le-a spus să mă lase. Dar ei au râs pe seama lui şi l-au batjocorit. Atunci l-am compătimit. Arăta mereu destul de nefericit. Când stăteam în poala lui, mă simţeam ceva mai în siguranţă. Avea o privire amabilă. Dar ceilalţi l-au şantajat, pentru că el însuşi avea copii. Mă plăcea oarecum. Doar că era o iubire greşită. Totuşi, eu îl plăceam. Dar el venea rar, apoi nu a mai venit deloc, pentru că îi făcea prea rău.

Pe lângă unchi, mai erau şi mătuşi. Mătuşile nu erau atât de importante, dar erau de faţă. Mătuşile erau simbolul normalităţii, ele justificau apropierea numeroşilor unchi de fetiţă. Cu unii unchi se pleca în călătorie. Atunci, erau de faţă, de cele mai multe ori, şi mătuşi.

Şi, bineînţeles, copiii mătuşilor. În albumul foto se putea citi: „Întâmplător, pe plaja din Sylt am întâlnit-o pe micuţa Armgard Sorensen (patru ani şi două luni)." Descifrat: s-a călătorit împreună cu familia Sorensen, inclusiv cu micuţa Armgard, în vârstă de patru ani, pentru ca taţii să aibă o experienţă nouă.

– Ia uite ce am eu aici, spune unchiul Sorensen.

„Mimi!" – gândeşte Lena – „păpuşa mea, este a mea. De unde o are?"

– Este a mea, spune ea şi întinde mâna.

Unchiul Sorensen îşi descheie cămaşa şi păpuşa alunecă sub ea. Sărăcuţa Mimi – pe burta grasă şi păroasă a unchiului Sorensen.

– Acum trebuie să o cauţi, spune el cu vocea îngroşată şi cu privirea tulbure.

Lena vrea să fugă. Dar nu poate, trebuie să o salveze pe Mimi. Se apropie încet de unchiul Sorensen. Când ajunge în fața lui și începe să o caute pe Mimi între cămașă și corpul asudat al bărbatului, se simte apucată și i se întoarce capul. Se gândește doar la săraca Mimi de aici de jos și nu la ce face unchiul Sorensen acolo sus.

O ajută faptul că nu își simte picioarele.

1964:
Ia ființă Partidul Național Democrat din Germania (NPD),
de extremă dreaptă condus de Adolf von Thadden.
La televizor: „Der Goldene Schuss" și „Einer wird gewinnen".
Șlagăre: „Baby, i love you", „Baby Love".
Banca federală ia în considerare creșterea avuției
și introduce bancnota de 1.000 de mărci.

Cineva trebuie să o facă

Pe cele șase mici ființe apărute până acum din Angela le-a ajutat și ceva ce s-ar putea numi un gen de salt cuantic în evoluția sistemului: Lena și Carola, două dintre ele, au făcut cunoștință una cu alta. Au putut brusc să se simtă reciproc, uneori, chiar și să se vadă. La câteva siluiri au fost de față amândouă. Acum știau că nu erau complet singure. Se puteau consola reciproc, din când în când, se puteau și îmbrățișa. Se percepeau ca persoane adevărate, cu caracteristici, aspect și nume propriu. Deseori, se mirau de faptul că erau strigate ambele Angela, dar știau că trebuiau să reacționeze la acest nume.

Nu erau însă conștiente de deosebirea dintre ele și ceilalți oameni, ceilalți copii, pe care îi întâlneau la grădiniță, de exemplu.

Au avut noroc că inventaseră în cele din urmă persoanele interioare, pentru a le opune realității insuportabile.

Apoi a mai apărut brusc cineva:

Jimmy.

Jimmy, un prieten bun. Denumit științific „personalitatea interioară ajutătoare". Mângâierea refuzată de lumea exterioară este creată în interior.

Nici nu este ceva chiar atât de neobișnuit: cercetările arată că aproximativ șaizeci de procente din numărul total al copiilor de diferite

vârste îşi creează un tovarăş de joacă invizibil. Personaje luate din cărţi, seriale TV ori fabricate de ei înşişi. Se discută cu ele, sunt întrebate de dorinţele lor, se mănâncă şi se bea împreună cu ele şi au chiar locul lor la masă, loc pe care nimeni altcineva nu are voie să se aşeze. Ele au opinii, emit comentarii pe care copilul, dacă vrea, le prezintă adulţilor. Uneori, fac afirmaţii pe care copilul însuşi nu cutează să le facă. Pe parcursul unei evoluţii normale, acestea dispar cândva, sunt uitate ori rămân puţin melancolic în amintirea adulţilor ca „Herr Mondenschein" sau „Superfrosch".

La personalităţile multiple, tovarăşii de joacă imaginari apar deseori în interiorul sistemului şi îndeplinesc o funcţie, devenind „unul dintre noi".

Deci Jimmy era un fel de „Harvey", iepurele alb, înţelept şi înalt de 2,10 metri care îl însoţeşte şi îl consiliază pe James Stewart în filmul „Prietenul meu, Harvey". Un iepure pe care doar James Stewart îl poate vedea şi auzi.

Jimmy, „Harvey" al Angelei, a fost primul care putea să perceapă toate celelalte personalităţi. Era clasicul frate mai mare pe care ţi-l doreşti, ca să fie atent cu tine şi să te protejeze. A fost şi prima persoană creată, de gen masculin. Jimmy trăia toate ororile la care erau supuse fetele. Dar nu putea să intervină, putea doar să le consoleze. Le putea ţine de mână, în timp ce se petreceau acele orori. Le putea mângâia pe frunte, putea să le şteargă lacrimile, putea să le spună vorbe frumoase. Deseori, ar fi preferat să plece, pentru a nu privi la acele siluiri.

Dar, cum spunea Jimmy, „nu am putut face asta, pentru că micuţele ar fi rămas din nou singure. Şi eu trebuia doar să fiu de faţă, nu să suport eu însumi astea. Pentru că trăiam atâtea, deveneam tot mai în vârstă. Copiii dimpotrivă, în toţi aceşti ani, au devenit doar cu doi până la patru ani mai vârstnici. Totul se petrecea ca şi cum ar fi fost copiii mei".

Jimmy nu simţea ce se petrecea, el doar vedea. Şi, după ce trecea, le putea ţine în braţe pe micuţe. Ceea ce nimeni altcineva nu făcea.

Şi cineva trebuia să o facă.

Sarah hotărâse că trebuia să o facă cineva. Pentru că Sarah exista, de asemenea, de la prima disociere. S-ar putea spune că ea se ivise pentru că trebuia să existe cineva care să aibă o privire de ansamblu. Asta era sarcina ei, ca „observatoare din interior", ea însăşi nu

trăia niciodată evenimentele, nu simțea nimic din durere și nici nu intervenea ca Jimmy, dar ea vedea tot.

Sau cel puțin așa crezuse timp de treizeci de ani.

„La început" – spunea Sarah – „nu înțelegeam corect. Doar remarcam că eram mai la distanță decât celelalte. Eram ceva mai coaptă, mai în vârstă. Dar și pentru mintea mea era prea mult. Știam că permanent trebuia să mă concentrez puternic ca să înțeleg tot. Nu aveam idee ce rol jucam eu în acest film horror, dar observam că celelalte își trăiau doar rolul lor. Eu eram singura care aveam o privire generală. Puteam să vorbesc în gând cu celelalte, fără ca ele să mă observe. Considerau vorbele mele ca fiind propriile lor idei. Astfel, le puteam ajuta fără să le provoc teamă."

Un fenomen osmotic în acest creier separat ca prin membrane. De ce nu? Investigațiile demonstrează că abuzurile grave suportate timp îndelungat de către copii lasă urme în modalități diverse. Urmele pot fi văzute. Repetate fracturi, vizibile pe ecranele aparaturii Roentgen. Urmările traumelor ca modificări, după decenii, în curenții cerebrali. Modificările durabile, masive din metabolism sunt, de asemenea, urmări măsurabile. Precum și o structură complet modificată a personalității.

1965:
S-a încheiat procesul Auschwitz.
Primul congres federal al NPD.
În cinematografe: „Scârba", al lui Roman Polanski;
„Ipcress-Streng geheim".
Șlagăre: „Sprich nicht drüber", „Hast du alles vergessen?",
„The Price of Love", „We've got to get out of this place".
Medicii, inginerii și preoții se bucură de cea mai înaltă stimă în RFG.
Cei mai cunoscuți industriași sunt Krupp, Thyssen, Flick, Oetker.

Ușa se trântește

O zonă rezidențială, primăvara. Case solide, la distanța cuvenită una de alta, unele dintre ele adevărate fortificații în stil vilă. Multă verdeață, arbori bătrâni. Grădinile din fața caselor sunt curățate de

frunzele căzute. Sunt greblate, măturate, acoperite cu turbă, şi se împrăştie pietriş. Peste tot brânduşe, ultimii ghiocei, primele narcise, boboci de lalele. Grădinile mari, aflate în spatele caselor, sunt ascunse de privirile curioase prin stejari, larice, molizi, garduri-vii, dese şi ziduri de cărămidă. Strada urcă dealul în pantă uşoară, către pădure.

O mierlă scoate sunete melancolice de pe o proeminenţă a zidului de lângă gardul-viu, din merişor turcesc. Umbrele sunt alungite, este după-amiaza târziu, aproape seara. Este linişte, copiii sunt în case. De la o fereastră situată la primul etaj se aude foarte încet, foarte decent noul şlagăr al lui Freddy Quinn, „Vergangen, vergessen, vorüber". Vizavi este coborâtă o jaluzea. Mierla zboară.

Astăzi, Angela împlineşte patru ani. Nu a avut loc o sărbătorire, dar a primit daruri de la tată: o păpuşă mare, plus o mulţime de haine pentru ea. După-masă, mama a primit o vizită, o mătuşă din vecinătate, venită cu fiica ei, care şi pe ea, mai curând o oboseşte, o fiică dificilă, pe care nu o înţelege. Asta le uneşte.

Pe mame.

Din păcate, nu pe fiice. Dar părinţii au hotărât că fetele sunt prietene, aşa că ambele stau pe podea şi îşi smulg una alteia noua păpuşă a Angelei, tăcute şi înverşunate. Din când în când, poate pentru că larma din colţul copiilor devine prea intensă, mamele se ridică pentru a le calma pe cele numite de ele fiicele lor. Apoi se dedică din nou cafelei şi prăjiturilor.

Este prezentă Stefanie, şi ea ştie că astăzi este ziua ei, dar nu prea ştie ce înseamnă asta. Ca totdeauna când mama se află în apropiere, se străduieşte să nu facă zgomot, să fie ordonată şi curată. O pată pe rochiţă, pe bluză şi, într-o criză de furie ce poate izbucni în orice moment, mama îi trage hainele de pe ea şi lenjeria, o trage pe Stefanie în pivniţă şi o bagă în cazanul pentru gunoi, „ca să vezi unde îţi este locul, parşivo".

Zgomotul paşilor mamei pe scările pivniţei, uşa pivniţei se închide, cheia se răsuceşte în broască, apoi nimic – doar un bubuit ritmic în urechi, o succesiune familiară de zgomote urâte. Odată, urlând şi plângând, Stefanie s-a răsturnat cu cazanul pentru gunoi, a ieşit din el, s-a căţărat pe trepte – pe atunci nu mergea încă bine – şi s-a rostogolit înapoi. Rana de la picior i-a atras o nouă pedeapsă. De atunci rămâne pe vine, priveşte la mica fereastră situată sus, acolo

unde câteodată înfloreşte o păpădie. Rămâne ghemuită până când poate să revină la lumea de sus.

Astăzi, nu a mai avut parte de pivniţă. La cină trebuie să mai fie atentă ca să stea liniştită în timp ce tatăl rosteşte rugăciunea, să nu se murdărească, să nu facă gălăgie, să nu vorbească neîntrebată, să nu ia mai mult decât i se dă, să mănânce tot ce are în farfurie.

Trebuie să îşi împreuneze mâinile, dar nu are voie să le pună pe masă în timpul rugăciunii. Ar fi greşit şi lipsit de smerenie faţă de Dumnezeu.

– Vino, Iisuse, fii oaspetele nostru şi binecuvântează...

Poc! o lovitură de picior dată de frate, în tibie.

– Au! exclamă Stefanie cât putu de încet.

Palma aplicată de mamă nu întrerupse rugăciunea tatei:

– ...ceea ce ne-ai dăruit.

Trebuia să pună mâinile pe masă, în stânga şi în dreapta farfuriei. Nu în poală.

Trebuia să fie atentă să ia furculiţa abia după ce părinţii vor fi început să mănânce. Cuţitul trebuia apucat cu dreapta, furculiţa cu dinţii în jos, nu în sus. Trebuia să stea dreaptă.

A sta drept este foarte important, pentru că altfel ţi se pune de-a curmezişul pe spinare o coadă de mătură pe care ţi se leagă mâinile. Mama spune că este spre binele tău, pentru că a sta strâmb este foarte dăunător. Te faci cocoşată ca o vrăjitoare, şi nici un bărbat nu vrea să se căsătorească cu una ca asta. Orice, numai coada de mătură nu. Nu poţi să mergi nici la toaletă, că nu poţi intra pe uşă. Şi, dacă totuşi ai reuşit să intri, nu îţi poţi da jos pantalonii, pentru că braţele sunt fixate pe coada de mătură. Iar mai apoi este oricum prea târziu, deoarece ai făcut deja în pantaloni. Şi pe urmă este şi mai rău.

Pe masă se află faţa de masă din damasc, şervetele, inele de şervete, tacâmurile din argint, porţelanuri, pahare grele. Este o artă deosebită să aranjezi totul corect.

Dar de cele mai multe ori se servesc doar cartofi copţi.

Poc! Fratele mai mare este maestru la jocul „datul cu piciorul fără să fii prins că dai".

– Au! strigă Stefanie, de data aceasta nu aşa de încet.

Mama îşi ia avânt să dea o palmă. Stefanie, maestră a evitărilor agile, se apleacă spre tată, care tocmai este pe cale să lase jos castronul

cu cartofi copți. Ea îl lovește cu capul peste mână și el scapă castronul pe podea. Cartofii zboară în toate părțile.

Liniște.

Părinții se privesc unul pe altul.

Stefanie se retrage în sine. Apare Kathe.

Acum se va întâmpla.

Nu se întâmplă nimic.

Nu îi face nimeni nimic! De ce? Pentru că este ziua ei? Ea se ridică, dă fuga la bucătărie, aduce fărașul, mătura, face curat, pleacă, se grăbește să se întoarcă, se cațără pe scaun, se așază cuminte, cu mâinile pe masă, una în dreapta, cealaltă în stânga farfuriei.

Își ține respirația.

Liniște.

Fratele așteaptă pe locul lui.

Părinții se privesc.

– Am să pregătesc altceva, spune mama, care se ridică și aduce pâine, unt și mezeluri din bucătărie.

Nu îi fac nimic!

Este posibil?

Precaută, Stefanie mușcă bucățică după bucățică din felia ei de pâine, cu toate că în ea totul refuză mâncarea. Ar fi imposibil!

Nici un alt incident. A trecut.

Vine vremea să meargă la culcare. În clipa aceasta. Ca în fiecare seară, teama emană din fiecare colț. În această casă patul nu este niciodată o speranță, un loc mai sigur. În această casă nu este deloc un loc mai sigur.

Se dezbracă repede și, nervoasă, își împăturește lucrurile cu grijă, așa cum se cuvine, îmbracă pijamaua, se întinde în pat, trage bine deasupra pătura. Afară, în fața ferestrei, o mierlă cântă trist.

Dincolo de ochii deschiși ai Angelei, stau ghemuite în pat câteva persoane și privesc cu teamă în întuneric, scrutează întunericul. Nicki trage cu urechea: se aud pași? Vine tata? De data aceasta ce va face? Stefanie este tulburată, dar nu știe de ce. Este gata să adoarmă. Sarah se gândește: trebuie să fiu atentă. Se mai întâmplă ceva. Trebuie să reacționeze repede. Să ajute.

Pași. Două persoane. Tatăl nu este singur. Pe cine aduce? Carola apare scurt, privește, poate că privește și Lena. Ușa se deschide, se

aprinde lumina. În cameră se află tatăl și mama. Asta nu s-a mai întâmplat până acum. Doar tatăl are sarcina de a o culca pe fiică. Ce înseamnă asta? Mama zâmbește. „De ce zâmbește?", se întreabă Stefanie. „Nu mi-a zâmbit niciodată. Și de ce închide ușa după ea?" Zâmbește și tatăl. Ce este cu atâtea zâmbete? Ceva fals. Sunt calmi. Și zâmbesc. Nu se ceartă. Ba, mai mult, parcă nu s-ar fi certat niciodată. Sunt atât de uniți. O pereche. Asta îi amplifică teama.

„Eu sunt obosită" – gândește Stefanie – „vreau să dorm. Vreau să plece amândoi". Închide ochii și este ferm convinsă că totul a fost doar o închipuire de a ei. Ca atâtea multe altele. Mama nici nu a venit cu tatăl ei în cameră. Mama nu vine seara niciodată în camera lui Stefanie. De aceea, nici nu este posibil ceea ce Stefanie crede că a văzut. Nu este așa. Stefanie adoarme.

Dar Nicki este trează.

Lui Nicki îi este frică de tată, dar nu se teme de mamă. Pe mamă a văzut-o doar când și când, puțin timp. De la distanță. Ei chiar îi place mama, din unicul motiv că această femeie încă nu i-a făcut nimic lui Nicki. Dar nici nu a avut ocazia de a o ruga pe mamă să o ajute. În sfârșit, acum a apărut ocazia. Mama zâmbește. Nicki îi răspunde în același fel. Tatăl se apropie. Nicki se retrage puțin către mamă. Mama se așază pe pat și o ia pe Nicki în brațe.

Ce bine. Nicki este fericită. Pentru prima dată în viață cineva o ia cu drag în brațe. Acum nu i se mai poate întâmpla nimic.

Se va mira – gândește Gisela Bahr și începe să își dezbrace fiica. Ciudat – crede Nicki – ea s-a schimbat deja. Dar desigur că mama este bine intenționată.

Gisela Bahr triumfă. În sfârșit, soțul i-a dat dreptate. Ei, nu fiicei. A văzut cu propriii ochi cât de greu îi este ei cu copilul. Cât este de sălbatic și de obraznic. A văzut că și-a meritat cu adevărat pedeapsa. Dură pedeapsă. Spre propriul bine, altfel nu se va alege nimic din acest copil. Copiii trebuie supuși. Și mai ales acesta.

Nicki ridică brațele, ca să o ajute pe mamă să îi scoată bluza de la pijama. Poate că trebuie să îmbrace altă haină?

Nu.

Îi scoate și partea de jos. După care Nicki se simte aruncată pe spate și i se îndepărtează picioarele. De către mamă.

– O să îţi facă plăcere, spune mama. Tăticul şi cu mine vrem ca astăzi, de ziua ta, să îţi dăruim ceva cu totul deosebit.

Nicki este nesigură. De ce o ţine mama? Şi doare. Şi mai vede că tatăl apucă bastonul. Îl ştie. Dar de ce îl ajută mama? Doar nu îi va permite să o lovească!

Ba da.

Nu a fost atât durerea fizică în timp ce bastonul îi era introdus între picioare, cât a fost durerea sufletească produsă de trădarea mamei, durere care a descompus-o interior pe Nicki.

A rămas însă Robbi.

Robbi este întinsă pe spate. Mai curând, pe omoplaţi. O femeie, mama ei, îi ţine lui Robbi picioarele desfăcute. Un bărbat, tatăl ei, o loveşte cu bastonul între ele. Din nou o loveşte. Robbi se apără. Ţipă şi se zbate. Urlă. Se smuceşte într-o parte şi într-alta. Dar mama este mult mai puternică. Robbi are abia patru ani. Astăzi este ziua ei.

– Loveşte! spune mama.

Fiica trebuie să fie pedepsită, Gisela Bahr este convinsă de asta. Modalitatea de pedeapsă este la alegerea soţului ei. Principalul este ca acest copil să înţeleagă cine este stăpân în casă.

Şi Werner Bahr loveşte. În această clipă primeşte aprecierea soţiei lui. În sfârşit. El, pe care ea îl numeşte mereu cârpă, ratat, poate acum să lovească în aplauzele ei. Să o entuziasmeze. Să o excite.

Târfa cea mică se apără. Trebuie să lovească şi mai tare.

– Ca să pricepi că trebuie să te supui!

O fetiţă într-o cadă de zinc, goală, scoţând aburi în bucătăria rece, cu clăbuci albi de săpun, pe pielea catifelată. Un zgomot şuierător, periculos. Iarăşi. Ritmic. Fata se uită şi îi zâmbeşte.

Mama slăbeşte fără să vrea strânsoarea. Robbi o zbugheşte fulgerător spre uşă. Dar uşa este încuiată. Robbi fuge la fereastră. Este închisă. Se agaţă de perdele, se loveşte de geam, dă în el cu capul, vrea să treacă prin el, să iasă, să fugă. Dar tatăl a şi apucat-o de un picior. Cu cealaltă mână trage de banda jaluzelei.

Jaluzelele coboară cu zgomot. Afară îşi ia zborul o mierlă.

În timp ce tatăl o ţine pe Robbi, mama scoate capacul unui tub cu unguent. Ea pune pe vârful degetelor o cantitate zdravănă de unguent

și îi unge lui Robbi locurile rănite. Cu restul îi unge vaginul. Tatăl o reține în pat pe fiică, în timp ce mama dă fuga la baie, pentru a se spăla pe mâini. Trebuie să fie atentă, pentru că unguentul antireumatic conține piper de Cayenne, care în nici un caz nu vrea să îi ajungă pe mucoase.

Așa a învățat Robbi care va fi sarcina ei în viitor: să fie prezentă în puținele momente în care părinții fac ceva împreună cu pasiune.

De aici a rămas – chiar și mai târziu, când tatăl era deja mort și ea se afla în afara zonei de acțiune a mamei – cu sentimentul de panică, de panică intensă, incontrolabilă, la auzul zgomotului făcut de o cheie care încuie o ușă. O panică declanșatoare a fricii de moarte și a pornirii de nestăpânit de a sări pe fereastră. Chiar și prin geam.

Indiferent de etajul la care se afla.

1966:
Jürgen Bartsch (nouăsprezece ani) recunoaște că a omorât patru tineri.
Marea coaliție Kiesinger – Brandt.
În cinematografe: „Es" și „Dr Jivago".
Șlagăre: „If you're born a woman, you're born to be hurt",
„Ganz in Weiss".
Se mănâncă „Le Tartar", iar ca dulciuri „Edle Tropfen in Nuss".

Ecou

Au existat pe atunci și vremuri bune. Grădinița. Stefanie se ducea cu plăcere la grădiniță. O făcea deja de la doi ani. Pur și simplu îi era imposibil să țină toată ziua alături de ea acest copil imprevizibil, irascibil, rău – cum spunea mama.

În primii ani, a fost acolo și fratele ei.

Ce surpriză: acele mătuși făceau diferențe foarte mici între frate și soră. Desigur, și aici existau două feluri de reguli: pentru fetițe și pentru băieței. Doar băieții puteau fi turbulenți, gălăgioși și năvalnici. Dar aici Stefanie nu mai era nevoită să fie slujnica fratelui, aici nimeni nu îi pretindea să facă ordine în ce deranja el, nu trebuia niciodată să îi dea lui ceea ce i se dăruia ei sau să se scuze pentru ce strica el.

În fotografiile vechi, ea era ceea ce pe aici se cheamă o rază de soare: blondă, amabilă şi adorabilă în rochiţa ei tiroleză. Un mic înger. Fermecătoare – spunea lumea. Un termen care pe Stefanie o punea în încurcătură. Ce semnifica el? Cum adică, fermeca ea lumea? Că doar nu făcea nimic.

Şi totuşi din nou este vinovată.

Erau plimbări şi sărbători. Se putea câştiga ceva. Ea se juca cu ceilalţi copii. De Crăciun, se primeau mici cadouri. Iar de Paşti, căutau cu toţii ouăle de Paşti. Pe care le putea păstra. Până când ajungea acasă. Aici fratele primea tot.

Stefanie se simţea bine.

De cele mai multe ori.

Vânătăile de pe picioarele ei dispăreau, de obicei, acoperite de ciorapi şi fustă. Iar dacă educatoarele mai observau câte ceva vineţiu, câte o crustă de sânge uscat, luau o cârpă, puţină apă şi ştergeau ce mai puteau. Îşi spuneau că asta era cu copiii mici, care îşi juleau genunchii la tot pasul, lucru ştiut de toată lumea. Ori căzeau de pe măsuţele joase. Ori pe scări. Sau de la balcon. Sau se opăreau. Ori în lipsa lor copilărească de îndemânare trânteau fierul de călcat.

Copiii sunt copii.

În această privinţă nu a scăpat nici fratele Stefaniei, nevătămat: înainte de a face vârsta de şcoală, a făcut trei comoţii cerebrale şi o dată şi-a spart capul.

Ei, da, lucrul acesta este ştiut de toţi – gândeau educatoarele. Şi, în plus, copiii din această grădiniţă veneau din familii de vază, alţii nu îşi puteau permite această grădiniţă. Familii de profesori, pastori, medici, întreprinzători, directori. Părinţii avuţi sunt deosebit de preocupaţi de binele copiilor lor, se ştie asta – gândeau educatoarele –, pentru că altfel nu i-ar fi dat la această grădiniţă. Pentru astfel de părinţi, aici se mai trece cu vederea câte ceva pe ici, pe colo.

Totuşi, pe micuţa Angela Bahr nu o scăpau din ochi. Nu din cauza vânătăilor. Chiar şi în această grădiniţă aveau mulţi copii aşa ceva. Era absolut normal. Dar – spuneau educatoarele – în Angela trăia diavolul. La exterior era un mic îngeraş, dar în interior ascundea un hău. Asta o spusese deja mama ei. Fiicei. Şi familiei, prietenilor, cunoscuţilor şi, bineînţeles, că şi educatoarelor de la grădiniţă. După un timp, acestea i-au dat dreptate.

Asta nu înţelegea Stefanie. Ea era totuşi cuminte. Nu făcea niciodată ceva interzis. Considera ca fiind foarte rău faptul că permanent era învinovăţită de lucruri pe care nu le făcea. I se reproşa mereu ceva ce ea nu făcuse niciodată. Deoarece i se cerea mereu să spună adevărul, ea contesta cu hotărâre tot ce i se atribuia pe nedrept. Era sigură că niciodată nu lovise un alt copil, că niciodată nu stricase jucării care nu îi aparţineau.

Şi cu certitudine nu spărsese niciodată un geam. Atunci de ce?

Cum apăruse sânge pe mâna ei?

Care sânge? Ah, da, acesta. Nu ştia. Poate că atinsese geamul după ce altcineva îl spărsese?

– Mincinoaso – îi spuneau educatoarele –, eşti o mincinoasă, te-am văzut. Tu ai făcut-o. Cel puţin recunoaşte.

– Nu, răspundea plângând Stefanie. Nu eu am făcut-o, sigur.

Ceilalţi copii se strâng în jurul ei şi râd.

– Ea a făcut-o, spune un băieţel, am văzut eu.

– Exact, îl completează un altul, când Emil a vrut să fugă şi tanti Doro a încuiat uşa.

A încuiat uşa.

Emil este un băieţel sperios, mic, de fapt prea mic pentru această grădiniţă. Imediat ce scapă de sub supraveghere, foloseşte momentul ca să fugă afară şi să-şi caute mama. De data aceasta, educatoarea îl luase de guler, tocmai când voia să plece pe furiş.

– Acum uşa este încuiată, spusese ea cu voce tare, îl înşfăcase pe Emil de guler şi răsucise de două ori cheia în broască.

La celălalt capăt al culoarului, Stefanie tocmai se ducea la toaletă. A auzit zgomotul făcut de cheie – Robbi l-a auzit, a trecut fulgerător pe lângă Stefanie şi s-a ivit. În mijlocul traumei ei. Aşa cum îngheţase în noaptea torturii. Îi aude, îi vede venind pe părinţi. Sunt aici! o dor rănile. În panica ei este în stare să înlăture tot ce îi stă în cale: „Vin părinţii! Vor să mă chinuie! Sunt deja aici. Trebuie să fug. Pe fereastră".

Robbi se năpusteşte la uşa de sticlă. Loveşte cu pumnii, cu braţele. Şi evadează.

După primul moment de uluială, o educatoare reuşeşte să o prindă pe Robbi. I se adresează fetiţei. Brusc, Robbi îşi dă seama că aceasta nu este mama. Era o străină. A fost o eroare, nu este nici un pericol.

Robbi dispare.

Stefanie iese din amnezia care, de data aceasta, a durat numai câteva minute. Se regăseşte în braţele educatoarei. Ciudat – gândeşte ea –, eu tocmai mergeam spre toaletă. Vin mulţi copii în fugă şi se strâng în jurul ei. O privesc. De ce o privesc aşa? Printre ei este şi fratele.

– De ce ai făcut asta, Angela? o întreabă educatoarea.

– Ce anume? întreabă Stefanie.

– Sângerează! strigă un copil şi ceilalţi se agită, unul începe să plângă.

– Da, mai întâi trebuie să o pansăm, spune educatoarea, iar mâinii lui Stefanie i se acordă atâta atenţie, încât ea însăşi bagă de seamă că sângerează.

Cum de s-a întâmplat din nou?

Stefanie plânge. Doar ea a spus adevărul. De ce o dojeneşte tanti Doro?

Se duce acasă cu mâna bandajată. Fratele o ia înainte.

– Ştii ce a făcut astăzi Angela? o întreabă el pe mamă, săltând agitat de pe un picior pe altul, în timp ce intră în casă.

El ştia exact ce se va întâmpla şi se bucura.

– Eh, comoara mea, spune mama zâmbind fiului, netezindu-i părul şi strângându-l drăgăstoasă la piept, ce bine că ai fost de faţă. Povesteşte-i tu mamei tale ce a mai făcut sora ta cea rea.

Hans relatează cu zel ce se întâmplase. Insistă pe faptul că sora lui a minţit. Ştia bine că tocmai acest lucru va stârni mânia mamei. Bătaia pe care nici Robbi şi nici Stefanie nu au simţit-o a suportat-o Kathe. Era specialitatea ei – când mama bătea atât de mult şi de temeinic.

Din nou Kathe habar nu avea de ce era bătută. Ea nu ştia nimic despre ceea ce se petrecuse anterior. Kathe trecea prin viaţă suportând bătaie după bătaie. Între bătăi nu era nimic. Pentru Kathe viaţa însemna să fie bătută. Era amnezică la orice altceva.

– Dar nu am făcut nimic.

Aşa este, Kathe. Tu nu ai făcut nimic. Sărmană Kathe. Dar pe tine nu te crede nimeni. Nu vezi asta? Kathe, tu nu trebuie să minţi.

Dar poate că trebuie să minți. Dacă toți spun că adevărul tău este minciună. Ce îți mai rămâne decât să numești adevăr minciunile lor?

Spune simplu că ei au dreptate. Spune că tu minți. Spune că ești o rea. Rea. Un copil al dracului. Spune-o! Spune-o! Și atunci ea va înceta să te mai bată. Spune asta și durerea va înceta. Spune asta și totul va fi bine.

– Da, eu am făcut-o.

A fost prima minciună conștientă pe care a spus-o Kathe.

1968:
Tulburări studențești în Franța. Tancuri sovietice la Praga.
Legi privind starea excepțională în Germania. Atentat asupra lui Rudi Dutschke. Conform datelor Serviciului federal de statistică, numărul infracțiunilor de incest este în creștere.
În cinematografe: „Rosemarys Baby" și „Warte, bis es dunkel wird".
Șlagăre: „Great Balls of Fire" (Jerry Lee Lewis), „Young girl", „Hair".
Moda Twiggy și aspectul hippie, pantaloni gata șifonați.
Se practică jocul de noroc „Rubbel die Mark"
și se citește „Jasmin, revista vieții în doi".

Serbările copiilor

Unele evenimente din viața Angelei Bahr începeau frumos și palpitant. Păreau să evolueze interesant, îmbucurător.

– Îți va face plăcere, spuneau adulții. Sunt jocuri amuzante. Facem un joc pentru copii. Avem o surpriză, de care te vei bucura cu siguranță.

Nimic nu era adevărat. Dar de fiecare dată, ea credea că va fi cum i se promitea.

O excursie la sfârșit de săptămână cu tăticu'!

Aproape un întreg sfârșit de săptămână, fără mama și fără frate. Două zile. Plecau duminică și se întorceau abia luni seara. Luni era 17 iunie, deci nu se făcea școală. Minunat. Stefanie era foarte emoționată. Mai ales pentru că acolo va întâlni și alți copii. Cu care se

putea juca. Acolo, în grădină. Altfel nu avea voie. Să meargă la alţi oameni şi să se joace acolo cu copiii. Era o experienţă cu totul nouă. Şi mama era veselă, îl avea pe fiul ei doar pentru ea, tot sfârşitul de săptămână. „Este ziua unităţii germane" – spunea ea şi mai spunea că avea în vedere pentru Hans ceva deosebit. Chiar a pregătit un coş pentru picnic, cu sendvişuri cu unt, cu fructe şi suc pentru soţ şi fiică.

Au plecat dimineaţa devreme, Stefanie a stat în maşină alături de tatăl ei şi a fost fericită. Tatăl conducea nebuneşte. Se umfla în pene la volanul limuzinei lui Mercedes, scotea cotul pe geamul lăsat jos pe partea sa, iar în dreapta îşi întindea celălalt cot atât de mult, încât Stefanie trebuia să se restrângă cât putea. El, scund şi gras, depăşea celelalte automobile claxonând aprig, rânjind triumfător şi bucurându-se ca un copil.

Dar Stefanie nu era niciodată lipsită complet de griji. Nici când tatăl ei părea atât de fericit ca acum. Totdeauna se putea întâmpla ceva. Ceva ce schimba situaţia. Totdeauna în aer plutea o tensiune. Între ei era ceva ce Stefanie nu a înţeles niciodată, ceva la care ea trebuia să fie foarte atentă. Şi privirea lui. Atât de ciudată. De întunecată. Când a depăşit o maşină pe şoseaua îngustă, intrând atât de mult în tufişuri, încât a lăsat în urmă un nor de polen din ramurile teilor înfloriţi. Când i-a aruncat apoi o privire mândră, i-a pus mâna pe genunchi, alunecând încet în sus şi când i-a spus „îngeraşul meu." Era frumos din partea lui, dar ciudat, ea se simţea atât de stânjenită.

Au ajuns pe neaşteptate şi au oprit în mijlocul grădinii. Prietenul tatălui lui Stefanie avea într-adevăr doi copii. De ce era surprinsă? Stăteau cuminţi lângă tatăl lor. Acum li s-a dat voie să se ducă în grădină şi să se joace împreună. Scurt. Taţii îi priveau. Doar se uitau. Totul părea atât de ciudat. Stefanie a încercat să se joace cu ceilalţi copii, dar aceştia nu prea ştiau ce să facă. Priveau mereu neliniştiţi către taţii lor, care stăteau degajaţi pe o bancă şi nu păreau să intenţioneze să se apropie de ei. Jucării nu existau, aşa că stăteau liniştiţi în grădină şi aşteptau. Ce se va întâmpla?

Nimic.

După-amiaza, au plecat împreună mai departe.

Încotro?

Nu se puneau întrebări. Cel mai bine era să stea cuminţi pe locurile din spate şi să aştepte.

Casa era veche și au coborât direct în pivniță. „O serbare pentru copii" – gândi Stefanie. Așa a crezut, pentru că acolo mai erau și alți copii. Dar atmosfera nu era sărbătorească. Nici de bucurie. Nici un copil nu râdea. Era ceva sumbru. Copiilor le era frică – asta a simțit Stefanie fără ca vreunul dintre ei să fi spus ceva. Se petrecea ceva ciudat. Nu voia să rămână aici, voia să plece imediat.

– Vreau să plec, îi spuse ea tatălui ei, mai bine să mergem acasă.

– Stai cuminte și fă ce ți se spune.

Tatăl avea privirea schimbată. Rea. Nu se mai uitase niciodată așa la ea.

Tonul fusese suficient: Stefanie dispăru.

Apăru Nicki. Ca totdeauna când o privea așa.

Astfel că Stefanie nu apucă să vadă ce se afla pe pereți: cuști și frânghii, și lanțuri. Stefanie nu a văzut niciodată așa ceva. Toate acestea le-a văzut Nicki.

Sosiră mai mulți bărbați cu copii. Numai bărbați, fără femei.

Copiii au fost nevoiți să se dezbrace.

Imediat.

Nicki știa. A făcut ce i s-a cerut. Că se dezbrăca nu era încă atât de rău.

O fetiță delicată, în vârstă de abia șapte ani, care se dezbracă în fața unor bărbați străini, într-un loc străin. Repede. În liniște, în timp ce alți copii plâng. Își strânge cu grijă hainele, le împăturește și le pune într-un colț. Stă în tăcere lângă ele, așteptând alte ordine.

Werner Bahr este mândru de fiica lui. Un exemplu de disciplină, așa cum stă acolo, tăcută și dreaptă. Ceilalți copii pot lua exemplu de la ea. În timp ce este cu ochii pe fiica lui, pupilele i se dilată și el vede o altă imagine.

„Ca să pricepi că ești datoare să asculți!" Un sunet șuierător, repetat. O fetiță, scoțând aburi, într-o veche cadă din zinc, dezbrăcată. Îi zâmbește lui.

Cuștile.

Sunt pentru copii.

Fiecare copil trebuie să intre într-o cușcă. Unii copii plâng. Nicki urcă în cușcă fără să spună nimic, se ghemuiește. Cușca este încuiată. Nicki așteaptă.

Poate că de aceea sunt copiii atât de mici – gândeşte ea. Dacă ar fi mai mari, nu ar intra în cuşti.

Câinii.

Nişte bărbaţi îi aduc în lese. Îi trec în apropierea fiecărei cuşti. Câinii au botniţe. Mârâie şi latră. Nicki se face mică în cuşcă. În faţa ei este un câine uriaş, rău. Latră înfuriat. Respiraţia lui puturoasă îi vine în faţă. Îi vede dinţii.

Pentru Nicki este prea mult.

Switch.

Rămâne Dina. Ei nu îi este frică de câini. Se simte în siguranţă în cuşcă. Câinii sunt în afara cuştilor. Dina doar priveşte. Priveşte cum sunt luaţi copiii din cuşti. Cu zgardă şi lesă. Sunt târâţi pe podea, smuciţi. Biciuiţi.

– Şezi!

– Pe loc!

– Sus, pe labele din spate!

– Hopa, cârnatul! Câinilor le plac cârnăciorii. Sari! Prinde cârnăciorul!

Acum s-au dezbrăcat şi bărbaţii.

Dina priveşte.

Cum sunt aşezaţi copiii pe masă. Cu zgardă şi lesă. În patru labe. Cu fundul la bărbaţi. După ce termină cu asta, îi lovesc până le sângerează braţele şi picioarele.

Îi vine rândul şi Dinei.

Trece prin toate. Biciul, căderile, frica morţii când zgarda îi taie răsuflarea. Loviturile atunci când nu prinde „cârnăciorul".

Dar când câinii trebuie să facă ceea ce ea tocmai a suportat din partea bărbaţilor, nu mai poate. Şi dispare. Ia cu ea durerile.

Apare Hasso.

Hasso nu simte durerea.

Hasso este câine. Poate. Nu este sigur. Dar, dacă este câine, probabil că nu îi este atât de greu când câinii se urcă pe el.

Dar nimeni nu ştie cu precizie asta, pentru că Hasso nu poate să vorbească.

Cândva se face noapte, şi bărbaţii obosesc. Copiii pot, în sfârşit, să doarmă. Dar nopţile nu erau niciodată consolatoare, nici măcar pentru Stefanie. Să dormi însemna de cele mai multe ori să ai coşmaruri.

Se lumina de dimineață. Stefanie se mira că sfârșitul de săptămână trecuse atât de repede. Va pleca imediat cu tatăl spre casă.

Ce excursie frumoasă!

Pe drumul de întoarcere a mai avut parte de câteva surprize grozave. I s-a permis să aleagă de la italieni o porție uriașă de înghețată – vanilie cu ciocolată – ornată din belșug.

Dimineața, observase că pielea de pe genunchi era zgâriată și că pe coate avea plasturi. Și o și durea puțin. Dar nu erau ceva nou, le putea ignora cu ușurință. Dacă tăticu' nu spunea nimic referitor la ele, nici ea nu va spune.

Deja se însera când au plecat spre casă, pentru că nici unul dintre ei nu avea vreun chef deosebit să încheie frumosul weekend. Pe drum, au mai oprit la un loc de joacă mare, gol, unde s-au zbenguit. A fost grozav. Ea și tăticul ei singuri. S-au dat pe tobogane, în leagăne, de pe care zbura și revenea la loc. Asta durea. Dar tatei îi făcea atâta plăcere... Acum parcă era un băiețel. Bine-dispus, neastâmpărat, obraznic. Unul cu care faci glume sunând pe la uși. S-au jucat de-a prinselea, s-au dat în leagăne, au aruncat unul în altul cu nisip, s-au cățărat pe schele și, în cele din urmă, pe înserat s-au rostogolit în lada cu nisip. Atunci privirea i s-a schimbat și nu a mai fost un băiețel.

Și brusc Mercedesul a oprit în fața ușii casei. Ciudat cât de repede a trecut totul.

Capitolul 3

SEMNALE

PATA ALBĂ

Nălucile pe care Angela le chemase la nevoie nu au mai plecat. Până la vârsta de zece ani, apăruseră cam douăzeci de personalităţi. Acestea o ajutau în situaţii traumatizante, dar complicau tot mai mult viaţa cotidiană a lui Stefanie, „gazda nălucilor". Personalitatea-gazdă, numită în literatura americană „host", este persoana din sistemul multiplelor personalităţi, care iese cel mai mult în exterior, are permanent goluri în memoria temporală şi deseori nu are idee de existenţa celorlalte persoane. Când se iveau celelalte, Stefanie pleca; ea nu ştia nimic despre celelalte.

Cele care ieşeau mai des în exterior preluau controlul trupului, trăiau diverse evenimente şi, treptat, îmbătrâneau. Ele îmbătrâneau cu viteze diferite: cine era prezent doar în traume nu avea şanse să devină adult. Cine avea parte mai mult de viaţa cotidiană trăia alte experienţe şi evolua ca vârstă. Evolua în concepţii, în opinii, în comportament.

Atunci când, după mulţi ani, Angela Lenz a întâlnit-o pe Nina Temberg, toate aceste personalităţi existau: mai tinere ori mai în vârstă, feminine ori masculine, încrezătoare ori suspicioase, pline de ură, furioase şi disperate.

Nina Temberg s-a simţit mult timp foarte singură în încercarea de a o ajuta pe Angela, de a face ordine în haosul ei intern şi extern.

La începutul anilor '90, terapeute angajate, ca Nina, Elisabeth şi alte câteva, au procurat cu mult efort informaţii din străinătate despre tulburările de personalitate precum acelea ale pacientei lor.

În timp ce în SUA şi în Olanda existau deja clinici speciale pentru persoane cu tulburări multiple de personalitate, în Germania exista doar o pată albă[12].

Şi nu întâmplător.

Tulburările de personalitate multiplă sunt urmări ale unor traume grave.

Reţinerea germană de a se ocupa de urmările traumelor grave este binecunoscută. Ca şi faptul că pentru asta există cauze istorice. Această ţară, în care mai există oameni care vorbesc despre „minciuna – Auschwitz" şi afirmă că genocidul evreilor nu ar fi existat, nu vrea să aibă nimic de-a face cu urmările războiului, cu torturile şi cu lagărele de concentrare.

Nu este de mirare că nici urmările torturilor din prima copilărie – pentru că ăsta este abuzul extrem, practicat asupra copiilor – nu ar trebui să fie văzute. Deci nu este de mirare că nici reacţia psihică cea mai dură, rezultată din abuzul asupra copiilor – disocierea în multiple personalităţi –, nu există în conştiinţa multor medici şi psihiatri germani[13].

Comparaţia între victimele lagărelor de concentrare şi copii, victime ale abuzului extrem, nu este nici pe departe exagerată. Toate acestea poartă „cicatricile violenţei"[14], aşa cum îl numeşte Judith Lewis Herman, psihiatră americană şi profesoară la Harvard Medical School, în cartea ei despre experienţele traumatizante ale acestor două grupuri.

Tulburările personalităţilor multiple, introduse în 1980 în manualul internaţional de diagnoze al tulburărilor psihice, sunt denumite în noua sa ediţie (DSM IV) ca tulburare disociativă a identităţii şi sunt descrise astfel:

- *existenţa a două ori a mai multor identităţi diferenţiate sau stări de personalitate (fiecare dintre ele cu modele de percepţie proprii, relativ durabile, a relaţiilor şi a gândirii despre mediu şi propriul eu);*
- *cel puţin două dintre aceste identităţi ori stări de personalitate preiau în mod repetat controlul asupra comportamentului persoanei;*
- *incapacitatea de a-şi aminti importante informaţii personale, incapacitate mult mai complexă decât cea explicabilă prin procesul obişnuit de uitare;*
- *tulburarea nu este provocată de acţiunea directă a unei substanţe (de exemplu, blackout sau beţie alcoolică) sau de un factor medical patogen (de exemplu, accesele de boală).*

„Tulburarea personalităţii multiple este uşor de înţeles" scrie psihiatrul canadian, Colin Ross, în cartea sa „Satanic Ritual Abuse"[15]. Nu este altceva decât „o tulburare de încărcare cronică posttraumatică, de tip disociativ, care a început în copilărie: este un mod de a proceda al copilului cu abuzul cronic şi de neevitat". Un medic care pune diagnosticul de tulburare a personalităţii multiple ştie cu o probabilitate de 95 la sută ce s-a petrecut în copilăria acestui om, care în opt din zece cazuri este femeie: acest om a fost de foarte timpuriu şi foarte mult timp abuzat groaznic. De cele mai multe ori, sexual. Şi nimeni nu l-a ajutat.

Colin Ross, director al „Dissociative Disorders Unit" din Dallas, merge chiar mai departe: „Experienţele clinice arată că tulburările de personalitate multiplă se dezvoltă cu multe stări de personalitate diverse şi cu bariere amnezice complicate exclusiv în condiţii de abuz extrem asupra copilului"[16].

Nina Temberg nu a avut acces la toate aceste informaţii atunci când a început să lucreze cu Angela Lenz.

După câteva săptămâni de terapie cu noua ei pacientă, când a început să aibă unele bănuieli că era posibil ca Angela Lenz să fie o personalitate multiplă, o tulburare psihică pentru care nu avea o experienţă nici în privinţa diagnozei şi nici a terapiei, Nina a scris zeci de scrisori unor clinici şi spitale psihiatrice germane şi s-a informat asupra experienţelor în această diagnoză.

Rezultatul a fost dezolant.

Fenomenul nu ar exista în Germania – se spunea într-una dintre scrisori –, ci ar fi un sindrom tipic american, provocat de suprastimularea din partea media. Un terapeut din Hamburg afirma într-un articol dintr-un ziar că tratase în ultimii zece ani zeci de personalităţi multiple. Dar reţeta lui era ciudată: personalităţile alternative trebuiau pur şi simplu ignorate şi atunci dispăreau singure.

Când Nina Temberg i-a arătat lui Elisabeth articolul, aceasta a râs amar:

– Şi terapeutul Evei a crezut asta, în anii '50. Pur şi simplu, el a „îndepărtat ca prin farmec" persoana periculoasă.

„Cele trei feţe ale Evei"[17], clasicul volum american din anii '50 despre o personalitate multiplă, le-a preocupat foarte mult pe cele două femei, o perioadă.

– Da, exact, a completat-o Nina, şi douăzeci de ani mai târziu Eva însăşi a scris şi a zugrăvit la ce condusese asta: acum nu erau trei, ci peste douăzeci[18]. Dacă nu ar fi atât de trist, ar fi de râs.

Cartea fusese scrisă de terapeutul acelei Eva. După lungi căutări, Elisabeth a reuşit să facă rost de o copie video a ecranizării acestei cărţi din 1957 în SUA, şi i-a făcut-o cadou Ninei de ziua ei. Filmul rulase în Germania, în urmă cu decenii, dar copiile fuseseră distruse între timp[19].

Mulţi dintre psihiatrii care îi răspunseseră Ninei erau de părere că, de fapt, tulburarea personalităţii multiple nici nu ar exista şi că, la simptomele descrise, ar fi vorba în realitate de schizofrenie, care trebuia tratată medicamentos pe toată durata vieţii. Eventual, în staţionar.

În urma propriilor experienţe şi a lecturilor, Nina era în stare să îşi dea seama că acest lucru era complet fals. Ştia că tulburarea personalităţii multiple (TPM) fusese diagnosticată încă de la începutul secolului XX şi fusese descrisă în literatura de specialitate. Printre alţii, de către însuşi Sigmund Freud. Dar şi înaintea lui. Fusese denumită ba obsesie, ba isterie şi uneori tulburare disociativă.

Existau cazuri descrise amănunţit[20], încă din anul 1791, iar psihiatrul francez, Pierre Janet, se ocupase intens de acest fenomen, la începutul secolului XX. La acea vreme, interesul faţă de tulburările disociative şi de cauzele lor a fost mare şi în Germania[21].

Pentru scurt timp.

Dar, imediat după ce Freud s-a speriat de propria concluzie că „trăirile reale ale experienţelor sexuale premature" duseseră la tulburări psihice ale pacientelor lui şi că el, bazându-se pe propria teorie a seducţiei (Verführungstheorie) deplasase greşit în domeniul fanteziei adevăratele trăiri, au fost retrase şi diagnozele TPM. În aceeaşi măsură, a crescut frecvenţa diagnozelor cu „schizofrenie." Asta s-a întâmplat în SUA până în anii '70, în Germania tendinţa continua încă în anii'90.

Cu cât Nina Temberg îşi făcea o imagine mai clară despre TPM, cu atât îi părea mai improbabil diagnosticul de „schizofrenie".

Tocmai aflase dintr-un studiu american că între cinci şi cincisprezece procente dintre pacientele psihiatrice au probabil o tulburare disociativă, care eventual este multiplă. Şi acestea, după cum

confirmă majoritatea studiilor, se află în terapie psihiatrică ambulatorie, în terapie individuală.

Desigur că uneori aveau loc crize. Și când gândurile de sinucidere se înmulțeau, Nina și-ar fi dorit un cadru absolut sigur pentru Angela Lenz.

Era așa ceva psihiatria germană?

Nina Temberg avea profunde îndoieli.

Și mai era chestiunea medicamentelor! Imediat ce o multiplă relata că auzea voci, majoritatea medicilor germani prescriau neuroleptice. Că aceste voci chiar existau, nu puteau să creadă nici unul dintre cei care le considerau idei obsesive, iar acestea, în alte cazuri, probabil că reacționau la neuroleptice.

Dar la multiple nu erau de nici un ajutor. O personalitate lua medicamentul, care producea în interior toate efectele secundare, care accentuau haosul și problemele din cap. Medicamentele dădeau deseori dureri de cap: una dintre personalități avea probleme și alta lua tabletele care bineînțeles că nu o ajutau pe prima.

Între timp, Nina cunoscuse mai multe femei cu personalități multiple, care au fost nevoite să se supună unor operații sub narcoză. Două din trei se treziseră în mijlocul operației, neanesteziate, complet răvășite și cu dureri groaznice. Anesteziștii erau la fel de răvășiți.

– Nu se poate așa ceva, spuneau doctorii.

Știau că nu făcuseră nici o greșeală. Și totuși pacienta era trează. Nu se putea așa ceva! Dar constatau acest lucru cu propriii ochi.

Când Nina și Elisabeth au înțeles că în Germania se loveau doar de respingere, că aici se părea că nu exista nimeni care să le ajute, și-au procurat literatură din SUA, publicații științifice și romane ca „Sybil", „Eu sunt multiplă", înregistrări video ale unor filme precum „Țipăt" și casete-manual terapeutice despre lucrul cu multiplele. În final, au mers în SUA, au luat parte la cursuri de perfecționare în centre și clinici care se ocupau de cercetarea și terapia tulburărilor disociative. Și s-au întâlnit cu Roberta Sachs[22], Catherine Gould[23], Catherine Fine[24], Richard Kluft[25], Colin Ross[26], terapeuți americani, care aveau cunoștințe mai avansate cu cel puțin un deceniu față de cunoștințele lor. Au învățat de la ei.

Și pe căi ocolite, din publicațiile americane[27], au stabilit că în imediata lor apropiere, în Olanda, exista un psiholog și terapeut care

de peste cincisprezece ani diagnostica şi aplica terapii, unor oameni cu tulburări de personalitate multiplă. Şi care le putea da răspunsuri la multe întrebări: profesorul Onno van der Hart[28]. Van der Hart, prototipul mentorului amabil, îi consilia şi îi sprijinea pe colegii din multe ţări europene aflaţi în căutare de ajutor, prin scrisori, telefon şi le indica articole, cărţi, le acorda sfaturi de diagnoză şi supervizare.

De la el a aflat Nina că două terapeute germane, Michaela Huber[20] şi Anne Jürgens aveau deja sub terapie paciente TPM şi începuseră să ofere primele perfecţionări pe această temă terapeutelor, medicilor şi colaboratorilor din instituţiile de consiliere. Elisabeth şi Nina au participat la unul dintre cursuri şi, pentru prima dată, au putut face schimb de experienţă cu colege care lucrau şi ele cu pacienţi TPM.

Concomitent, a apărut o revistă de întrajutorare pentru persoanele în cauză, „Matrioschka" – după denumirea păpuşilor ruseşti care se ascund una într-alta. În plus, un grup de terapeute şi însoţitoare ale femeilor cu TPM din Bremen întemeiaseră asociaţia Vielfalt e.V. şi începuseră să publice un buletin de informare TPM[30] şi să facă legătura între terapeute şi terapeuţi din toată Germania.

Toate terapeutele cu care s-a întâlnit Nina Temberg avuseseră experienţe asemănătoare cu primele lor paciente TPM. Acestea vorbeau despre stres cronic, dificultatea de a păstra limite şi de a trebui să se descurce cu o lume plină de orori. Era o lume care le obliga să îşi revizuiască toată concepţia lor despre lume şi care le schimba profund pe fiecare dintre ele. Pe lângă aceasta, reclamau disponibilitatea redusă a clinicilor germane de a se ocupa de aceşti pacienţi, lipsa bătătoare la ochi de literatură de specialitate germană şi de cercetare pe tema TMP. Femeile de la Vielfalt e.V. începuseră să traducă literatură americană şi să o distribuie, o muncă dificilă pe care şi-au asumat-o suplimentar, pe lângă obligaţiile lor terapeutice.

Ele relatau unanim că accesul la amintirile pacientelor era foarte dificil, pentru că acestea trebuiau încă să lupte împotriva obligaţiei de a respecta legea tăcerii, impusă de făptuitori. Pentru unele dintre ele, toată existenţa lor anterioară vârstei de şase, zece, doisprezece şi uneori chiar şaisprezece ani reprezenta o gaură neagră. Nu îşi puteau aminti nimic.

Pe lângă aceasta, accesul la trecut era complicat şi de faptul că, deseori, o singură trăire traumatică fusese atât de zguduitoare, încât

ca a trebuit să fie împărţită între mai multe personalităţi. Fiecare îşi amintea doar de părticica ei şi piesele de puzzle trebuiau combinate cu mare efort pentru a reconstitui ceea ce se petrecuse cu adevărat. Abia când era evident ceea ce se întâmplase, ce personalităţi au trăit evenimentul, care personalităţi apăruseră, se putea trece la tratamentul terapeutic.

Din discuţiile comune, terapeutele au deslușit cât de practic era acest sistem pentru făptuitori: ei îşi creaseră copii structuraţi pe componente multiple, componente care fie nu ştiau absolut nimic, fie se aflau sub obligaţia de a respecta legea tăcerii.

Copii multifuncţionali.

De exemplu, existenţa acelui sfârşit de săptămână petrecut la Berlin era disputată de cel puţin unsprezece dintre personalităţile Angelei Bahr.

Reconstituirea acelui sfârşit de săptămână necesitase o muncă foarte grea şi foarte complicată. Durase luni de zile. Nu se putea, pur şi simplu, să fie convocate toate componentele-personalităţi care fuseseră prezente la Berlin. Multe habar nu aveau unde fuseseră, de fapt, când au trăit acele scene oribile. Trei dintre ele – Conny, Stefanie şi Tamara – au avut doar trăiri interesante şi amuzante; la început, au refuzat să creadă ceea ce relatau celelalte opt. Dimpotrivă, celelalte opt nu puteau povesti decât despre oroarea trăită de fiecare, altceva nu receptaseră.

Pentru două dintre ele – Mona şi Manuela – oroarea fusese atât de profundă, încât la primele apariţii în timpul terapiei erau ferm convinse că încă mai purtau lenjeria erotică pe care fuseseră obligate să o îmbrace într-un bordel cu copii, în urmă cu aproape douăzeci de ani. Se adânceau în propria traumă, erau în transă, sesizau prea puţin realitatea, pentru ele timpul se oprise. Prima lor senzaţie, în cabinetul pentru terapie al Ninei Temberg, a fost aceea de ruşine intensă. Nina a trebuit să le acopere imediat cu o pătură. Abia apoi terapeuta a putut să le explice progresiv cât timp trecuse de atunci. Treptat, au ajuns să îşi dea seama cu ce erau îmbrăcate în realitate: nici urmă de lenjerie erotică, ci jeans, pulover şi pantofi sport.

Cu timpul, Nina Temberg remarcase că, deseori, pacientele ei se aflau în stare de transă, primul indiciu fiind dilatarea evidentă a pupilei, fără ca acest lucru să fie produs de medicamente sau

droguri – uneori, se mai putea vedea doar o slabă urmă din iris. Când, mai târziu, Nina Temberg a cunoscut alte femei cu TPM, şi-a dat seama că această transă era pentru ele aproape o stare normală. Pentru majoritatea personalităţilor, aceasta dura din copilărie. Şi nu era de mirare, pentru că structura personală specifică a personalităţilor multiple a apărut prin autohipnoză extremă. Era normal ca făptuitorii să provoace această hipnoză dacă rosteau mereu, ani de-a rândul, perseverent, aceleaşi vorbe: „Nu ai voie să vorbeşti cu nimeni despre asta. Este secretul nostru. Dacă nu taci, ţi se vor întâmpla lucruri groaznice. Nu te va crede nimeni. Toţi vor gândi că eşti nebună, că eşti rea".

Fără îndoială că aceste persoane cunosc stările de transă din copilărie.

Transele sunt stări disociative, stări modificate ale conştiinţei. Ele pot fi induse prin hipnoză, şi fiecare dintre noi le cunoaşte într-o mică măsură. Chiar şi citirea unei cărţi, vizionarea unui film, visarea cu ochii deschişi şi meditaţiile modifică starea normală de veghe a conştiinţei. La majoritatea oamenilor domină – mai mult ori mai puţin – starea de veghe. Nu şi la multipli.

Nina Temberg a trebuit să o scoată de multe ori pe Angela din aceste stări de transă. Ca să poată să facă asta, a învăţat tehnici de hipnoză, prin care putea să oprească stările cronice pe căi blânde şi putea să o aducă la realitate pe Angela.

Aceste tehnici s-au dovedit de folos şi când era vorba de a reglementa raporturile dintre persoanele interioare, de a crea spaţii sigure în interior.

Au fost utilizate tehnici hipnotice pentru anularea unor stări de transă şi pentru tratarea traumelor, dar niciodată pentru dezvăluirea lor sau pentru diagnostic. Nina Temberg nu s-a aflat niciodată în faţa unei asemenea decizii: când terapeuta a câştigat încrederea Angelei Lenz, copiii interiori ai clientei au „năvălit" de la sine, cu caracteristicile, opiniile şi comportamentul propriu fiecăruia[31]. Ei i-au scris Ninei scrisori – cu scrisuri de mână diferite –, au exprimat opinii contradictorii şi, în cele din urmă, au relatat cum au apărut şi ce au trăit.

Şi, în acest fel, ei au început într-o zi să descrie şi acel sfârşit de săptămână de la Berlin.

COPILUL MULTIFUNCŢIONAL

„Mai ieftin cu duzina"

1974:
Willi Brandt se retrage din cauza afacerii Guillaume.
Succesor: Helmut Schmidt.
Sumele globale cuvenite deputaţilor sunt majorate cu 30 la sută.
La televiziune: Uri Geller îndoaie furculiţe
în emisiunea „3x9" a lui Wim Thoelke.
Falimentul Herstatt declanşează cea mai mare
criză bancară de după criza economică din 1929.
Peste şase sute de copii mor anual în RFG,
în urma maltratării de către părinţi.
Şlagăre: „Oh Very Young One"

Luptătorul cool Conny

Conny îşi aruncă scurt rucsacul pe umărul stâng şi priveşte afişajul din sala de aşteptare. Se lasă când pe un picior, când pe celălalt. Este neliniştit. Dar, imediat ce îşi dă seama de asta, încetează. Nimeni nu trebuie să remarce faptul că este agitat, că se bucură. Vrea să pară cool, că doar nu zboară pentru prima dată.

În jurul lui – adulţi zgomotoşi, adulţi necunoscuţi. Este obişnuit şi cu asta. Unii îi zâmbesc; un copil care călătoreşte singur, asta îi impresionează. Conny răspunde privirilor cu seriozitate, cum ar face-o un adult. Sau evită privirile. Aşa se simte mai bine. Priveşte pe fereastre, se uită în podea, la noii lui mocasini, aşa cum avea Winnetou. În ce îl priveşte, el nu caută contactul vizual cu nimeni.

În timpul călătoriei, i se mai adresează câte cineva, îi întinde o pungă cu dulciuri, cu fructe, îi oferă o bomboană, îl mai descoase. Este un moment dificil şi nu lipsit de pericole. Când îi vorbeşte un străin, se instalează o presiune internă, şi Conny se simte totdeauna mai nesigur. El ştie că ceilalţi sunt acolo, în interior, ei vor să spună ceva, să râdă, să plângă, să se vaite ori să strige după ajutor. Asta nu trebuie să se întâmple în nici un caz, asta ar strica tot. Cel mai rău este când o femeie prietenoasă vorbeşte cu el, îl priveşte în ochi şi zâmbeşte. Apoi cei din interior izbucnesc în lacrimi, se smiorcăie „Mama!" sau „Ajută-ne!", vor să iasă în exterior, la femeie, ori vor să fugă. Şi Conny se alege de fiecare dată cu dureri de cap insuportabile.

Desigur, Conny ştie că celorlalţi le este frică, ei strigă acolo în interior, uneori atât de tare încât Conny nu poate să mai audă ce îi spun adulţii afară. Ei sunt mereu în căutarea cuiva care să îi salveze. Să îi salveze de ce? Sunt smintiţi – gândeşte Conny –, sunt laşi, fricoşi. Ce grozavă este viaţa asta plină de aventură! Dar când ei sunt atât de treji şi de aproape, sunt foarte periculoşi. Vor să iasă, şi acest lucru nu trebuie să se întâmple. Atunci Conny trebuie să se concentreze foarte intens. Trebuie să fie politicos, să spună „Mulţumesc" sau „Nu", „Da" şi să încheie discuţia cât mai rapid posibil. După aceea mai cedează şi tensiunea din interior.

Această tensiune este singurul lucru care îl deranjează. În rest, călătoriile sunt grozave – îşi spune Conny. Pline de mister şi suspans. Chiar dacă, aşa ca acum, zboară doar până la Berlin. Dar Conny nu ştie mai mult, ştie numai că are la el un pachetel, care nu are voie să ajungă în mâini străine. De acest lucru răspunde el. El singur. Nu are voie să îl piardă, să fie deposedat de el, nu îl poate deschide. Nu ştie ce conţine. Şi nici nu îl interesează.

Conny este un tânăr foarte important, deoarece primeşte misiuni atât de importante. Asta nu o poate face oricine. Este un semn de preţuire. Şi este o sarcină mult mai bună decât altele pe care le primeşte: să facă striptease în faţa bărbaţilor din camerele dosnice ale cârciumilor ori să se lase pipăit pe bancheta din spate a maşinilor. Ceea ce face acum îi place.

Conny a mai zburat deseori. Chiar şi în străinătate. Şi a călătorit singur cu trenul. Totdeauna trebuia să fie atent cu un astfel de

pachețel. Este foarte pasionant. Uneori, tăticu' ori un unchi se află în același avion sau în compartimentul de alături al trenului, dar nimeni nu trebuie să știe asta. Asta face totul și mai excitant: un joc captivant, un secret comun. „Să nu mă faci de râs" – spune tăticu'. El îl supraveghează cu atenție pe Conny, chiar și când Conny nu sesizează. Îl controlează dacă își îndeplinește bine misiunea. Chiar și când Conny nu poate descoperi pe nimeni în jur care să îl supravegheze, el știe foarte bine că este totdeauna controlat. Ziua și noaptea. Simte asta. În spate. Peste tot. Simte acei ochi care îl urmăresc pretutindeni. Sunt mulți. Îi poate desena. Uriași și totdeauna deschiși. O pereche de ochi este altfel. Funești, de parcă ar avea puteri vrăjitorești. Unul dintre ochi este mai mare decât celălalt. Acesta zâmbește.

Îl supraveghează și ciorile. Știe asta. Și corbii. Ei sunt emisari. Și atunci când vede vreunul, știe că ochii lui îl urmăresc.

Mai ales din cauza acestor ochi se străduiește Conny să fie perfect, să nu facă nici o greșeală. Și atunci când trebuie să deschidă safeuri ce este posibil să fie supravegheate de poliție. Sau când într-o cârciumă are loc o razie, și trebuie să dispară imediat anumite lucruri, atunci, țuști pe lângă paznici și tule-o!

Conny este specialist la așa ceva.

Uneori, primește ca recompensă chiar câte o înghețată. Sau i se permite să le povestească celorlalți copii din grup cât de inteligent a rezolvat el lucrurile, cât de ușor și plăcut este să faci asta, atunci când ești atât de bun precum Conny. Și pe urmă este și ceva deosebit, cumva face parte dintre cei mari care planifică și organizează totul și nu este doar o verigă mică și neimportantă în lanț, unul care doar primește ordine. Aici are și el ceva de spus.

Conny este totdeauna foarte atent, atunci când adulții din grup explică ceva. De aceea știe foarte precis ce face, ce trebuie tăinuit și ce trebuie să spună atunci când un polițist ori un vameș vrea să îi ia pachețelul. Dacă poate să fugă, fuge. Sau plânge. Când copiii plâng, acestor oameni li se face milă. Conny privește acest lucru cu dispreț. În grup a învățat că mila este vrednică de dispreț.

Ceva slab.

Muieresc.

Contează doar duritatea. Și Conny vrea să devină un bărbat foarte dur.

„Pachețelul?“, poate el să i se adreseze vameșului, cu ochii mari și umezi. Conny nu știe ce este înăuntru, nu, sigur că nu știe. I l-a dat un bărbat în avion. A spus că i-l dă pentru că este atât de mic și pentru că zboară singur. Bărbatul a spus că în el sunt dulciuri, dar că este vorba de o surpriză și Conny poate să îl desfacă doar acasă. Conny se bucură încă de pe acum. Ce, nu sunt dulciuri în el? Ce păcat! De ce i-o fi spus așa bărbatul? Ce mincinos nesuferit!

Sau povestește că a lăsat pachetul pe chiuvetă și, până când a revenit de la toaletă, trebuie să îl fi schimbat cineva. El nici nu a băgat de seamă, pentru că se grăbea, dar acum, dacă se uită mai atent la el, da, hârtia ambalajului este alta. Ce mârșăvie, să îi fure bomboanele!

Conny știe multe astfel de istorioare pe care le poate debita pe nepregătite.

El mai știe că pe aeroport, după aterizare, trebuie uneori să aștepte mult timp până când apare persoana care trebuie să ridice pachețelul. Niciodată nu știe dinainte cine este această persoană, lucru deștept din partea adulților, pentru că astfel nici nu poate trăda pe cineva. Nu că ar face asta vreodată.

Știe precis că ei mai întâi verifică dacă este supravegheat. Cineva din personalul de zbor îl trece apoi prin vamă, până în locul în care așteaptă oamenii aceia mulți, și întreabă: „Este cineva care o așteaptă pe Angela Bahr?“ Conny știe că trebuie să fie atent la acest nume. Uneori, se anunță și la megafon: „Persoana care o așteaptă pe Angela Bahr este rugată să se prezinte la informațiile de la sosiri B“. Numele Angela Bahr se referă la el, asta știe Conny cu siguranță. Nu prea știe de ce. Îi este indiferent, dar trebuie să reacționeze la el.

De câteva ori, unchiul care trebuia să îl preia nu venise. Atunci Conny știa că este pericol și că trebuia să se descurce singur. Odată, cei de la aeroport l-au sunat pe tatăl lui, care spusese că ar fi trebuit să vină o rudă, dar avusese probleme cu mașina. Ceea ce era adevărat, era verificabil. Toate aceste povești se verificau. Conny găsește că este grozav cum adulții pregătesc totul, până la cel mai mic amănunt, și cum îi păcălesc ei pe polițiști. Și el vrea să devină atât de inteligent.

Conny trebuie să se concentreze asupra îndeplinirii sarcinii lui, pentru ca nimic să nu dea greș. În definitiv, aceasta este misiunea lui. Să nu piardă controlul. Să țină totul sub control. Nici una dintre

persoanele din interior nu trebuie să se strecoare în afară. Altfel acestea se trezesc pe aeroport, nu știu unde se află și totul se duce de râpă. Căci Conny știe sigur că acolo există și alte persoane care ar putea să preia controlul. Cel mai rău ar fi să apară Stefanie care habar nu are de celelalte. Ea s-ar uita prin avion după tatăl ei, l-ar striga și s-ar bucura când l-ar găsi. Dar nimeni nu ar trebui să știe că ei sunt împreună. Și dacă ea ar găsi pachetul, probabil că, fiind curioasă, îl va deschide. Lucru ce nu trebuie să se întâmple, în nici un caz. Dacă se întâmplă asta, Conny va fi cel pedepsit. Nu proasta de Stefanie ori altcineva, ei îl vor pedepsi doar pe Conny.

Și pedepsele sunt dure.

De aceea, Conny își spune mereu: „Trebuie să rămân aici, trebuie să rămân aici". Repetă asta în interiorul lui ca pe o formulă sacrală.

De data asta, era cât pe-aci să meargă prost. Avionul a avut întârziere. Așteptând să fie anunțată cursa, Conny a simțit nevoia să meargă la toaletă. I-a spus asta însoțitorului său din aeroport. Acesta i-a arătat unde erau toaletele.

Conny intră în toaleta pentru bărbați și, așa cum fac și ceilalți, se așază în dreptul unui pisoar. Are zece ani, deja este băiat mare. Ceilalți îl privesc ciudat. Conny trage de fermoar deschizându-l.

Dar în spatele fermoarului – nimic.

Conny este nedumerit.

Bărbații râd când văd o fată de doisprezece ani, cu șlițul deschis și cu privirea aiurită, stând alături de ei la pisoare.

În interior se produce haos.

Sarah a sesizat apariția catastrofei. Dar nu a putut face nimic pentru a o evita: pentru că în timpul misiunilor sale, Conny se luptă atât de îndârjit ca să mențină controlul, încât informațiile din interior nu mai ajung la el. Acum Sarah îl activează pe căi ocolite pe Jimmy. Jimmy, fratele mai mare din copilăria cea mai timpurie. Jimmy știe că el este băiat, dar mai știe și că nu are penis. El este mai mare, știe cum să se descurce. Face eforturi enorme și reușește să apară, le zâmbește bărbaților, se întoarce suveran și intră într-o cabină.

Când ies de la toaletă, Jimmy se retrage și rămâne Conny. A mai mers o dată bine.

Deodată, doi vameși cu un câine-lup se îndreaptă încet către Conny. Acesta știa că, de data aceasta, avea în bagaj un pachețel de

care nu era voie să se apropie nici un câine. În special, nici unul de la vamă. Nu ştia de ce. Şi îi era oricum indiferent.

Când în apropiere sunt câini-lup apare Heiko. Automat, Heiko are o teamă teribilă de câinii-lup, păleşte, intră în panică şi începe să urle.

– Luaţi câinele de aici – se răsteşte imediat la vameşi câte o femeie indignată – nu vedeţi că moare copilul de spaimă?

Un copil care se teme de câini este lucrul cel mai normal din lume. Aşa gândesc oamenii. Orice adult, cât de cât normal, simte nevoia de a-l apăra pe acest copil care se înghesuia într-un colţ, tremura şi plângea.

Şi aşa este îndepărtat de Haiko câinele care detectează drogurile.

Heiko dispare, rămâne Conny.

Cât de practic este faptul că Heiko se teme aşa de tare de câinii-lup!

O întâmplare?

Nu, nu este o întâmplare.

Dar Heiko habar nu are despre asta. Heiko nu a avut experienţe proaste cu câinii. Ştie bine lucrul acesta. Heiko are doar un vis. Un vis ciudat.

Mereu acelaşi.

În vis, Heiko atârnă de tavan prins în sfori. Şi brusc apar bărbaţi care asmut câini asupra lui. Dogi, dobermani, pitbulli, câini-lup. Câinii latră, urlă, sar şi vor să îl muşte pe Heiko. Heiko încearcă să ridice picioarele, dar câinii ajung la el, le simte spumele de la bot şi îl muşcă de picioare. Este un vis îngrozitor, pe care Heiko îl are mereu. De cele mai multe ori visul se continuă. Atunci câinilor li se pun botniţe, şi Heiko este lăsat jos. El încearcă să fugă, însă toate uşile sunt încuiate. Nu poate ieşi din încăpere şi fuge pentru a-şi salva viaţa. În cerc. Dar câinii sunt mult mai rapizi, se aruncă asupra lui, îl trântesc, îi suflă în faţă respiraţia lor puturoasă, îi smulg cu ghearele pielea de pe braţe, de pe faţă, de pe picioare.

Acesta este finalul visului.

De aceea, lui Heiko îi este o teamă nebună de câini. Şi asta se vede. Din această cauză adulţii din aeroport au grijă ca de el să nu se apropie câinii căutători de droguri. Deşi adulţii din aeroport nu îl pot vedea pe Heiko, pentru că ei văd o fetiţă blondă care plânge. Şi care trebuie apărată.

În cele din urmă, avionul decolează. În timpul zborului, Conny stă de obicei la fereastră. Îi face plăcere și în plus nici nu mai este nevoie să vorbească cu cineva. Dar de data aceasta alături de el stă o femeie care nu îl lasă în pace. Este prietenoasă, îi pune întrebări și râde mult. Trebuie să fie cu ochii în patru. Nu numai din cauza celor din interior, care se înghesuie să iasă. Ci bineînțeles din cauza ochilor.

În plus, se poate întâmpla și ca femeia să îl testeze. Poate că și ea face parte din grup și trebuie să afle dacă el vorbește sau se lasă tras de limbă.

– Ei, îți place să zbori?

– Hm.

– Desigur că nu zbori pentru prima dată?

– Hm.

– Ai zburat deseori?

– Hm.

Conny urmărește cu coada ochiului cum ea scoate din geantă o portocală, o decojește și o împarte.

– Vrei o jumătate? întreabă ea și i-o întinde lui Conny care tare ar mânca o portocală.

– Nu, mulțumesc, spune el, se apleacă și scoate din rucsac un manual de geografie.

Ce amabilă este! Ia portocala.

Vrea să ne ajute!

Pe naiba! Stai cuminte, altfel o iei!

Ce a fost asta? a fost cu voce tare? Ea a auzit? Conny se uită prudent la ea. Dar nu se întâmplă nimic. Se pare că ea nu a observat nimic. El privește fix în carte.

– Oh, spune femeia, Brazilia, am fost acolo. Ce interesant. Te interesează geografia?

– Da, și până mâine trebuie să scriu o compunere despre asta.

– Aha, atunci nu vreau să te mai deranjez.

În fine.

Păcat!

Este seară. Între timp, Conny a predat pachețelul unui necunoscut. A făcut lucrul acesta singur, fără tata. Pentru că adulții nu trebuie

să se întâlnească, asta ştie Conny şi de aceea este intercalat el. Acum şi-a îndeplinit sarcina. Pleacă.

„Rock Your Baby" sau viaţa de noapte la Berlin

Rock Your Baby

Stefanie ia masa cu tatăl ei.

Se uită în jur: aha, bun, au venit la Berlin cu avionul. Pentru concurs. Mâine, Stefanie trebuie să iasă iarăşi pe primul loc la înot. Ştie că, de cele mai multe ori, câştigă. Pentru asta este lăudată, iar camera ei de acasă este plină de medalii. Dar Stefanie nu prea ştie cum face asta, deoarece niciodată nu îşi poate aminti de înot. Dar este în ordine, pentru că nu îşi poate aminti nici cum a ajuns la Berlin. Şi totuşi se află aici, cu tata, şi se uită în lista cu mâncăruri. Deci trebuie să fi venit cu avionul. Probabil că au fost deja şi la hotel, pentru că privind în jur nu a văzut bagajele.

Chelnerul îi întreabă ce doresc. Stefanie ştie precis două lucruri: că vrea cartofii prăjiţi cu maioneză. Şi că masa cu tata va fi, cu siguranţă, din nou dificilă.

Şi Tamara, care mâine trebuie să înoate, priveşte lista cu mâncăruri. Ştie ce este bun pentru ea: ceva uşor, care să nu cadă greu la stomac, după care să poată dormi bine. Mâine la ora opt dimineaţa, trebuie să fie deja în apă. Poate o supă de carne şi o salată de pasăre Hawaii pe pâine prăjită cu unt. În nici un caz, desert. Dar Stefanie încă mai are controlul şi meniul ei preferat este un şniţel vânătoresc cu cartofi prăjiţi. Mulţi cartofi prăjiţi, dar fără ceapă prăjită. Şi bineînţeles o îngheţată, după asta. Se bucură.

În interior, Tamara oftează.

Tatăl comandă supă de coadă de bou şi file ţigănesc cu orez. Iar pentru fiică supă de carne cu un sendviş Hawaii, pentru că trebuie să ne gândim şi la concurs. Stefanie, dezamăgită, înghite cu greu.

Şi tatăl este nemulţumit. Ca totdeauna. Desigur că totul este mizerabil, supa de coadă de bou este călâie, fileul prea mic, prea tare, iar

orezul este cleios. Refuză tot. Chelnerul se scuză, totul este servit din nou. Chelnerul rămâne în așteptare, acum totul este cu siguranță în ordine. Sărmanul chelner nu știe că pe tată nu îl poți niciodată mulțumi. Tata este la putere. Îl expediază pe chelner fără nici un cuvânt, doar cu o privire. Da, tăticul. E scund și cam gras, are o perucă pe frunte, dar asta nimeni nu trebuie să o știe, nici Stefanie.

Lui Stefanie i se pare totul puțin cam penibil, dar așa este mereu. Acum tăticu' devine nervos, mănâncă doar câteva înghițituri din mâncarea readusă, se uită la ceas și cere nota de plată. A lăsat în farfurie mai mult de o jumătate din fileul țigănesc, cu o scobitoare ruptă, alături și cu cuțitul între dinții furculiței. Așa se procedează în cercurile fine – știe Stefanie –, ceea ce înseamnă că nu ești mulțumit deloc.

Și tăticul nu este mulțumit niciodată.

Străbat grăbiți străzile Berlinului nocturn. Stefanie s-ar uita cu plăcere la vitrine, s-ar fi bucurat de vederea orașului. Dar tatăl este grăbit, pentru că mai au fixată o întâlnire.

– Da, vă rog? întreabă bărbatul al cărui chip apare în spatele micii fante din ușă, după ce tatăl a sunat de mai multe ori într-o succesiune neregulată.

– Mă numesc Michael Dopfner și vin din partea lui Heinz Michelsen, spune tăticul spre mirarea lui Stefanie.

Fanta este închisă, cheia se răsucește în broască, ușa se deschide. Stefanie simte tensiunea crescândă a tatei și dispare. Rapid. Așa cum face totdeauna când tatăl devine altul, ciudat.

Atunci când fundamentul evoluției disociative este structurat, de la o anume vârstă, o atmosferă amenințătoare, necunoscută poate declanșa o nouă disociere. Apare o nouă persoană. De data aceasta este Mona.

Stefanie a plecat.

S-a ivit Mona.

Tatăl își ia fiica de mână și intră. În spatele ușii se vede un gang. Semiîntuneric. Li se iau pardesiurile. De undeva răzbate vocea răgușită a lui George McCrae, „Rock Your Baby". Un bar, cu câțiva bărbați în fața lui. Doar bărbați singuri. Tineri și mai în vârstă. Unii arată bine, alții arată jalnic. Simpatici și antipatici. Dar și cei simpatici sunt ciudați. Se întorc și privesc. Zâmbesc. Zâmbesc fals. Amenințător.

Din ei răzbate o surescitare, în încăpere plutește tensiunea. Ce se va întâmpla? Ei vor ceva. Ce vor? Poți să bănui. Dintr-o cameră alăturată vine un alt bărbat, are păr lung, foarte bine îngrijit, poartă un costum la modă, cu revere ascuțite la haină și o cravată elegantă. Îi strânge mâna tatei, o privește pe fiică.

– Nu e rea, este verdictul lui.

Scoate din buzunar un portofel și extrage câteva bancnote.

Mona.

Este prima zi din viața ei. Unde se află? Ce se petrece aici? Atmosfera este apăsătoare, nu îi cunoaște pe bărbați. Unul dintre ei o ține bine de mână. Deodată, realizează că este tatăl ei. Mona are opt, poate nouă ani. Nu are mai mult. Așa se simte ea, chiar dacă trupul ei are doisprezece ani. Se lipește înfricoșată de tatăl ei și astfel pare și mai mică.

– Nu te purta așa, spune tatăl și o împinge.

Se simte evident penibil pentru faptul că fiica sa este atât de sfioasă. Ea trebuie să se comporte corespunzător fiecărei situații.

Corespunzător, dar ce este aici?

El, care o consideră pe fiica lui ca pe o proprietate – ca pe brațul lui stâng sau ca pe biroul din mahon –, are nevoie de comportamentul ei corespunzător, pentru a-și sprijini egoul fragil. Mai ales aici, în acest bordel cu copii, ea trebuie să se comporte degajată. Așa cum i-ar plăcea lui să fie.

– Nu mă face de râs, spune el și o lovește ușor peste fund. Apoi îi zâmbește celuilalt bărbat, îi ia banii și i se adresează din nou Monei: dacă ești cuminte și faci tot ce ți se spune, nu vei păți nimic.

– Făceți-vă comod, îi spune tatei bărbatul și îi arată un șir de scaune pe care mai stau alți bărbați.

Unul dintre ei, cu o cămașă albă plină de sudoare, cu mâneci scurte, este atât de gras, încât abia are loc pe scaun. Fascinată, Mona se pierde privindu-i picioarele groase și cărnurile de pe șolduri, care se revarsă în valuri moi peste brațele scaunului. Acestea dispar complet sub cărnurile lui, care lasă impresia că ar vrea să se unească cu alte cărnuri, din coapse, ce parcă se chinuie să se ridice. Ca și cum carnea lui ar crește și s-ar înmulți în cea mai mare taină, în timp ce bărbatul stă acolo și o privește cu ochi sticloși.

– Ei, hai. Nu mai visa.

Mona simte că este împinsă în braţ şi îşi revine: bărbatul în costum elegant o ţine de mână, apoi urcă împreună o scară şi parcurg un gang lung. Mona se întoarce şi îl vede pe tată aşezându-se alături de bărbatul cel gras, cu care începe o discuţie.

În gang aude un copil plângând. Suspinele vin dintr-una dintre camere. Ce se petrece acolo? Cineva ţipă. Intră şi ei într-una dintre aceste multe camere. Aici, bărbatul îi cere ceva ciudat: Mona trebuie să se dezbrace. Acesta vede că fetiţa şovăie şi îi spune zâmbind încurajator:

– Hai, va fi foarte plăcut, ai să vezi.

Asta nu o încurajează chiar deloc pe Mona. Nu se mişcă din loc şi nu dă semne că ar vrea să se dezbrace.

– Ei, hai! strigă deodată bărbatul la ea.

Simţise ea dinainte cât de fals era zâmbetul lui. Acum faţa lui este foarte aproape de faţa ei. Ochii îi sunt uriaşi şi răi. Ea îşi dă seama că nu are de ales. Se dezbracă şi primeşte alte haine.

Roşii.

Nu a mai văzut aşa ceva. Dar de fapt ce a mai văzut Mona? Acestea nici măcar nu sunt nişte haine adevărate, asta ştie. Nu este nici lenjerie. Sunt complet transparente şi au găuri în nişte locuri ciudate.

Monei îi este ruşine. Şi frig.

Bărbatul o ia din nou de mână şi o târăşte către o altă cameră, deschide uşa şi îi face vânt înăuntru. Ea se opreşte imediat după uşă şi apucă bine clanţa, dar uşa este deja încuiată. Priveşte în jur: două ferestre cu draperii groase, un pat mare, vechi, o lampă şi un fotoliu. Pe care stă cineva. Un bătrân scund, grăsuţ. O priveşte. Nu trebuie să o privească.

Nu aşa.

Nu aşa cum este ea acum. Îşi ţine mâinile în dreptul tuturor găurilor din îmbrăcăminte. Bărbatul se ridică. Şi el este îmbrăcat ciudat, poartă un halat de baie. Zâmbeşte. Ciudat. Cumva toţi cei de aici zâmbesc atât de ciudat. Se holbează la Mona şi zâmbesc, dar în realitate nu o văd.

Ce văd ei?

Şi acest bărbat. Ce este cu ochii lui? El se apropie, vine tot mai aproape. Se opreşte în faţa ei. Aproape.

– Eşti o dulceaţă, spune el.

Mona îşi ridică privirea spre el. În colţul gurii are salivă. Brusc, Mona vede că sub halatul de baie nu mai are nimic. I se face frică. Şi frig rău de tot. Bărbatul îi observă frica şi spune ca să o liniştească:

– Nu trebuie să te temi, ne facem doar puţină plăcere.

Mona nu se linişteşte.

Bărbatul o duce pe pat şi începe să o dezmierde. Nu este deloc plăcut.

– Eu sunt foarte atent, spune bărbatul.

Şi îi pune mâna între picioare. El consideră că o face foarte delicat şi plin de atenţie. Orice i-ar face, Mona nu are idee ce înseamnă toate acestea. Ştie doar că este groaznic. Faţa lui bătrână atât de aproape de a ei, modul cum gâfâie fără a se uita la ea. Izul lui, felul în care asudă.

O pipăie pe tot corpul. Trebuie să îl pipăie şi ea. Pe obiectul acela dintre picioarele lui. El îi pune mâna ei mică pe chestiunea aceea şi cu mâna lui mare i-o mişcă în sus şi în jos. Gâfâie. Spune lucruri pe care ea nu le înţelege. O ridică şi o lasă iarăşi jos. Pe o parte şi pe cealaltă. Mona se simte ca o marionetă împinsă şi răsucită încoace şi-ncolo. Sucită şi răsucită.

Asta ţine o vreme.

În final, se trece la experienţa trăită de trup deja de sute de ori. Dar Mona o trăieşte astăzi pentru prima dată: un corp uriaş, greu, se lasă pe ea, o îngroapă sub el.

Mona crede că acum va muri.

– Îţi va face plăcere, respiră greu bărbatul. Acum unchiul Wolfgang îţi arată ceva foarte frumos.

„Îţi va face plăcere" – de câte ori nu au auzit aceste cuvinte persoanele din Angela Bahr. Niciodată nu le-a făcut plăcere. Dar asta, desigur, că din greşeala ei. Dacă adulţii spun asta mereu, înseamnă că trebuie să îţi facă plăcere. Sau nu? Adulţilor le face plăcere. Cel puţin asta spun ei. Deşi nu prea arată veseli când o fac. Mai curând îi doare ceva. Îi chinuie. Uneori, chiar strigă.

– Îţi va face plăcere.

Nici uneia dintre ele nu i-a făcut plăcere. Dar adulţii vor ca asta să le facă plăcere. Deci ele greşesc undeva. Dar trebuie să facă totul corect! Altfel va fi şi mai rău. Deci trebuie să o facă şi pe asta corect.

În acest fel se creează o persoană pentru plăcere.

Una care face totul corect.

Care râde când doare. Care se excită când este chinuită.

Şi umedă, dacă bărbaţii asta vor.

Aceasta este Romy.

Senzaţiile de ruşine extremă şi frica de moarte în situaţii sexuale o eliberează pe Romy.

Romy are ceea ce bărbaţii numesc „plăcere". Este excitată sexual. O excitaţie ce vine din frica de moarte. Romy simte ce este asta: dragostea supusă voinţei[32]. Fără să ştie ce înseamnă asta. Şi în acelaşi timp este extrem de ruşinată de această excitaţie pe care nu o poate înţelege. Se simte înjosită, murdară, dezgustată.

Ca ultimul rahat.

Şi ea îi crede pe bărbaţii care îi spun: îţi face „plăcere" şi tu vrei, tu singură eşti vinovată. Tu, prostituată mică şi lascivă.

Pentru că celelalte din Angela Bahr se disociază de această parte, nu sunt nevoite să o trăiască, ele reuşesc să îşi păstreze parţial stima de sine.

În dauna lui Romy.

În timp ce bărbatul o violează pe Mona, durerile dispar brusc. Prin corp i se răspândeşte o senzaţie pe care ea nu o cunoaşte. Ce este aceasta?

Apoi dispare şi Mona.

În locul ei rămâne Romy.

Când bărbatul termină, se uită la fată. Fata are opt ani, aşa i s-a spus, şi el crede asta. Nu arată nici măcar cu un an mai mare. O fată de opt ani, care are orgasm, asta nu a mai trăit până acum.

– Eşti într-adevăr grozavă! o laudă el, aşezat pe marginea patului şi încercând să respire normal. Asta trebuie să le-o spun imediat şi celorlalţi.

După care se ridică, se duce la chiuvetă, dă drumul apei şi fata simte cum se uită în oglindă la ea. Apoi îşi leagă halatul de baie şi iese.

Când ea rămâne singură, se întoarce Mona. Şi odată cu ea durerea. Ultimele cuvinte ale bărbatului le-a auzit şi ea. Dar habar nu are ce a făcut şi de ce o fi grozavă. Ei îi este ruşine, se disprețuieşte, se simte groaznic, mizerabil şi părăsită. O dor toate. Încă mai poartă acele haine oribile. Vrea să plece, dar uşa este tot încuiată.

După un timp cheia este întoarsă în broască şi se deschide uşa.

– Ei, hai, spune bărbatul cu costum elegant, care o ia, şi vocea lui este un pic mai prietenoasă. O duce într-o altă cameră. Când deschide uşa acesteia, Mona vede cine se află acolo, pe pat: bărbatul incredibil de gras, care mai înainte discutase cu tatăl ei. Imensele-i picioare stau îndepărtate, burta i se răsfrânge până pe pat. Zâmbeşte. Gura i se lăţeşte atât de mult, încât ochii lui mici aproape că dispar sub obrajii ca nişte şunci.

Îngrozită, Mona dispare pe loc.

În locul ei apare Romy.

Mona stă din nou în faţa uşii. În orice caz, ea crede că încă mai stă acolo. De mână cu bărbatul în costum elegant. Dar a trecut între timp o jumătate de oră. Dar Mona nu ştie lucrul acesta, căci această jumătate de oră a suportat-o Romy. Mona îşi aminteşte doar de bătrânul mic şi scund, din a cărui cameră – crede ea – tocmai a ieşit. Şi de acolo intră direct în noua cameră, cea în care sunt doi bărbaţi.

Doi bărbaţi.

Mai sunt acolo două fetiţe, una de aceeaşi vârstă cu Mona, cealaltă mai mică.

– Mami! strigă cea mică atunci când se deschide uşa.

Mona recunoaşte vocea. O auzise mai devreme, pe coridor. Fetiţa are ochii roşii, plânşi, îi curge nasul şi poartă acelaşi gen de haine ca Mona. Dar negre. Cu găurile respective.

– Ai văzut-o pe mami? o întrebă pe Mona micuţa cu ochii plânşi, pe care Mona nu poate să o înţeleagă, pentru că fetiţa este răguşită din cauza ţipatului.

– Stai liniştită, spune cel mai înalt dintre bărbaţi, cel cu părul negru, ondulat şi cu coşuri pe faţă.

– Stai cuminte şi fii atentă. Acum Mona vă va arăta exact cum se face, gâştelor.

Începe să o laude pe Mona, care va face totul exact cum i se spune, ceea ce ar fi grozav. Celelalte ar trebui să o ia exemplu.

– Luaţi exemplu de la Mona, spune acum şi cel de-al doilea, care până acum stătuse tăcut pe pat.

Vocea lui este mai amabilă decât a primului, chiar drăguţă. Cele trei fete se uită la el. Poate el le ajută.

– Hai odată, Mona, intervine din nou cel cu părul negru, arată-le curcilor astea proaste cum se face.

– Nu fi atât de brutal, îl interpelează prietenul lui blond, vor învăţa cu siguranţă. Sunt totuşi nişte fete drăguţe, ia priveşte. Monuţa, ia vino, te rog, la mine.

Mona se duce. Mai bine la el decât la celălalt. Habar nu are de ce ar trebui să fie un exemplu pentru fete. Şi, de fapt, nu ştie ce trebuie să facă.

– Vino, repetă celălalt. Hai, târfă mică, o să-ţi facă plăcere!

Să facă plăcere.

Să facă plăcere. Cuvinte care pătrund în ea. Adânc. Undeva se ciocnesc. Trezesc un ecou. Un ecou în minte. Ca valurile făcute de o piatră aruncată în apă. Unde care ajung la Romy. Să facă plăcere. Plăcere. Face plăcere.

Asta aude Romy acolo, în adâncuri: a face plăcere.

Deja este aici.

Pentru asta este aici.

Timp de douăzeci de minute.

Mona nu simte că ea însăşi a dispărut. Timp de douăzeci de minute. Ea nu simte nici că a reapărut.

Fericit este cel care uită.

Mona şi-a uitat şi uitarea.

Pentru ea situaţia a evoluat rectiliniu: ambele fetiţe plâng. Vor la mama lor. Nu vor să facă ceea ce le cer bărbaţii. Atunci, un bărbat ia un băţ. Mona trebuie să le lovească pe fetiţe. Ea nu vrea. Unul dintre bărbaţi îi vâră băţul în mână, celălalt o ţine strâns pe una dintre fetiţe.

Strâns bine. O ţine în aşa fel, ca Mona să o lovească la locul potrivit. Ceea ce consideră el a fi locul potrivit. Este bărbatul blond care până acum fusese atât de prietenos. Mona încearcă să lovească uşor. Bărbatul observă, se înfurie, blondul se înfurie, pune mâna pe Mona şi o bate. Acum ea loveşte cum trebuie.

Se trece în altă cameră.

Următorul bărbat are nişte convingeri igienice categorice. Mai întâi o învaţă pe Mona, care are opt ani, cum trebuie spălat un organ sexual bărbătesc, apoi cum se obţine satisfacţia oral.

Despre următorul, al cincilea bărbat din această noapte, își amintește doar că a mers repede și că trupul ei a reacționat din nou atât de ciudat.

După ce a terminat și acest bărbat, este scoasă din cameră. Mai poartă încă acele haine oribile, care între timp nu mai arată ca noi. Îi este tare frig. Și îi este foarte rușine.

Când merg pe coridor, se aude din nou muzică de la bar. „Sugar Baby Love" jubilează formația Rubettes într-o bombastică orchestrație. Crede că aude în depărtare vocea tatălui ei. Râde.

Acum Mona trebuie să primească o recompensă.

– Avem o recompensă pentru tine, zice bărbatul în costum elegant.

Pentru că ea este atât de bună. Ea nu știe de ce anume. Dar are o dorință aprinsă. Poate că ei i-o vor îndeplini. Este unica ei dorință.

Se poate îmbrăca din nou?

Nu.

În loc de asta, este dusă în pivniță, unde vede ceva ciudat. Lanțuri, bastoane și aparate stranii atârnă pe pereți. Doi bărbați într-o cușcă. Complet goi. Unul este legat, iar Mona trebuie să îl lovească. Cu un baston. Peste lucrul acela în jurul căruia aici se învârt toate. Bărbatul țipă de durere. Dar țipă și la ea ca să continue.

Îl aude Thomas.

Mona poate, în sfârșit, să plece.

Thomas este acolo și lovește lucrul acela pe care îl urăște cumplit. Lucrul acela, în fața căruia trebuia să îngenuncheze și să îl adore. Lovește vârtos. Lucrul acela pe care îl posedă ceilalți bărbați și pe care el nu îl are.

Pentru că aceasta este vina lui Thomas: nu are partea aceea.

Așa i-a spus mama lui.

Thomas este un băiat de doisprezece ani.

De când a împlinit cinci ani, mama i-a explicat că el singur poartă această vină. I-a explicat mereu. Până când i-a intrat în cap. Ea făcea asta acasă, atunci când era singură cu el și cu fratele lui. Când tatăl era plecat. Atunci venea, ca să îi explice totul foarte exact.

Și Thomas știe că totdeauna este de rău când ea începe să îi explice asta. Doare, este umilitor, el plânge, dar nu are voie să plângă.

Apoi mama îl cheamă în cameră pe frate, pe Hans, și acesta trebuie să asculte cum mama îi explică lui Thomas ce minunată parte este un penis. O parte onorabilă.

Fratele ascultă cu plăcere.

– Îți poți da singur seama, spune mama, că penisul este în exteriorul bărbatului și arată mândru și proeminent. O privelişte nobilă.

Apoi fratele trebuie să se dezbrace și să le arate penisul lui. Hans este mândru că posedă o asemenea parte. Iar mama i-o ia în mână și o mângâie până când partea devine lungă și groasă.

– Vezi cât de nobil arată – îi spune apoi ea lui Thomas –, are propria lui voință mândră. Ca un adevărat bărbat. Nu precum cârpa de taică-tău.

– Da, trebuie să răspundă mereu Thomas, da, o admir.

Apoi Thomas trebuie să îngenuncheze și să o sărute.

Asta îi place fratelui.

– Dimpotrivă – continuă mama lecția –, organul sexual al femeii este scârbos. Trebuie să îți fie ruşine de el. Este un organ josnic, lucru ce se vede și din faptul că femeia trebuie să îl ascundă în interior, pentru că nimeni nu ține să îl vadă.

După aceste vorbe, Thomas trebuie să se dezbrace și fratele poate să se holbeze bine la cum arată Thomas acolo, jos.

– Dar..., îi spune apoi mama fiicei, trage adânc aer în piept și face o pauză.

Thomas știe de mult ce urmează, unica lui speranță este că va trece repede. Dar mamei îi place să insiste prelung asupra fiecărei faze a expunerii ei. Și asta știe Thomas.

– ...dar tu însuți ești vinovat că nu ai un membru. Nu te-ai străduit îndeajuns. Ești un ratat. Orice om vrea să fie bărbat. Bărbatul este încoronarea creației.

Hans radiază.

– Privește cât de frumos este!

– Da, spune Thomas.

Și mama îi freacă din nou membrul fratelui.

Urmează a doua lecție:

– Tu trebuie doar să te străduiești mai mult, zice mama. Pe urmă poate să iasă și din tine un penis. Și pentru asta vrem noi acum să te ajutăm.

Într-o combinație de sminteală psihotică și misoginism profund mama Angelei încearcă să extragă un penis din vaginul fiicei ei. Cu un cleşte. Un cleşte obişnuit. Apucă peretele vaginului şi trage. Nu îl rupe. Căci fata ar sângera. Dar apucă şi trage. Şi nu o face o singură dată.

În urma acestor prelegeri ale mamei, Thomas a ajuns la convingerea că el este băiat, dar unul foarte deficitar, care nu s-a străduit suficient să aibă un penis. Să îl stoarcă din el. Ar fi trebuit să preseze mai mult.

Astfel a ajuns Thomas să invidieze organele sexuale bărbăteşti. Şi să le urască.

Şi aproape tot atât de groaznic a fost după aceea. Când mama trăsese prea rău şi Thomas trebuia să meargă la doctor. Când trebuia să povestească acolo că îşi făcuse totul singur. Şi când trebuia să suporte privirile doctorului şi ale sorei medicale.

Această ruşine, înjosirea şi ura erau simțite de Thomas în acest moment, aici, în acest bordel cu copii, unde pentru prima oară avea voie să facă ceva ce nici nu visase vreodată: să lovească un bărbat. Thomas nu ştie unde se află şi îi este indiferent. Loveşte penisul bărbatului legat, până când acesta devine o rană deschisă.

Ca să înceteze, Thomas trebuie oprit.

Apoi el dispare.

Vine Mona.

Ea priveşte îngrozită penisul însângerat şi habar nu are de ce arată aşa. O fi sângerat deja mai dinainte, gândeşte ea. Înainte de a intra ea în cameră.

Bărbatul celălalt este al şaptelea în această seară; o priveşte îngrijorat pe Mona. Fata este mică, firavă, poate să aibă zece ani, dar este evident că dispune de o forță supraomenească. Asta a putut-o constata pe prietenul lui. Care atârnă bălăbănindu-se în sfori, încă în extaz.

Bărbatul şovăie. Dar nu mult timp. Îi este totuşi frică. Dar frica îi face plăcere. Se decide. Vrea şi el. Ceva cu un baston. Mona se execută mecanic, ca un muncitor de la banda rulantă.

Apoi, are în sfârşit voie să se îmbrace. În aceste câteva ore, Mona, cea de opt ani, din corpul Angelei de doisprezece ani, a trecut prin

experienţe sexuale mai violente şi mai groaznice decât au suportat cele mai multe femei într-o viaţă întreagă.

Bărbatul în costum elegant îi duce fiica înapoi tatălui ei. Acesta radiază şi o strânge mândru pe fată în braţe. Aptitudinile ei au făcut vâlvă.

– Sunt mândru de tine! spune tatăl atât de tare, încât să poată fi auzit de ceilalţi bărbaţi.

Când se îndreaptă către uşă, este trecut cu mult de miezul nopţii. Dar Mona nu ştie asta. Nu are percepţia timpului. Dar are percepţia durerii. Tatăl o ţine de mână.

– Eşti o fată cuminte, nu m-ai făcut de râs, spune el.

În timp ce uşa grea cu ferestruica glisantă se închide în urma lor, din bar se aude râsul unui bărbat beat. Şi vocea catifelată a lui Frank Sinatra: „I did it my way".

Sport, joc, tensiune

– Plecaţi totuşi câteva zile mai devreme şi vizitaţi Berlinul cu fiica dumneavoastră.

Este practic să ai un director de şcoală înţelegător. Care nu este meschin atunci când fiica unui om de vază lipseşte când şi când. Din cauza bolii. Ea este deseori bolnavă. Sau din cauza sportului. În certificatul de absolvire aceste absenţe sunt trecute rareori. De ce ar fi? Ar afecta impresia generală. În definitiv, ca şcoală te poţi mândri cu o sportivă cu asemenea rezultate. Poate că micuţa va participa şi la o olimpiadă. De ce nu? Oricum, tatăl ei este convins de asta. Micuţa este cu adevărat o maestră.

– Plecaţi totuşi câteva zile mai devreme cu fiica dumneavoastră şi vizitaţi Berlinul.

Oh, da – îşi zisese Stefanie auzind asta –, voi hoinări prin oraş, voi privi la vitrine şi voi merge la cinematograf. Doar cu tata.

Dar Stefanie nu a văzut mai nimic din Berlin. Nici vorbă de hoinăreală prin oraş.

Acum este ora şase dimineaţa şi se simte nedormită, o dor picioarele şi nu este de mirare, pentru că pe coapse are vânătăi vizibile. Cum şi le-o fi făcut? Tare neîndemânatică este.

De fapt, ar dori să mai doarmă puţin. Dar este absolut exclus, trebuie să se adune, căci imediat va coborî la bazin, va înota câteva lungimi şi pe urmă trebuie să câştige din nou.

Tamara este pe marginea bazinului, aplecată în faţă, concentrată asupra startului.

– Să nu mă faci de râs, îi spusese tatăl.

Totdeauna el i-a fost aproape. În nici un caz, ea nu vrea să îl facă de râs. El trebuie să fie mândru cu ea. Va reuşi cu siguranţă. Tamara este proaspătă, vioaie şi trează. A făcut totul corect, nu a luat startul greşit, nu a ieşit din culoarul ei. Se gândeşte doar că trebuie să câştige. Nu o doare nimic, nu are nici un motiv de îngrijorare, este în cea mai bună formă. Vânătăile nu o dor, oricum nu le vede.

Tamara câştigă. La două probe.

– Sunt mândru de tine! spune tatăl atât de tare, încât să poată fi auzit de ceilalţi adulţi.

Priveşte în jur mulţumit.

Când sunt singuri, el îi spune:

– De ce ai ratat la proba de spate?

Sunt chemate toate câştigătoarele. Trebuie să se fotografieze. Tamara îşi arată mândră medalia.

Radiază. I-ar fi făcut plăcere să vorbească un pic cu celelalte fete. Ele organizează astăzi ceva împreună. Tocmai vrea să afle despre ce este vorba, dar tatăl ei o strigă din nou:

– Angela!

Bine, astăzi se va culca foarte devreme, ca mâine să fie în formă.

Ar vrea şi să mănânce ceva, cel mai bine ar fi păstrăvi cu cartofi cu pătrunjel, care este mâncarea ei preferată. Ca recompensă. Că a câştigat. Dar nici vorbă, abia a apucat să se îmbrace, că tatăl o ia de mână şi trec de hotel. Stefanie este din nou afară şi vrea ca, în sfârşit, să hoinărească prin oraş – în ciuda ploii mărunte – şi să mănânce neapărat cartofi prăjiţi.

Tatăl face semn unui taxi. Se duc la un restaurant. Tamara nu primeşte nimic, Stefanie îşi primeşte cartofii, dar nici în seara aceasta nu are parte de mult visata hoinăreală.

Pentru că şi în această seară tatăl trebuie să facă neapărat o vizită. Într-o altă zonă a Berlinului. Cu Stefanie.

Când intră în încăpere, acolo se află iarăși mulți bărbați necunoscuți. Fum, voci ridicate, aparate ciudate. Stefanie abia a apucat să arunce o privire, fără să vadă mare lucru, că a și dispărut.

Acum era acolo Manuela.

Și Manuela este foarte nouă. Pentru toate celelalte acest mediu este înfricoșător pentru că este străin: proiectoare, căldură, camere de filmare, voci ridicate, fetițe goale și un băiat ceva mai mare, care plânge. Până acum tot ce era străin era înspăimântător ori dureros. De cele mai multe ori, ambele. Au mai făcut filmări, dar niciodată într-un adevărat studiou mare.

Când apare o nouă situație înspăimântătoare, ele reacționează cum pot mai bine: dispar în interior. Și, dacă este vorba de o nouă situație traumatizantă, creează o nouă persoană.

Ar prefera să fugă. Și să țipe. Dar nu merge.

Nu merge niciodată. Tatăl o ține bine. Ori mama o ține. Ori un necunoscut. Sau o leagă cineva. Ori îi astupă gura cu ceva. Nu pot nici să fugă și nici să strige. Nimeni de acolo nu spune: vino, te iau eu în brațe, nu îți fac nici un rău, te compătimesc, te apăr, îmi ești dragă. Cu atenție. Doar cum vrei tu. Și dacă cineva, cândva, a spus așa ceva și ele l-au crezut, atunci acel cineva a mințit.

Așa că ele fac unicul lucru pe care îl pot face: se retrag în interior. Plâng în interior. Se strâng singure în brațe. Sarah știe că ea trebuie să mențină cât mai redus numărul persoanelor care apar. Ea știe că, odată create, persoanele rămân aici, că ea trebuie apoi să se ocupe de ele, să le poarte de grijă, să le supravegheze. Sufletele chemate de ea nu vor popula viața Angelei Bahr doar în această seară. De aceea, totdeauna, Sarah se uită mai întâi care dintre cele aflate deja acolo mai poate suporta încă ceva. Numai atunci când nimeni nu mai poate, mai apare o nouă persoană.

Ieri, a fost Mona.

Astăzi, Manuela.

Manuelei i se aruncă o legătură cu haine. Trebuie să le îmbrace. Cam cum a făcut ieri Mona. Dar Manuela nu știe asta. Încă mai crede că este singură. Știe doar că trebuie să depășească într-un fel această situație despre care nu are idee ce înseamnă de fapt. Știe numai că este groaznic și că ei îi este rușine. Nu știe nici măcar că bărbatul care stă pe canapea zâmbind este tatăl ei. De ce zâmbește? Nu

poate să înţeleagă de ce el se uită şi zâmbeşte, în timp ce ea trebuie să îl biciuiască pe acest băiat sărman care urlă. Dar cumva trece şi noaptea aceasta.

Stefanie se trezeşte a doua zi dimineaţa.

– Ce mă doare? se întreabă ea.

Ca de atâtea ori. O dor aproape toate. Se simte ca trasă pe roată. Ridică uşor pătura de pe picioare. Vânătăi noi. Şi totul este lipicios. Încet, se strecoară în vârful picioarelor în baie. Ca să nu observe tăticul. El mai doarme. Pentru că ei sunt oameni atât de fini, el închiriază totdeauna două camere. Dar, normal că el doarme la ea. Ca ea să nu se teamă că este singură. Aşa zice el. Drăguţ din partea lui.

Dragul de tata.

Stefanie se spală încet şi se îmbracă.

După micul dejun, Tamara se află din nou pe marginea bazinului de înot.

– Nu mă face de râs, spune tatăl.

Proaspătă, vioaie, săturată de somn, Tamara câştigă următoarea medalie. Astfel tatăl poate să fie din nou mândru şi să îi privească pe ceilalţi oameni cu superioritate. Tamara se bucură foarte mult că poate face asta pentru el.

Duminică, se întorc cu avionul. Tatăl stă degajat lângă ea, şi Stefanie are voie să privească pe fereastră. Astăzi, nu este nimic de transportat – deci Conny nu are nici o sarcină. El este ascuns undeva în interior, adânc în gaura neagră a inconştientului, acolo unde nu există timp şi nici obligaţii.

Aşa se face că, pentru prima dată, Stefanie se află conştientă într-un avion. Exact acesta este sentimentul pe care îl are acum: că zboară pentru prima oară. O senzaţie cu totul nouă. Palpitantă. Grozavă. Mai ştie totuşi foarte bine că în urmă cu cinci zile a zburat la Berlin.

A fost acolo, deci trebuie să fi zburat.

Ciudat.

Dar nu are importanţă.

– Cel puţin nu avem parte de curenţii aceia de aer păcătoşi, pe care i-am avut când am venit, spune tatăl înainte de a se apuca să critice gustarea servită.

Ah, da. Acum Stefanie știe că poate povesti acasă că la dus au avut curenți puternici, dar la întoarcere nu au avut.

Avea obiceiul să completeze astfel, uneori fără măcar să sesizeze.

Acasă, mama stă în fața televizorului cu un Riesling Bernkastler și nu vrea în nici un caz să fie deranjată. Pe obraji îi curg râuri de lacrimi din cauza emoției. Se uită la un film artistic pe canalul ARD, „Der Scheingemahl" de Hedwig Courts-Mahler, cu dulcea Sabine Sinjen în rolul principal.

Minunat.

De fapt, își planificase pentru ieri o seară plăcută la televizor când, în fine, soțul și fiica plecau de acasă și avea liniște. Fusese programat „Castelul Groazei", după un roman de Henry James. Suna ispititor, puțină groază și tot atât de romantic ca filmul lui Courts-Mahler. Dar istoria celor două surori smintite și a guvernantei lor exaltate i s-a părut brusc prea tâmpită. A oprit supărată televizorul, a înghițit câteva calmante și s-a culcat.

– Am câștigat trei medalii, îi spune Tamara mamei, radiind de fericire.

– Eu am o migrenă groaznică, răspunde mama. Adu-mi o pastilă contra durerilor de cap. Și nu mă deranja, vreau să văd filmul până la sfârșit.

În spatele mamei, Stefanie și tatăl fac grimase și își zâmbesc conspirativ.

Principalul este că *ei* se iubesc.

PRIMA MARTORĂ: ÎNVĂŢĂTOAREA

Copilul disociat era practic pentru manipulator în multe privinţe. Dar pentru Angela supravieţuirea în lumi disociate devenea tot mai complicată. Nu se putea să nu observe cineva ceva. Mai întâi mici discordanţe, contradicţii, minciuni evidente, neregularităţi în înfăţişare. Un limbaj original. Un copil contradictoriu, deseori visător, dimineaţa anxios, la prânz extrem de obraznic. Dacă oamenii din jurul Angelei ar fi fost suficient de atenţi, ar fi observat din când în când şi rănile.

Cu toţii vedeau ceva, devenind astfel martori.

Ce făceau cu cele aflate?

Unii nu se considerau competenţi: medicii.

Unii se făceau că nu văd: educatoarele de la grădiniţă.

Unii erau copărtaşi: vecinii.

Unii întreprindeau ceva: învăţătoarea.

După mai bine de trei ani, Angela începuse să aibă încredere în învăţătoarea ei. Într-o zi, învăţătoarea a găsit tonul potrivit în discuţia cu Angela. Angela a scăpat ceva. Foarte puţin. Pe scurt: tatăl face ceva ce nu are voie să facă. Învăţătoarea este şocată: la începutul anilor '70, abuzul sexual era o temă tabu. Abia zece ani mai târziu vor fi înfiinţate primele grupe de autoajutorare[33] „Wildwasser", în care se adunau femei care în copilărie au fost abuzate sexual. Abia după aceea au apărut în Germania cărţile lui Alice Miller[34], Florence Rush[35], Angelika Gardiner-Sirtl[36]. După aceea, profesorul-medic Elisabeth Trube-Becker publică cercetările sale deschizătoare de drumuri asupra urmărilor violenţelor sexuale la care sunt

supuşi copiii[37]. Abia în 1985, congresul „Battered Children and Child Abuse" al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii a făcut din problema abuzului sexual al copiilor un subiect internaţional.

Cu toate că învăţătoarei nu-i venea să creadă, a înţeles că auzise un strigăt de ajutor şi a acţionat: a trecut peste propriile ei sentimente de ruşine şi i-a sunat pe părinţii Angelei. Tatăl a reacţionat calm, aruncând totul pe seama fanteziei vii a fiicei. Mama s-a dus cu fiica ei la un centru de consiliere educativă.

Altceva nimic.

Aparent.

1971:
Lt William Calley este condamnat pentru crimă (masacrul de la My Lai).
Willy Brandt primeşte premiul Nobel pentru pace.
Apollo 14+15 aselenizează.
Femeile demonstrează contra art. 218.
Charles Manson este condamnat la „detenţie pe viaţă"
pentru crimă rituală.
În cinematografe: „Love Story". La televizor: „Wünsch dir was".
Şlagăre: „Mama" cu Hentje.

Şansa pierdută

Evelyn Keller îşi duse mâinile la ceafă, se prinse cu picioarele de picioarele scaunului, se balansă puţin, se îndreptă, oftă uşor şi se relaxă. Era vineri şi urma seara liberă.

– Arahide, coca şi saleuri mai trebuie să iau, pian şi vioară am deja, murmură ea încet, mai mult pentru sine decât pentru colega ei aplecată peste aceeaşi masă din cancelaria profesorilor.

Dar nu murmură îndeajuns de încet, pentru că Friederike Diehl ridică imediat privirea zâmbind plină de speranţă, recunoscătoare pentru orice distragere. „Pian şi vioară" se numeau berea şi rachiul de secară şi însemnau o întâlnire nostimă a învăţătorilor tineri, în acea seară, la Evelyn. Ceea ce era mult mai îmbietor decât teancul de caiete, ce se înălţa în faţa lui Friederike, pe acea piesă de mobilier din lemn, a cărei urâţenie nici că putea fi evidenţiată mai bine decât de feţele de masă de un roz-pal cu model în romburi ce, fiind

prea scurte, erau întinse în diagonală pe masa ei şi pe celelalte şapte mese din cancelarie.

„Ca de obicei", gândise Evelyn spontan dezamăgită atunci, în urmă cu un an, când, bucuroasă nevoie mare, trecuse pentru prima oară pragul din alamă al cancelariei, pentru a-şi lua în primire primul ei post de tânără învăţătoare la prima clasă care era numai a ei, cancelarie care prin aspectul şi mirosul ei mobiliza automat legiuni de spaime vechi şi te determinau să cauţi din priviri căile de retragere.

Friederike Diehl mai privi un timp zâmbind şi plină de aşteptări către colega ei, dar aceasta amuţise cu gândul plecat la sfârşitul de săptămână pe care voia să şi-l petreacă alături de prietenul ei. Pentru că nu se mai întâmplă nimic, Friederike coborî privirea, din nou, asupra caietelor. O făcu fără plăcere şi cam necăjită, pentru că în această pauză voise să termine corectarea lucrărilor la aritmetică ale clasei a patra, dar nu va reuşi. Din nou. Această treabă neterminată îi va strica tot sfârşitul de săptămână, până când, în cele din urmă, duminică seară va trebui să dovedească teancul acela pe care îl ura, în timp ce toţi ceilalţi puteau urmări la televizor noul episod din „La locul faptei".

Evelyn Keller ştia asta. Ştia bine, pentru că Friederike Diehl i se plângea mereu de indisciplinata şi nepregătita clasă a patra. Deoarece o făcea în gura mare, toţi colegii care treceau în orele libere prin cancelarie cunoşteau problema. Friederike a trebuit chiar să-l anunţe pe directorul şcolii, când, recent, s-au bătut serios, până când unul dintre ei, cu nasul plin de sânge s-a retras într-un colţ, şi celălalt îi zvârlea ghiozdanul prin clasă, tocmai când intra ea. Directorul venise şi pusese clasa la punct. Pentru că era acolo. După ce pleca, era şi mai rău. De atunci, Friederike nu i-a mai spus nimic directorului. Doar Evelyn afla de catastrofele de acolo.

Probabil că Friederike nu avea, pur şi simplu, chemare pentru profesia de învăţătoare, gândea Evelyn, convinsă în acelaşi timp de propriul talent. Ea controla clasa ei, a treia, şi îşi făcea treaba bine. Elevii ei erau dornici de a învăţa, erau ascultători şi erau şi bucuroşi de asta. Ca şi învăţătoarea lor.

Evelyn privi la ceas: acum trebuia să se petreacă.

Directorul Kernberg spuse prompt:

– Păi, să mergem.

În timp ce Evelyn și Friederike se priveau zâmbind, el se ridică ceremonios de la masa lui din capătul încăperii și scaunul alunecă scrâșnind pe podeaua acoperită cu linoleum. Un zgomot pe care colegii îl urau la fel de mult ca scrâșnetul cretei pe tablă. Și aici, în cancelarie, Kernberg prefera să stea la birou și de aceea pusese să i se facă unul special.

Toți știau ce urma după vorbele lui: după un minut, va suna clopoțelul. Din motive inexplicabile, directorul Kernberg avea ambiția de a o lua înaintea clopoțelului, exact cu un minut. Bătu de trei ori cu pumnul în masă – un gest păstrat din vremurile îndepărtate ale apartenenței la o asociație studențească – și se îndreptă către ușă.

Toți cei din cancelarie, inclusiv directorul-adjunct, zâmbiră.

– De sub izul vechi de mii de ani, mormăi profesorul de atelier, Thilo Meinhold, strigătul de protest al mișcării studențești, la care i-ar fi plăcut să adere, dacă nu și-ar fi terminat studiile cu zece ani înainte de înființarea acesteia. Mormăitul lui era exact calculat ca să îl poată auzi Evelyn și Friederike, dar nu și directorul-adjunct.

Se strângeau lucrurile, primii plecară deja din încăpere. Atmosfera se mai destinse, așa cum se întâmpla în fiecare vineri, în ultima pauză mare.

Sună și clopoțelul.

Evelyn Keller se ridică, își luă geanta și, în timp ce se îndrepta, își privi cu admirație propriile picioare: așa trebuia să stea un pantalon supraelastic, întins până la laba piciorului, fără cute pe genunchi ori pe fund. Îi plăcu și lui Thilo Meinhold, care îi deschise ușa.

Mai era o oră, după care urma încă un weekend.

„Freedom's just another word for nothing left to lose", fredonă voioasă Evelyn cântecul lui Janis Joplin, care tocmai urca în topul șlagărelor din Germania și amenința locul ocupat de Ennio Morricone cu „Spiel mir das Lied vom Tod".

Sâmbătă, se va duce cu prietenul ei la dans. Mulțumită, se grăbea alături de ceilalți pe coridorul lung, încercând să armonizeze țăcănitul ritmic al cizmulițelor ei noi cu ritmul cântecului interpretei de rock, care murise în urmă cu o jumătate de an, în urma unei supradoze de heroină: „From the Kentucky coalmine to the California sun, Bobby shared the secrets of my soul".

O oră de germană la clasa a treia va trece uşor. Le va citi ceva, după care elevii vor povesti ceea ce au ascultat. În încheiere, ar putea să le ceară să îi spună ce voiau să facă în acest sfârşit de săptămână. Era ceva interesant, uneori chiar plin de surprize.

– Aşa, zise ea şi privi veselă la clasă, după ce ceremonialul de salut se încheie şi toţi se aşezară liniştiţi pe locurile lor, acum am să vă citesc o povestire din Anglia.

Trecu peste exclamaţiile de entuziasm, „Oh, da, fain, citiţi!" şi întrebă:

– Cine ştie ce este o povestire?... Da, Angela? – o încurajă ea pe fata blondă din banca a treia, care la aceste cuvinte ridicase vioaie mâna. Poţi să ne explici ce este o povestire?

Fata tăcea.

Faţa ei slăbuţă, cu ochi vii care tocmai străluciseră de bucurie, se întunecă. Brusc, privi pe fereastră cu o expresie de încăpăţânare.

– Angela? o apostrofă severă Evelyn Keller, pentru că nu era prima dată când micuţa reacţiona atât de ciudat.

Visa? Nu se putea concentra? Sau nu mai voia?

– Poftim? întrebă fata încet şi cu prudenţă.

„E vineri" – gândi Evelyn Keller –, „visează la weekend, ca şi mine". Şi se hotărî să fie îngăduitoare.

– Tocmai te-ai oferit să răspunzi, Angela, încercă ea să o scoată din încurcătură pe micuţă.

Angela privi direct în ochii învăţătoarei, deloc încurcată, şi răspunse clar şi calm:

– Nu.

Întreaga clasă izbucni în râs.

Folosind un truc pedagogic verificat, Evelyn Keller distrase atenţia clasei: îi ceru să răspundă celui care râdea mai tare.

Apoi începu să citească:

– „A fost odată o insuliţă pierdută în coloniile engleze, acolo unde era cald şi mereu vară. Mica insulă era în imediata apropiere a unei insule mari. De pe insula cea mare nu se putea vedea insuliţa, pentru că vederea era stânjenită de mulţimea arborilor. Nici de pe mare nu putea fi descoperită, pentru că părea să facă parte din insula cea mare. Dar insuliţa era totuşi acolo."

Evelyn Keller citea cu mare plăcere. Prefera istorioare pe care le cunoștea din copilărie. Cititul a continuat automat, ea putând să viseze la weekend, când voia să pregătească pentru prietenul ei spaghete după o rețetă italienească, pe care tocmai o găsise în „Constanze". Avea nevoie de salată verde și vin roșu.

Plăcutei hârjoneli ce ar fi urmat pe canapeaua ei extensibilă îi vor urma obișnuitele reclamații ale prietenului cu privire la punctul până la care acesta avea voie să meargă. Evelyn avea douăzeci și cinci de ani și se decisese ca măcar să se logodească înainte de a merge mai departe. Dar el nici măcar nu adusese vorba despre asta. Cum putea să fie ea așa, în aceste vremuri de revoluție sexuală, când se comportau de parcă o făceau de când lumea?

– „Într-o zi, pe insulă a venit un pirat. Căuta o ascunzătoare bună. Pentru că voia să ascundă o ladă mare în care se aflau comori valoroase. Înconjurând cu corabia insula cea mare, a dat brusc cu ochii de insuliță. «Aha!» – și-a spus el încet, «aici îmi voi îngropa comoara. Nimeni nu o va găsi aici. Nimănui nu îi va trece prin cap că o ascund pe o insulă atât de micuță, când alături se află o altă insulă atât de mare»".

În timp ce citea despre piratul care săpa pe mica insulă, făcu o pauză, pentru a amplifica tensiunea, și își plimbă privirea peste clasă. Rămase din nou cu ochii pe Angela, care stătea cuminte pe locul ei și visa.

Ce se întâmpla cu fata aceasta? Și colegele vorbeau despre ea. La început, toți se îndrăgostiseră de ea, căci fata, cu chipul ei gingaș, cu părul blond aproape alb și cu alura ei delicată, părea un mic înger. Și deodată se dezlănțuia, țipa și lovea în jur ca un diavol.

Și, din când în când, mințea. Chiar fără a fi nevoie. Săptămâna trecută, Friederike Diehl, care preda religia la clasa lui Evelyn, intrase consternată în cancelarie, relatând cea mai nouă poveste a Angelei, cum ajunseseră să numească aceste episoade.

Când se dăduse citire temelor pentru acasă, fata afirmase că ar fi uitat să le facă. Apoi brusc afirmase că era sigură că le făcuse, dar că, din păcate, uitase aseară să pună caietul în ghiozdan. Bineînțeles că Friederike o dojenise, îi atrăsese atenția să nu mintă. La care, Angela își ieșise complet din fire, replicând că îi era indiferent dacă Friederike o crede sau nu o crede. Atunci Friederike o pusese la

colţ. Şi se uitase în ghiozdanul Angelei. Caietul era acolo. Deci mintise – se gândise Friederike convinsă că Angela nu şi-a făcut tema pentru acasă. Totuşi, tema era făcută, curat, ordonat, fără nici o greşeală.

Era un mister.

De ce mintise copilul? Nu fusese nevoit. Pentru că nu avusese ce să ascundă.

– „Atunci piratul s-a supărat tare şi a urlat de furie", citi Evelyn Keller, mai făcu o pauză, ridică ochii de pe carte şi o privi un moment pe Angela.

Sub această privire îngrijorată, prietenoasă, fata îşi reveni din visare. Învăţătoarea îi zâmbi, coborî privirea şi continuă să citească despre piratul care fusese foarte sigur că îşi putea lua comoara oricând voia. Dar nu a reuşit niciodată să redescopere insuliţa, oricât a căutat-o.

Copiii erau complet liniştiţi, le captase întreaga atenţie.

– „Şi aşa a rămas lada cu comoara, ani şi ani, pe mica insulă pe care nu o vedea nimeni şi nu o găsea nimeni, şi despre care nimeni nu ştia nici măcar că ar exista."

„Ce drăguţă este domnişoara Keller" – gândi fata. „Şi prietenoasă. Are o privire caldă şi plăcută. Cu adevărat plăcută. Te pătrunde în interior. Nu ca mama, care şi ea poate privi plăcut. Dar numai când sunt de faţă şi alţi oameni ori când o fotografia tata."

Poate, ce ar fi dacă i-ar povesti tot?

Poate că ar putea să o ajute.

Da, aşa va face.

Va vorbi cu domnişoara Keller.

Îi va povesti totul astăzi.

Doar ea însăşi vorbise despre a povesti. A auzit-o bine. Chiar dacă ceilalţi vorbiseră în acel timp. Înţelesese bine cuvântul. Domnişoara Keller voise ca ea să îi povestească. Pronunţase „povestire" şi repetase „povestire". Va vorbi cu ea după oră, după ce vor nota tema pentru acasă.

Nu ai voie să vorbeşti niciodată.

Spera să sesizeze sfârşitul orei. Uneori, timpul se scurgea atât de repede, se făcea brusc seară şi ea nici nu îşi dăduse seama. Trebuia să se concentreze. Să se străduiască.

– Deci, pătrunse din nou vocea lui Evelyn Keller până la ea, dacă vrei să o găsești, trebuie doar să înfigi în ea un drapel și să spui: declar această mică insulă pierdută drept proprietatea mea. După care ea îți aparține pe vecie: un palmier, dune line de nisip, păsări cântătoare, tufișuri dese, o maimuță, comoara unui pirat, totul.

Evelyn închise cartea. Era a ei și arăta bine păstrată. Ridică privirea și observă cum copiii își dădeau treptat seama că se aflau în școală. Câteva minute, mai discută cu ei despre poveste. După care îi puse să vorbească despre planurile lor de weekend. Cei mai mulți ridicară nerăbdători mâna pentru a răspunde, iar Klaus, necăjit ca întotdeauna, sări în picioare și strigă din ultimul rând:

– Și eu, și eu, și eu!

Nu folosise la nimic faptul că îl așezase în ultimul rând, gândi Evelyn. Uneori, venea pur și simplu în față, când se simțea nebăgat în seamă.

Și asta se întâmpla des.

Angela tăcea.

– Așa, interveni tânăra învățătoare pentru a pregăti clasa pentru sfârșitul orei, și-a făcut datoria elevul desemnat cu îngrijirea florilor?

Își afundă arătătorul în pământul în care erau plantate sansevieria, ca niște soldați fercheși, și cărora, spre decepția lui Evelyn, nu le putea veni de hac nici prea multă și nici prea puțină apă.

– Bine, atunci să terminăm repede.

În caietele de teme pentru acasă au fost notate exercițiile de rezolvat și o poezie ce trebuia învățată pe de rost până luni. Apoi se auzi clopoțelul. Evelyn și-l imaginâ pe directorul Kernberg bătând cu pumnul de trei ori în birou. Toți năvăliră către ieșirea din clasă.

Doar Angela rămase.

Evelyn Keller era nedumerită. Voia și ea să plece acasă. Ce să facă acum cu fata?

– Ei, Angela, nu ai vrea să îmi povestești cum îți vei petrece sfârșitul de săptămână? o întrebă ea prietenoasă.

„Mă duc la ea."

Stai pe loc.

„Îi povestesc astăzi."

Nu povestești nimic!

„Ea este drăguță, ne va ajuta."

Nu va crede un cuvânt din tot ce i-ai spune.

„Categoric."

Atunci moare. Ca doamna Bergmoller. A suferit un atac de cord când ați vrut să îi spuneți ceva. Voi ați fost de vină. Vreți să mai omorâți pe cineva?

– Angela?

– Poftim?

Fata se ridică și veni la ea.

– Toți au povestit ce fac în weekend. Ai de gând să faci și tu ceva frumos?

– Nu îmi place să mă duc acasă.

– De ce?

– Tăticu' nu este deloc drăguț cu mine.

– Cum adică?

– Îmi face rău.

– Ce îți face?

Întrebarea țâșnise înainte ca Evelyn să fi vrut să o pună.

– Îmi bagă lucruri în burtă.

Oh, Doamne! Tânăra învățătoare nu găsea cuvinte prin care să exprime ce simțea. O privi îngrozită pe Angela, care o privea cu ochi mari, plină de speranță. Ce are copilul acesta? Visează prea mult?

– Nu ai putea să faci ceva, ca tăticu' să nu îmi mai facă așa de rău?

Lui Evelyn i se făcu silă. Ce era cu micuța? Aiura? Avea poate coșmaruri? Da, cu certitudine avea coșmaruri. Nu se putea altfel. Imposibil. Era fantezia. Angela deborda de fantezie. Încă din perioada studiilor, Evelyn știa că unii copii nu pot separa adevărul de vis. Exact la vârsta aceasta. Exact. Asta era.

– Angela, spuse ea după ce își mai reveni puțin, desigur că ai visat asta. Tăticul tău este foarte drăguț cu tine. Cu certitudine nu îți face nimic rău.

Poate că îi mai scapă câte o palmă? Ei, da, probabil că acasă ea era tot atât de imprevizibilă ca la școală.

– Nu ai voie să spui așa ceva despre tatăl tău. Cu siguranță că are doar intenții bune cu tine.

Vezi, nu ne crede.

Micuța stă încă în fața ei, cu privirea ridicată. Așteaptă.

– Așa că acum te duci acasă, spuse Evelyn Keller și o mângâie pe cap. Ceilalți au plecat deja, mai adăugă ea fără rost și își luă geanta.

Și acum?

Fata nu se clinti. Evelyn îi puse ușor mâna pe umăr, o întoarse către ușă, o împinse puțin și micuța se puse în mișcare.

Ca un robot.

Apoi se întoarse radioasă și zise:

– La sfârșit de săptămână tăticu' cântă totdeauna la pian. După care plecăm împreună la antrenament, la înot. Acolo ne distrăm. La revedere, domnișoară Keller!

Făcu o plecăciune și dispăru dincolo de ușă. Cumva, plecăciunea a fost mult mai uluitoare decât povestea despre coșmar. Evelyn voise de fapt să meargă la cumpărături, dar acum era atât de neliniștită, încât se duse la secretariat și căută numărul de telefon al tatălui Angelei, pentru a-i povesti despre coșmarurile și despre fantezia hâdă a fiicei lui.

Ceva nu era în regulă cu fata.

Dar desigur că împreună ar putea-o ajuta mai bine. Diseară, înainte de venirea colegilor ei, voia să discute cu tatăl fetei. După ce luă această hotărâre, plecă ușurată la cumpărături.

În timp ce, la supermarket, Evelyn înghesuia în coșul pentru cumpărături spaghete, parmezan, carne, pastă de roșii și arahide, Angela se îndrepta către bazinul de înot. Țopăia bucuroasă pe stradă, cu rucsacul dansându-i pe umăr. Îi făcea totdeauna plăcere să înoate. În apă se simțea ea însăși. Aici putea să realizeze ceva. Performanța era importantă. Asta era sarcina ei. Cu fiecare nouă reușită a ei, putea să îi facă o bucurie tatei. Cu siguranță că el o va lăuda cândva.

Două ore mai târziu, Evelyn punea sacoșa cu cumpărături pe masa din bucătărie. Prima casă doar a ei. De care era foarte mândră. Nu avea importanță că nici măcar nu avea un dormitor, iar baia era minusculă. Și nișa pentru bucătărie era mică, dar Evelyn gătea cu entuziasm. Mai ales pentru prietenul ei.

Aruncă pardesiul pe canapea, deschise radioul și începu să despacheteze cumpărăturile. Chitarele electrice din „Black Magic Woman" a lui Santana o făcură melancolică și căută un alt post. Rămase la

exclamaţia orchestrală de bucurie „Be my, be my Baby" a lui Andy Kim şi întreaga dispoziţie de weekend îi reveni netulburată. În timp ce aranja carnea şi pasta de roşii, se lăsă purtată de fantezie la gândul zilei de sâmbătă ce urma. Şi se bucura.

Pe fundul genţii era un bileţel. Bonul de la magazin, gândi Evelyn, şi îl aruncă la gunoi. Dar ceva nu era în ordine, săltă capacul găleţii de gunoi, scoase bonul şi descoperi că de fapt era un bileţel pe care era scris un număr de telefon. Al domnului Bahr – se gândi ea –, tatăl Angelei, corect, voia să îl sune.

Da, asta trebuia să facă.

Dar îi venea greu. Nu repetă exact ce spusese fata. Doar aproximativ. Nu îşi mai putea aminti aşa de bine cuvintele ei.

Dar discuţia s-a desfăşurat mai uşor decât se aşteptase. Werner Bahr reuşi să o liniştească. El avea cunoştinţă de fantezia vie a fiicei şi i-a relatat câteva exemple nostime, de care au râs amândoi.

Lui Evelyn îi plăcea bărbatul. Acesta lua parte la fiecare serbare şcolară, îi fotografia pe copii, căra lăzi cu răcoritoare, dona bani fie pentru cabanele tineretului, fie pentru crucea roşie.

De două ori, fusese ales reprezentant al părinţilor şi toţi se bucuraseră că acceptase, pentru că ştiau că, în calitate de director de bancă, era foarte ocupat. Totuşi, el sau soţia lui participa la fiecare excursie. De cele mai multe ori, veneau amândoi. Organizau jocuri şi nu îi pierdeau pe copii o clipă din ochi. Erau un model de cum trebuie să te angajezi faţă de copii.

Acum, lui Evelyn îi părea rău; cu siguranţă că acasă nu le era uşor cu fiica lor ciudată. La propunerea ei de a merge cu Angela la un psiholog pentru elevi, bărbatul reacţionă ezitant. Voia ca mai întâi să discute cu soţia. Era de înţeles. Totuşi, Evelyn spera ca în urma uneia sau mai multor astfel de discuţii, relaţia cu fata să se îmbunătăţească şi de aceea îi dădu nume, adrese şi numere de telefon ale unor consilieri competenţi în materie. El îşi notă tot, dar adăugase că va apela la un terapeut propriu.

În orice caz, voia să o reţină acasă pe fată timp de câteva zile, pentru ca el şi soţia să se poată ocupa de problemele micuţei. Dacă avea într-adevăr probleme. Evelyn Keller găsi lucrul acesta cam exagerat, dar el spuse că va reglementa chestiunea cu directorul şcolii.

Totul va fi în ordine. Cu toate capriciile ei, Angela era o elevă bună. Lipsea cam des, dar părea să recupereze tot.

După discuție, Evelyn se liniști. Problema era acum pe mâinile bune ale părinților. Cert.

Și acum începea, în sfârșit, sfârșitul de săptămână.

Când Evelyn punea receptorul în furcă, Angela apăsa pe butonul soneriei de acasă. Avea părul încă umed, pentru că și-l uscase doar superficial, deoarece voia să ajungă repede acasă. Fusese cea mai bună la stilul bras. Asta voia să i-o spună tatei. Tăticu' se va bucura.

Dacă nu te înșeli. Poate că ea a sunat.

Se bucura de tatăl ei. El era mereu drăguț și plăcut. Dar îi era și teamă de el. Ciudat, pentru că el nu îi făcuse niciodată ceva rău. După un timp, se auziră pașii mamei. Se întâmplase ceva. Asta deslușea Angela din pașii mamei.

Mama deschise ușa și zâmbi. Nu scoase un cuvânt.

Angela intră. Ce se întâmplase? Ceva nu era în regulă. Atmosfera. Zgomotele. Cum de zâmbește mama? Trebuia să fie atentă.

– Acum vom mânca, spuse mama și o luă înainte către sufragerie.

Acolo se afla deja tatăl. Zâmbea și el. Ce este? a sunat ea? Angela intră atentă în cameră, trase ușor scaunul și se așeză la masă alături de familie.

– Ce este cu aceste obiceiuri noi? întrebă mama. Nu vrei să te speli pe mâini?

Și o plesni pe fiică peste față. Angela se duse la baie ca să se spele pe mâini.

Apoi mâncară în tăcere. Nu trebuia să răstoarne nimic. Să nu facă nici un zgomot. Să nu atingă fundul farfuriei cu lingura. Să stea dreaptă.

Fratele rânjea. Știa ceva?

Angela era cu stomacul la gură. Trebuia să împingă cu forța mâncarea.

– Bun, spuse mama când terminară, acum poți să pleci.

Când Angela reveni în sufragerie, stăteau toți în jurul mesei. Zâmbeau toți.

– Aşază-te, Angela, spuse mama. Nu ai să ne spui ceva?

Angela tăcea. Ce să le spună? Atmosfera de teamă şi pericol declanşase repede schimbarea personalităţilor. Persoana care poate că ar fi putut să spună ceva dispăruse de mult. Ce voia mama să ştie? Va spune tot ce ştia. Dar în mod sigur că va greşi din nou. Tăcea.

– Ai vorbit astăzi cu învăţătoarea, hm...? întrebă mama.

Tatăl nu spunea nimic.

A sunat! Ne va ajuta!

Sunteţi nebune? Ne-a trădat! V-am spus eu să vă ţineţi gura!

– Da, ni s-a spus ce podoabă eşti, râse mama. Mincinoasă, copil rău, vrăjitoare mică şi stricată. La care nici să te uiţi nu poţi, om al dracului.

Tatăl se ridică şi trecu în camera copiilor. Nu rosti un cuvânt.

– Hai, spuse mama, du-te, ia-ţi pedeapsa.

Fratele rânjea ca un prost.

Angela se ridică şi se duse în camera ei.

Acolo, tatăl stătea deja pe pat. Nu spunea nici un cuvânt. O privea. Se duse la dulap şi scoase bastonul. În tăcere.

Fata se dezbrăcă rapid. Îi era foarte frică de acest bărbat. Din partea lui te aşteptai numai la rele, la nimic bun. Dar nu se putea apăra de el. Se întinse pe pat şi el începu să o lovească. Tot mai tare, până când sângele începu să i se scurgă pe picioare. Nu plângea.

La Evelyn Keller se auzi soneria. Dădu fuga la uşă şi deschise primilor trei colegi. Jürgen Herzog, cu care studiase împreună, îi puse în mână un buchet de flori. Garoafe roz. Ce prostie. Nu înceta să se ţină după ea. Din păcate, cu mijloace greşite. Totuşi, ea gusta eforturile lui. Ceilalţi doi aduseseră vin şi un disc nou-nouţ.

Angela stătea întinsă pe burtă şi nu putea să vadă faţa tatălui ei. Dar îi auzea vocea plină de ură şi de furie.

– Satană, vrăjitoare, mincinoasă afurisită, striga el, şi ea simţea cum o împroşca pe spate cu balele lui. O să îţi arăt eu ţie! Cum îndrăzneşti să spui asemenea minciuni! Mincinoaso! Eşti rea, destrăbălată şi stricată!

Discul era cu Les Humphrey Singers. Evelyn îl puse pe placa pickupului, ridică brațul acestuia, placa începu să se rotească și ea potrivi cu grijă acul la marginea discului. Dar pickupul era vechi, iar prietenul lui Evelyn trebuia să îl repare la fiecare a doua vizită. Acul sări din nou de pe disc. În timp ce bărbații se adunaseră în jurul aparatului și se consultau, lui Evelyn îi apăru brusc în fața ochilor imaginea visătoarei Angela. Cu siguranță că dormea de câteva ore bune. După câteva minute, aparatul era reparat, și Les Humphrey Singers promiteau *„We'll fly you to the promised land"*.

Când bastonul fu pus la loc în dulap, mama întinse cureaua de piele. Angela plecase. Nu își mai simțea partea inferioară a trupului. Acum, trebuia să se întindă cu spatele pe podea și să ridice genunchii până când picioarele atingeau podeaua în spatele capului ei. În timp ce tatăl lovea între picioarele desfăcute, ea trebuia să îl privească în ochi. Era interzis să plângă. Ea nu scotea nici un sunet, dar lacrimile îi curgeau șiroaie pe la colțurile ochilor.

Jurgen dansa cu Evelyn, care se gândea la prietenul ei. Cineva stinsese lampa din tavan. *„I saw Satan laughing with delight the day the music died"* – cânta Don McLean, în timp ce brațul lui Jurgen cobora pe spatele lui Evelyn. Atunci pickupul se strică din nou. Au râs toți.

Când tatăl termină cu Angela, o apucă de ceafă ca pe o pisică moartă, o târî până la șifonier, o vârî înăuntru și încuie ușa șifonierului. Acolo a rămas două zile, cu scurte întreruperi, când putea să bea apă și să meargă la toaletă.

În a treia seară, mama ședea în camera de zi și broda un fanion mare, pe care tatăl îl procurase personal astăzi. Fiica trebuia să îl ia cu ea săptămâna viitoare, într-o excursie cu clasa.

Părinții știau că rănile i se vor vindeca destul de bine până atunci. Angela se vindeca repede.

Mama era mândră de fanion. Nici o fată din clasă nu va purta un astfel de steag. Cusut și brodat personal de domnul director de bancă și de soția lui. Cu franjuri.

Acesta va dovedi încă o dată ce părinți excepționali erau ei. Pentru că domnișoara învățătoare se numea Keller (Pivniță), părinții

Angelei se gândiseră la un nume original pentru întreaga clasă: „Die Kellerasseln" („Gândăceii de pivniță")

Nostim.

În timp ce mama broda, tatăl deschidea ușa casei și lăsa să intre doi bărbați.

Toți trei intrară în camera Angelei. Tatăl deschise șifonierul și o trase afară. Nu o mai țineau genunchii. Atunci ea îi observă pe cei doi bărbați. Nu îi mai văzuse niciodată.

Tatăl scoase din nou bastonul din dulap, și bărbații îi ținură o prelegere din care rezulta că totdeauna copiii mici trebuie să tacă. O amenințară cu torturi, cu moartea și cu arderea pe rug. Dacă Angela mai scotea o vorbă, va fi omorâtă în bătaie. Dacă mai mințea o singură dată.

Apoi tatăl ridică bastonul:

– Ca să pricepi că trebuie să asculți!

O fetiță gingașă, cu pielea cu sclipiri roz, într-o cadă din zinc veche, dezbrăcată. Îi zâmbește. În timp ce loviturile curg una după alta.

Tatăl a lovit-o până când fata și-a pierdut cunoștința. Kathy, Lena și celelalte personalități care și-au împărțit această trăire nu au putut înțelege asta. Era ceva mai înspăimântător decât tot ce li se întâmplase până acum.

Acești bărbați erau altfel decât toți bărbații pe care îi cunoscuseră. Unor bărbați le făcea plăcere ceea ce făceau cu ele. Unii erau mai brutali decât alții. Mai era și unul care era aproape atent. Unii râdeau în timp ce le chinuiau, răcneau, asudau, miroseau a alcool.

Nu și acești bărbați. Ei erau serioși. Aveau în ei ceva rece. Ca moartea. Acești bărbați făceau parte dintr-un segment al vieții lor, despre care nu aveau habar nici Nicki, nici Lena, nici Jimmy. Un segment care scăpa chiar și privirii lui Sarah. Timp de peste douăzeci de ani. Până când au dat de o terapeută în stare să suporte informațiile din lumea din care veneau ei.

Gisela Bahr chiar s-a dus cu fiica ei la consilierul educațional. Acesta a stabilit că Angela avea o inteligență peste medie. Altceva

nu a mai stabilit. Nu era de mirare, pentru că discutase cu harnica Tamara. Aceasta era mereu prezentă atunci când era vorba despre performanțe. Și, în plus, în acest an ea avusese cele mai puține absențe la școală.

Notele obținute de Angela la lucrările de control, la o materie, acopereau pe parcursul unui an întreg spectrul de la 1 până la 6. În certificatele de absolvire nu apare această situație: aici calificativele sunt surprinzător de uniforme, între 2 și 3. Motivul: având în vedere variațiile inexplicabile ale performanțelor Angelei, învățătorii și învățătoarele nu au știut cum să o ajute altfel decât să îi adune toate notările dintr-un semestru și să le împartă la numărul lucrărilor. Și a rezultat media ce nu bătea la ochi.

Pe ici, pe colo în catalogul clasei apăreau și însemnări care conduceau toate în aceeași direcție: Angela a trebuit să fie în mod repetat mustrată, pentru că era uitucă.

Pe perioade scurte, cele două lumi se apropiau atât de mult, încât aproape se atingeau. Dar aceste momente treceau. O nouă șansă a apărut abia după douăzeci de ani.

Din această experiență Angela a învățat că putea să o coste viața dacă le acorda încredere unor străini. Pentru a se asigura că nu va uita asta niciodată, în sistemul ei interior a apărut o nouă persoană: Sigurd.

Sarcina lui Sigurd era de a apăra celelalte persoane de dezamăgiri. Sigurd suporta relele tratamente din partea mamei, pe care o auzea spunând mereu:

– Pe tine nu te crede nimeni. Ești o mincinoasă. În oameni nu poți avea încredere. Toți oamenii te părăsesc atunci când ești la nevoie.

Și își îndeplinea sarcina cât de bine putea: repetând permanent singurul lucru pe care îl știa, distrugând încrederea în alți oameni. Acolo unde nu există nici o speranță nu poate exista nici o dezamăgire, își spunea el.

Pentru observatorii externi, viața Angelei a decurs relativ monoton, până la moartea tatei. Când i-a murit tatăl, multe dintre

personalităţile ei şi-au făurit noi speranţe: acum vor înceta, în sfârşit, abuzurile şi violenţa sexuală. În definitiv, el fusese iniţiatorul şi organizatorul acestora.

Doar o persoană a rămas neconsolată de moartea lui: Stefanie. De la înmormântare ea a încetat să mai existe.

Capitolul 4

STRIGĂTE

BICEFALIE

Nina Temberg stătea la fereastra cabinetului şi privea după-amiaza înnorată de decembrie. Începuse să ningă, cădeau fulgi de zăpadă uzi, rari. Privirea Ninei urmărea fulgii, fără a-i vedea cu adevărat. În mână ţinea un stilou cu care nota câte ceva, din când în când.

O cunoştea pe Angela Lenz de trei ani. Ani care îi modificaseră irevocabil imaginea despre lume şi despre oameni. Ar fi fost mai bine să nu afle ceea ce ştia acum.

Totuşi, era bine că se întâmplase. Dăduse mult de la ea, peste limite. Dar şi primise în schimb. Situaţia se echilibrase, considera Nina. Angela îi scrisese ori o sunase în afara orelor de terapie, numai atunci când se afla cu adevărat în momente dificile. Niciodată nu apelase la Nina abuziv.

Iar a fi martora progreselor înregistrate de micile şi marile personalităţi reprezenta o cale de îmbogăţire din punct de vedere uman, la care nu ar fi vrut să renunţe niciodată. Recunoştinţa afectuoasă a micii Lena, profunzimea simţămintelor lui Traute, dezbaterile profesionale cu „coterapeuta" Sarah, disputele cu mofturile de macho ale tinerilor, jocurile turbulente ale băieţilor. Nina Temberg cumpărase pentru băieţi un joc de fotbal de masă. Crearea unor pauze pentru joc făcea parte din conceptul ei de terapie. Astfel, micuţii aveau o şansă de a trăi latura frumoasă a copilăriei, chiar dacă o făceau tardiv. Asta crea o slăbire a tensiunii în interiorul sistemului, mai puţine dureri de cap, mai mult control: când copiii simţeau că îşi primeau dreptul lor, erau şi ei gata ca în alte situaţii să fie mai reţinuţi, să îi lase pe adulţi să îşi vadă de-ale lor.

Astăzi, Nina a trebuit să înregistreze o înfrângere după alta la jocul de fotbal de masă împotriva micului Hasso, care pentru prima

dată în viaţa lui simţea şi altceva decât dispreţ şi durere. Cu toate că era încă tăcut, ca atunci când bărbaţii îl târâseră pe podeaua de beton legat în lesă, jucând cu Nina, radia de bucurie că era atât de îndemânatic şi câştiga. Mişcările lui aveau ceva deosebit, erau altfel decât ale celorlalţi copii. Privea extrem de concentrat mingea de fotbal, cu ochi scânteietori, sărea agitat, cu gura uşor întredeschisă, cu colţurile gurii ridicate într-un permanent început de zâmbet.

În timpul jocului, avusese loc mai mult de un *switch:* se schimbaseră între ele mai multe personalităţi-copii, care voiau şi ele să joace cu Nina.

Între două jocuri, apăruse Lena, plină de grijă pentru Nina, care pierdea pe bandă rulantă, şi îi sfătui pe ceilalţi să o mai lase să câştige.

– Îndrăzniţi! strigase Nina râzând. Eu vreau să câştig doar dacă pot.

Morala: şi adulţii pot să piardă. Pot să piardă râzând. Pot să piardă fără să se răzbune pe copii. Ei au voie să se bucure de victoria lor. Au voie să triumfe.

Deci Nina avea în terapie adulţi, tineri şi copii în egală măsură. Cu copiii făcea terapie prin joc, le urmărea comportamentul, venea în întâmpinarea lor, le sprijinea evoluţia. Acest procedeu corespundea conceptului de a lua în considerare toate personalităţile, în aceeaşi măsură, a le respecta individualitatea, a le lua în serios istoriile personale şi, dacă era posibil, a le înţelege nevoile. Un concept care avusese succes în multe terapii ale personalităţilor multiple, în timp ce strategia care se referea numai la personalitatea matură care venise la început la terapia şi ignorarea tuturor celorlalte, provocase deja multe catastrofe.[38]

Aceste consecinţe pot fi bănuite dacă se are în vedere că în general terapeutei i se înfăţişa la început o femeie tânără, competentă, lucidă şi bine organizată. Ea descoperise adresa terapeutei, nu îi era teamă să o întâlnească şi îşi aducea cu siguranţă sistemul de personalităţi la cabinet. Pe urmă, se aşază aici şi de cele mai multe ori are puţine de spus în chestiune. Preţul eficienţei ei este, nu rareori, o lipsă de sentimente. Sentimente, amintiri, traume au „altele". Deseori, acele „altele" ies la suprafaţă doar timid. O examinează temeinic pe terapeută – şi Nina Temberg s-a simţit la început cercetată şi testată – şi abia pe urmă se prezintă. Dacă acum le refuzi, le pierzi. Şi poate că

pierzi şansa de a descoperi spectrul de sentimente, multitudinea de capacităţi de percepţie, ascunse în spatele tinerei femei stăpână pe ea, care reprezintă doar o mică parte din întregul sistem şi, câteodată, nu are nici o urmă cât de mică a ceea ce se ascunde în ea.

Un terapeut, o terapeută care se limitează să o trateze numai pe această femeie, le împinge pe celelalte înapoi, în fundal. Este posibil ca terapeutului să îi fie mai uşor cu acest „alter ego" redus, pentru că acesta funcţionează relativ bine în viaţa de zi cu zi, dar el îi răpeşte bogăţia umană a unei individualităţi depline. Şi pe lângă aceasta probabil că pacientei nu îi va merge mai bine şi, dacă ea este bine organizată şi nu este dependentă de terapeut, va întrerupe terapia.

În timp ce Nina nota din când în când câte ceva şi privea fulgii ce cădeau în linişte, se gândea la şedinţa de astăzi cu Angela Lenz. Ziua adusese cu ea nu numai jocuri, ci şi o activitate serioasă.

Astăzi, le făcuse cunoştinţă celor două personalităţi ale Angelei Lenz, care până acum nu se mai întâlniseră, dar care ştiau de mult una de existenţa celeilalte şi care aveau o legătură cu totul specială: Stefanie, cea de treisprezece ani, şi Traute, în vârstă de treizeci de ani. Stefanie dispăruse la înmormântarea tatălui ei şi, când avea treisprezece ani, apăruse Traute care trăise mai departe. Ca să zicem aşa, ele erau două jumătăţi, începutul şi sfârşitul unei persoane.

Întâlnirea fusese precedată de o lungă discuţie cu Traute.

– Când devin conştientă..., spusese Traute la începutul discuţiei, trăgând din ţigară – era singura care se bucura de privilegiul de a i se permite, din când în când, să fumeze în sala de terapie –, suflând fumul către tavan şi făcând o pauză atât de lungă, încât Nina începuse să creadă că va aştepta zadarnic sfârşitul frazei.

Dar Traute reluă ideea:

– Când devin conştientă că în corpul meu nu există măcar un loc care să nu fi fost abuzat cu forţa, împotriva voinţei mele, fără cunoştinţa mea, cândva, de către vreun om.

Se uitase apoi lung pe fereastră.

– Nici măcar un loc.

Nina Temberg ar fi preferat să o strângă în braţe pentru ca aceasta să poată să plângă.

– Când sunt conştientă de asta, nu mai vreau să trăiesc.

Dar asta nu putea să hotărască Traute singură, ea era doar parte a unui grup mare şi fiecare avea o concepţie proprie despre viaţa ei sau a lui. În urmă cu patru ani, imediat după ce începuse terapia, Nina încheiase diferite convenţii cu Angela Lenz. Existau convenţii de renunţare la violenţă – violenţă faţă de alţii şi violenţă faţă de sine însăşi – şi mai exista o convenţie contra sinuciderii. Ea îi prezentase pacientei un proiect de convenţie, conform căruia se putea apela la sinucidere numai dacă toate persoanele erau de acord. Cele mai multe refuzaseră să o iscălească şi au elaborat o versiune modificată: trebuia ca două treimi dintre personalităţi să fie de acord cu această decizie. Şi, pe lângă aceasta, nu aveau voie să întreprindă nimic înainte ca toate – nu doar câteva – să fi vorbit cu terapeuta despre acest lucru. Întreg sistemul – cum ziceau ele – trebuia să fi vorbit cu Nina. Şi nu la telefon sau prin scrisoare, ci personal.

Toate persoanele contactabile din Angela semnaseră atunci această versiune. Totuşi, se întâmpla mereu ca unele să nu mai vrea să trăiască. În special Traute se întreba des care era sensul de a mai trăi. Dintre toate personalităţile, Traute dispunea de cel mai larg spectru de senzaţii, atât psihice, cât şi fizice. Ea avea cea mai profundă sensibilitate şi simţea cele mai multe dureri: dureri de cap, dureri de stomac[39], suferinţele aparatului genital, inflamaţiile erau doar câteva dintre ele.

Mult timp, Nina, Traute şi Sarah au fost convinse că, în ce priveşte aceste dureri, era vorba exclusiv de amintiri trupeşti ale traumelor prin care trecuse.

Şi pentru că Traute simţea cel mai profund şi mai intens, ea era cel mai des depresivă. Împreună cu „coterapeuta" Sarah, Nina se gândise dacă nu ar trebui ca Traute să încerce o integrare cu Stefanie. Mai tânăra Stefanie avusese atâta energie vitală, încât părea ceva logic.

Integrarea, îmbinarea tuturor personalităţilor într-o individualitate cu conştiinţa unui eu unic este ţelul oficial în terapia personalităţilor multiple. În multe cazuri, este însă doar ţelul terapeutului, nu şi al pacientului. Pentru fiecare personalitate în parte, asta înseamnă abandonarea existenţei specifice, multe o asemănă cu moartea, au senzaţia că trebuie să consimtă la propria moarte. Şi este normal să refuze.

Dar pentru așa-numita personalitate-gazdă, acest lucru apare din prima clipă drept ceva care merită efortul: în sfârșit, ea va primi controlul permanent asupra vieții ei.

La început, fusese și dorința cea mai mare a lui Traute: celelalte să plece în sfârșit și să nu o mai împiedice să își trăiască propria viață. Dar pentru ele, asta însemna o ofensă gravă: în definitiv, ele au existat doar pentru că Traute și înaintea ei Stefanie nu au mai putut suporta viața așa cum era ea. Ele le preluseră greutățile în toți acești ani, doar suferiseră, și acum trebuiau să dispară brusc? Acum, când poate că viața va oferi și altceva decât suferință, acum să fie sfârșitul pentru ele?

Deci integrarea era un subiect ce ocupa un loc important în terapie.

La un moment dat, Traute a realizat că integrarea va însemna să aibă o privire generală asupra trecutului ei. Și asta împreună cu senzațiile conexe. Toate amintirile, care până acum erau împărțite la fiecare personalitate, le va suporta ea. Va fi în stare să le suporte? Nici una dintre ele nu avea această privire generală, nici măcar Sarah. Toate amintirile și toate senzațiile? Păi nu se disociaseră ele tocmai pentru că asta era de nesuportat?

Din aceste motive, o integrare într-o unică individualitate nu era deloc pe placul personalităților multiple. Din această cauză, terapia pleacă deseori de la o cooperare optimă a tuturor. Multe personalități slabe sau foarte tinere se integrează de bunăvoie în cele mai vârstnice; amintirile și particularitățile lor nu se pierd, ci sunt preluate de celelalte. Această integrare trebuie să fie dorită de ambele părți, altfel fragila legătură se rupe. Personalitățile mai puternice ori mai în vârstă sau cele cu sarcini importante învață să se structureze astfel încât își pot organiza cât se poate de bine cotidianul comun.

Din când în când, s-au produs integrări și la Angela. Spontan ori planificat. Dina, cea torturată cu câini și care purta doar această amintire pe care nu o mai putea suporta, s-a integrat cu Traute. După integrare, trăirea traumatizantă a Dinei a devenit o amintire conștientă a lui Traute; oribilă, dar îndepărtată și nepericuloasă. Și s-a mai modificat ceva: Traute a început să se teamă de câinii boxer, o senzație

pe care nu o avusese înainte. Şi care a făcut dificilă relaţia cu propriul ei pui de câine boxer.

Integrarea Traute – Stefanie urmărea un alt ţel decât integrarea Dinei: ambele trebuiau să-şi completeze reciproc calităţile. Această integrare Stefanie – Traute era de fapt una foarte firească, deoarece ambele erau părţi ale personalităţii-gazdă. A persoanei care se agita cel mai mult să iasă în exterior, care avea permanent amnezii temporale, era deprimată, timorată şi depresivă. Caracteristici care nu prea i se potriveau lui Stefanie; cea privind amneziile – da, dar ea nu era deprimată. Era mai curând recalcitrantă, dură, obraznică.

De aceea, Sarah şi Nina Temberg presupuneau că ambele s-ar completa cu succes: una îi va aduce celeilalte profunzime şi sensibilitate, cealaltă îi va imprima primei poftă de viaţă.

În orice caz, ele trebuiau ca mai întâi să se cunoască bine. Un moment palpitant. S-au plăcut din primul moment, şi Nina a răsuflat uşurată auzindu-le. Apoi au trebuit să îşi facă reciproc cunoscute poveştile vieţilor lor. Între timp, ambele aflaseră multe din perioada până la vârsta de paisprezece ani. Stefanie ascultase cu mare neplăcere ceea ce povesteau celelalte despre ce li se întâmplase când Stefanie nu mai era acolo. Chiar şi astăzi, prefera să nu fie deranjată cu aşa ceva. Întrebată ce îşi dorea, Stefanie a răspuns că i-ar face mult mai multă plăcere să meargă la discotecă, să agaţe şi să aţâţe băieţii şi apoi să dispară – era jocul ei preferat.

Dimpotrivă, Traute ascultase cu durere în suflet ce suferiseră celelalte în timp ce ea nu era acolo. Doar trupul ei era acolo.

Acum, Stefanie trebuia să afle de la Traute cum decursese viaţa în cei optsprezece ani care îi lipseau lui Stefanie, de când dispăruse, la înmormântarea tatălui ei. Când apăruse Traute atât de subit şi de neştiutoare. Atunci când multe dintre ele speraseră că, în fine, vor fi eliberate de povara lor insuportabilă.

Dar viaţa continuase să li se năruie.

TRAUTE

„Când mă privesc pe mine însămi, mă văd
ca un ţurţur de gheaţă atârnând în viaţa pe
care alţii o trăiesc pentru mine."
Traute 1991

1975:
Pe 1 ianuarie începe „Anul femeii".
Este declarată ca neconstituţională reglementarea din art. 218,
conform căreia se permite avortul în primele trei luni de sarcină.
Treizeci şi cinci de state semnează actul final al CSCE: renunţarea la forţă,
dreptul la autodeterminare al popoarelor, respectarea drepturilor omului.
F.J. Strauss: coaliţia SPD – FDP a făcut din RFG
o „cocină fără pereche".
Gerald Ford este primul preşedinte al SUA care vizitează
lagărul de exterminare de la Auschwitz.
Este arestat Fritz Honka, criminalul care omora femei.
Majoratul este fixat la împlinirea vârstei de optsprezece ani.
În cinematografe: „Die Akte Odessa"
Şlagăre: „Ein ehrenswertes Haus".

La mormânt: 11 martie 1975

Dacă ceea ce este jos, în sicriu, este tatăl meu, atunci femeia care plânge lângă mine este mama mea. Iar pe partea cealaltă trebuie să fie fratele meu. Cum se numeşte? *Hans.* De ce a murit tata? *Cancer.* Câţi ani are? *Patruzeci şi cinci.* Câţi ani am eu? *Treisprezece.* Cine sunt ceilalţi? *Participanţi la ceremonia de înmormântare.* Îi cunosc?

Unul dintre ei stă exact în faţa mea. Un individ înalt, cu un palton gros. Tocmai se îndreaptă. Ce a făcut? Trebuie să fi făcut ceva.

Toţi se holbează la mine. M-a luat în braţe? Aşa trebuie să fie, mai simt încă paltonul lui zgâriindu-mă pe gât. Neplăcut. Dacă m-a îmbrăţişat şi nu mi-a dat doar mâna, înseamnă că îl cunosc. Dar nu pot să îmi amintesc. Ce a spus? Habar nu am. Totuşi, mi-a spus ceva. Nu îmi amintesc. Dar nu era ceva de bine. Simt asta. Îmi este teamă.

Mai vine unul. Nici pe acesta nu îl cunosc. Ia să văd cum se comportă mama. Ce face ea? Îi dă mâna şi cu cealaltă mână îşi duce batista la ochi. El îi reţine mâna şi spune:

– Condoleanţe. O mare pierdere. Acum aţi rămas singură cu copiii. Curaj!

Îi lasă mâna. Mama dă din cap. Deci nu trebuie să spui nimic. Asta pot. El vine la mine, îmi ia mâna şi mă trage spre el. De ce cu mine procedează altfel? Îmi spune la ureche:

– Trădătorii trebuie să ardă.

Am încremenit. Chiar a spus asta? Ce înseamnă asta? Care trădător? Eu sunt un trădător? Am înţeles greşit? Vreau să plec de aici. Vine următorul. Nici pe el nu îl cunosc. Îi dă mamei mâna, se uită la ea, nu spune nimic. Bun. Încă unul. Îi dă mamei mâna, nu se uită în ochii ei, ci la mână şi spune:

– Ne va lipsi.

Vine la mine, îmi dă mâna, mă trage – a ce miroase? –, îmi atinge urechea cu buzele şi spune:

– Ştii ce păţeşti dacă nu îţi ţii gura, târfă mică.

Ce vor ăştia de la mine? Nici nu îi cunosc. Şi nu am făcut nimic. Nu ştiu nimic. Ştiu un singur lucru: acolo, în gaura din pământ este ceva ce îmi aparţine. Care mi-a fost luat. Asta doare. Doare atât de mult, încât nu mai pot să suport. Doare mai rău decât teama.

Ce este?

Nu poate fi tatăl meu. Eu nu ştiu nici măcar cum arăta.

Bucătăria.

Aceasta este o bucătărie. Aragazul. Dulapuri, robinetul de apă, chiuveta. Este clar bucătăria. Cum am ajuns aici? Că eram la cimitir. Ce s-a întâmplat cu mine?

– Angela! Nu eşti gata? Ce faci acolo? Hai, am zis să pui masa! Hai odată!

Din nou ea. Femeia. Cea de la înmormântare. Care era lângă mine. Aceea care este mama mea. Trebuie să pun masa. Să pun vesela. Unde este vesela? Este evident că aici locuiesc. Deci trebuie să ştiu unde este fiecare lucru. Cum de nu ştiu? Sunt nebună? Nu am voie să caut, să deschid uşile dulapurilor şi aşa mai departe.

Trebuie să ştiu.

Nu ştiu.

Să pun masa.

Pentru ce?

Ceşti de cafea? Masa de prânz?

Cât este ceasul?

Uite un ceas de bucătărie: patru fără un sfert. Deci se bea cafea.

Pentru câte persoane?

Suntem singure? Tatăl, mama, fiica? Ah, nu, tatăl este mort. Dar mai există un frate. Deci trei persoane: trei ceşti, farfurioare, farfurii, linguriţe, furculiţa pentru prăjituri.

Unde sunt prăjiturile?

Cum se face cafeaua?

– Eşti nebună? Iarăşi femeia. Este furioasă. Ţipă: trei ceşti? Avem oaspeţi!

– Nu am ştiut.

– Ei, asta-i! Nu ai ştiut? Iar minţi! Îţi arăt eu ţie!

Mă loveşte. Femeia ţine în mână un făraş şi îmi dă cu el în cap. Doare. Iar loveşte. Nu mai suport.

– Vrei şi tu cafea, Angela?

Angela. Asta sunt eu. Vreau cafea?

Camera de zi.

Stau pe canapea.

Dar tocmai eram în bucătărie. Sau nu? Femeia tocmai m-a lovit. Am visat? Mă doare capul. Deci chiar m-a lovit. Dar cum am ajuns aici?

– Angela, ce mai este?

De unde vine lumea? Nu am remarcat să fi intrat.

– Angela!

– Poftim?

– Vrei cafea?

Beau cafea? Nu ştiu. Dar trebuie să ştiu. Aşa ceva se ştie. Sunt smintită?

– Câteodată, cred că este ţicnită. Este exasperant! În loc să mă ajute, să mă consoleze, să mă sprijine după această pierdere. Nimic, absolut nimic. Acum sunt singură pe lume, iar propria mea fiică mă lasă baltă.

Femeia plânge. Lacrimile îi curg pe faţă. Ceilalţi o compătimesc, îi spun cât de curajoasă este. Probabil că este curajoasă. Trebuie să îi fie greu cu o fată ca mine. Nu sunt în stare de nimic, nici măcar să ştiu dacă beau cafea. Trebuie să mă adun.

– Nu bea cafea, spune printre lacrimi femeia, bea cacao. Astăzi, nu vrei cacao, Angela? Ah, nu poţi să te înţelegi cu ea!

Nu beau cafea, beau cacao.

– Ah, acum e preocupată de propria ei persoană.

Îl ştiu pe cel care spune asta. Îl ştiu de la cimitir. Frică.

Antreu.

Sunt în antreu. Cum am ajuns aici?

Tocmai beam cafea. Unde sunt ceilalţi?

Nu mai este nimeni. Sunt singură. Pe masă nu mai sunt ceşti. Am strâns eu masa? Trebuie să spăl vesela. Trebuie să mă grăbesc. Nu, totul este spălat. Cine a făcut asta? Treaba aceasta o fac eu întotdeauna. Este sarcina mea. Deci am făcut şi asta. Dar cum se face că nu ştiu? Aşa ceva trebuie să ştiu.

Cred că sunt nebună.

Ce zi este astăzi? Nu am idee.

Jurnal zilnic. Trebuie să scriu un jurnal zilnic. Să scriu ce fac în fiecare zi. Şi pot apoi să citesc ce s-a întâmplat. Poate că astfel mă voi învăţa să ţin minte. Trebuie.

Un zgomot la uşă. Teamă. Cheie în broască. Intră femeia care îmi este mamă. Are în mână o umbrelă. Atenţie. Cum priveşte? Mă ţin la distanţă. Departe de mână şi de umbrelă. Cel puţin, asta am învăţat. Să evit. Să nu stau niciodată cu spatele lipit de perete.

– Nu mă îmbrăţişezi, Angela? Mama ta vine epuizată din oraş şi tu nici măcar nu o îmbrăţişezi. Ce fată fără suflet eşti.

Aşteaptă cu braţele întinse.

– Întâmpină-mă cu drag, spune ea.

Trebuie să o îmbrăţişez. De-ar lăsa umbrela aceea. Este mult mai înaltă decât mine şi mai lată. O îmbrăţişez. Se lipeşte de mine ca un copil, mă strânge. Eu nu pot.

– Nu vrei să îmi spui câteva cuvinte frumoase? De fapt, nu mă compătimeşti deloc. Sunt singură pe lume. Mi-am pierdut soţul, acum trebuie să rezist numai pentru tine şi pentru fratele tău. Şi toate datoriile pe care le-a lăsat tatăl tău mă apasă tot pe mine. Dar ţie îţi este indiferent. Tu nu ai inimă. Propria-mi fiică nu mă iubeşte deloc. Dar datoria ta de fiică este să mă iubeşti şi să ai grijă de mine. Ah, du-te şi adu-mi un coniac, mă doare capul.

Lasă să îi cadă mantoul, i-l iau eu şi îl pun în cuier. Se duce în camera de zi, iar eu îi aduc coniacul. Bea; eu păstrez distanţa.

– Masează-mi ceafa, Angela, scumpo, sunt atât de tensionată.

Urăsc asta.

Îi masez ceafa, ea suspină de plăcere. Îi miros sprayul de pe păr. Tocmai a fost la coafor. În oraş. Deci astăzi nu am băut cafea cu musafirii. Asta trebuie să se fi petrecut într-o altă zi. Dar când? Trebuie să aflu. Vreau să ştiu. Trebuie să ţin un jurnal zilnic. Să o întreb pe mama mea când a fost asta?

– Ah, mai pe stânga.

Urăsc asta.

De ce urăsc asta? Sunt o fiică rea. O fiică ticăloasă. Ea este mama mea. Trebuie să o iubesc. Ea se spetează muncind pentru mine.

Pute a frizerie. Este respingătoare.

– Hm..., bine, acum umerii. Îşi desface rochia, se apleacă în faţă, se îndreaptă brusc, mă loveşte. Au! M-ai tras de păr. Răutate, nu vezi că am fost la coafor? Nimic nu ştii să faci. Nu eşti bună de nimic. Mi-ai distrus viaţa şi mai trebuie să-ţi dau şi de mâncare.

Nu, pe ea sigur nu o întreb. Nu trebuie să ştie, în nici un caz. Pe cine altcineva să întreb? Cred că nici ceilalţi nu trebuie să ştie ce se întâmplă cu mine.

Traute a ţinut un jurnal zilnic timp de câteva luni. S-a pus pe treabă disciplinată şi cu mare atenţie: în fiecare dimineaţă, în camera

ei, deschidea notesul, mai întâi nota data, ziua din săptămână şi ora pe o pagină nouă. Acestea le citea de pe ceasul deşteptător din camera ei şi, ca să fie sigură, le confrunta şi cu ziarul zilnic.

Asta îi dădea un sentiment de siguranţă. Acum totul va fi bine. Dacă o ţinea aşa, putea să îşi controleze viaţa.

A sosit dimineaţa zilei de 9 iunie 1975. Era într-o luni. Ca în fiecare dimineaţă, a luat ziarul pe care un distribuitor îl lăsa zilnic în faţa uşii pe la ora şase. Apoi s-a uitat la ceasul deşteptător şi a scris pe fila cea nouă „luni, 09.06.75, ora 7:30".

A întors fila. Acolo scria „vineri, 06.06.75, ora 7:40".

S-au lipit două file între ele? Încercă să le dezlipească. Dar nu mai erau alte file. Însemnarea de vineri se afla pe versoul însemnării de luni.

Sâmbăta şi duminica dispăruseră.

Uitase ea să noteze?

Nu, în fiecare dimineaţă, după ce se trezea, se aşeza la birou şi scria jurnalul. Nu uitase nici măcar o dată să scrie însemnarea respectivă.

Ce se petrecuse la sfârşitul săptămânii?

Habar nu avea.

Care era ultima ei amintire?

Vineri, venise de la şcoală cu o notă proastă la engleză. Fusese să înoate, preparase cina pentru mamă şi pentru frate. Şi trebuise să povestească despre lucrarea la engleză. Mama ţinea în mână caietul cu nota cinci. Aceasta era ultima amintire.

Era în seara de vineri.

Când se dusese să se culce? Nu mai ştia. Chiar se culcase? Nu ştia.

Sfârşitul de săptămână nu avusese loc.

Nu existase nici pentru toţi ceilalţi? Pe mamă nu o putea întreba. Ea şi aşa credea că fiică-sa era dusă cu pluta. Poate că aşa era. Dar la şcoală putea să întrebe: tu ce ai făcut în weekend? o întrebare cu totul nevinovată. Simplu. Asta era bine. Şi aşa o să vadă ce spuneau ceilalţi. Nu se putea întâmpla nimic.

– Ce am făcut în weekend? Glumeşti? Am sărbătorit ziua mea de naştere. Şi ai fost invitată şi tu!

Deci sfârşitul de săptămână existase.

Dar fără ea.

De acum, descoperea mereu goluri în jurnal. Zile dispărute. Care existaseră. Dar nu pentru ea. A învățat că era mai bine să nu întrebe, să nu vorbească despre asta cu ceilalți. Nici cu mama, nici cu colegii de școală. Aceștia nu observau nimic. Nu remarcau nici măcar când ea dispărea de la ore. Căci se întâmpla și asta: dimineața pleca la școală, se așeza în banca ei, profesoara intra în clasă, se suna, toți se ridicau și plecau acasă. Iar ea pierduse toată lecția. Dar ceilalți se comportau de parcă nu observaseră nimic.

Probabil că nu observaseră. Ceea ce însemna că ea rămăsese la locul ei, dar nu participase. Să fi fost un gen de leșin? Se părea că totuși participase la procesul de învățământ, căci altfel învățătoarea ar fi spus ceva. Ori ar fi spus ceilalți. Dar ei se comportau de parcă totul ar fi fost în perfectă ordine.

În cele din urmă, a ajuns la concluzia că era vorba despre un fel de somnambulism. Ea făcea ceva, dar nu știa că făcea. Despre asta nu trebuia să vorbească deloc cu nimeni. Ar fi fost declarată nebună.

Era nemăsurat de singură.

Mulți ani la rând.

Căci Traute știa doar de blackout-urile ei, de timpul care îi lipsea ei, care se pierdea în nimic. Nu bănuia că altcineva trăia acele intervale temporale, că ea trebuia să își împartă viața cu alte persoane.

Traute a trebuit să învețe de la capăt, cu greutate, cum petrecuse Stefanie treisprezece ani din viața ei: cum se obișnuise cu vidurile și ciudățeniile vieții, cum le depășise cu măiestrie. Nu se putuse agăța de nimic, pentru că Stefanie era plecată, era în mormântul tatălui ei. Și va rămâne acolo optsprezece ani. Odată cu ea dispăruseră voia-bună și sprinteneala. În timp ce Stefanie căuta hazul și amuzamentul și dădea de-o parte tot ce era neliniștitor, interesându-se cu consecvență numai de astăzi și nu de ieri, Traute era copleșită de griji și depresivă. Ea resimțea corelațiile și voia să știe de ce era atât de diferită. Sarcina ei urma să fie să se integreze în viața Angelei Bahr. Ca dintr-un izvor adânc, cu mare efort, ea trebuia să iasă la suprafață. Precum cineva care ridică o putină grea din lemn cu un cric ruginit. Cu mare efort. Și peste ce dă în final, nu ar fi vrut să vadă. Totuși, nu putea să înceteze să caute.

O sarcină care aproape că o distrugea.

În această vreme, viaţa cotidiană mergea mai departe. Şi era destul de grea. Convieţuirea cu o mamă pe care o considera imprevizibilă şi străină. Şi mereu, perioade de timp de care nu îşi amintea nimic.

La şcoală, li s-a cerut să scrie o autobiografie. Toţi ceilalţi au putut să scrie. Ea nu a putut. Zile în şir, Traute a răscolit în secret casa după documente vechi. Şi a stabilit cu mirare că în cursul vieţii făcuse de toate: înot, balet, primise confirmarea, urmase diverse şcoli, trăise în oraşe diferite.

Toate acestea şi le-a întipărit în memorie. Şi-a făcut din ele propria istorie.

Din relaţiile cu mama sa a învăţat că doar supunerea, supunerea absolută, necondiţionată îi oferea o şansă de a nu pierde prea mult timp. Dar nici asta nu era o garanţie.

Rezistenţa era imposibilă. Chiar şi o singură obiecţie atrăgea cu certitudine un sfârşit de săptămână pierdut. Ca şi notele proaste. La fel, aniversările zilelor de naştere. Concediile şi călătoriile păreau să conducă automat la perioade de timp pierdute. Paştele şi Crăciunul erau deseori învăluite în întuneric. Şi, de multe ori, nu exista nici un temei.

Dar ea nu a încetat să îşi pună întrebări despre aceste lucruri.

Unii dintre bărbaţii care făceau parte din cercul de cunoştinţe, pe care îi întâlnea pe stradă şi îi saluta politicoasă, îi stârneau brusc panică şi conduceau de-a dreptul la zile sau ore în care nu ştia ce se întâmplase.

Îi apăreau răni fără nici o cauză. Băşici de la arsuri. Sânge pe picioare. Dureri în abdomen. Dar acestea dispăreau tot atât de repede.

Nu exista nici o explicaţie a ţipetelor pe care le auzea noaptea.

Vise repetate mereu – cu pivniţe întunecoase, pisici spintecate, copii care ardeau – erau exact asta: vise.

Şi nimic altceva.

„Sweet Sixteen"

Sistemul cotidian

A devenit repede clar că Traute nu era în stare să facă faţă pretenţiilor mamei sale, oricât de mult s-ar fi străduit. Era prea mult

pentru ea să suporte lumea ce o înconjura şi să îndeplinească ce i se cerea. Astfel au apărut trei noi persoane, care să o scoată la capăt cu mama: Magda, Miranda şi Martha. Ele se coordonau reciproc, se completau una pe alta, se omogenizau şi împreună depăşeau cotidianul. Şi logic se autodenumeau „sistemul cotidian".

Sarah, care se străduise tot timpul să menţină cât mai redus numărul de persoane, nu găsise o altă soluţie.

Magda gătea, se ocupa de gospodărie, era răspunzătoare de ordine, curăţenie şi perfecţiune. Magdei nu îi plăcea să gătească. Dar o făcea bine. Nu intra în discuţie ce îi plăcea ei. Vor mai trece cincisprezece ani până când se va gândi la asta pentru prima dată. Sarcina Magdei era de a-şi face treaba. Asta făcea. Dacă cineva îi stătea în cale, devenea energică. Nu avea sentimente.

Miranda era responsabilă cu voioşia. Era bine-dispusă, ceva cam superficială, nu lua nimic în serios. Ea îi ridica moralul mamei, o făcea să râdă. Şi pe domnii care veneau în vizită.

Martha apăruse pentru suflet. Ea era drăguţă, caldă, mereu încerca să medieze, le dădea dreptate tuturor, numai ei însăşi nu îşi dădea dreptate. Şi astfel sistemul era perfect adaptat cerinţelor lumii exterioare.

Aceste trei persoane nu apăruseră brusc – ca urmare a unei traume –, ci evoluaseră treptat, ca urmare a solicitărilor mediului.

Nu au rămas singure.

Şi-au dat seama repede că Traute era persoana principală, în jurul căreia se învârtea tot, dar care nu suporta nimic. Era cea pe care ele trebuiau să o protejeze. O disprețuiau şi o invidiau pentru statutul ei de persoană principală. „Noi? – spunea Miranda privind retrospectiv –, noi suntem doar personal auxiliar. Asta este. Dar, bineînţeles, este o discriminare."

Când vorbeau între ele despre Traute, îi spuneau „femeia", nu reuşiseră să se hotărască asupra unui nume.

Viaţa din următorii zece ani este complicat de reconstituit. Au rămas multe documente, certificate, rapoarte provenite din spitale, radiografii care dovedesc că s-au desfăşurat mai multe vieţi paralele.

Este cert că, după absolvirea şcolii, Angela Bahr a început un curs de pregătire ca educatoare. Şi astăzi este convinsă că a fost propria

ei dorință, născută din nevoia de a nu deveni ceea ce mama ei intenționa să o facă: secretară în același birou în care lucra și ea.

Educatoare.

Multe persoane abuzate în copilărie doresc să îndrepte ceea ce li s-a făcut lor.

Alții repetă ceea ce li s-a făcut lor. Mereu. Pentru că nu reușesc să străpungă circuitul în care sunt încarcerați generație după generație.

Unii le fac pe ambele.

Angela Bahr s-a străduit să facă față de una singură tuturor solicitărilor. A întrerupt pregătirea de două ori. A început să bea. De mai multe ori, a plecat de acasă. S-au adăugat multe probleme cu care persoanele existente nu o scoteau la capăt. Așa au apărut alte personalități.

Angela a intrat în pubertate. Era drăguță; tineri, bărbați se legau de ea pe stradă. Ce era de făcut? Știa să se descurce cu peștii care o manevrau din umbră. Dar ce era cu aceste abuzuri cotidiene, cu această normalitate a micii violențe? Cum trebuia să procedeze?

A apărut Chris, un tânăr. Calm, stăpân pe sine, el respingea atacurile. El putea să dea de înțeles că nu vrea. Era în stare să străbată un întreg vagon plin cu soldați beți, fără ca nici unul dintre ei să pună mâna pe el.

Din toate aceste alte vieți, Traute nu a perceput nimic. Renunțase să mai facă însemnări în jurnal. Era prea dureros să trebuiască să privească negru pe alb timpul lipsă.

Traute a fost prezentă doar rar în momentele de liniște. Își amintește că odată stătea noaptea pe o bancă din parc și privea stelele. Era frumos. Era atâta liniște, calm, singurătate. Simțea nemărginirea cerului și izolarea, se simțea parte din ele. Și îi făcea bine.

A remarcat niște siluete care stăteau pe bancă și pe gazon. Dar nu o deranjau. Dormeau. Traute putea să privească în liniște stelele. Acest moment nocturn este una dintre cele mai frumoase amintiri ale ei.

Ceea ce nu știa Traute era că siluetele adormite erau însoțitorii ei permanenți, de o jumătate de an. Cu ei fugise ea, adică Frieda, după ce își lichidase contul din bancă. Nu avusese mult, doar cinci mii de mărci, dar erau banii ei. Un timp, banii i-au ajuns și și-a făcut prieteni printre cei fără adăpost, cu care umbla.

Dar la un moment dat, banii s-au terminat, și bărbații i-au adus la cunoștință cu mai multe sau mai puține menajamente că trebuia să continue să aibă grijă de întreținerea grupului. Mai curând, fără menajamente. A învățat regulile: bărbații erau cu protecția, ea și o altă femeie cu produsul. Cealaltă i-a arătat cum era cu prostituția stradală. S-au mutat de la Darmstadt la Frankfurt, apoi la Hamburg și în regiunea Ruhrului.

Frieda este alcoolică. Doar beată putea să suporte viața aceasta.

Și din asta Traute a trăit doar fragmente. În momentele de liniște, cum era acesta: este liniște, soarele răsărea, Traute stă la o masă, undeva. Are în față o sticlă cu rachiu de secară. Nu vrea să bea. Nu are nici un chef de alcool. Totuși, vede cum mâna i se ridică și apucă sticla.

„Pfui, drace" – gândește Traute – „și asta de dimineață!"

Nu vrea să bea.

Dar brațul ei vrea.

„Dacă eu nu vreau să beau" – gândește Traute – „și totuși beau, înseamnă că sunt alcoolică. Dacă nu vrei, dar totuși o faci, ești dependentă".

Dar în clipa aceasta era brațul Friedei. Friedei îi era sete. Frieda va fi aceea care va trebui să renunțe într-o zi. Nu Traute. Traute nu este dependentă de alcool.

Dar Frieda este.

O altă zi.

Este din nou liniște ca atunci, în parc. Traute se așază. Privește în jur. Nu mai este în parc. Chestia cu parcul a fost acum două luni, dar Traute nu știe asta.

La ferestre sunt grilaje. Este într-o celulă.

Ah, fir-ar să fie!

Cum a ajuns aici?

Simte cum i se adeveresc cele mai rele temeri: blackout-urile, respectiv lucrurile înspăimântătoare din în viața ei, i-au hrănit permanent lui Traute teama că în acele momente făcea ceva groaznic, ce nu era capabilă să își amintească. Accepta că ar fi o răufăcătoare apăsată mereu de vinovăția fărădelegilor. Aceste gânduri erau suficiente să o facă pe Traute să dispară.

Plecase.

În realitate, nimeni nu săvârşise nici o fărădelege.

Dar totuşi Frieda fusese prinsă. Ea şi camarazii ei stăteau pe o pajişte în parcul oraşului. Sticla trecea de la unul la altul. O patrulă auto trecuse pe acolo.

– Sticleţii! strigase unul dintre ei.

Şi toţi săriseră în picioare şi o luaseră la fugă. Pentru orice eventualitate.

Poliţiştii după ei. Pentru orice eventualitate.

O înşfăcaseră pe Frieda. Înşfăcatul de către poliţie a declanşat-o pe Delta.

Delta, furia personificată.

Fără să ia în seamă daunele, Delta lovise totul în jurul ei. Calea cea mai sigură către o celulă.

Acum stătea aici. Respectiv, Traute stătea acolo şi încerca să guste liniştea.

I-au fost luate datele personale. A sunat mama.

Deodată, a apărut aici mama. Şi fratele. În miez de noapte. Au intrat pe uşa batantă, în mâini cu un sendviş cu unt şi cu un buchet de flori.

– Nu pricep, mai spune şi astăzi Frieda. Imaginează-ţi: am şters-o de acasă din cauza lor. M-au bătut. M-au încuiat în lăzi. Şi deodată vin cu un sendviş, îmi zic „tu, săraca de tine, hai repede acasă, avem noi grijă de tine". Mă întreb şi astăzi de unde or fi luat la miezul nopţii un buchet de flori. Erau nişte flori multicolore, cu tije golaşe.

Gerbera. Dar Frieda nu se pricepe la flori. Altcineva din interior le cunoştea denumirea, unul dintre copii. Dar Frieda nu avea nici un contact cu ei.

Poliţiştii erau mişcaţi. Ce mamă cumsecade! Îşi căutase fiica, era disperată, în lacrimi. Unde îmi este copilul?

Inimă de mamă.

Angela le ştia pe toate acestea. Suficient.

Nu voia în nici un caz să se întoarcă acasă. Dădea din mâini şi din picioare. Delta reapăruse. Lovea totul în jur.

„Bine" – a spus mama – „atunci această familie este pioasă, în acest sat cu oameni pioşi. Te duci acolo şi îţi termini pregătirea."

S-a dus.

În această pioasă familie a apărut sora Josefa. Ea este credincioasă şi este pe deplin fericită în acest mediu. Sora Josefa devine membră a „Asociaţiei tineretului pentru creştinism ferm" şi se mută în unul dintre aşezămintele ei. Aici cu toţii sunt foarte fermi. Dimineaţa şi seara, se roagă, la prânz şi după-amiaza fac acelaşi lucru. În timpul liber, meditează asupra Bibliei. Timp liber individual, necontrolat nu există. Sora Josefa este mulţumită.

Ceilalţi, din interior, sunt furioşi. Dar pot ieşi doar rar la suprafaţă. Acest mediu reprezintă elementul sorei Josefa. Aici ea este acasă. Aici ea este puternică.

Doar uneori se mai iveşte altcineva. Cum ar fi Magda, căreia i se pare că activitatea de aici se desfăşoară prea încet.

Magda lucrează la expediţii. Trimite cărţi, broşuri, scrisori. Către alţi creştini fermi. Sau către aceia care vor deveni. Trebuie lipite etichetele cu adresele. Magda este o muncitoare expeditivă, îşi face treaba repede, îi place să se organizeze. Lucrează în echipă cu alte două fete. Ambele sortează etichetele după prefixul poştal. Magda lipeşte. Cele două lucrează foarte încet. Ceea ce o scoate din sărite pe Magda. Trebuie făcut ceva, altfel nu o să avem pauză de prânz.

– Hai să facem schimb, spune Magda. Sortez eu, voi lipiţi şi va merge mai repede.

Nu.

Ea trebuie să înveţe să lucreze în echipă. Ea să înveţe, cea care lucrează rapid. Nu toantele. Se ţine seama de cea mai slabă verigă.

Se înfurie. Şi nu are voie. Dar nici nu poate să tacă. Trebuie să îşi facă supărarea cunoscută. Public.

– Sunt foarte supărată – spune în grup Magda – că trebuie să îmi sacrific pauza de prânz doar pentru că nu avem voie să facem o altă repartizare a muncii.

La care, creştinul ferm care conduce activitatea de supraveghere zice:

– Tu crezi că Dumnezeu găseşte că este în ordine ca tu să fii supărată?

– Nu, eu ştiu că Dumnezeu vrea ca noi să ţinem cont una de alta.

Bineînţeles că aceste spăsite cuvinte le-a rostit sora Josefa. Magda o pusese în faţa acestei controverse şi apoi se retrăsese demonstrativ.

Creştinul ferm:

– Tu ce crezi, Dumnezeu este mulţumit de tot ce faci tu?

Sora Josefa:

– Nu, ştiu că de multe ori El este supărat pe mine, pe modul în care muncesc. Îmi pare rău.

Creştinul ferm:

– ÎŢI PARE RĂU? Dumnezeu te dispreţuieşte pentru egoismul tău şi pentru trufia ta. El te tratează cu atenţie în fiecare zi, în fiecare oră, da, în fiecare minut. El nu este niciodată mulţumit de tine. Şi tu spui simplu că îţi pare rău? Iisus a trebuit să îşi asume pentru tine toate aceste suferinţe fără de sfârşit. El a fost crucificat, iar tu spui simplu că îţi pare rău?

Sora Josefa:

– Oh, Doamne, iartă-mă! Sunt o creatură păcătoasă. Nu merit să fiu copilul tău. Nu mă dispreţui. Vreau să fiu mai bună şi să îmi controlez mai bine sentimentele.

Creştinul ferm:

– Nu este destul să fii mai bună. Trebuie să te lepezi de tine însăţi. Tu aparţii creatorului tău, trebuie să îl slujeşti şi să îi aduci orice jertfă. El ştie totul, ştie ce gândeşti şi ce simţi tu. Trebuie să te purifici şi să i te dedici. Eşti pregătită pentru asta?

Sora Josefa:

– Da, vreau să îmi slujesc Domnul şi să îi fiu credincioasă.

Îngenunchează şi se roagă.

Nici vorbă de pauză de prânz. Nici în zilele ce au urmat. Trebuiau să exerseze în această structură până le ieşea. Exprimarea pentru a doua oară a acestor sentimente de nemulţumire şi supărare ar fi însemnat să piardă şi odihna din timpul nopţii. Ar fi fost mustrată că este un copil rău al Domnului.

Aşa că mai bine tăcea.

Dar, pe de altă parte, acum era sora Josefa, cu umilinţa ei, cu sentimentul ei de vinovăţie şi cu frica ei de Dumnezeu. Ea simţea nemulţumirea celorlalţi, îi era ruşine, se condamna pentru asta şi voia să se spovedească imediat. Pentru că orice sentiment rău trebuia să fie cunoscut public şi să fie ispăşit. Pentru că celelalte ştiau bine la ce va conduce asta, exista o luptă permanentă pentru controlul ieşirii la suprafaţă.

Liniște, cititul Bibliei, rugăciuni, muncă, meditație. Liniște, cititul Bibliei, rugăciuni, muncă, meditație.

Rugăciunea se face cu voce tare și în comun. Și durata, și conținutul „discuției în liniște cu Dumnezeu" sunt stabilite cu exactitate: mulțumirea, cinstirea, rugămintea, intervenția și benedicțiunea.

Nu uita niciodată cărticica de rugăciuni!

Lui Dumnezeu îi plac cei care se tem de el.

Tu ești nimic. Dumnezeu este totul.

Există cuvinte bune și cuvinte rele.

– Cuvintele rele, faptele, reacțiile greșite, privirile necontrolate și celelalte greșeli erau imediat observate și reținute – își amintește Angela. Cine avea un gând rău ori un sentiment rău trebuia să spună imediat, pentru a se purifica și a se ruga pentru iertare.

Fiecare moment al zilei se desfășoară după reguli strict stabilite, mereu la fel, ritualizat.

Un ritual de cinstire a unui Dumnezeu sever, care sancționează, ostil.

Dacă se examinează cu atenție regulile acestei comunități, se constată că ele îndeplinesc toate cele opt criterii ale controlării conștiinței, stabilite de Robert J. Lifton[40]: obligația de a sta în grup și manipularea verbală, lipsirea de viață privată și manipularea psihică intensă, în special a sentimentelor de vinovăție și de teamă.

Așa era pe-atunci.

Angela Bahr a fost privită cu neîncredere în această sectă creștină. Și aici a fost considerată foarte schimbătoare, contradictorie. De cele mai multe ori, se străduia să trăiască și să vorbească pe placul Domnului, a fost evidențiată la cititul Bibliei, la rugăciuni și spovedanii, apreciată ca un spirit îndatoritor la obligațiile de servire a mesei și la bucătărie, la munca în casă, grădină și la atelier.

Pe urmă, și-a ieșit iarăși din rol.

Uneori, mai este prezent cineva care o ocărăște pe mamă, Miranda ori poate Delta. Un copil care își ocărăște mama? Acesta este un copil al diavolului!

Poate că este cu adevărat posedată de diavol?

În această noapte, vor alunga diavolul din ea. Suportă totul.

Chiar și astăzi, sora Josefa este de părere că procedura a fost nu numai bine intenționată, ci și corectă. O metodă medievală, cum se

mai practică şi astăzi în Germania. Goală. Dureroasă. Înjositoare. Insultătoare. Se spunea că diavolul trebuia să fie alungat din ea. Este imobilizată prin violenţă, după care toate deschiderile din corp sunt unse. „Curăţate" – se zice.

În timp ce sora Josefa devine tot mai fermă în decizia ei de a intra într-un ordin, o parte din celelalte se chinuie cu gândul sinuciderii, înghit tablete. Cele mai multe vor să scape. Dar unde să fugă?

Vieţi paralele

În unele nopţi se întâmpla din nou ceva care trecea neobservat de ele. Un telefon. A răspuns Moira. I s-a dat o oră şi un loc. S-au căţărat pe fereastră, şi Rita a avut de satisfăcut un şir întreg de pretendenţi. Clienţi care doreau ceva exotic: o diaconesă. Aproape la fel de bună ca o călugăriţă.

Rita nu ştia nimic despre diaconesă. Ea îşi făcea treaba. O făcea bine şi era mândră de asta. Cât a fost iniţiată, a fost destul de dureros. A fost învăţată când să geamă, când să ţipe, cum să chicotească, unde să pună mâna.

Ciudat: oriunde se aflau, cineva era pe urmele lor. Mereu aceste apeluri, mereu aceste servicii. Chiar şi când erau fugite de-acasă, trebuiau să le dea urmare.

Din când în când, erau luate şi dispăreau pentru o vreme. Câteva zile, o săptămână, două săptămâni. Ele însele nu remarcau lucrul acesta. Erau obişnuite să facă în acest fel salturi prin viaţă. Ceilalţi oameni remarcau câte ceva, de exemplu Rosemarie, fugară ca şi ele. Aceasta a băgat de seamă că Angela era uneori luată de către un filfizon. După un timp, revenea. Prima dată, Rosemarie a crezut că ea câştigase, cu siguranţă, bani sănătoşi pentru asta.

Nu.

Mai multe tentative de sinucidere au dus-o pe Angela Bahr la psihiatrie. Acolo au dezvoltat o persoană care să intervină imediat în chestiunea asta:

Luna.

Luna şi-a îndeplinit sarcina perfect. În cel mai scurt timp, a aflat concepţiile medicilor şi ale infirmierelor privind sănătatea psihică.

Cunoştea aşteptările psihiatrilor şi le putea veni în întâmpinare. Avea pregătite toate răspunsurile corecte:

Motivul căderii psihice? Pubertatea şi pierderea recentă a tatei.

Planuri? Să termine cursul de pregătire, o profesie frumoasă, să se căsătorească, să facă doi copii – cel mai bine un băiat şi o fată.

Starea de spirit? Pofta de viaţă revenea treptat.

Desenele ei? Echilibru între întunecat şi luminos, pomi cu frunze, oameni cu braţe şi picioare, îmbrăcaţi. Mai apărea câte unul gol, cu sex mai curând decent, penis desenat nici prea mare, nici prea mic. Oameni care zâmbesc, uneori şi câte unul cu lacrimi, dar mai rar.

Sentimentele nutrite faţă de mamă? Vinovăţie, pentru că i-a produs atâtea griji. Ceva încăpăţânare, dar numai puţină!

Sentimentele faţă de medici? Recunoştinţă.

Vindecată.

Eliberată.

Din nou acasă, aude întâmplător o discuţie între mamă şi fratele ei. Vor să o pună sub tutelă înainte de a împlini optsprezece ani. Panică. Nimeni nu este lângă ea ca să-i spună: asta nu este posibil. Uită-te la diplomele tale. Pregătirea ta. Ai reuşit. Şi totuşi.

La sfatul mamei, se mai duce la o clinică de psihosomatică. O clinică anume, aleasă de mama Angelei. Un anume terapeut se ocupă de ea. Un bărbat ciudat, de care îi este frică. Din cele şase săptămâni de terapie, Angela Bahr nu îşi aminteşte mai nimic. În documentul de externare terapeutul scrie că ea nu este încă pregătită pentru o terapie şi că peste o jumătate de an trebuie să revină.

Nu a mai revenit.

Dar el a revenit.

După externare, Angela trăieşte sărăcăcios, din ajutorul social. Are dureri mari şi nişte probleme la mers pe care nu şi le poate explica.

Reapare chestiunea cu braţul care se întinde după sticlă. Dar ea nu vrea asta. Se duce la alcoolicii anonimi. Acolo face cunoştinţă cu un bărbat, Wolfgang. Se căsătoresc. Naşte un copil.

Viaţa se calmează. A reuşit.

Într-o zi, soţul Angelei pleacă pentru o problemă de serviciu în oraşul ei natal, oraşul în care a trăit până când a împlinit paisprezece ani. Ea îl însoţeşte. Îşi propune o zi întreagă doar pentru sine, pentru a-şi căuta trecutul. Se vor reîntâlni seara. Traute are doar câteva

amintiri din copilăria ei. Dar cele mai multe provin din documente şi albume foto, ştie bine acest lucru. Din perioada anterioară împlinirii vârstei de paisprezece ani nu ştie mai nimic. Se gândeşte că poate îi vor reveni amintirile când îşi va revedea şcoala, casa în care a trăit, strada, pădurea din spatele proprietăţii.

Traute merge câteva staţii cu tramvaiul. Apoi colindă prin oraş. Vede biserica, intră. Brusc îşi aminteşte: aici am primit confirmarea. „Funcţionează – gândeşte ea –, îmi reîmprospătez amintirile." Se opreşte în faţa şcolii şi îşi aminteşte: „mă jucam aici, în curtea şcolii". Mai hoinăreşte, ajunge pe strada pe care a locuit. Îşi notase numele străzii şi numărul casei. Se află în faţa casei.

Deodată, îi revine o amintire legată de tată.

O are foarte plastic în faţa ochilor: tatăl stă pe patul ei de copil, este semiîntuneric, el pune mâna pe ea. Unde nu ar trebui. Între picioare. Cum nu are voie.

Este amintirea lui Nicki.

„Acum aiurez", îşi spune Traute. „Aiurez de-a binelea. Fantezia mea a luat-o razna, vrea să mă convingă de lucruri care nu sunt adevărate. Imaginaţie. Trebuie să mă liniştesc."

O ia de-a lungul străzii, se gândeşte la altceva, se uită la grădinile din faţa caselor, se întoarce.

Acea scenă îi apare din nou în faţa ochilor. Şi senzaţia de teamă, de oroare.

Încă o scenă. Primul viol. Durerea.

În acest moment, Traute dispare.

Nu mai suportă.

Dar trebuie, aşa nu mai merge.
Şi noi a trebuit să suportăm asta!

Traute se regăseşte, în timp ce fuge. Este undeva în oraş. Are respiraţia tăiată, deci a fugit o bucată bună de drum. Continuă să alerge. Îl vede pe soţul ei, Wolfgang, slavă Domnului! Aleargă spre el şi nu poate să spună nimic. Merg acasă în tăcere.

Wolfgang remarcă faptul că s-a întâmplat ceva, dar nu pot să vorbească despre asta. În zilele ce au urmat, Traute încearcă sistematic să distrugă această amintire. „Aiurez – îşi spune ea –, îmi lipseşte o doagă, sunt smintită. Nu este posibil."

Dar nu o poate îndepărta.

De acum înainte, Traute are senzaţia că acel copil care a fost ea cândva o însoţeşte mereu. Vrea să îl dea la o parte, dar acesta se ţine mereu după ea. Cu toate sentimentele, temerile şi tensiunile lui.

Nu dispare.

Se destăinuie unei terapeute de la serviciul de consiliere a dependenţilor de droguri, o femeie plină de înţelegere, dar care se consideră depăşită de un posibil caz de abuz sexual şi o trimite la un alt terapeut. Traute stabileşte o programare şi pentru prima dată se simte luată cu adevărat în serios. Cu acest terapeut discută şi Miranda, Magda, Martha, Sarah şi Frieda. Terapeutul simte că se petrece ceva deosebit, dar nu poate să-şi explice ce anume. Pentru clarificare, cere permisiunea de a înregistra discuţiile. El consideră credibile amintirile privind abuzul, dar se miră că Angela Lenz nu este furioasă.

El nu ştie că nici una dintre personalităţile cu care discută nu a fost abuzată. Copiii care au avut acele trăiri şi care poartă amintirea lor sunt în timpul orei de terapie inaccesibili, ascunşi în interior; el este bărbat, şi lor le este teamă de el.

Iar Delta, care ar putea să demonstreze adevărata furie, se află şi ea într-o închisoare interioară. Iar ceilalţi nu sunt mânioşi. Mânia este un sentiment pe care ei nu îl posedă.

Totuşi, terapeutul simte disperarea ei. Nu vrea să facă nici o greşeală, se gândeşte că Angela Lenz are poate o psihoză şi îi recomandă să consulte un psihiatru. Uşurată, Angela se agaţă de această posibilitate: dacă este psihotică, are în sfârşit o explicaţie pentru toate aiurelile, înseamnă că amintirile ei nu sunt adevărate, va lua regulat pastile şi totul va fi bine.

„Prefer să fiu eu sărită de pe fix decât să dau crezare acestor imagini". Îi descrie psihiatrului suferinţele ei: coşmaruri, tulburări ale somnului, automutilări, atacuri de panică, dorinţa de a fugi; este foarte schimbătoare, capricioasă, are uneori senzaţia că este urmărită, dar când se întoarce nu este nimeni în spatele ei. Nu povesteşte nimic despre copilăria ei. Diagnosticul psihiatrului este clar: Angela Lenz nu este psihotică. A trăit cu adevărat ceva groaznic. Ceva ce nu a putut să prelucreze. Suferă de tulburări posttraumatice. S-ar putea – este părerea lui – să fi fost abuzată sexual în copilărie.

Traute este deznădăjduită. Nu vrea ca acesta să fie adevărul. Mai bine ar fi ea nebună.

Comportamentul ei devine din nou bizar, fuge deseori de acasă. Soţul este foarte neliniştit, are uneori senzaţia că soţia îl urăşte, apoi ea este din nou drăgăstoasă, iar soţul este dezorientat.

Într-o zi, Traute se trezeşte brusc cu copilul ei de mână, pe şinele trenului care tocmai vine. Nu a vrut asta. Nu ştie nici măcar cum a ajuns aici. Nu ştie nici cum de a reuşit să sară atât de repede de pe şine. A împins-o cineva. Dar acolo nu mai este nimeni. A fost o tentativă de sinucidere?

Terapeutului îi este teamă pentru viaţa Angelei şi o internează la o clinică.

Începe iarăşi o terapie nouă.

„Mi se întâmplă" – scrie Traute în formularul de anamneză de la clinică, dar nu ştie ce vrea să spună cu asta – „ca trupul meu să trăiască independent". Constată că uneori este veselă, drăguţă, puternică şi sigură de sine. Dar mai scrie că niciodată nu este în acelaşi timp puternică şi veselă, drăguţă şi sigură de sine.

În clinică, întâlneşte o tânără terapeută, Nina Temberg. Lui Sarah, ca şi multor alte personalităţi le devine clar că Nina este omul pe care l-au aşteptat aproape treizeci de ani. Ei îi pot spune. Poate.

– Cum se face că v-aţi revenit atât de repede? întreabă Nina Temberg.

– Totdeauna mă simt bine, răspunde Miranda.

– Dar tocmai aţi plâns la terapia în grup, constată Nina Temberg.

– Sunt foarte labilă, zice Traute.

– De ce eraţi atât de tristă? întreabă Nina Temberg.

– Nu am idee, spune Miranda.

– Se întâmplă des să nu vă puteţi aminti chestiuni care tocmai s-au întâmplat? întreabă Nina Temberg.

– Ţine-ţi clanţa! se răsteşte Sigurd la ea. Este un mare secret, nu ai voie să spui că suntem mai mulţi.

Şi iese în fugă pe uşă.

Era evident.

A durat aproape treizeci de ani de la prima disociere. Şi opt ani de la prima internare a Angelei într-o clinică psihiatrică. Angela

trecuse prin două terapii în staționar la clinici psihosomatice, două internări în spitale de psihiatrie, o exorcizare și două terapii ambulatorii. Fără să se simtă mai bine în urma acestora. Înainte de a i se stabili diagnosticul real – tulburări de personalitate multiplă – a devenit dependentă de alcool, a făcut o tulburare bulimică, a avut mai multe tentative de sinucidere și deseori s-a automutilat.

Mai mulți medici au confirmat acest diagnostic în perioada de un deceniu și jumătate care a urmat.

Conform cercetărilor făcute în America, în medie șapte ani se perindă inutil suferinzii de asemenea tulburări prin sistemul de sănătate, fără să constate o îmbunătățire a stării lor. Ei sunt tratați de anorexie, dependență de droguri, alcoolism, automutilare, psihoze, nevroză anxioasă, depresie, schizofrenie, tentative de suicid și multe altele, înainte de a fi diagnosticați cu tulburări de personalitate multiplă și tratați corespunzător.

În Germania, durează și mai mult.

Cercetările științifice și experiența terapeutică demonstrează că, atunci când se pune corect diagnosticul și se face tratamentul adecvat, intervine o îmbunătățire considerabilă. Între timp, și cercetarea, și practica au căzut de acord asupra faptului că o psihoterapie ambulatorie intensă, efectuată de terapeuți special pregătiți, reprezintă metoda adecvată. Când și când, poate fi necesară câte o scurtă internare în staționar[41]. După ce unele dintre personalitățile Angelei Lenz au căpătat încredere în Nina Temberg și i s-au prezentat, aceasta le-a pus într-o zi următoarea întrebare:

– Cum se face că existați voi toate? Cum s-a întâmplat?

Și atunci au început să se explice.

Încet și ezitant. Cu frică și panică. Dar și cu o nesfârșită senzație de ușurare.

Ușurat s-a simțit și Wolfgang, soțul Angelei, atunci când Nina Temberg i-a explicat diagnosticul. Deodată, puzzle-ul a căpătat sens; nu ura față de el au determinat-o pe soția lui la acțiunile ei de neînțeles. Dar, după senzația de ușurare, a simțit el însuși ura, ura față de cei care i-au făcut asta soției, lucruri pe care el le afla doar pe fragmente. Ura față de distrugători. Și vrea să își răzbune soția.

O acţiune din partea familiei de origine a Angelei a confirmat bănuielile: familia afirma că terapeuta i-ar fi sugerat Angelei amintiri false. Clinica şi terapeuta erau ameninţate cu acuzaţia de defăimare. Dar nici Angela şi nici terapeuta sau clinica nu defăimaseră pe nimeni. Procedura terapiei obliga la interdicţia de a furniza date. Nimeni nu făcuse public nimic.

Doar familia de origine, care prin scrisori circulare, expediate tuturor vinovaţilor de cele întâmplate, le făcuse cunoscută acestora terapia.

Capitolul 5

GROAZA

CELĂLALT SISTEM

Decizia

1. Discuție telefonică:

– Cucoana nu a venit la locul de întâlnire. Nu așa am convenit. Ați primit de la mine doi nou-născuți, în locul lor vreau o târfă care să facă ceea ce i se spune.

– Fii atent ce spui, omule!

2. Discuție telefonică:

– Trebuie să fie supravegheată mai bine. Altfel pierdem controlul. Terapeuta asta pune în primejdie sistemul pe care l-am conceput cu atâta grijă. Asta trebuie să înceteze

– Ce trebuie să facem?

– Fă-mi rost de o fotografie bună a terapeutei. Înregistrează-i vocea. Are cu siguranță un robot telefonic.

– O.K.

Așteptau în fața cabinetului Ninei.

Cu tupeu și siguri pe ei.

Angela îi descoperă când iese din cabinet și urcă în mașină. Ei pleacă după ea. Au oprit-o cu puțin înainte de intrarea pe autostradă. Erau cu două mașini. Una a oprit în spatele ei, cealaltă în față. Ea a coborât și s-a dus la furgoneta cu geamurile închise.

La vederea mașinii, Angela a fost înlocuită automat de un grup de persoane de care sistemul cotidian nu avea cunoștință: un grup criminal, secret, care primea ordinele. Erau șase: Herold, Rita, Moira,

Kathy, Jule, Tara. Erau strâns uniţi, doar în grup însemnau ceva, fiecare în parte nu însemna nimic. Ştiau că existau celelalte persoane. Nu aveau nimic de-a face cu ele, nici nu voiau asta. Le respingeau. Celelalte persoane din Angela erau adversarii lor. Acelea întruchipau pericolul şi trebuiau evitate, ocolite, înşelate.

Imediat ce au văzut cele două maşini, au ştiut ce aveau de făcut.

Ştiau şi ce vor face bărbaţii din maşini. Când Angela a urcat în maşina lor, au văzut aparatul: un electroşoc ce putea fi conectat şi la bateria maşinii. Era mic, uşor de manevrat şi intra perfect în caseta ce nu atrăgea atenţia, pe care bărbaţii o montaseră în maşină. Totul se petrecea repede. Nu aveau nevoie de mai mult de un sfert de oră, apoi ea revenea la locul ei. Nimeni nu observa nimic. Wolfgang nici nu va remarca faptul că soţia lui va veni puţin mai târziu acasă.

Un sfert de oră, ce reprezintă asta? Nimeni nu remarcă. Nici măcar sistemul cotidian. Mâine vor avea dureri de burtă – gândi Herold –, dar aveau aşa ceva deseori. Or, astfel de dureri le vor considera dureri-fantomă ale unor evenimente trăite cândva anterior. Nu le vor lua în serios, erau aceleaşi dureri şi atâta tot. Le vor suporta – gândi cu cinism Herold – aşa cum o făceau mereu.

Când l-au văzut în maşină şi pe unchiul Paul, şi-au dat seama că de data aceasta va fi mai rău.

Şi şi-au dat seama ce voiau ei: pe Christian, fiul Angelei.

Cu aproape un an în urmă, acesta împlinise şase ani. Ar fi trebuit să îl predea de mult. Aşa cum fusese predată odată Angela.

Unchiul Paul vorbi mieros:

– Nu îi facem nimic. Îi va merge bine. Trebuie să îşi ia zborul. Ştii.

Trebuiau să vină cu el în Elveţia. Apoi, Angela Lenz ar fi liberă. Îi spuseseră asta. Va primi documente false şi putea să plece în America. Era nevoie doar să lase o scrisoare de adio familiei, în care să spună că îi părea rău, se săturase tot timpul să facă gospodărie şi aşa mai departe. Voia să fie liberă. Dacă va avea nevoie de ceva, îi vor face ei rost.

Ce să caute ea în America?

Ei îl voiau pe Christian, dar nu o vor lăsa nici pe Angela să plece. Aşa bănuiau cei şase. Văzuseră asta la o altă mamă. Ea le jertfise copilul. I se spusese că va fi liberă. Femeia fusese găsită a doua zi. Spânzurată.

S-a spus că s-ar fi spânzurat singură.

Dar celor șase le era absolut indiferent. Ce-i drept, au simțit o ușoară primă îndoială în legătură cu ideologia grupului, îndoiala dacă era corect ca Christian să fie sacrificat. O urmăriseră timp de trei ani pe Nina Temberg în discuțiile cu ceilalți și deveniseră nesiguri: cu această femeie era ceva, ceva diferit de tot ce ei învățaseră, simțiseră ori crezuseră mai înainte. Ceva care îi impresiona. O nostalgie precaută, tainică.

Nu aveau voie, cu nici un chip, să lase să se observe această îndoială. Dar era aproape imposibil. Angela Lenz nu reușise să-și ascundă gândurile în fața unchiului Paul. El o modela de când ea avea doi ani. Era creația lui. Educată să i se supună în mod absolut. Nici un gând de-al ei nu avea voie să îi fie ascuns. Avea senzația că privirea lui o sfredelea descoperindu-i toate gândurile.

– Bună, spuse el, mă bucur să te revăd. Ce mai faci?

– Bine.

– Am auzit altceva. Nu ai venit la ultima întâlnire.

– Nu am putut. Wolfgang a venit mai devreme acasă.

– Este treaba ta să găsești o soluție.

– Da.

– Știi de ce sunt eu aici?

– Nu.

– Tu cine ești?

– Herold.

– Herold, de ce sunt eu aici?

– Nu am idee.

Au început torturile. O făceau în așa fel încât să nu lase urme. Șocurile electrice în deschizăturile corpului sunt extrem de dureroase, dar nu lasă urme.

Au mers cam departe. Erau bine dotați, aveau chiar și un electroencefalograf pentru măsurarea impulsurilor electrice din creier, ca nu cumva să meargă prea departe. Dacă victima trece printr-o experiență apropiată morții, ordinele posthipnotice se fixează deosebit de bine. Nu este nici un secret, este vorba despre constatări oficiale ale cercetării hipnozei și comportamentului, de prin anii '40.

Angela trebuise să suporte asemenea experiențe de mai multe ori. Ultima dată se petrecuse la puțin timp după începerea terapiei,

când fusese îngropată de vie în pădure. În timpul unei asemenea trăiri traumatice se ajunge la disocieri. Dacă este vorba despre un nou gen de tortură, pe care nici unul dintre ei nu îl mai trăise, poate apărea automat o nouă personalitate.

Atunci, în pădure, apăruse Moira.

Moira apăru brusc.

Nu ştie unde este. Nu ştie cine este. Habar nu are ce s-a întâmplat. Nu are timp să se gândească la aşa ceva. Prima ei percepţie: sunt acoperită cu pământ, nu mă pot mişca. Am pământ mult pe picioare. Pe braţe. Pe piept. Trebuie să mor. Nu pot să văd nimic. Am nisip în ochi.

Moira strigă după ajutor:

– Ajutor, scoateţi-mă afară!

Următoarea lopată cu pământ îi astupă gura. Nu mai poate să vadă, nu mai poate să audă, începe să se sufoce.

S-a terminat.

O mână îi apucă mâna ei. Un bărbat o trage afară. O eliberează. El a salvat-o.

– Eu te-am salvat, spune el.

– Mulţumesc, zice ea înecându-se, mulţumesc, mulţumesc.

Abia poate sta în picioare.

– Pentru că te-am salvat, vei face tot ce îţi spun.

– Da, răspunde ea, da, da, da.

Şi aşa va face.

Moira nu îl cunoaşte pe acest bărbat. Ea nu a cunoscut până acum pe nimeni. Abia a apărut. Trebuie să creadă ce i se spune.

Dacă cineva din sistemul Angelei l-a întâlnit vreodată pe acest bărbat, cândva, poate într-o clinică, poate în calitate de terapeut – Moira nu are de unde să ştie.

Proxenetul care mânuise lopata în pădure a fost nespus de bucuros când a ajuns acasă, la fetele lui de încredere. Şi pentru el fusese ceva cam mult. Dacă i s-ar fi spus dinainte ce îl aştepta, nu ar mai fi mers.

Dar îşi ţinuse gura.

Când a coborât după o jumătate de oră din furgonetă, Angela îi jurase unchiului Paul tot ce îi ceruse acesta. Şi uitase din nou totul.

În ziua următoare, a simțit dureri puternice de burtă. Întreaga zi a stat pe canapea cu o sticlă cu apă caldă pe burtă, supărată pe ea însăși. Mereu aceste dureri fără nici o cauză! Nu mai încetau odată?

Spune că asta nu este adevărat!

– Doamna Temberg?

Vocea venea de departe și nu părea cunoscută. Era Angela?

– Angela, tu ești?

Nina Temberg era într-o scurtă călătorie la Paris. Gustase câteva zile plăcerea de a nu face altceva decât să stea în fața unor cafenele, pe scaune rablagite, care se clătinau ba într-o parte, ba în alta pe caldarâmul străzilor înguste, să soarbă café-au-lait, să hoinărească de-a lungul Senei sau să-și cumpere un minunat batic multicolor, la preț de chilipir.

– Da, s-a întâmplat ceva.

Era Angela. Nina a recunoscut vocea. Dar cumva era totuși schimbată. Mai dură. Dar nu era vreunul dintre tinerii pe care îi cunoștea ea.

– Cine este acolo?

– Herold. Dar nu sunt singur. Suntem șase. Noi facem parte din alt sistem.

Nina trase cu putere aer în piept. Nu mai înceta asta?

– Enchanté, Herold!

Nu voia să-și piardă dispoziția de vacanță.

– Am vrut doar să vă spunem că trebuie să îl predăm pe Christian. Dar nu vrem să îl predăm. Însă nu știm cum putem împiedica asta. De aceea am căutat numărul de telefon al hotelului dumneavoastră și v-am sunat.

– Să îl predați? Cui?

– Sectei.

Nina știa de mult că, în copilărie, Nina avusese contacte cu o sectă satanistă. Ce oare o fi însemnând asta? Nina evitase să aprofundeze subiectul. În orice caz, Angela trăise ritualuri ciudate, iar desenele ei erau pline cu imagini bizare, pe care specialiștii le-au categorisit drept

simbolistică satanistă. Nina nu voise atunci să insiste. În plus, trecuseră douăzeci de ani de atunci. Era de domeniul trecutului.

Sau?

– Dar asta a fost demult?

– Trebuie să ţinem mereu contactul cu ei. După fiecare oră de terapie, trebuia să sunăm şi să raportăm. Trebuia să lucrăm pentru ei.

– Spune-mi că nu este adevărat!

Herold tăcea.

– Spune-mi că nu este adevărat!

– Am anunţat numai pentru ca Christian să fie salvat. Noi nu avem nimic de-a face cu el, nu este fiul nostru, dar ştim că celorlalţi le este foarte drag. Doamnă Temberg, trebuie să îl salvaţi.

Nina simţi cum mintea îi lucra febril, o expresie la care, în alte vremuri, mustăcea când o găsea într-o carte. Întrebări, cuvinte, fragmente.

– Când?

– Cel mai târziu în iulie.

Ceea ce însemna încă trei luni.

– De ce?

– Aşa se face. El este primul născut.

– Ce se va întâmpla cu el?

– Îl vor sacrifica.

– De ce?

– Un băiat nevinovat aduce energia cea mai spirituală.

Concepţie autentic satanistă. Nina Temberg se înfioră.

– Şi dacă nu faceţi asta?

– Atunci ne iau pe noi. Şi pe el. Cel mai rău lucru este că peste două săptămâni trebuie să îi întâlnim din nou. Şi Moira le va spune tot.

Pentru Dumnezeu, cine era Moira? Pe ea încă nu o cunoştea.

– Moira le va spune că noi v-am contactat. Nu avem voie să o facem. Trebuie să ţinem separate cele două lumi. Este cea mai mare vină în faţa Satanei. Este condamnarea noastră la moarte.

Putea fi adevărat?

Putea fi imaginat aşa ceva?

Ce trebuia să facă? Trebuia să ia în calcul ce putea fi mai rău. Dacă ulterior rezulta că fusese doar o poveste născocită pentru

a o chema pe terapeută din concediu, nu era chiar o bucurie, dar era ceva ce putea fi prelucrat, se putea stabili ce se afla în spatele ei.

Dar dacă era adevărat și ea nu lua lucrurile în serios?

Nici vorbă.

În următoarele două ore, Nina a realizat prin telefon, de la Paris, o performanță terapeutică de-a dreptul acrobatică: a scos-o în prim-plan pe Sarah și s-a asigurat ca restul trupei să rămână amnezic în ce privea discuția ce va urma – transportând fiecare persoană la loc sigur, fie el o memorie de computer asigurată cu coduri secrete, fie o insulă în Oceanul Pacific, în burguri ori castele, beciuri, vârfuri de copaci. Pe lângă asta, Paddy, o personalitate interioară deosebit de blândă, i-a strâns în jurul ei pe cei mici și, pentru a le abate atenția, le-a spus povești.

După care, Nina i-a prezentat unul altuia pe Sarah și pe Herold. Toți trei au participat la o conferință prin telefon. În tot acest timp, Nina era conștientă că din plan secund trăgeau cu urechea alte cinci persoane, pe care ea nu le cunoștea. Și cel puțin una dintre ele era o trădătoare lipsită de scrupule.

Au decis ca persoanele celelalte din interior să nu afle nimic, până când Nina va reveni acasă săptămâna viitoare. În acest timp, se va gândi la ce era de făcut.

Nina a comunicat rezultatul chiar la începutul orei: Sarah trebuia să îi integreze pe toți șase. Altfel nu mergea, doar așa putea să fie sigură că Moira nu va trăda nimic și, în acest fel, vor câștiga timp. Au insistat asupra faptului că trebuiau să mai meargă la o întâlnire cu răufăcătorii. Nina nu putea să înțeleagă asta. Să te duci acolo conștientă că vei fi siluită? Nu te poți apăra? Nu ai voie nici măcar să te aperi? Prostii. Dar ei au insistat.

Nina încă mai oscila, dacă nu cumva era mai bine să meargă și ea, dar – gândea ea – chiar și angajamentul ei terapeutic trebuia să aibă undeva o limită. Să își cumpere o armă și să stea la pândă? Să învețe karate și să poarte un șiș la ea? Un pistol?

Oricum i se părea riscant.

Apoi a descoperit de unde provenea senzația: timp de trei ani, niște străini îi urmăriseră terapia. Străini ostili. Acum ei îi cunoșteau nu numai modul de a lucra, dar cunoșteau și diversele informații pe

care ea le furnizase în decursul timpului despre ea însăşi, cele mai multe insignifiante, dar desigur că ele conturau totuşi o imagine. Inamici pe care ea nu îi cunoştea, ştiau acum care erau preferinţele ei, antipatiile, slăbiciunile şi punctele forte. Ştiau unde locuia. Cu cine. Unde se ducea în concediu. Şi-a făcut în gând un rezumat: ce ştia de fapt pacienta ei despre ea? Şi ce – se întreba Nina, care era de fapt foarte tăcută –, ce le povesteam despre mine pacientelor?

A mers bine, a spus Herold când s-au văzut data următoare.

El nu fusese violat.

Rita fusese, dar ea era obişnuită.

Când Rita îi relatase despre răni, Nina a trimis-o la ginecologie.

– Lucrurile arată rău, spusese doctoriţa, şi răspunsese indignată la întrebarea pusă cu prudenţă de Nina Temberg: nu, nu sunt răni pe care ţi le faci singur.

Nina a fost obligată să privească lucrurile aşa cum le descriseseră Herold şi ceilalţi pe care îi cunoscuse între timp.

Cum trebuia să procedeze în continuare?

O integrare reală nu avusese loc. Cele şase persoane se aflau acum „în spatele lui Sarah", cum spuneau ele. Protejate de ea şi accesibile doar prin intermediul ei.

Asta însemna şi că amintirile traumatizante ale acestor persoane erau acum accesibile. Cel puţin Sarah aruncase câteva priviri în acel coşmar.

Situaţia nu mai suporta amânare: Nina trebuia să lucreze cu aceste persoane.

Nu exista ceva ce ar fi făcut cu mai puţină plăcere. Ar fi preferat să pună întreaga bandă sub cheie. Trăise oroarea şi tortura. Suportase abuzarea copilului de către familie, „unchii", bordelul cu copii, circuitul porno, exploatarea comercială a copiilor. Şi acum, încă ceva pe deasupra.

Nu se mai termina odată?

Cei şase resimţeau cu exactitate simţămintele Ninei Temberg. Se simţeau respinşi şi trădaţi. Îşi înşelaseră grupul, tot ce era mai important în viaţa lor, pentru a salva un copil pe care nu îl percepeau nici măcar ca fiind al lor.

Iar acum erau singuri de tot.

Ceilalți din interiorul Angelei Lenz respingeau grupul celor șase, îi considerau trădători și de-abia suportau faptul că adăposteau un grup de spioni, de care erau supravegheați pas cu pas. Că exista contactul cu un grup față de care ei se crezuseră în siguranță. La început, refuzaseră să vadă că propria lor influență asupra vieții Angelei Lenz fusese mult mai redusă decât crezuseră ei. Și cel mai rău lucru era că Sarah nu sesizase absolut nimic. Sarah a lor, care le știa pe toate, în care avuseseră încredere ca în nimeni altcineva. Dacă nici pe Sarah nu se puteau bizui sută la sută, nu erau cumva pierduți?

Personalitățile cotidiene erau îngrozite de existența spionilor și le era scârbă de personalitățile sectante, care încă așteptau în adâncuri. Nu înțelegeau că acestea erau la fel de puțin vinovate de circumstanțele apariției lor ca ele însele. Pur și simplu, nu voiau să știe nimic despre ele și despre povestea lor. Și era evident că nici terapeuta nu voia.

Nimic despre copiii sectei.

Nu mai existau. „Celălalt sistem", cum îi numeau cei din „sistemul cotidian" pe cei șase, se simțea complet părăsit.

Și mai singuri erau „copiii sectei".

Copiii sectei existaseră doar în raport cu un grup. În viața lor nu exista nici un drept la ceva personal, totul trebuia subordonat permanent interesului grupului. De fapt, ei habar nu aveau ce însemna o personalitate.

Ceea ce este personal – ei erau convinși de acest lucru – este decis de grup.

Bun, ei știau că unul dintre ei suportă mai bine durerea, iar altul este mai bun la proba de scârbă. Dar dorințe, visuri, preferințe nu puteau percepe.

Întrebați de sensul vieții, răspundeau: „Să răzbești cumva și să speri că Dumnezeu ori Satana, depinde în care crezi, este cu adevărat cel adevărat".

„Desigur că Satana este acela – erau ei ferm convinși –, el ne face pe noi, oamenii, să fim cei mai naturali. El permite sentimentele adevărate, dar și sentimentele și instinctele profunde, primordiale, ca egoismul, ura, furia și violența. Noi îi aparținem Satanei."

Și, întrebați despre sensul lumii, ei răspundeau: „Sensul este de a păstra această primordialitate. Iar sarcina omului este să distrugă

graniţele. Şi limitele interioare – ca reţinerea, scârba, ruşinea, omorul şi tortura, sunt încercări de eliberare pentru învingerea limitelor. O alegere normală, pentru a fi mai târziu alături de Satana. Dumnezeu şi Buddha, Jehova şi toţi acei zei îl fac pe om mic, doar Satana îl face mare".

Fuseseră singuri cu această imagine asupra lumii, descrisă direct de Aleister Crowley, şi cu care erau de acord şi Anton LaVey[42], Michael Aquino[43], Charles Manson[44] şi Michael Eschner[45].

Multă vreme.

Se întrebau dacă făcuseră o greşeală.

Se mai puteau întoarce? Grupa lor îi aştepta. Ştiau asta sigur. Citeau anunţurile destinate lor, vedeau semnele care li se făceau din maşinile care treceau pe lângă ei.

Nu s-au mai dus la întâlnirile stabilite. Era o abatere gravă, săvârşită împotriva Satanei şi a grupului. Ştiau că din cauza lor altcineva va avea de suferit, va trebui poate chiar să moară. Dacă trădătorul nu este prins, este desemnat un altul pentru sacrificare şi este expus grupului pentru intimidare, pentru a vedea ce păţesc trădătorii. Rândurile trebuie să rămână strânse, iar rebelii sunt un semnal periculos. Trebuie să li se opună ceva mai puternic. Copiii sectei cunoşteau asta, trăiseră aşa ceva. Luaseră parte la asta.

Ştiau că îi aştepta acelaşi lucru dacă se întorceau. Satana nu îşi salută fiii rătăciţi, cu dragoste şi bucurie. Îmbrăţişarea lui este mortală. Totuşi, nostalgia era prezentă. Nostalgie dureroasă. Fusese doar căminul lor.

Să sune pur şi simplu? Să audă o voce familiară?

Doar să sune şi apoi să închidă repede?

Cu siguranţă că numărul de telefon nu mai exista. După trădarea lor, totul se schimbase. La primul semn de îndoială se făcea asta: se anulau întâlnirile, se modificau listele de participanţi, se părăseau locurile, se schimbau numerele de telefon.

Cu siguranţă că numărul fusese schimbat.

Dacă numărul fusese schimbat, puteau suna fără nici un pericol. Nu se întâmpla nimic dacă sunau.

Şi dacă lucrurile stăteau altfel?

Ei știau că era nevoie doar să audă vocea, apoi vor face ce doreau ceilalți. Ca roboții. Ca niște zombi.

Nu au sunat.

Știau când erau „întâlnirile", ce se petrecea de sărbătoarea tuturor sfinților, de Rusalii, de Înălțare. Vineri, pe treisprezece. Și de Paști. Și Angela Lenz simțea când se apropiau întâlnirile de sărbătorile satanice. La început, nu își putea explica: reapărea întregul șir de suferințe, durerile de burtă, greața, vărsăturile, diareea, suferința organelor sexuale, durerile de cap. Abia când a început să noteze durerile în calendar și când Nina Temberg a primit o listă cu sărbătorile[46] sataniștilor din Anglia, prin comparație, au înțeles cu groază corespondența.

Copiii sectei nu cunoșteau doar termenele, cunoșteau exact și cum decurgeau evenimentele. Teroarea. Panica. Durerile.

Dar și beția. Extazul.

O dependență morbidă.

Dar au rezistat.

În cele din urmă, Nina Temberg a simțit evoluția fatală și s-a ocupat de copiii sectei.

În sfârșit, și-au putut spune și ei poveștile lor.

COPIII SECTEI

„Black Magic Woman"

1970:
Willy Brandt îngenunchează la Varşovia.
Ulrike Meinhof îl eliberează din detenţie pe Andreas Baader.
Procesul împotriva grupului lui Charles Manson
pentru uciderea rituală a lui Sharon Tate.
Şlagăre: „Paranoid" (Black Sabbath), „Daughter of Darkness",
„Spirit in the Sky" (Norman Greenbaum).
Fiecare al patrulea cetăţean vest-german posedă un autoturism propriu.

Ritualul

Printre ramurile golaşe ale arborilor pătrundea lumina soarelui aflat la apus. Frunzişul brun-cenuşiu al toamnei trecute acoperea solul pădurii, răscolit ici şi colo de vântul rece al primăverii. Trosnea uscat sub lăbuţele unei pisicuţe care fugărea frunzele foşnitoare şi încerca să prindă umbrele sclipitoare ale stejarilor şi mestecenilor, aşternute pe covorul de frunziş de soarele ce apunea.

Angela frânse un fir uscat ce se ridica din mijlocul unui smoc de iarbă. S-a strecurat încet până la pisicuţă care, rostogolindu-se, se îndepărtase de frăţiorii ei, şi a gâdilat-o cu firul de iarbă la năsuc. Pisicuţa a strănutat o dată, încă o dată, s-a ridicat în picioare, a scuturat mirată din cap şi a început să se lingă. Angela a izbucnit în râs: ce drăgălaşă! Ar fi vrut şi ea o pisicuţă. Oare o putea păstra pe aceasta?

S-a uitat la ceilalţi. Era o imagine ciudată: opt copii singuri într-o grădină lăsată în paragină, într-un luminiş al pădurii, care nu se jucau. Nu se auzeau voci zgomotoase. De fapt, nu se auzeau deloc voci. Nu

vorbeau între ei. Nici nu se mișcau. Angela nu cunoștea pe nici unul dintre ei.

Atunci când unchiul Paul îi luase de la părinți, după-amiază, le explicase că vor participa la o sărbătoare veselă a copiilor, o sărbătoare de Paști. Dar aici numai veselie nu era – se gândi Angela. Copiii stăteau cuminți, sub un stejar mare, adunați în semicerc, în dreptul unei pisici care tocmai își lingea cei patru pui. Toți puii erau de culoare închisă, dar cel de lângă Angela era negru ca pana corbului, nu avea un fir de păr alb. Îi va pune numele de Peter, Peter cel negru.

– Peter, spuse ea încet și trase ușor firul de iarbă prin frunziș. Peter, Peter, Peter!

Animalul sări după fir, se lăsă mângâiat, toarse foarte încet și își frecă de mâna ei căpșorul moale. Ea îl ridică în brațe.

– Deci aceasta este pisica pe care o placi în mod deosebit, zise în spatele ei o voce gravă de bărbat.

Mai auzise undeva această voce. Se întoarse și privi în sus, dar nu putu să recunoască persoana ascunsă sub pelerina neagră, pentru că gluga mare îi umbrea figura.

Iar bărbatul mai stătea și în dreptul soarelui, ale cărui raze roșii conturau doar o siluetă și se înfigeau direct în ochii Angelei.

– Vino, îi spuse el, se întoarse și o luă înainte fără să mai verifice dacă ea îl urma.

Știa că o va face. Pe spatele pelerinei lui era o cruce violetă, întoarsă cu susul în jos: crucea Satanei. Angela dădu drumul pisicuței și fugi după el.

Ceilalți copii se ridicară în tăcere. Bizară era liniștea apăsătoare, accentuată și mai mult de respirațiile reținute. Copiii aveau între patru și paisprezece ani, dar prin felul în care se mișcau semănau foarte mult unul cu altul: toți păreau cumva obosiți, buimaci, resemnați.

Atmosfera neplăcută a fost suficientă ca să declanșeze în Angela schimbul rapid de persoane. Dispăruse fata care venise acum o oră aici, cu unchiul Paul. Brusca apariție a demonicului bărbat cu glugă provocase panică, schimburi de noi persoane. Dar acum atmosfera devenise atât de amenințătoare, încât toate persoanele din Angela doreau să dispară. Era ca o evacuare în masă, printr-o ușă abia întredeschisă.

A rămas numai una, una nouă, care va deveni Endora.

De acum, Endora va fi prezentă de fiecare dată când vor apărea bărbaţii sumbri, cu rasă şi glugă. Va suporta dureri şi umilinţe de care ceilalţi habar nu aveau. Va trăi într-o lume a cărei existenţă va rămâne complet necunoscută celorlalte persoane. Pentru mai mult de douăzeci de ani.

Endora privi în jur. Nu recunoscu pe nimeni. Îi urmă pe ceilalţi.

Însuşi vântul păru să se mai domolească în timp ce se îndreptau către vâlceaua în care se afla casa cea întunecoasă. De fapt, era o ruină. Probabil se afla acolo de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Ruine ale singurei case aflate în această parte a pădurii, pe o rază de câteva sute de metri. Angela mai fusese aici, dar abia îşi mai aducea aminte. Îşi mai amintea că această casă se afla totdeauna în umbră, într-o adâncitură de vale, între arbori bătrâni şi înalţi.

Endora nu ştia nimic.

Ea vedea în faţa ei o ruină, din care mai părea să existe doar pivniţa, scara pivniţei, un tavan intact şi zidurile şubrede din cărămidă, care odinioară se ridicaseră până la al doilea nivel.

Şi un unic coş înalt de tiraj.

Bărbatul coborî scările. Copiii l-au urmat. Şase trepte conduceau într-o mică încăpere. Acolo copiii au trebuit să se dezbrace. „Dezbrăcat" era cuvântul-cheie pentru Mona şi Manuela. La asta se pricepeau ele. S-au ivit şi au făcut ce li s-a ordonat. Nici un copil nu a scos o vorbă.

– Hai, hai, grăbiţi-vă! le ceru unul dintre cei doi bărbaţi care îi supravegheau şi o lovi pe Angela – care era deja gata – în încheietura genunchiului, atât de puternic încât aceasta căzu.

Cineva aduse în pivniţă o cutie din lemn. În ea erau pisica şi puii ei.

– Angela, zise prietenos bărbatul cu crucea violetă, pe care ea îl ştia de undeva, astăzi tu te afli pentru prima dată aici. De aceea poţi să alegi un animal. Care este pisica ta preferată?

Radiind, Angela se ridică şi arătă către pisicuţa neagră. Acum însemna că putea să o păstreze. Bărbatul o apucă de ceafă, aşa că pisicuţa nu mai mişcă.

Au primit ceva de băut, un suc păstos. Nu li s-a spus dacă acesta conţinea adaosuri, cum ar fi sedativele. Şi la ce ar fi folosit să le

spună? Nu s-ar fi schimbat nimic. Apoi fetelor, indiferent de vârstă, li s-a vârât în organul sexual un baston de cauciuc, care a fost fixat bine de coapsă cu un sistem de prindere. Ele nu au întrebat de ce. Nu au spus nici că durea. Nu plângeau. Nu avea nici un rost. Nimic nu s-ar fi schimbat.

Mai târziu, unul dintre bărbaţii cu pelerine negre le-a spus că aşa trebuia, Satana cerea asta pentru a fi sigur că ele îi aparţineau doar lui.

Când au terminat, au mai coborât în tăcere o scară. Era lungă, avea vreo douăzeci de trepte şi ducea sub casă. Majoritatea treptelor erau foarte înalte, săpate în stâncă. Din exterior, clădirea arăta ca o ruină, nimic nu ar fi trădat că avea o asemenea adâncime.

Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai puternic simţit un miros pe care Angela nu îl mai simţise niciodată. Se depunea ca un strat pufos în gură şi în nas, îmbrăca încet căile respiratorii şi plămânii. Respiraţia deveni greoaie, ochii lăcrimau. Nu mai putu să vadă pereţii. Pipăia. Mai mult îi simţea în jurul ei pe copii decât îi vedea. Nu le auzea paşii, ceva acoperea orice sunet. Podeaua din piatră devenea tot mai rece sub picioarele lor.

Era întuneric. Era frig. Pielea li se făcu precum pielea de găină. Răceala le pătrunse în tot corpul.

Frigul pătrundea până la oase.

Vru să se aşeze pe vine, mică şi speriată, pur şi simplu să nu meargă mai departe.

Merse mai departe.

La capătul scării începea un gang ce dădea într-o altă încăpere. Drumul era indicat de o lumină palidă, care se reflecta pâlpâind pe corpurile goale ale copiilor din jur.

Încăperea în care intră este mare. Este atât de mare şi atât de întunecoasă, încât nu pot să vadă cât este de mare. Ar putea să fie o pivniţă pentru vinuri, un depozit, poate un buncăr. Pe pereţi atârnă suporturi cu lumânări aprinse. Lumânări negre.

Acum toţi copiii sunt în încăperea cea mare. În spatele lor uşa este închisă. Sunt singuri în nuditatea lor, ruşinându-se, cu frigul, cu frica. Nu se pot consola reciproc, pentru că nu sunt împreună. Fiecare este singur cu sine.

Endora se lasă pe vine pe podeaua rece din piatră. Vrea să fugă, dar nu poate. Nu se poate mişca. Picioarele îi tremură, nu o mai ţin.

Lumânările de pe pereţi pâlpâie, zidurile negre se mişcă, umbre cad, se ridică, tavanul pare să coboare. Nimic nu rămâne nemişcat. Năluci întunecate se apropie şi dispar din nou. De undeva răsună zgomot de paşi.

Flăcările lumânărilor se înclină într-o direcţie – raţiunea îi spune că este un curent de aer. Dincolo, în faţă, trebuie să fie o deschidere.

Acum aerul este aproape suportabil. Ori s-a obişnuit cu mirosul? Suportabil, cu toate că în mijlocul marii încăperi arde un foc. Deci undeva trebuie să existe o aerisire. Trebuie să existe o cale către lumină. Către lumină – afară.

De foc se apropie siluete. Se măresc, trec pe lângă foc, se îndreaptă către copii. Au focul în spatele lor şi nu pot fi recunoscute. Se topesc în umbrele aruncate pe pereţi, par nişte giganţi. Poartă rase şi glugi. Rasele fâlfâie în ritmul încet al mersului. Fantomatic. Unele chipuri sunt vopsite în alb. Altele poartă ochelari mari, negri. Acum se află în faţa copiilor, acoperind lumina slabă, aşa că în acest colţ este aproape întuneric.

Frica este imensă. Endora crede că ea este cea care va trebui să moară. Inima ei nu mai bate în ritmul normal. Ceva din încăpere dispune după bunul plac de inima ei, de sângele ei, de teama ei şi le impune ritmul.

În atmosferă este ceva covârşitor, ceva arhaic. O altă lume. Mai veche decât timpul.

Începutul şi sfârşitul. Oribil şi rece.

Răceala îi ajunge la inimă.

Dinspre foc vine un miros care se amplifică. Miroase a ceva complet necunoscut ei. Ceva dulce şi înţepător. Ceva îmbătător, care o ameţeşte. Ceva dezgustător, care o otrăveşte din interior. Începe să icnească. Nimeni nu spune nimic, dar ea ştie că nu are voie să icnească. Se opreşte. Un copil de lângă ea varsă. Silueta uriaşă din faţa lor ia copilul de ceafă şi îl pune cu faţa în dreptul vomei.

– Linge!

Fata se zbate, se apără. Imediat doi bărbaţi pun mâna pe ea, unul o ţine bine, celălalt îi deschide fetei gura, ia cu mâna vomă, i-o îndeasă

în gură și îi strânge maxilarele. Ea icnește, o mică parte din vomă îi iese pe nas. Dă ochii peste cap. Înghite. Pe urmă se liniștește.

În încăpere sunt înșirate douăsprezece cruci din lemn. Fiecare copil este legat de câte una dintre ele. Acolo stau în timp ce în încăpere intră alți adulți. Stau acolo, mici și dezbrăcați, iar ceara fierbinte a lumânărilor din suporturile așezate oblic picură pe ei. Pe cap, pe brațe, pe piept, pe față și pe picioare.

În fața ușii, pe partea opusă, o masă lungă, în jurul căreia stau șapte persoane, Sfatul celor Șapte. Și ei sunt în rase călugărești. În spatele lor stau alte siluete, și altele încă mai intră pe o altă ușă. Sunt treizeci, poate patruzeci de persoane. Toți poartă rase. Rase confecționate dintr-un material moale, lucios, o stofă grea, scumpă. Comandă specială.

Nu ceva grosolan ca lâna.

Bărbatul din mijloc este „locțiitorul Satanei", marele preot, marele maestru; când vorbesc despre el, mulți îi spun „stăpânul". Acesta se ridică, se duce la altar și primește pisicuța Angelei de la un alt bărbat. Pe altar este o pânză neagră cu o pentagramă – semnul Satanei – într-un cerc. Pe ea se află crucea Satanei. Pe brațul transversal al acesteia ard multe lumânări.

Lumânări negre.

Bărbatul ridică la înălțime pisicuța Angelei, în așa fel încât să poată fi văzută de toți și cu o mișcare rapidă îi spintecă burta începând de la piept. Spasme scurte scutură trupul pisicuței, sângele țâșnește cu putere din corpul ei, apoi aceasta atârnă moale în mâna bărbatului și sângerează într-o cupă de argint, aflată în fața crucii. După un timp, bărbatul azvârle cadavrul pe altar.

Câteva săptămâni mai târziu, când i se permite Angelei – Endorei – să aleagă pisica preferată, ea deja știe ce înseamnă acest lucru. Decizia este acum alta decât prima dată: de acum ea este conștientă că decide asupra vieții și asupra morții. De data aceasta, alege un pisic care nu îi place prea mult. Dar apoi înțelege că asta nu ajută la nimic. Toți puii de pisică sunt dulci. Sunt moi și gingași, și jucăuși. Nu au cum să nu îți placă. Nu ar trebui să moară.

Ea nu poate schimba asta.

În cele din urmă, începe să se obişnuiască şi, încet-încet, nu îi mai pare atât de rău. Treptat, i se atrofiază orice sentiment faţă de pisicuţe. Într-o zi, simte că acest sentiment a dispărut complet. De acum nu mai este aşa de rău.

Iar ea este fericită că nu ea este cea sacrificată.

Dar crede că este vinovată de moartea pisicuţelor, pentru că ea trebuie să decidă.

Este şi nu este o vină.

Şi, în plus, adulţii îi spun că pentru pisicuţe este o mare onoare să moară pentru oameni şi să îi purifice cu sângele lor. Astfel viaţa lor are cel puţin sens. Altfel ar fi fost doar nişte vieţi neimportante de pisică.

Pentru că sângele este un suc cu totul special.

Asta spun adulţii. În sânge curge energia vitală a unei fiinţe, fie ea om sau animal. Şi în clipa morţii – aşa spun ei – energia părăseşte animalul. Sau omul. Ea se păstrează în sângele cald al fiinţei ucise. Cine îl bea preia această energie. Devine mai viguros. Şi mai puternic.

Sângele unui şarpe dă puterea unui şarpe – spun ei. Sângele unei pisici dă supleţea şi viclenia unei pisici.

– Bea, Angela!

Satanei – aşa îi spun ei – îi place mirosul sângelui. Satana trăieşte în trupul discipolilor lui şi el are nevoie de sânge pentru a trăi. Aşa spun bărbaţii în rasă.

Ei îi explică asta întruna. Iar Endora ascultă. Şi pentru că aude întruna asta, şi pentru că acesta este singurul lucru pe care îl aude, ea îi crede pe adulţi. Pentru că nu există nici un om din aceste case, din aceste pivniţe, din aceste buncăre, dintre aceşti bărbaţi în robă – printre care, din când în când, apare şi câte o femeie – care să spună altceva.

Endora se simte acasă doar în aceste încăperi.

– Depăşeşte-ţi mintea, dezvoltă-ţi conştiinţa făcând lucruri pe care le consideri oribile, spun adulţii.

Endora consideră că este oribil să omori pisicuţe. Deci trebuie să fie corect să le omori.

– Răul este bun şi bunul este rău, spun adulţii.

Deci trebuie să fie bine să omori pisicuţe.

– Sexul şi scârba, sângele şi excrementele, durerea şi suferinţa îţi vor elibera mintea, te vor elibera pe tine şi te vor conduce către noua viaţă, aşa spun adulţii.

Şi Endora îi ascultă. Ei repetă asta mereu. Deci trebuie să fie corect să omori pisicuţe, trebuie să fie corect să fii mânjit cu excremente şi să mănânci vomă.

Adulţii îngenunchează în faţa altarului şi rostesc o rugăciune. Vorbele îi sunt străine, iar Endora nu le înţelege. Ei murmură cântece monotone. Endora oboseşte. Fumul îi tulbură mintea din când în când, i se închid ochii. Când îi redeschide, vedem cum o altă fată este adusă în încăpere. O fată necunoscută, de cinci sau şase ani. Probabil că abia a început să meargă la şcoală ori poate că nici o şcoală nu ştie de existenţa ei.

Micuţa este mai mult târâtă decât condusă, picioarele îi cedează mereu, abia se ţine pe ele, capul i se clatină necontrolat. Braţele şi picioarele sunt acoperite cu arsuri şi răni cu crustă. Este legată de cruce. Ochii îi sunt daţi peste cap, se vede doar albul ochilor.

Marele preot bagă mâna în cupa cu sânge de pe altar. Cu sângele pisicuţei desenează linii rituale pe trupul fetiţei, de la stern la pubis, apoi de la mijloc către linia coastelor. Ulterior, Angela nu va putea niciodată să privească „semnul păcii", al mişcării pentru pace, fără să o treacă fiorii; este acelaşi desen care aici le este desenat pe trup, cu sânge.

Legăturile Angelei sunt desfăcute.

– Angela, spune marele preot, vino la mine.

Ea se apropie. Este foarte calmă.

– Priveşte această lumânare şi ascultă-mi cuvintele. Vei primi în tine cuvintele mele, aşa cum îl vrei primi în tine şi pe Satana.

Vocea lui, cuvintele sale au asupra ei o putere căreia nu i se poate opune. Este atât de uşor să fie hipnotizată, pentru aceasta nu este nevoie de un mare magician.

Ce trist: pentru a scăpa de realitatea insuportabilă, Angela a utilizat metode ale autohipnozei din primii ani ai vieţii. Fără să fie conştientă.

Trainingul iniţial a devenit de mult un reflex automat. Ca strănutul.

Totuşi, tehnica de apărare descoperită de ea însăşi o face sensibilă şi la mesaje străine. Pentru manipularea fetiţei, adulţii aplică de ani de zile tehnici şi strategii de control al voinţei.

În timp ce Angela se retrage în sine cât mai adânc, ei o vânează şi acolo, o hăituiesc, nu o lasă în pace.

– Astăzi, spune marele preot accentuând încet cuvintele, eşti investită ca slujitoare a Satanei. Este cea mai mare onoare care ţi se poate face. Te vei dovedi demnă de ea. Vei fi tot timpul o slujitoare fidelă Satanei, vei trăi pentru a-l cinsti şi vei păstra totdeauna tăcerea asupra a ceea ce se petrece aici. Naşul tău va fi unchiul tău. Vei ţine permanent legătura cu el şi vei face tot ce îţi spune el să faci.

Partea din Angela care era Endora priveşte fix flacăra lumânării şi lasă cuvintele să o pătrundă profund. Profund. Se adânceşte în transă tot mai mult.

Toţi îngenunchează şi îşi încrucişează braţele pe piept. Frază cu frază, calm, sumbru, ritual, bărbatul îi pune să repete după el cuvintele jurământului de credinţă. Alături de fiecare copil sunt doi adulţi, care au grijă să repete cuvintele clar şi tare.

– Jur pe viaţa mea şi pe viaţa tuturor oamenilor pe care îi iubesc şi îi stimez...

Zidurile din piatră şi cărămidă reflectă cuvintele grupului, pe un ton şi într-un ritm ciudat:

– ...jur pe viaţa mea şi pe viaţa tuturor oamenilor pe care îi iubesc şi îi stimez...

Marele preot continuă:

– ...că niciodată nu mă voi gândi să părăsesc grupul!

Brusc, Endora simte din nou răceala, podeaua dură din piatră care îi sfredeleşte genunchii şi obiectul din vagin. Vrea să ţipe. Nu ţipă.

Privirea îi cade pe ceilalţi, pe adulţii îngenuncheaţi, pe care nu îi poate recunoaşte sub glugile lor. Le vede doar pantofii, tălpile pantofilor. Aceluia de acolo i se va găuri în curând talpa.

„Ca tatei", se gândeşte Stefanie, care apare pentru o fracţiune de secundă, fără să vadă ce se petrece în jurul ei.

„Cu pantofii aceştia nu îmi ieşi din casă" îl admonestase mama, iar tatăl râsese. „Tu, care eşti director!" Asta s-a petrecut astăzi sau în urmă cu o eternitate?

– ...nu mă voi gândi niciodată să părăsesc grupul. El este casa mea – spune marele preot – şi va fi aşa toată viaţa mea. Îi voi rămâne veşnic credincios şi voi face doar ce este spre cinstirea conducătorului grupului. Îmi voi îndeplini totdeauna cu credinţă obligaţiile, voi păstra secretele şi nu le voi trăda nici unui om. Ştiu că la cea mai mică abatere mă va pedepsi Satana însuşi. El ştie tot, ştie ce fac, ce gândesc şi, dacă nu îi voi fi credincios, se va răzbuna teribil, prin mâna discipolilor lui.

Apoi el o ia pe Angela, îi scoate bastonul de cauciuc din vagin, o întinde pe fată pe altar şi o violează. Îl urmează pe altar naşul fetei, apoi restul membrilor Consiliului celor Şapte. Ei îi explică Endorei că este o onoare să îl slujească astfel pe Satana.

Doare foarte tare.

– Durerea şi suferinţa, îi explică ei din nou, îţi vor elibera mintea.

Ea sângerează puternic.

– Satanei i-a plăcut, îi spun ei.

Într-o zi, i-a plăcut aşa de mult Satanei, încât Endora nu mai poate suporta durerile. În timp ce vaginul s-a rupt atât de adânc, încât trebuie cusut, Endora se disociază, iar Dora vine să o ajute. La toate liturghiile negre şi la celelalte manifestări ale sectei ce au urmat, cele două vor suporta cu schimbul torturile, umilinţele şi durerile. Ele se completează, se ajută şi se consolează reciproc.

Când se întâmplă asta, ea este cusută acolo, pe masă, fără anestezie. Este prezent acolo un medic, acelaşi mereu şi alţi câţiva bărbaţi, care o ţin.

Ajunge.

Deja de prima dată Endorei i-a curs sângele pe picioare. Asta ar fi ceva onorabil – i se spune –, ar însemna că ea este o fată bună şi că îi face multă plăcere Satanei. Cu cât curge mai mult sânge, cu atât este Satana mai mulţumit de slujnica sa. O femeie care nu sângerează după contact a păcătuit şi trebuie să fie pedepsită.

În privinţa felului pedepsei decide Consiliul celor Şapte. În numele Satanei. Unul dintre membrii consiliului are totdeauna un

aparat de filmat cu el şi filmează. Filmează în aşa fel încât copiii pot fi recunoscuţi foarte bine. Numai copiii.

Acum circulă de la unul la altul o cupă cu un amestec de sânge, sperma, urină şi excremente. Conţine şi droguri, probabil mescalină sau LSD.

– Uneori – povesteşte ulterior Endora –, după aceea, totul ţi se pare multicolor, uşor, chiar frumos şi crezi că zbori. Abia după ce ai aterizat observi ce ai făcut.

Unui copil care a refuzat să bea acest amestec bestial i se ung cu el ochii, gura şi nasul.

Cel mai mic semn de împotrivire este neutralizat din faşă. Pe loc. Înjosirea, tortura, controlul voinţei, supunerea absolută, interdicţia totală de a spune ceva şi teama sunt stâlpii pe care se sprijină această educaţie. Individul nu este nimic, grupul este totul. Copiii nu îşi pot da seama că asta este valabil numai pentru ei, nu şi pentru conducători. Conducătorii se feresc să le explice şi asta.

Ritualurile sunt de o cruzime de neimaginat.

Poate că o parte a aşa-zişilor discipoli ai Satanei chiar cred că odată cu sângele altor fiinţe le preiau şi forţa, şi energia.

Poate că o parte dintre ei chiar cred că aceasta este calea ideală către putere, poate chiar către puterea asupra lumii. De necontestat este că înăbuşirea sistematică a empatiei, simpatiei şi a milei te face lipsit de scrupule, lipsit de sentimente, rece.

Şi o parte poate chiar cred că aceasta este calea cea adevărată pentru a-l venera pe Satana. Ar putea chiar să creadă că acesta există.

Însă pentru alţii aceste înscenări spectaculoase sunt doar calea cea mai sigură pentru a intimida şi a-i reduce la tăcere pe copiii asupra cărora îşi exercită obsesiile sexuale şi sadice. În cazul în care copiii totuşi vorbesc, în ciuda tuturor intimidărilor, a fricii lor de moarte, trebuie să moară alţi oameni. Cine îi va crede pe cei care vorbesc despre asemenea ritualuri bizare, despre astfel de imagini ale unei lumi psihotice?

Urmează o altă ceremonie: fata leşinată, cu desene rituale pe piept, trebuie să fie sacrificată în cinstea Satanei.

Marele preot știe că este tocmai momentul potrivit: grupul este incitat, stimulat de droguri, de sexualitate înscenată și de violență. Conform sistemului religios al grupului, victima se află exact în starea necesară: a fost torturată până la extrem. Torturarea extremă activează toate energiile vitale, se spune că acum energiile ard în sânge cu cea mai mare intensitate.

Fetița atârnă pe cruce, complet lipsită de putere. Ea este trezită și pusă pe altar. Trebuie să își trăiască moartea.

Angelei, care are nouă ani, i se pune în fiecare mână câte un cuțit. Marele preot pune mâinile lui mari și puternice peste cele ale Angelei, o face să strângă cu putere mânerele armei vechi, ridică în aer mâinile lui și ale ei, rămâne în această poziție un moment, în așa fel ca turma incitată să poată vedea totul exact.

– Fă-o! strigă ei.

– Termin-o!

– Tai-o!

Endora înțelege brusc ce trebuie să facă. Își dă seama unde este. Își simte brațele întinse în sus. Simte mâinile puternice ale bărbatului, pe mâinile ei de copil. Privește în sus, vede lamele strălucitoare în lumina tremurândă a focului.

Nu poate să o facă.

A suportat umilințele, chinurile, durerile, brutalitatea sexualității violente.

Dar asta nu mai poate să o facă.

Vrea să își elibereze mâinile. El nu îi dă drumul.

– Nu, asta nu! spune ea.

Vorbește încet, dar vorbește.

Doar marele preot o aude în infernul dezlănțuit de mulțimea atâțată din jur.

– Ai să o faci!

Endora nu vrea, indiferent de ce vor face ei. Dar decizia nu îi mai aparține. Este reversul sistemului ei de supraviețuire, refugiul: când una dintre ele nu mai poate, sistemul trece pe agregatul de avarie și apare altă persoană. Așa procedează și acum.

Endora dispare.

Apare Medea.

Ea aude mulţimea aţâţată. Care o ovaţionează. Simte mâinile bărbatului cel înalt peste mâinile ei. Se simte luată ca de un vârtej. A se opune înseamnă moartea. Se lasă în voia vârtejului. Nu îi este frică. O forţă se ridică din ea. Simte plăcerea. Plăcerea de a distruge. Simte cum forţa ţâşneşte din ea, cum se uneşte cu mulţimea din jurul ei.

Marele preot a simţit schimbarea. Este bine – gândeşte el. Deci corespunde cu ceea ce i s-a spus. Micuţa este multiplă. Deci o poate folosi. Ştie ce înseamnă multiplu. Nu mai este de mult primul copil disociat care trece prin mâna lui. Mulţi dintre cei de aici sunt aşa.

Apoi împinge lama în jos, în trupul victimei care ţipă. Încă mai ţipă în timp ce două perechi de mâini îi spintecă pântecele cu cuţitul.

„Da" – gândeşte Medea – „da, am procedat corect." Mândră de lauda adusă de către marele preot, priveşte în mulţime şi ştie că ea este deosebită.

Este scoasă inima. Este colectat restul de sânge.

Pervertind cina cea de taină, se bea sângele şi se mănâncă o bucată din inima fetei.

Se roagă:

– Satana al nostru de pe Pământ, sfinţită fie ura ta, fie cruzimea ta ...dă-ne nouă astăzi sângele cel de toate zilele...

„Căci Satana" – povesteşte mai târziu Endora – „are o relaţie cu totul specială cu sângele."

– El trăieşte în sânge, Angela, în sângele tău. Şi are mereu nevoie de sânge nou – i se spune.

– Sângele – i se explică – are o voinţă proprie.

I se explică faptul că acesta are capacitatea de a se coagula. După care rana se vindecă, iar omul continuă să trăiască. Dar numai dacă este vorba despre un om puternic, care a trăit venerându-l pe Satana. Dacă omul este slab – cum este această fetiţă –, sângele ar putea să nu se coaguleze, iar fetiţa trebuie să moară.

Deci micuţa ar fi ea însăşi de vină. Este slabă. Nu este bună. Căci slăbiciunea este rea.

Cei mai răi – i se va spune într-o zi – sunt copiii negri. Din când în când, va vedea câte unul. Aceia – i se explică – nu sunt buni de nimic altceva decât pentru a fi sacrificaţi. De aceea se află ei aici. Pentru că au sânge negru. Sângele negru este slab. De aceea ei nu merită să trăiască.

Chestiunea cu sângele negru a putut să o vadă ea însăşi când pocalul a ajuns la ea. Într-adevăr, sângele nu era roşu, ca acela al oamenilor albi.

Era negru, a văzut cu propriii ochi.

A văzut cu ochii ei, deci şi restul trebuia să fie adevărat.

Au trecut mulţi ani, Angela a ajuns la funcţii înalte în ordinul ei, până să înţeleagă cum se proceda: pe fundul pocalului era un colorant lichid, concentrat. Atât de concentrat, încât colora imediat totul în negru. Când sângele roşu al copilului negru ajungea în pocal, marele preot se aşeza în faţa lui. Şi oricum în încăpere era totdeauna semiîntuneric.

Sete de putere, sadism şi scamatorii – un amestec mortal.

După această primă faptă, Angela a devenit specială. Una dintre ei. Una care niciodată nu va mai putea pleca. O slujitoare veritabilă a Satanei.

Un înger al morţii.

Între ea şi ceilalţi oameni s-a căscat o prăpastie adâncă. Un sentiment care nu o va părăsi niciodată.

O izolare profundă.

I se spunea că Dumnezeu ar fi repudiat-o şi că doar la Satana îşi putea afla locul. La Satana, adevăratul stăpân al lumii.

A durat mulţi ani până când ea, persoană după persoană, va înceta să mai creadă asta.

Chiar şi atunci, după douăzeci de ani, când celelalte persoane din Angela au început cu precauţie să fie conştiente de existenţa Endorei, Endora, Medea şi toţi ceilalţi apăruţi în legătură cu bărbaţii cu glugi, lor le era tare frică de aceştia. De ei şi de trăirile şi sentimentele pe care le purtau. Trăirile prin care trecuse corpul lor. Şi de răceală. Îi denumeau doar „copiii sectei“ şi, mult timp, nu au vrut să aibă nimic de-a face cu ei. Nu voiau să accepte că aceia erau parte din ei.

Însă, numai după ce au început să simtă că şi în această lume ar putea exista un loc şi pentru ei, copiii sectei au reuşit să se despartă şi de simbolul acelei prime nopţi din cultul satanist: de cadoul primit de la naş, un pandantiv mic, din argint – de trei ori cifra şase, complicat împodobită, într-un cerc –, semnul sataniştilor, moştenire

de la Aleister Crowley[47]. Simbol al apartenenţei silite la un grup, căruia, odată intrat, nimeni nu putea să îi spună nu.

În orice caz, aşa au fost lăsaţi să creadă.

În sfârşit, la finalul ritualului, o adevărată mutare diabolică de şah: toţi ceilalţi copii sunt dezlegaţi de pe cruci. Li se pun în mâini bastoane cu care trebuiau să o lovească pe Angela până când sângera şi ea.

– Asasino, trebuiau să îi strige, eşti o asasină! Eşti o slujitoare a Satanei. Asasino!

Ceea ce reprezenta lauda supremă şi anatema cea mai cumplită.

Ca şi cum această ceremonie, cu violenţa ei, cu sadismul şi cu elementele ei aparent magice nu ar fi fost de-ajuns să o determine pe Angela la tăcere, cineva filmase întreaga procedură de sacrificare. Un bărbat priceput la mânuirea aparatului de filmat. Filma în aşa fel, încât la săvârşirea acelor fapte să îi prindă în cadru numai pe copii, niciodată pe adulţi.

Doar pe copii.

Copii ale acestor filme snuff au fost trimise în alte ţări şi au adus prin comercializare peste cincizeci de mii de mărci. Pe bucată[48].

Însă Angelei i s-a spus că aceste filme sunt puse la păstrare şi vor fi predate imediat poliţiei, dacă va încălca vreodată obligaţia de a nu vorbi. După care, va intra în puşcărie. Pe viaţă.

Va trebui să păstreze tăcerea şi peste zece, douăzeci sau cincizeci de ani. Veşnic.

Crima nu se prescrie niciodată.

Pe vremea aceea, Angela avea nouă ani.

În urmă cu două zile, Angela fusese într-o excursie împreună cu clasa ei. Prin aceeaşi pădurice. La doar câteva sute de metri de acel loc. Simţiseră împreună sosirea primăverii cu puţin timp înainte de Paşti. Desenaseră în caietele lor muguri de larice şi forsiţia, mâţişorii de salcie. Prin tuşe fine, Angela pictase în caietul ei semnele primăverii. Şi învăţătoarea rămăsese uimită de faptul că putea, cu asemenea unghii roase, să facă să apară pe hârtie, ca prin minune, astfel de vlăstare filigranate.

S-au adăugat jurăminte rituale și amenințări: dacă va vorbi cineva, Satana îl va pedepsi pe el și pe familia lui. Va fi aspru pedepsit și acela căruia un copil îi va trăda ceva.

După aceea nașii erau chestionați dacă protejații lor trăiseră cinstindu-l pe Satana. A-l cinsti pe Satana însemna să nu fi atras atenția că lumile rămăseseră separate. Cea de acolo, de sus, și cea de aici, de jos. Dacă nașul răspundea negativ la această întrebare, copilul trebuia să îl roage pe marele preot, în genunchi, să îi dea pedeapsa meritată.

Meritată.

Meritată putea să însemne să fie biciuit.

Putea să însemne să fie trecut prin foc într-o parte și în cealaltă. Putea să însemne să fie închis într-o ladă plină cu păianjeni. Putea să însemne să fie obligat să pășească peste un lighean în care se aflau cărbuni aprinși. Cu amenințarea de a fi îngropat în acești cărbuni.

Putea să însemne să fie legat. De mâini și de picioare, care apoi să îi fie trase cu o funie pe la spate, cât mai aproape de cap. Funia îi era legată cu un laț de gât. Picioarele trăgeau automat în jos, și lațul devenea tot mai strâns, până la strangulare.

Dar foarte dragă acestor oameni în rase negre, la serile lor „speciale" între bărbați, le era o tortură mai puțin periculoasă, dar infinit mai umilitoare, o crimă specială pentru psihicul feminin: fetei legate, aflate la podea, i se bloca gura cu o clamă, în așa fel încât să nu o poată închide. După care, bărbații o foloseau ca pisoar.

La cea de-a doua întâlnire, ea a înțeles că existau două genuri de torturi. După cum existau și două feluri de copii.

Unul dintre feluri era cel al oamenilor ca ea: oameni cu documente, cu familie, chiar cu o familie bună, cu un mediu social. Oameni care nu pot să dispară pur și simplu, pentru că părinții, profesorii, autoritățile i-ar căuta.

Tortura practicată asupra acestor copii trebuia să lase cât mai puține urme. În aceste cazuri se potrivea antrenarea scârbei, unde urmele se puteau curăța. Și mai puține urme lăsau șocurile electrice, care erau aplicate în locurile cele mai puțin expuse, din deschiderile corpului.

Ceilalți erau oamenii fără documente personale, fără un domiciliu stabil, fără familie, adulți fără un acoperiș, tineri fugiți de-acasă,

copii ai căror părinți nu se interesau de ei. Copii aduși de rețelele de comercianți internaționali, din sudul Italiei, din blocul răsăritean, din Asia. Și copii zămisliți pentru a muri.

În ce îi privea pe aceștia, nu se punea problema să nu lase urme. Era indiferent. Oricum nu supraviețuiau.

Brusc, ritualul a luat sfârșit. Durase o veșnicie. Deodată, totul a devenit de domeniul trecutului. Copiii au avut voie să facă duș și să se îmbrace. În cap și în suflet cu avertismentul de a duce o existență onorantă.

Onorantă.

Ce însemna asta, Endora a aflat când au ajuns din nou în camerele de deasupra. Doi adulți, încă îmbrăcați cu rase, discutau despre un tânăr bărbat din grup. Fusese prins dând spargeri și, de câteva luni, era la închisoare. Cu ocazia unei revizuiri a duratei pedepsei, tânărul îl rugase pe judecător să îi prelungească detenția.

Să îi prelungească detenția.

La început, judecătorul a crezut că nu a auzit bine. Chestiunea a fost atât de neobișnuită, încât a ajuns în ziare. Așa a aflat și grupul.

Se știa exact de ce voia tânărul să se ascundă.

Dezonorant. Satanei nu îi place deloc așa ceva, spuneau adulții. Satana vrea oameni care să nu aibă o altă prioritate decât aceea de a-l sluji. Nu vrea să se încurce cu oameni care se sustrag, care sunt lași, fricoși. Încercarea de a se retrage este absolut dezonorantă. Astfel de oameni trebuie pedepsiți sever.

Satana va găsi o pedeapsă potrivită.

Judecătorul nu a văzut nici o posibilitate pentru a da curs dorinței tânărului. Așa că acesta a fost pus în libertate, la data încetării condamnării.

Angela nu a mai auzit niciodată despre el.

Tratative purtate între trei persoane cu privire la o a patra, căreia deocamdată i se peria părul

Dimineața următoare, devreme, unchiul Paul a adus-o pe fată părinților. Mama Angelei era totdeauna recunoscătoare când cineva o scăpa un timp de copil. Așa s-a întâmplat și atunci.

Era duminica de Paști.

Se mergea la biserică.

Angela a fost îmbăiată, spălată pe cap, părul i-a fost uscat cu foehnul și i-a fost periat până când a strălucit ca mătasea. Astăzi, trebuia să arate deosebit de bine, pentru că astăzi avea o sarcină deosebit de importantă. Cea care se bucura de asta era Stefanie: astăzi, va duce prin biserică o lumânare mare, din spate și până în față, prin întreaga biserică, trecând prin fața tuturor oamenilor. Și toți o vor privi când lumânarea va trece prin dreptul lor. Și vor cânta în cor. Astăzi, ea era specială.

– Hei, stai cuminte și nu te mai bâțâi atât, spunea mama periind părul Angelei până când trosnea.

– Hm... zise tatăl care o privea radios pe fiică, ...astăzi îngeraşul meu arată delicios.

Și Stefanie îi răspunse cu aceeași privire radioasă.

El aranjase ca ea să fie cea care purta lumânarea. Scumpul ei tătic. Pastorul era prietenul lui. Prieten bun. Care făcea bucuros o plăcere, dacă putea prin asta să ofere o delectare micuței.

O mână o spală pe cealaltă.

Acum se uita și fratele mamei în baie.

– Ce avem noi delicios aici?

Astăzi, venea în vizită întreaga familie: douăsprezece persoane. Friptura era deja în cuptor.

– Ah, ripostă mama, flirtează amândoi. Cred că ar trebui să fiu atentă ca fiica mea să nu îmi fure bărbatul.

Tonul ei era la limita dintre glumeț și supărat. O ghidușie. Au râs toți, dar cei care sesizau diferențele de ton au ciulit urechile.

Fratele mamei sesiza diferențele de ton.

– Da, da, i se adresă el surorii lui, cei care se iubesc se tachinează.

– Eh, nu știu, răspunse ea fără să îl privească și continuând să perie părul fiicei, sunt mai rău ca doi îndrăgostiți.

După care mai potrivi încă o dată funda cea mare, care încheia la spate rochița albă a fiicei.

– Nu știu nici ce se petrece cu ea, continuă gânditoare. Luă un bețișor cu vată din cutia de plastic roz, din dulăpior, și începu să îi curețe fiicei urechile. Pe mine mă ignoră. Pare să iubească mult mai mult bărbații.

Era evident.

Fratele iese din încăpere şi urmăreşte un alt fir.

Tatăl stă singur pe terasă. Este încă răcoare, dar când fumează iese din casă.

Pentru a avea linişte.

Cumnatul lui se aşază lângă el.

– Angela devine treptat o fată fermecătoare, îi spune acesta soţului surorii lui.

– Ce înseamnă „devine"? Este de mult, răspunde mândru tatăl. Cine se va căsători cu ea se poate considera fericit. Este deosebită.

– Da, asta se vede de acum.

– Eu sunt cu adevărat mândru de ea. Ştie exact cum să îl facă fericit pe tatăl ei.

În fine, acum ştiu ambii bărbaţi.

Cumnatul ştie: aici este posibil ceva ce el nu considerase posibil.

Tatăl ştie: fratele soţiei este un posibil interesat, ceva ce el nu considerase posibil.

Şi mama ştie exact ce se petrece între cei doi bărbaţi.

Iar în cazul în care s-ar înşela unul dintre ei, nici o problemă. A fost doar o discuţie nevinovată. Nimeni nu a fost expus.

Într-una dintre zilele ce au urmat, fiica a fost trimisă la unchiul ei. Cu sfatul de a fi deosebit de amabilă cu unchiul Ulrich. Nu trebuia ca tatăl să fie mai clar, fata cunoaşte bine limbajul.

În acest fel nimeni nu a spus nimic, nimeni nu poartă răspunderea, nimeni nu este vinovat.

Numai fiica, normal.

Pentru că, în definitiv, ea a început. Asta spun toţi. Până crede şi ea.

Şi cine ştie – gândeşte tatăl –, poate că va avea nevoie de cumnat. O relaţie în justiţie.

Dar astăzi este Paştele.

În sfârşit, toţi sunt gata. Bărbaţii stau în faţa oglinzii din hol şi se piaptănă. Mama îi îndepărtează rapid soţului mătreaţa de pe gulerul pardesiului. El o ajută să-şi pună blana de nurcă. Ea îi vâră Angelei o batistă nouă în buzunarul pardesiului.

– Unde a dispărut iarăşi Ulrich?

– Nu veniţi odată?
– Unde mi-am pus poşeta?
– Mereu i se întâmplă asta.
– Pot să iau cu mine iepuraşul de Paşti?
– Nu.
– Iar ţi-ai luat pantofii scâlciaţi? Groaznic!

Pantofii scâlciaţi...
Pantofii scâlciaţi...

În sfârşit, pleacă toţi bine-dispuşi la biserică, adulţii şi copiii.

Discută despre binefacerile unei astfel de plimbări scurte. Ce bine este când aerul de primăvară le pătrunde în plămâni, trece direct în sânge, curăţă creierul şi încarcă tot corpul cu energie.

Şi pe urmă râd din toată inima.

– Tocmai astăzi, spune oarecum galant unchiul, înainte de a ne fi umplut stomacul cu gustoasa friptură a generoasei gospodine.

– Vedeţi, spune mătuşa, începe să înflorească forsiţia. Şi cu toţii se uită la mugurii proaspeţi, gata să explodeze. Oh, priviţi şi magnoliile, ce splendoare!

Şi mâţişorii atârnă deja în mesteceni şi se clatină în vânt. Ce fruct ciudat.

– „De gheaţă sunt eliberaţi fluviul şi pârâul...", începe să recite unul dintre unchi. O plimbare de Paşti cu întreaga familie. Şi au ajuns deja la biserică.

Când trece de portalul bisericii, în interiorul Angelei se dezlănţuie tumultul. O spaimă îngrozitoare.

Ard lumânările – gândeşte Endora –, acum începe ca data trecută!

Angela se întoarce şi vrea să fugă.

– Hei, rămâi aici, spune fratele mamei care tot timpul a mers alături de Angela, o ia de după talie, o ridică în aer şi o balansează de-i flutură rochiţa.

– Ce mai este?

Mama este iritată. Acum fiică-sa se dă în spectacol, aşa ca toţi bărbaţii să întoarcă după ea capul, mica bestie.

Endora nu îi cunoaşte pe aceşti bărbaţi. Remarcă faptul că nu poartă rasă călugărească. Cel care o ridică în aer chiar râde prietenos. Înseamnă că a fost o greşeală.

Şi dispare.

– Ce este? întreabă tatăl, o ia de mână pe fiică, o ţine bine şi, fără a aştepta un răspuns, o duce la pastor pentru ca ea să primească ultimele instrucţiuni şi totul să iasă bine.

– Copila mea, ce bine că eşti aici, spune pastorul.

În veşmântul lui preoţesc, stă în sacristie pe un scaun vechi şi greu din lemn.

– Vino la mine, copila mea, spune el şi vocea îi sună blând. Înainte de a-ţi oficia funcţia de onoare, vom vedea repede dacă ai fost atentă la lecţiile de religie pentru copii.

Tatăl rămâne zâmbind în cadrul uşii, în timp ce pastorul o trage spre el pe Angela, aşa că ea îi atinge acum talarul.

„Lecţiile de religie" sunt cuvinte-cheie pentru Magdalena. Ani de-a rândul a fost aici, a luat lecţii în particular şi a învăţat cu sârguinţă tot ce trebuie să ştie o micuţă creştină. Cunoaşte de mult examenul la care va fi supusă.

– Scrisoarea apostolului Pavel către corinteni, versetele 7, 4, spune pastorul şi îi pune mâna stângă pe cap.

– Femeia nu este stăpâna trupului ei, ci bărbatul, turuie Magdalena.

– Corect.

Bărbaţii îşi zâmbesc.

– Scrisoarea apostolului Pavel către corinteni, versetele 14, 34.

– Ca în toate comunele sfinţilor...

– Comunităţi, Angela, comunităţi se spune! Încă o dată!

– Ca în toate comunităţile sfinţilor, femeilor nu le este dat să vorbească în comunităţi; nu trebuie să li se permită să vorbească, ci ele trebuie să tacă, aşa cum spune şi legea.

– Bine, Angela. Tu ai înţeles asta?

– Da!

– Ce trebuie să facă femeile şi copiii?

– Să tacă!

– Corect. Şi acum dă fuga în spate, la paracliser, să îţi dea lumânarea.

Magdalena este mândră. A ştiut tot aşa cum trebuia. Doar o mică greşeală de vorbire. Nu face nimic. Poate să o dreagă, ştie ea asta.

Paracliserul îi pune în mână Angelei lumânarea care arde, o loveşte uşor peste fund, iar ea pleacă.

Cea care pleacă este însă Endora.

Endora, care se holbează la lumânare şi este convinsă când ajunge în faţă, la altar, că bărbatul cu robă lungă, neagră şi cu o bandă albă în jurul gâtului o va înşfăca, o va întinde pe altar şi o va viola. Aici, în faţa tuturor oamenilor. Iar oamenii vor face spume la gură şi vor zbiera de încântare. Ştie că ea va suporta şi va tăcea.

Se uită fix la flacăra tremurândă a lumânării şi merge.

Pas după pas.

Oameni mulţi. Mult mai mulţi decât ultima dată. Şi ei sunt tăcuţi. Ceea ce este apăsător, pe de altă parte. Ce înseamnă asta? Nu poate să-şi facă ordine în gânduri. Şi aici este frig. Nava gotică, înaltă produce ecou la fiecare zgomot. La paşii ei, la tuse, la cuvintele şoptite.

Merge mai departe.

Nu este fum. Iar acolo este uşa. Să fugă? Nu are sens. Alături de ea stă cineva. Cu siguranţă că o va prinde. Ca şi ceilalţi aşezaţi în rânduri, care o privesc, şi ei vor fi atenţi.

Merge mai departe.

Vede crucea. Pe ea atârnă cineva. Are chipul schimonosit de durere. Este mort? Este bătut în cuie. Asta intenţionează să îi facă şi ei?

Merge mai departe.

Stefanie se bucurase atât de mult că va purta lumânarea. Era sigură că o va face bine, iar acum nu înţelege nimic din evenimentul pentru care se pregătise atât de bine. Panica Endorei este mai puternică decât orice altceva şi ea iese la suprafaţă. Pas cu pas, Endora se apropie de bărbatul în rasă. Îl priveşte ca hipnotizată. Ce va face el? o să doară la fel de mult ca ultima oară?

Stă în faţa lui cu lumânarea în mână.

Calmă.

Aşteptând.

Supusă.

Pastorul este iritat. Doar discutaseră că ea trebuia să pună lumânarea pe altar. De ce nu face asta? Că înainte reacţionase foarte dezgheţată.

Îi pune mâna pe umăr şi o îndreaptă către altar.

Acum se va întâmpla – gândeşte Endora –, acum.

El îi ia lumânarea din mână şi îndrumă fata către un loc din primul rând.

– Aşază-te, spune el încet.

„Nu îmi face nimic!" gândeşte Endora şi dispare.

„Ce se întâmplă?" gândeşte Stefanie. „Trebuie să duc lumânarea la altar".

Se ridică.

– Stai jos, îi spune încet pastorul.

Se aşază nesigură. Nici nu are lumânarea. Iar nu este ceva în regulă?

Atunci începe să cânte orga, iar lumea interpretează un cântec de Paşti. În spatele ei se află tatăl, ceea ce o mai linişteşte, ca şi mama, unchiul şi mătuşile, întreaga familie. Din faţă răsună vocea puternică a pastorului. Toţi interpretează cântul 87, versetele 1, 2, 5, 7 din Cartea cânturilor:

O, moarte, unde îţi este acum chinul? Unde îţi este victoria, iadule?
Ce ne poate face acum diavolul, oricât ar fi de groaznic?
Slăvit fie Domnul, care după acest război ne-a dat
Atât de minunat victoria prin Iisus Hristos.

Cât s-a împotrivit năpârca, atunci când Hristos a luptat cu ea!
Cât l-a asaltat cu viclenia şi cu forţa, şi totuşi el a supus-o.
Şi cu toate că l-a muşcat de călcâi, nu l-a învins;
Capul i-a fost strivit cu piciorul.

A fost omorât Iisus Hristos şi, iată, a reînviat,
Deoarece capul a reînviat, ne-am ridicat şi noi, mădularele.
Aşa cum cineva crede cuvântul lui Hristos, cel care nu rămâne în moarte şi-n mormânt;
El trăieşte, deşi moare.

Aceasta este bogata jertfă de Paşti, de care avem parte:
Pace, bucurie, fericire, dreptate în cer şi pe Pământ.
Aici noi suntem tăcuţi şi aşteptăm până când trupul nostru se va transfigura
Asemenea trupului lui Iisus.

– Ce Paşti bogat! strigă unchiul Ulrich când ajung toţi acasă şi sora lui aşază friptura de miel pe masa aranjată sărbătoresc, însoţind-o cu o privire de satisfacţie. Se uită mândră la oaspeţii care stau la masă. I-a reuşit din nou o capodoperă a artei gastronomice şi decorative pascale. În toată casa miroase a carne caldă şi a mirodenii. Vinul roşu licăreşte în cupe. Cuţitele, furculiţele şi lingurile strălucesc proaspăt lustruite.

Tatăl, stăpânul casei, se ridică şi taie friptura. Este un miel din Saxonia inferioară – explică mama –, fraged şi suculent, crescut special pentru Paşti.

– O să vă placă.

Apoi ea le serveşte bucăţile de carne. Fiecare ia piure de cartofi şi legume. Mama a pregătit trei feluri de legume. Şi două sosuri. Doar Angela nu ia nimic. O priveşte pe bunică, aceasta face o adâncitură în piure, în care toarnă sosul. După care frământă totul într-o pastă maronie.

Tatăl se ridică iarăşi şi îşi împreunează mâinile. Toţi tac şi îşi împreunează şi ei mâinile. Se spune rugăciunea:

– ...ce ne-ai dăruit. Amin!

Apoi el ridică paharul din cristal, în care sclipeşte uleios vinul roşu, le mai urează încă o dată bun venit oaspeţilor şi le doreşte poftă bună.

– Că bine zici, dragă cumnate, de data asta nu te-ai făcut de râs, zice jovial unchiul Ulrich, care testase deja vinul în bucătărie.

– Şi nu vei fi biciuit, spune mătuşa Heidrun, sora mai mică a tatei.

Toţi o privesc nedumeriţi.

– Ce, nu ştiţi? întreabă ea.

I-a scăpat, dar acum trebuie să se explice.

– Tatăl nostru chiar ne biciuia. Cu un adevărat bici de călărie. Dacă făceam vreo prostie. În spălătoria cea veche, în care te sufocai. Şi pe tatăl vostru – adaugă ea adresându-se Angelei şi lui Hans –,

tocmai pe cel mic, el o păţea cel mai rău. Nu ştiu de ce. Ne-am frământat deseori mintea. Tu, Werner, nu erai un băiat chiar atât de rău.

– Ce vrei să spui cu „noi"? întreabă fratele ei cel mai mare. Tu nu o încasai niciodată, Heidrun. Mama îţi făcea baie, în timp ce tata ne snopea. În fiecare seară de sâmbătă. Îmi aduc bine aminte, tu ofereai o privelişte delicioasă.

Mătuşa Heidrun roşeşte.

Pentru că toţi se simt cam penibil, unchiul Ulrich zice:

– Având în vedere că este sărbătoare, are voie şi Angela să bea o gură de vin roşu?

Şi îi zâmbeşte micuţei sale nepoate.

Mama aruncă o privire acră: toţi trebuie să se amestece în educaţia fetei ei. Apoi soarbe ea însăşi din vin. Curând, se va înveseli.

– Trebuie să mănânci şi măduva din oase, Angela, spune unchiul, îţi arăt eu cum trebuie să faci. Mănâncă măduva, ea dă putere.

Angela sare în picioare, iar scaunul se răstoarnă în spatele ei.

Toţi o privesc.

Fuge la baie. Îi este rău. Dar nu reuşeşte să ajungă la toaletă.

– Spală! îi spune mama.

EXCURS: SATAN REVISITED

Încă de la apariţia creştinismului există şi oameni care venerează contrariul – oricum ar fi el numit: Lucifer – îngerul doborât –, Satana, Dracul ori Răul.

Ideologia Vechiului Testament, creştinii fundamentalişti, atât cei mai de demult, cât şi cei de astăzi, fac o separare deosebit de clară între bine şi rău. Ei consideră drept rele multe sentimente şi necesităţi – în mod special, sexualitatea. Bună este renegarea acestora, reprimarea – separarea de ele. Tot ce este exclus şi schismatic are tendinţa de a dezvolta în secret o viaţă proprie. Omenirea cunoaşte acest lucru de mult timp, de la Freud ele se numesc fenomene psihice[49]: inconştientul, disocierea şi refularea.

Totdeauna au existat oameni care au acceptat acest pol opus, aşa-zisul Rău. Credinţa lor se bazează pe cea creştină: ei cred că există Dumnezeu. Dar ei cred şi că Dumnezeu a eşuat, că el respinge şi disprețuieşte oamenii. Cine se simte disprețuit poate să piară cu acest dispreţ sau poate acţiona împotriva lui şi atunci venerează ceea ce disprețuiesc ceilalţi: răul din oameni. Declarând răul drept valoare supremă, sistemul de valori creştin este răsturnat: ce este bun devine rău, răul devine bun, iubirea devine ură, ura devine iubire. Dumnezeu a pierdut lumea, pentru că el respinge omenirea. Stăpânul lumii este Satana. Venerarea lui înseamnă adorarea răului.

„Adorarea răului într-o societate care are la bază creştinismul, aşa cum este toată lumea occidentală, înseamnă bineînţeles şi aprobarea infracţiunilor" – susţine expertul în satanism Thorsten Becker[50]. Aceasta este consecinţa „respingerii valorilor morale ale creştinismului."

Cine încalcă valorile fundamentale ale acestei societăţi trebuie să ducă o viaţă dublă, lucru valabil şi pentru infractorii „obişnuiţi". Pentru grupurile care nu săvârşesc doar infracţiuni, ci se şi învârt în jurul unor ideologii tabu ori respinse de societate chestiunea este cu atât mai mult valabilă.

Astfel de societăţi secrete au existat pe tot parcursul istoriei şi şi-au exercitat ritualurile. Unele dintre ele sunt temeinic documentate[51]. Tot ce descrie Angela Lenz li s-a întâmplat şi altor oameni înaintea ei. Tot ceea ce au imaginat creierele umane a fost pus în practică, mai devreme ori mai târziu.

„Pe acest fundament istoric este foarte posibil" – concluzionează Colin Ross – „ca acele culte sataniste care practică sacrificii umane să fie active şi astăzi în America de Nord[52]."

Acelaşi lucru este valabil şi pentru Europa.

Nu există nici o îndoială că există culte sataniste. Dintre cele mai cunoscute fac parte *O.T.O., Fraternitas Saturni, Church of Satan, Temple of Set, The Process Church of the Final Judgement, The Order of the Nine Angles,* fostul *Thelema-Orden,* acum *Thelema Society.* În cele ce urmează vom face o prezentare succintă[53].

Toate grupurile menţionate au fost inspirate şi influenţate de Aleister Crowley (1875 – 1947). Fiu al preotului laic al unei secte de quakeri fanatici din Anglia, el a călătorit mult, a experimentat droguri, magii, rituri sexuale – în care erau incluşi şi copii –, şi-a publicat opiniile şi a „funcţionat" în Anglia, Sicilia, America şi în Thüringen.

1. Pe la sfârşitul secolului al XIX-lea erau la modă grupurile care puneau în mişcare mese, pahare şi alte ingrediente magice. Punctul de plecare al multor astfel de curente a fost *Societatea Theosofică,* înfiinţată de Helena Petrovna Blavatsky[54], în 1875. Ea a influenţat şi *Hermetic Order of the Golden Dawn,* care aparţinea poetului anglo-irlandez William Butler Yeats. Şi pe specialistul în magie neagră, Aleister Crowley, ale cărui practici au depăşit măsura, ceea ce a dus curând la excluderea lui. În anul 1912, Crowley a devenit membru al O.T.O. – *Ordo Templi Orientis* – înfiinţată în 1895 de către Theodor Reuss. L. Ron Hubbard, viitorul întemeietor al scientologiei, era membru al *Agape Loge* a californienei O.T.O. Există deci legături între Hubbard,

scientologie şi O.T.O. Atât O.T.O., cât şi scientologii au aripi secesioniste cu conţinut satanist.

2. *Fraternitas Saturny* a fost înfiinţată în 1926 de către librarul berlinez Eugen Grosche, la îndemnul lui Crowley. Cu respectarea strictă a gradelor stabilite în cultul satanist. După datele furnizate de Guido şi Michael Grandt, în Germania există peste cincizeci de loji ale *F.S.*, altele existând la Londra, Paris, Basel, Zürich, Viena, în Luxemburg şi în Australia. Ele practică rituri sexual-magice. În cercul lor a existat o crimă. În „Cartea neagră a satanismului" sunt documentate afirmaţii ale unui fost mare maestru, care vorbeşte într-un interviu despre sacrificii umane[55].

3. *Church of Satan,* înfiinţată în 1966 de către Anton Szandor LaVey, dresor de animale la circ şi fotograf al poliţiei, este activă în special în SUA – unde, conform legii libertăţilor religioase, este protejată şi scutită de impozite – şi în Olanda. Practică ritualuri sexual-magice, dar probabil fără sacrificii umane[56]. A fost dovedită existenţa unor contacte cu Susan Atkins, participantă la asasinarea rituală a lui Sharon Tate[57]. LaVey a murit pe 29 octombrie 1997, iar conducerea Ordinului a fost preluată, probabil, de Blanche Barton.

4. *Temple of Set* este o sciziune din *Church of Satan,* înfiinţată în 1975, de către locotenent-colonelul din armata SUA, Michael Aquino, care are şi legături cu CIA. Acest cult satanist este mai ermetic, are tendinţe neonaziste şi este organizat paramilitar. Se pare că are legături cu unele culte sataniste existente de generaţii[58]. În 1987, Aquino a fost implicat într-un caz de abuz asupra unui copil dintr-un cămin aflat pe teritoriul bazei militare din Presidio. După ce căminul a fost distrus prin incendiere premeditată, poliţia nu a continuat investigaţiile. În 1988, Aquino a fost exclus din armată. În 1993, ar fi organizat o mesă satanistă la Wewelsburg, burgul Ordinului SS al lui Himmler.

5. *The Process Church of the Final Judgement,* întemeiată în 1961, la Londra, de către ofiţerul englez de cavalerie, Robert De Grimston, şi de prostituata Mary Ann Maclean. Scindată din scientologi. Face recrutări prin contacte stradale şi oferirea de hrană pentru săraci şi

hippies. Are grupe şi la Roma şi München. Contacte cu Charles Manson – probabil după crimă. Astăzi, pare să fi pierdut din importanţă.

6. *The Order of The Nine Angles* (ONA), originară din Anglia, pretinde că ar exista de peste o sută de ani, se caracterizează ca tradiţionalistă. Concepţii extremiste.

7. Imitând mănăstirea Thelema (înfiinţată în Sicilia de către Crowley în 1920), a fost înfiinţată în 1982, la Berlin, *Thelema-Orden des Argentum Astrum e.V.* de către mecanicul de televiziune, Michael Eschner. Eschner se consideră reîncarnarea lui Crowley. A ajuns la această convingere în timp ce ispăşea o condamnare cu închisoarea pentru înşelăciune, delapidare şi bancrută frauduloasă. În 1985, când asociaţia înregistrată sub numele *Thelema-Orden* urma să fie interzisă, Eschner a dizolvat-o şi a întemeiat *Thelema Society,* cu proiectul „New Aeon City", un oraş virtual. A organizat un centru nou în regiunea Lüchow-Dannenberg. Aici s-au practicat antrenarea scârbei, violul şi tortura. În iulie 1992, Eschner a fost condamnat la şase ani de închisoare, pentru dublu viol şi vătămări corporale. Acum este din nou liber. Între timp, au fost condamnaţi şi alţi membri ai grupului. Grupul este activ în continuare, face recrutări prin Internet şi sub acoperirea unor cursuri de perfecţionare.

8. Dintre societăţile secrete de extremă dreaptă care, conform mai multor surse[59], desfăşoară uneori practici sataniste face parte şi *Thule-Gesellschaft.* De la înfiinţarea ei, în 1918, de către baronul Rudolf von Sebottendorf, promovează (imitând organizarea pe grade a masonilor) antisemitismul, superioritatea rasială şi dorinţa de stăpânire a lumii[60]. Despre organizaţia *Thule-Seminars,* înfiinţată în 1980, ajung în exterior puţine date, în 1992 a fost înfiinţat un *Thule-Orden,* iar din 20.03.1992 există o *Thule-Netz,* o conexiune Mailbox neonazistă.

Satanismul şi fascismul lui Hitler sunt culte ale morţii. În ambele forfoteşte metaforica sângelui. Fascismul lui Hitler şi-a transformat furia faţă de întreaga lume în genocid[61], grupările sataniste varsă în secret sângele copiilor. Există interferenţe tot mai evidente cu grupările crimei organizate, cu reţelele mafiote, care obţin miliarde din

torturarea copiilor – în fotografii, film şi în fapt. „Este un război, ei poartă un război împotriva copiilor noştri" – spune avocatul specializat în problemele copiilor şi autorul Andrew Vachss, din New York[62].

Şi din alte puncte de vedere există paralele între grupările naţional-socialiste şi unele grupări sataniste din trecut şi de astăzi. Este vorba despre utilizarea de simboluri ca semne magice care ar poseda puteri speciale, despre folosirea unor metafore secrete, despre afirmaţia că ar exista o „ştiinţă sfântă", despre subordonarea individualităţii faţă de grup, despre ţelul comun: dorinţa de dominare a lumii.

Numeroşi autori demonstrează şi marele interes al nazismului din cel de-al Treilea Reich faţă de tehnicile oculte[64]. Experienţele trăite de supravieţuitorii cultului german par să confirme că există puncte comune[65]. Angela nu a fost instruită doar în manifestările rituale sataniste, ea a trecut şi printr-o instruire de luptă, care dezvăluie un scenariu neonazist. Ea a relatat despre pregătiri la care participau reprezentanţi ai ambelor grupări. Cu certitudine nu este întâmplător faptul că prima personalitate a Angelei, care a rezultat în urma unei violenţe a „unchiului Paul", poartă un nume evreiesc: Rahel. Pe lângă aceasta, Angela a descoperit în sine un „comandant suprem" creat pentru a o coordona.

Aceste grupări sunt culte cunoscute. Ele reprezintă vârful aisbergului. În ce priveşte practicile lor, unele au ajuns la cunoştinţa opiniei publice, altele au rămas ascunse. Grupurile au un grad diferit de periculozitate. Nu trebuie uitat niciodată că orice grup închis ermetic şi cu structuri solide îşi poate escalada faptele fără nici o limită. Lucru valabil şi pentru familia burgheză.

Majoritatea organizaţiilor cu orientare satanistă sunt prezente pe Internet. Accesând rubrica „FAQ" (Frequently Asked Questions) a fiecărui grup, persoanele interesate din întreaga lume pot lua contact cu ideologia lor. Oficial, grupurile neagă că ar practica fapte penale. Unele menţionează subiectul „uciderи rituale de copii" şi fac trimitere la raportul FBI, semnat de Kenneth Lanning, conform căruia nu ar exista dovezi în acest sens, şi la adresele sataniste de calculatoare de unde poate fi descărcat pe loc raportul FBI. Totuşi, la întrebarea „ce vor sataniştii?", ei răspund pe Internet în felul următor:

Satanistii nu acceptă nici o morală, etică ori limite, cu excepția celor create de ei înșiși – oricât de întunecate ori rele ar vrea ceilalți să le considere. Țelul este crearea unei noi umanități și a unei civilizații care să corespundă acestor oameni noi. Satanismul vrea să modifice evoluția noastră și societatea în care trăim.

Din aceste culte cunoscute există zeci de ramuri deviaționiste și grupuri care acționează independent și care, în parte, mențin contacte între ele. Despre acestea se știu puține lucruri. Relatările celor care le părăsesc sunt neliniștitoare și lasă să se înțeleagă că majoritatea faptelor rămân ascunse în întuneric.

În public apar foarte rar denumirile grupulețelor disidente și care acționează independent. De cele mai multe ori, ele sunt secrete, devin cunoscute numai prin cei care le părăsesc sau atunci când o infracțiune conduce la aceste grupulețe. În cartea sa „Der Satan von Witten", Guido Grandt se ocupă, de exemplu, de asasinarea printr-un ritual ocult-satanist a soților Ruda[66].

Frica de moarte este cheia păstrării legii tăcerii în cultele ermetice. Membrilor li se spune că cel care trădează denumirea și prin aceasta grupul este sortit morții. De asemenea, și cel care află această denumire.

Denumirea unui astfel de grup, întâlnit de Angela în Elveția, este „Copiii lui Lucifer".

Acum noi toți îi cunoaștem numele.

Așa cum satanismul este reversul creștinismului, la fel sunt și ritualurile și rugăciunile lui.

În timp ce creștinii imploră umili ajutorul lui Dumnezeu („dar să fie vrerea Ta, nu a mea, oh, Doamne"), sataniștii încearcă prin mijloace ale magiei negre să obțină puterea asupra propriei sorți: „Fă ceea ce Tu vrei, aceasta trebuie să fie singura ta lege – Dragostea este supusă voinței" este lozinca lui Aleister Crowley. În sensul magiei sexuale, sexualitatea este privită de ei ca forța cea mai puternică a omului. Sexualitatea pe care creștinismul a blamat-o în toată istoria lui.

Excesul, spulberarea granițelor, mândria îngerului căzut, izolarea lui și afirmarea sexualității sunt aspecte ce se adresează în special

tineretului. Anii '60 și '70 ai secolului XX au dus la o renaștere a satanismului. În mod deosebit filmul, reclama și scena muzicii rock au flirtat din plin cu aceste idei: „Sympathy for the Devil" al formației Rolling Stones, serialul TV cu același nume, moderat de Alexis Korner, celebrul „Hotel California" al grupului rock Eagles, despre un locaș de cult al *Church of Satan,* ca și presupusa distribuire în rolul diavolului a lui Anton Szandor LaVey, în filmul lui Roman Polanski, „Rosemary's Baby", sunt doar patru exemple în acest sens.

Aducerea la lumină a unor fragmente, în scopul integrării lor, reprezintă o problemă. Dar o altă problemă este punerea acestor fragmente, a însuși întunericului în locul luminii și alungarea așa-zisului bine în subteran.

Filmul „Lucifer Rising", regizat de Kenneth Anger – un mare admirator al lui Crowley –, nu a fost mult timp finalizat, din cauză că Bobby Beausoleil, compozitorul muzicii filmului, se afla în închisoare: ca membru al familiei sataniste a lui Charles Manson, îl ucisese pe Gerry Hinman. În acest fel, flirtul cu diavolul a escaladat la grupul lui Charles Manson în fapte precum sacrificiile rituale, cum a fost uciderea actriței Sharon Tate – soția regizorului Roman Polanski –, soție care în momentul crimei era gravidă. Manson se află de atunci în închisoare, dar alte grupuri sataniste activează în continuare.

Între timp, a devenit ceva curent trecerea de la așa-zișii „gruftis" ai anilor '80 la satanismul juvenil și la culte sataniste dure. În *Spiegel* se scria cu mai mult de zece ani în urmă: „Centrele de școlarizare a sataniștilor inițiază tineretul în finețurile magiei negre[67]". Și continua: „Tinerii sataniști... violează fete în cadrul unor liturghii negre, scormonesc după cadavre prin cimitire și încearcă să-și înăbușe propriile senzații de durere cu jocuri sado-masochiste". Noul continent Internet a oferit în ultimul deceniu posibilități enorme.

În timp ce creștinismul impune limite omului, satanismul le distruge. Însă numai aparent. El le reinstituie în alte locuri: mila, blândețea, considerația, altruismul și frica devin tabu; ura este mai bună decât iubirea.

Adepţii vor să sugereze eliberarea, dar omul nu este liber în satanism. Impunerile şi disocierile care aduc după sine o viaţă dublă sunt cătuşe solide. Chiar dacă mult timp nu devii conştient de viaţa ta dublă, pentru că eşti disociat atât de masiv ca Angela Lenz. Ţelul satanismului este dominarea, iar pe termen lung este dobândirea puterii absolute şi zdrobirea creştinismului. Cine ia în glumă chestiunile acestea ar trebui să fie conştient cât de tentantă este dorinţa de a domina lumea: pe primul loc trebuie menţionată ideologia naţional-socialismului. Dar şi scientologii vor să facă lumea „clear" în felul lor. Secta Mun a ajuns ceva mai departe în ţelul ei declarat – instituirea unei dominaţii totalitare asupra lumii: prin contacte excepţionale cu serviciul secret coreean, cu sindicatul japonez al crimei Yakuza, printr-o imensă bogăţie, prin cele mai bune legături şi investiţii de succes în SUA – printre altele, cumpărarea cotidianului Washington Post. Şi membrii meditaţiei transcendentale sunt convinşi că ar putea să întoarcă direcţia în care merge omenirea, dacă ar atrage de partea lor unu la sută din populaţia lumii. De ce nu ar face asta şi sataniştii?

Cine posedă puterea absolută nu mai trebuie să ducă o viaţă dublă. O ordine mondială satanistă ar reprezenta – pentru femei în mod cert – opusul libertăţii. Satanismul, mai mult decât creştinismul, prevede femeii un rol de servitoare şi de suferinţă. Femeile sunt mijloace pentru a atinge un scop. Chiar şi imaginea unei sexualităţi fără limite este o fantasmagorie destinată atragerii de noi membri. Satisfacerea sexuală a femeii, considerată suspectă de secole de creştinism, îi este indiferentă satanismului şi este atinsă numai prin masochism extrem. Dar şi acest lucru le este indiferent.

Pentru că este vorba despre putere.

AL DOILEA MARTOR: BĂRBATUL DE LA AUTORITATEA PENTRU PROTECȚIA TINERETULUI

Pentru orice grupare criminală de o anumită importanță se impune de la sine, ca măsură de siguranță, obligația stabilirii unor contacte cu instituții de stat și domenii ale economiei. Metodele curente sunt mituirea, șantajul, violența fizică și, dacă este nevoie, crima. Nimic nou, chiar și cei neimplicați au luat cunoștință prin media, de exemplu, de modul de acțiune al mafiei. Astăzi, nimeni nu se mai îndoiește că există mafie; a durat totuși zece ani până când FBI-ul i-a recunoscut existența. Dezvăluirile despre asociația criminală secretă descrisă aici decurg asemănător. O asociație secretă care își supune propriii copii violenței brutale și abuzului extrem stârnește mai multă neliniște decât mafia și, de aceea, necesită măsuri de apărare mai temeinice.

Și o asociație secretă satanistă din ale cărei practici fac parte crima, tortura și abuzarea copiilor are neapărată nevoie de legături la poliție. Zonele în care au loc întâlniri secrete, unde se fac sacrificări și crime rituale trebuie să rămână secrete. În acest scop nu se procedează doar la asigurarea pazei, ci se încearcă și obținerea de informații despre eventuale supravegheri ori razii. De preferință, prin persoane din poliție și procuratură care prin natura profesiei au cunoștință de asemenea lucruri. La cea mai mică suspiciune, în caz de bănuieli vagi, întâlnirile se anulează, se mută în alt loc, se desfășoară la alte date.

Organizații de genul acestor culte, care există de generații, au planuri pe termene lungi. Și, pentru a nu depinde exclusiv de informațiile

obţinute prin şantaj ori mituire, în strategia de dezvoltare este inclusă şi pregătirea copiilor şi a tinerilor din grup.

Copiii care prin tradiţia de familie sunt crescuţi oricum în spiritul unei vieţi duble şi sunt obişnuiţi „să trăiască în lumi separate", cum fusese învăţată şi Angela, sunt trimişi special să se pregătească în profesiile dorite.

Fiecare întemeietor al unei firme de familie, al unui lanţ de magazine, al unei fabrici tinde ca pe copii să îi orienteze spre studiul economiei, finanţelor, dreptului şi, pe cât este posibil, să obţină şi o diplomă în management de la o universitate americană, pentru ca în acest fel să asigure rămânerea în familie a firmei, care să înflorească şi să dureze. Generaţie după generaţie.

Cel puţin tot atât de puternic este şi interesul şefului unei secte secrete, care practică tortura, crima, produce şi vinde pornografie juvenilă, de a asigura pe termen lung existenţa sectei şi expansiunea ei, pe căi cât mai simple şi mai sigure.

Desigur că desele tranzacţii financiare solicită contacte în domeniul bancar, pentru că astfel de afaceri trebuie derulate discret.

Cum sunt atraşi membrii corespunzători?

Nu se poate spune cu certitudine dacă organizaţia a fost interesată mai întâi de adultul Werner Bahr, director de bancă, sau dacă influenţarea s-a exercitat cu mult înainte, iar cariera lui profesională a fost decisă de organizaţie.

Înclinaţia lui Werner Bahr spre fetiţe a fost cunoscută de timpuriu. Nu doar lui, ci şi familiei. Werner avea doar şaisprezece ani, când familia a decis că era mai bine ca el să-şi continue pregătirea la un unchi îndepărtat. Unchiul era funcţionar la bancă. În acest fel, Werner a intrat în mediul afacerilor cu bani. Până atunci, elev mediocru spre slab, acum a început să obţină rezultate notabile. Unchiul şi mătuşa l-au sprijinit în carieră după puterile lor. Pe la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, avea deja o funcţie de conducere în banca în care lucra unchiul lui.

Accesul la fetiţe i-a fost mijlocit, în anii tinereţii cu precădere în cadrul familiei lărgite, de cele mai multe ori gratuit, uneori contra unor cadouri mici, pentru a obţine tăcerea. Nu este neobişnuit. Numărul familiilor în care copiii şi în special fetele sunt consideraţi o simplă proprietate continuă să fie subevaluat. Cercetările din America

arată că incestul este practicat în zece la sută din familiile americane[68]. Cu siguranţă că şi în Germania procentul este asemănător. În familiile tipic incestuoase „domneşte lipsa de trăiri emoţionale", consideră medicul Elisabeth Trube-Becker. „Părinţii nu sunt în stare să impună limitele privatului şi sexualităţii în contactul cu copiii lor[69]. În acelaşi timp, ei îşi impun propriile necesităţi fără reţinere. Combinaţia suferită de Angela – violenţă fizică brutală şi dezmierdări sexuale devenite tot mai violente – este tipică familiilor de acest fel. Prin ce trăiri a trecut Werner Bahr în propria copilărie? De cele mai multe ori, violenţa escaladează de la generaţie la generaţie. Speranţa de schimbare există doar dacă – precum i s-a întâmplat Angelei – se reuşeşte întreruperea acestui circuit.

După ce Werner Bahr a plecat de-acasă, a fost nevoit să plătească pentru a-şi satisface nevoile. În acest fel, înclinaţia lui a devenit cunoscută în afara familiei. Şi a devenit şantajabil.

Werner Bahr era uşor de şantajat. Era un bărbat slab, cu o conştiinţă de sine distrusă, crescut prin bătăi şi înjosiri, după toate regulile pedagogiei negre. A trebuit să îşi sprijine cu mari eforturi eul fragil, pentru el totul putea să devină oricând o ameninţare. Se putea stabiliza doar în interiorul unor ierarhii în care erau sensuri strict stabilite în sus şi în jos. Mângâierea, sprijinul şi satisfacţia le-a căutat la cei şi mai slabi, cei fără apărare: copiii.

Contactul cu secta se pare că a fost realizat prin unul dintre numeroşii unchi, din cercul extins de prieteni. Se pare, de asemenea, că prima participare nu a fost voluntară, ci ar fi fost şantajat. Se ştia câte ceva despre Werner Bahr şi i se puteau prezenta şi nişte fotografii. Cu fetiţe. Dar aşa ceva putea fi discutat în linişte, la o întâlnire, după care fotografiile să nu mai fie predate poliţiei.

Nu se aştepta rezistenţă din partea lui Werner Bahr. Curajul civic nu făcuse parte din educaţia lui. S-a supus. Ce ar fi trebuit să facă? Să îşi piardă postul de la bancă? Cu cazier şi şomaj? Dispreţuit de familie?

De-acum, a dus o viaţă şi mai disociată decât înainte. Ducea mai multe vieţi. Fiica lui, care i-a urmărit din imediata apropiere oscilaţiile extreme, presupune că el însuşi era un multiplu. Ar putea să fie o afirmaţie făcută în scopul protejării şi salvării cel puţin a unor părţi din „tatăl bun", ea considerându-l preponderent o victimă. Pe

de altă parte, ar putea fi şi adevărat. Nu rareori se întâmplă ca părinţii de copii multipli să se disocieze puternic ei înşişi.

Un director de bancă disociat multiplu?

De ce nu? Personalităţile multiple posedă deseori o pregătire de înaltă specialitate şi pot fi oameni de mare succes profesional[70]. În Germania, trăiesc ingineri, terapeuţi şi medici cu tulburări de personalitate multiplă[71]. Abuzul extrem asupra copiilor are loc în orice pătură socială.

Toţi membrii organizaţiei trebuie să ducă o viaţă dublă, pentru a asigura progresul solid al afacerilor.

Sunt recrutaţi funcţionari ai poliţiei şi, cu cât este mai înaltă funcţia deţinută, cu atât este mai bine. Între timp, terapeuţilor şi autorităţilor în materie de consiliere în domeniul sectelor le-au devenit cunoscute numele mai multor judecători pentru minori şi pentru cauze tutelare, care se află în slujba organizaţiilor. Organizaţiile au nevoie şi de medici: uneori rănile trebuie să fie tratate, dacă cineva trebuie „doar" să fie torturat, nu şi omorât. Naşterile neînregistrate trebuie să fie pregătite de un specialist, medicamentele cu efect psihic trebuie să fie distribuite în dozaj corespunzător, şocurile electrice trebuie să fie aplicate la valori potrivite. Sunt necesari şi chirurgi, şi terapeuţi, mai ales unii cu pregătire în hipnoză –, iar patriarhul îi are în pregătire, cu siguranţă, pentru a doua sau a treia generaţie.

Şi, bineînţeles, că esenţial este accesul la resursele necesare. În acest caz, resursele necesare sunt reprezentate de copii.

Căpetenia supremă, fie că este denumită mare preot, cel care aduce lumina, illumnatus, stăpân sau maestru, va considera că este de dorit ca mulţi dintre copiii grupului – dintre cei destinaţi să supravieţuiască – să se instruiască în domeniul pedagogic. Educatorul, profesorul, pedagogul au permanent acces direct la copii[72].

Un număr disproporţionat de mare din rândul celor care au părăsit cultele care practică abuzuri rituale – fie culte sataniste, fasciste sau alte forme apărute în aceste vremuri de trecere de la un secol la altul – au profesii din domeniul educativ.

Ar fi de dorit ca ei să tindă să îndrepte ceea ce li s-a întâmplat lor rău. Dar din descrierile americane şi europene se cunoaşte că

mulți primesc sarcina să lucreze în profesii care garantează accesul direct la copii.

Ulterior, când Angela Lenz a înțeles asta, s-a îngrozit de conexiunile de care ea nu fusese conștientă.

Nu în cele din urmă, un grup ca acela al cărui membru devenise Werner Bahr are nevoie să întrețină contacte la autoritatea oficială pentru tineret. Așa că s-au depus eforturi pentru a atrage ca membri, funcționari ai acestor autorități. Autoritatea pentru tineret are multiple atribuții. Ea îi repartizează pe copiii orfani în cămine și la familii ori îi internează în institute de ocrotire din străinătate, dacă se consideră că în Germania nu mai există locuri pentru ei. În prezent, în Germania sunt cam șaizeci de mii de copii internați în orfelinate.

Mulți copii.

Funcționarii acestei autorități nu au doar posibilitatea de a decide cărei familii i se vor da copiii, ci mai au și șansa de a descoperi eventuale abuzuri.

Sau să le treacă absolut cu vederea.

Angela era de câțiva ani membră a grupului, promovase și activa în domeniul instruirii pe plan intern, „născise" un copil pentru a cărui „educație" ea – respectiv Herold – era responsabilă, când a putut să observe cum putea fi cooptat în grup, prin șantaj, un funcționar de la autoritatea pentru tineret.

Aparent nu s-a întâmplat mare lucru.

Funcționarul cerceta un caz bănuit a fi abuz. El și-a format o părere, a vrut să-i atribuie mamei copilul rezultat dintr-o căsnicie desfăcută și să suspende dreptul tatei de a-l vizita. Apoi și-a schimbat părerea și a făcut următoarea recomandare: copilul să fie deplin încredințat tatei spre educație. Oricine își poate schimba părerile. Este cât se poate de normal.

Bărbatul de la autoritatea pentru tineret fusese șantajat. A avut posibilitatea să se ducă la poliție. Ceea ce probabil că i-ar fi distrus căsnicia, familia și, cu certitudine, i-ar fi distrus reputația. De asemenea, nu și-ar mai fi putut exercita profesia.

Ar fi putut să salveze viețile câtorva oameni. Câțiva infractori ar fi înfundat închisoarea pe termen lung.

Dar i-a fost frică.

A tăcut.
Altceva nu s-a întâmplat.
Aparent.

1983:
Criminalul nazist Klaus Barbie este condamnat în Franţa
la închisoare pe viaţă.
Verzii îşi fac intrarea în Bundestag.
F.J. Strauss mijloceşte un credit de miliarde acordat
Republicii Democrate Germane de băncile vest-germane.
Aşa-numitele „Jurnale ale lui Hitler",
apărute în *Stern*, sunt dovedite a fi falsuri.
În R.F.G. sunt 81 888 de milionari,
a căror avere totală este de 272, 926 miliarde mărci.
Şlagăr: „Beat it" (Michael Jackson).

Imaginile din cap

15 august 1983
Prima discuţie telefonică:

– ...şi este curat?

– Da.

– Absolut?

– Aşa se pare. Dar este ceva acolo. Am senzaţia asta.

– Indicii?

– Până acum nimic.

– Căsătorit?

– Da. Doi copii, băieţi de patru şi şapte ani.

– Prietenă?

– Nu.

– Datorii?

– Nu. Nu figurează la SCHUFA (Societatea pentru asigurarea generală de credite). Salariu de lucrător social, fără datorii. Tarif de angajat federal IVb, nici măcar două jumate net, inclusiv spor de localitate. Poate că şi-ar dori o căsuţă sau... (neinteligibil).

– ...merge cu siguranță și mai ieftin.

– Evident.

– Prostituate?

– Încă nu, în măsura în care am putut stabili. Fără droguri, poate puțin haşiş pe la mijlocul anilor '70. Fără porno. Nimic homosexual. Dar ceva mi-a atras atenția: făcea pe babsyitter-ul. Poate nu înseamnă nimic, cu toții am mai făcut câte un job pe ici, pe colo.

(Pauză)

– Asta este totul?

– Să mă gândesc. Exact asta mi-a sărit în ochi: era plăcut de către mame: răbdător, chiar cu cei mici și ...

(Zgomote făcute de automobile acoperă discuția aproximativ cinci secunde).

– ...am fi știut de mult, dacă ar fi fost ceva din domeniu.

– Așa este. Totuși, eu vă spun că îi găsim noi ceva.

– Bine. Dispuneți să se facă materialul obișnuit.

– O.K.

Rolf Albrecht a parcurs în sprint ultima porțiune dintre stația Üstra și gară, a sărit mai multe trepte deodată până la peronul 9 și a prins din mers trenul ce pleca din Hanovra la Frankfurt.

Era ora 16:15. De fapt, trenul ar fi trebuit să plece la 16:10. Avusese noroc. Și mai avea și loc la fereastră. Luna aceasta îi mergea bine.

Mai întâi, i s-a aprobat cursul de perfecționare de la Frankfurt, apoi vechiul Citroën a trecut de verificarea tehnică anuală și acum a prins trenul deși nu mai sperase, pentru că citind dosarul micuțului Tobias uitase de toate. Cum i se întâmpla atât de des în ultimele săptămâni.

Era într-o miercuri, pe 7 septembrie, mai era încă vară, dar pomii purtau deja culorile toamnei. Vara fusese atât de fierbinte, încât ziarele nu mai încetau să scrie despre asta.

Rolf Albrecht trase adânc aer în piept, expiră zgomotos și își așeză picioarele cât putu mai comod, alături de picioarele persoanei care ședea în fața lui. Femeia care ocupa celălalt loc de la fereastră își ridică privirea de pe carte și zâmbi scurt. El înțelese: chestiunea locului ce le stătea în comun la dispoziție pentru picioare se aranja,

dar o conversaţie nu era dorită. Îi convenea şi lui. Vârî în geanta de voiaj *Hannoversche Allgemeine, Blätter der Wohlfahrtspflege* şi „Hotel New Hampshire" – bestsellerul la modă atât de adorat de Irmela, moţăi până la Göttingen, mai privi din când în când pe fereastră şi se miră că se găsea de fapt aici.

Rolf Albrecht se ducea la un curs de perfecţionare cu tema „Noi practici de educaţie în aşezămintele pentru copii", organizat de „Asociaţia germană pentru asistenţă privată şi publică" din Frankfurt. Două zile în care nu va fi la birou – ce plăcut. De fapt, nu îi cădea grozav, în acest an era deja al doilea curs de perfecţionare şi, în plus, avea treabă ca niciodată până acum. Mai ales pentru cartierul de care răspundea. După ani de zile, dăduse din nou peste un caz în care trebuia să judece temeinic dacă nu cumva unui copil i-ar merge mai bine într-un cămin decât acasă. Respectiv, micuţului Tobias. Era o poveste de divorţ. Femeia bea, iar bărbatul voia copilul. Existau acuzaţii reciproce, dar ale femeii erau masive. Copilului nu i-ar fi fost bine la nici unul dintre ei. Dar poate că se înşela el.

În orice caz, pentru a-şi reîmprospăta cunoştinţele solicitase să facă acest scurt curs. Şi era şi plăcut să mai evadeze. Nu credea că va primi aprobarea: şi colega lui solicitase acelaşi curs, iar ea lucra mult mai intens în domeniu.

Sosise decizia forului superior: el primise aprobare, ea nu. Avusese şi de data aceasta noroc.

Probabil era vorba despre pură întâmplare.

Până la Göttingen trenul a recuperat mica întârziere. Acum era gălăgie. O femeie cu două fiice cam duse cu pluta năvăli în compartiment şi îndesă pardesiurile şi pungile în plasa pentru bagaje.

El o privi, apoi se uită în altă parte.

Apoi scoase din geantă *Blätter der Wohlfahrtspflege* şi se concentră asupra cititului. Astăzi, i se aprobase plecarea cu o oră mai devreme de la serviciu, pentru a putea pleca în aceeaşi după-amiază şi nu a doua zi dimineaţa. Problema înnoptării suplimentare fusese şi ea rezolvată: va dormi la un prieten pe care nu îl văzuse de mult timp. Un motiv de bucurie, dar parcă nu chiar aşa ca altă dată.

Reapărură imaginile.

După Kassel cerul se acoperi, iar interiorul compartimentului se reflecta în geam. Putu să le observe pe fete. Probabil aveau şase şi

nouă ani. Cea mai mare porni casetofonul, în care orăcăia Elton John cu „I'm still standing". Mama zâmbi:

– Dacă vă deranjează, bineînțeles că îl oprim.

Era evident că fiicei acesteia nici prin cap nu-i trecea să oprească aparatul.

Rolf Albrecht se bucura că avea doar băieți.

Din multe motive.

Totdeauna evitase să cugete la interesul lui privind fetele mici. Înăbușise această tendință din fașă, nu îi cedase niciodată. Și nici nu fusese prezentă în permanență. Doar uneori mai răbufnea.

Ca acum.

Ca babysitter, la paisprezece-cincisprezece ani, când avea grijă de copiii unor vecini, îi prefera pe cei foarte mici; se descurca bine cu ei. Le făcea chiar și baie și nu îi era scârbă să le schimbe scutecele. Mamele îl lăudau. Era considerat de încredere și el însuși își dăduse curând seama că voia o profesie legată de copii. Îi plăceau copiii cu adevărat.

Cu adevărat. Indiferent de simțămintele insistente, trăite când îi umoale, picioruşele lor se loveau unul de altul cu un zgomot ușor. Când era singur cu ei, le îndepărta fetițelor labiile și încerca să privească printre ele.

Mai mult nu.

Deloc.

Dacă începeau să plângă pentru că le era frig, le ștergea repede și le înfășa cu grijă și călduros. Niciodată nu vorbea despre asta – de fapt cu cine? – și evita să se gândească la așa ceva. Nu era nici o problemă.

Uneori, nu des, revedea în fața ochilor imagini ale micilor organe genitale goale.

Spre ușurarea lui, ulterior sexualitatea cu femeile a decurs relativ fără probleme. Rareori încântător, dar normal. În schimb, femeilor le plăcea delicatețea lui. În ultima vreme, imaginile din capul lui dispăruseră aproape complet. Cu cea de-a treia prietenă a sa, Irmela, s-a căsătorit.

În timpul cât aceasta era gravidă, imaginile au reapărut și, la început, a fost neliniștit. Cu un amestec de nostalgie și teamă a așteptat

să se nască o fată şi s-a simţit uşurat când nou-născutul s-a dovedit a fi băiat.

Soţia lui nu îşi mai dorea un al doilea copil şi nici el nu a prea înţeles de ce a făcut rătăcite anticoncepţionalele în timpul concediului din Peloponez şi de ce ţinuse să se culce cu soţia la fiecare două zile. Nici ea nu era mai lămurită. Al doilea copil a fost, de asemenea, un băiat.

În urmă cu doi ani, el se sterilizase. Cam devreme, la vârsta de treizeci şi doi de ani, a considerat medicul, dar pentru că soţia fusese de acord, el nu a mai lungit discuţia.

Irmela a găsit că era foarte plăcut să renunţe la protecţie chimică. În cercul prietenilor nu discutau chestiunea aceasta. Soţia a fost cu atât mai uimită, când, recent, el i-a povestit deschis despre sterilizare unui prieten pe care nu îl mai văzuse de peste zece ani. Tocmai cel la care urma să înnopteze, la Frankfurt. Hans venise în vizită cam pe neaşteptate. Telefonase cu trei zile înainte, apoi venise.

Ciudat.

Timp de zece ani nimic, şi brusc sună acasă reluând legătura. Ca din senin. I-ar fi făcut plăcere să îi viziteze în curând când va veni cu o treabă la Hanovra. Ca să reînvie legăturile, să depene amintiri din tinereţe şi aşa mai departe. După ce colindase atât de mult prin lume, i se făcuse dor de vechile legături. Petrecuseră împreună o parte a copilăriei şi a perioadei studiilor. De aici şi intimitatea.

Hans renunţase la studii după patru semestre şi făcuse o carieră rapidă ca ziarist.

– Ia uite, aici este iar ceva scris de Hans, îi spunea uneori Rolf soţiei, arătându-i câte un articol.

Cu mândrie. Hans lucrase pentru *Stern* şi, uneori, pentru *Spiegel*. Şi pentru televiziune. Stătuse în diverse ţări.

Iar acum locuia la Frankfurt.

Hans s-a înţeles bine de la început cu Irmela şi cu băieţii, era un tip glumeţ, deloc arogant, în ciuda carierei lui.

Deoarece cu puţin înainte Rolf primise aprobarea pentru curs, au discutat şi despre acest lucru, iar Hans îl invitase ca în cele două zile să stea la el.

Îl va lua de la gară.

Marburg. Mama cu cele două fete coboară. Bun. Ajunsă pe peron, se întoarce şi bate cu umbrela în fereastra compartimentului. Agitată. Fata cea mică îşi uitase păpuşa. Alunecase lângă banchetă. El a scos-o.

Uitase!

L-a cuprins panica. A trebuit să insiste în a se convinge că restituise caseta video. Luni dimineaţa. Fusese prima lui vizită la un asemenea centru. „Toţi se holbează la mine" – se gândise el –, dar bineînţeles că este o prostie." Şi chiar de ar fi fost aşa, poate că voia să împrumute „Rechinul alb". Ori „Susi şi vagabondul" pentru băieţii lui. Când i-au cerut actul de identitate, ar fi preferat să fugă. Dar ar fi bătut şi mai mult la ochi. Acum era membru al clubului. Nu se va mai duce acolo niciodată.

0356 albrecht rolf 2.9.833000 hannover wagenheimer str 37a 28.1.49 flensburg, jocurile interzise ale micilor eleve

7 septembrie 1983

A doua discuţie telefonică.

– Este posibil să avem ceva. Tocmai am primit datele.

– Era şi timpul.

– Porno video. Împrumut normal de casetă video. Departe de locuinţă. Marfă de duzină de pe raft. Nu a avut curajul să se intereseze de chestii speciale. Fete de nouăsprezece ani slabe, rase, care mimează neconvingător fete de doisprezece ani. Nu din producţia noastră. Le-a vizionat la sfârşit de săptămână, când soţia şi copiii erau la bunici.

– Este totuşi ceva. L-aţi contactat?

– Demult. Îl iau de la gară.

– Daţi-i bătaie!

Giessen. Până la Frankfurt mai este o jumătate de oră. Rolf se destinde în compartimentul gol.

Cum o trăi Hans? o avea o prietenă? Nu spusese nimic despre aşa ceva. Ar fi cam dificil, când eşti tot timpul pe drumuri.

Oricum, arăta foarte bine.

Frankfurt. Hans este deja pe peron. Ieşea în evidenţă din mulţime. Mai ales, prin înălţime şi culoarea părului. Radia de bucurie

că îl revedea pe Rolf; îl bătu prietenește pe umăr, îi luă geanta și o porni înainte.

– Bătrâne, spuse el și zâmbi cu regret după ce urcară în mașină, din păcate, mâine trebuie să te las singur. Trebuie să plec urgent în Hong Kong. Dar bineînțeles că tu rămâi să stai la mine.

Rolf, care ar fi rămas chiar și în marele BMW al prietenului său, era de acord cu orice.

Locuința era mai grozavă decât BMW-ul. Foarte nouă. Multă piele naturală. Rolf se gândi la mobila lui tip Ikea.

– Cred că mi-am greșit profesia.

Hans râse:

– Încă nu este prea târziu.

Un vis era și baia. Camera pentru oaspeți cu toaletă și duș separate. Și mai era și perspectiva spre Main și spre fațadele celorlalte blocuri care se oglindeau în el. Seara, Hans a comandat masa de la un restaurant, a destupat o sticlă de șampanie și i-a prezentat aparatura TV și video.

Un „Beomaster", gândi Rolf, dar nu spuse nimic, aparatură B&O și Panasonic. Un Sony-Trinitron. Filme din plin. Și porno. Rolf era foarte încurcat. Hans se comporta de parcă era ceva foarte normal. Pentru toate gusturile. Un burlac umblat prin lume. Rolf se consideră brusc mărginit.

În dimineața următoare, părăsiră casa împreună. Ceva cam mahmuri. Hans pentru a merge la aeroport, Rolf pentru a merge la perfecționare. Ziua a trecut repede. Seara și-a aprofundat cunoștințele în privința videotecii lui Hans.

Atunci, prin 1983, faptul că filmele puse pe aparat puteau fi urmărite fără mari probleme tehnice și dintr-o casă vecină le era necunoscut atât lui Rolf Albrecht, cât și majorității contemporanilor lui. Așa că Rolf, deși se simți în acea seară puțin cam tulburat, se credea totuși absolut singur.

Se simți însă ușurat când dimineața următoare băgă cheia locuinței în cutia poștală, porni spre seminar și după-amiaza plecă acasă la el.

– Grăbește-te, îi strigă Irmela când el deschidea ușa locuinței, a început deja *Bătrânul*.

I-a relatat pe scurt ce se petrecuse în primele zece minute din serialul „Iubirea are preţul ei". Au petrecut o seară plăcută în faţa televizorului, cu bere şi cu sendvişuri.

12 septembrie

A treia discuţie telefonică.

– De ce nu m-aţi mai căutat?

– Ştim acum precis la ce reacţionează. Încă adunăm.

– Terminaţi cu asta. Timpul ne presează. Femeia ne face necazuri. Veţi intra dumneavoastră în acţiune.

– Ne gândeam că acum...

– ...ştiţi că nu vreau detalii.

– O.K.

Miercuri dimineaţa, când Rolf Albrecht a coborât din lift a văzut la capătul coridorului, în faţa uşii biroului său, o femeie care se mişca încoace şi-ncolo. Este doamna Bergdorff, mama lui Tobias – gândi el încă înainte de a o fi recunoscut. Se întâmplase ceva. Ea aştepta de ceva vreme – în scrumieră erau deja câteva mucuri de ţigară –, era foarte agitată şi duhnea a alcool, deşi era doar ora nouă. Rolf încercă să o liniştească, dar nici în birou femeia nu fu în stare să rămână pe scaun, ci se ridica mereu pentru a se plimba încoace şi-ncolo.

Ea relată că în ultimul timp copilul avea coşmaruri intense şi că noaptea venea foarte panicat la ea în pat. Vorbea despre maimuţe, apoi despre oameni mascaţi care îi făceau rău. Mai spunea că noaptea, în faţa ferestrei lui, ar sta nişte siluete negre. Sâmbătă, fusese din nou la tatăl lui şi de atunci îi era foarte rău. Noaptea, dormise cu ea şi făcuse pe el, ceea ce nu se mai întâmplase de ani de zile. Şi, pe lângă asta, avea pe funduleţ urme ciudate. Ea nu dădu detalii şi nici Rolf nu puse întrebări.

Dar o ascultă cu interes şi nota pe măsură ce femeia vorbea. Începu să îi înţeleagă îngrijorarea şi manifestă înţelegere şi pentru alcoolismul ei. Apoi stabili cu ea şi cu fiul ei o întâlnire pentru vinerea viitoare.

– Poate, mai spuse el, ar trebui să apelaţi şi la o consiliere în probleme de educaţie.

După care îi dădu femeii adresa unei doctoriţe pentru Tobias. Dar Tobias nu voia să fie consultat.

– Alo! se auzi în aceeaşi seară vocea lui Hans în receptorul telefonului.

– Dă radioul mai încet! îi strigă Rolf Irmelei, pentru că apelul era tocmai din Hong Kong.

În timp ce ea mai tăia din sonorul melodiei „Sweet Dreams", cu Eurythmics, Hans povestea că în weekend va fi din nou la Hanovra. Au stabilit să se vadă sâmbătă dimineaţa la un aperitiv, la o grădină, în timp ce Irmela era la micul dejun cu prietenele.

Aflat încă sub impresia discuţiei avute cu Tobias, care era complet devastat, şi cu mama acestuia, care se văicărea, Rolf Albrecht se îndrepta sâmbătă spre locul întâlnirii cu Hans. Lui Rolf aproape că nu îi venea să creadă ceea ce povestise Tobias. „Abuzarea copiilor este ceva rar", gândea el. Dar a băieţeilor? Despre aşa ceva nu mai auzise. Era de neimaginat. Putea oare băiatul să născocească toate acestea? Cu atâtea detalii? Lui Rolf i se făcuse rău, în timp ce băiatul povestea. Era conştient că problema îl depăşea. Luni, va solicita consultarea unui psiholog.

În timp ce mergea îngândurat pe Vahrenwalder Strasse, la câţiva metri în faţa lui frână o maşină, se deschise portiera, iar un băiat fu împins afară. Maşina îşi continuă imediat drumul. Noaptea plouase din nou, aşa că roţile maşinii îi stropiră cu noroi pe Rolf şi pe băiat. Rolf era prea preocupat de micuţ ca să reţină numărul de înmatriculare al maşinii.

– Acolo, răspunse băiatul când Rolf îl întrebă unde locuieşte şi îi indică o casă din apropiere.

Băiatul nu mai poate să răspundă la alte întrebări din cauza plânsului cu sughiţuri, aşa că Rolf decide să îl ducă mai întâi acasă.

Uşa este deschisă de un bărbat, care îi lasă pe amândoi să intre. Băiatul încetează pe loc să mai plângă şi se retrage într-o cameră de la capătul coridorului.

– Bine că sunteţi aici, îi spune bărbatul, zâmbind, miratului Rolf, am dori să vă arătăm ceva. Luaţi, vă rog, loc.

Situaţia este atât de ireală, încât Rolf chiar se aşază.

– Ce înseamnă asta? întrebă el.

Un al doilea bărbat apasă pe butoanele unei telecomenzi.

– Cine sunteți dumneavoastră? Ce este cu băiatul? întrebă Rolf, în timp ce pe ecranul enorm al unui televizor apar imagini cu familia lui Rolf: drumul către bunici. Mersul la școală. În grădina vecinului. Cu prieteni de joacă. Fiul lui singur, într-o stație de autobuz.

Orice ieșire din ultimele săptămâni a familiei sale a fost supravegheată și filmată. Se știa când vine de la școală băiatul cel mare, ce drum folosește, când se duce singur la un prieten. Când vine soția lui seara târziu, prin parc, de la sport.

În ce scop toate acestea? Rolf nu vede sensul. Dar înțelege cât este de vulnerabil.

Bărbatul care deschisese ușa desface o cola, îi toarnă un pahar lui Rolf și apoi își toarnă și lui.

– Mai întâi beți o gură, zice el. Acum adunați-vă.

Rolf bea. Îi este puțin cam rău. Pe urmă, amețește puțin. Vede cum camera se estompează și cum bărbatul care vorbește cu el se micșorează. Ceva îl ciupește de braț. Simte, dar îi este indiferent. Oamenii încep să îl dezbrace, dar și acest lucru îi este indiferent. Este întins pe un pat, ceea ce este bine, se poate odihni și se poate gândi la altceva. Mai apare cineva alături: o fetiță. Aceasta plânge. Dar nici asta nu îl interesează pe Rolf. În încăpere este vânzoleală, oamenii umblă cu niște aparate, el este împins ba într-o parte, ba în alta. I se oferă fata și i se spune să își dea concursul, iar el și-l dă. Pe urmă este lăsat în pace și, în final, este îmbrăcat din nou.

După care stă într-o mașină cu câțiva bărbați pe care nu îi cunoaște. Aceștia îi sunt indiferenți; și, pentru că ei nu spun nimic, nici el nu spune nimic. Călătoria se încheie. Cineva deschide portiera, Rolf coboară din mașină și rămâne singur. Merge un timp de-a lungul străzii, apoi începe să se mire. De fapt, ce face aici? Nu era acolo un băiețel? El unde a rămas? Privește în jur. Se uită la ceas. Nu intenționa să facă ceva anume? Ba da, voia să se întâlnească cu Hans. La ora douăsprezece. Acum este ora unu și jumătate. Se întâlnise cu Hans? Nu își poate aminti. Cel mai bun lucru este să se ducă acasă. Încă zăpăcit, pornește la drum.

– Hei, îi spune Irmela aflată deja acasă, l-ai ratat pe Hans. A sunat acum două minute și a întrebat de tine.

– Cum a fost micul dejun cu prietenele? întreabă Rolf.

– Stupid. Voi nu v-aţi mai întâlnit?

– Nu, răspunde Rolf. Nu ai vreo pilulă? Mă cam doare capul.

– Sunt în baie. Dar unde ai fost?

– Mi s-a întâmplat ceva ciudat, începe el să vorbească, dar nu poate să spună ce anume i s-a întâmplat.

Mai ştie doar că mergea pe Vahrenwalder Strasse.

– Şi asta este ciudat? întreabă ea mirată.

Medicamentul care îi fusese injectat lui Rolf este oficial utilizat pentru anesteziere, înaintea unui consult foarte neplăcut. Pacientul devine pasiv, indiferent şi poate fi examinat ca şi cum nu el ar fi subiectul examenului medical, ci altcineva. Mulţi pacienţi consideră că este o adevărată binefacere faptul că ulterior nu îşi mai amintesc de examenul medical la care au fost supuşi. În urma unor operaţii, mulţi nu îşi mai amintesc întreaga zi[74].

Rolf îl sună pe Hans şi se scuză că nu a venit la întâlnire. Habar nu are ce a făcut în ultimele două ore, dar preferă să nu îi spună asta lui Hans. Cu siguranţă că acesta ar lua-o drept un pretext idiot. Aşa că născoceşte ceva legat de Citroënul lui, care se defectează mereu. Speră că Irmela nu i-a spus că astăzi ea plecase cu maşina, în timp ce el folosise mijloacele de transport în comun, iar ultima parte a drumului o parcursese pe jos. Mintea îi mergea cumva încă greoi.

Luni dimineaţa, în tava cu corespondenţă de la serviciu, pentru Rolf Albrecht se află un plic închis, nefrancat, adresat lui personal. Când îl deschide, găseşte în interior un bilet pe care este scrisă o dată, o oră şi o adresă. Ca şi două fotografii, pe care le bagă imediat înapoi în plic. Se duce la toaletă şi mai scoate o dată fotografiile. Îl înfăţişează pe el, gol, întins pe un pat. Şi o fetiţă de cel mult patru ani, care plânge. Nu îşi aminteşte absolut deloc de aşa ceva, dar este evident că el este bărbatul care îşi face de lucru cu fetiţa. A doua fotografie corespunde atât de mult cu imaginile secrete din mintea lui, încât el îşi pierde definitiv convingerea că ar fi fost unicul spectator al visurilor sale.

În el se luptă greaţa şi panica. Rupe fotografiile şi scrisoarea şi rămâne mult timp la toaletă asigurându-se că toate fragmentele au fost înghiţite de apa din WC.

După-amiază, îşi ia liber.

Nu vorbește cu nimeni despre scrisoare.

La termenul fixat în bilet se duce la adresa respectivă. Este o locuință din Vahrenheide. Spre norocul lui, Irmela se duce în fiecare joi să danseze pe muzică jazz. Ea plecase de-acasă cu o jumătate de oră înaintea lui.

În locuință i se arată pe lângă alte fotografii și un film video, în care el este actorul principal. Nu își amintește de așa ceva, deși este evident că el este cel înregistrat. I se prezintă și o declarație: „Prin prezenta confirm că am acceptat de bunăvoie să colaborez la producția filmului *Dragoste tânără*. Mi-a făcut plăcere să cooperez la o astfel de producție. În acest fel am cunoscut noi senzații de fericire". Declarație pe care trebuie să o semneze.

Are un acces de furie și aruncă un pahar în televizor.

– Doar nu credeți că am să semnez așa ceva! M-ați drogat, eu nu îmi amintesc nimic.

Nu ripostează nimeni. Unul dintre bărbați ia telefonul și formează un număr. Acesta sună prelung, apoi cineva răspunde atât de clar încât Rolf poate auzi ce se vorbește:

– Alo, Andreea la telefon.

– Bună ziua, doamnă Riekenberg, spune bărbatul, îmi pare rău că vă deranjez, dar este ceva urgent. Vreți să mi-o dați la telefon pe doamna Albrecht?

Andreea Riekenberg este profesoara de sport la care face dans soția lui.

Bărbatul pune receptorul telefonului din nou în furcă.

– Vedeți, spune el, ne este ușor să o aducem aici pe soția dumneavoastră și să îi prezentăm filmul. Știm permanent unde vă aflați dumneavoastră și cei din familia dumneavoastră. Dacă țineți la securitatea familiei dumneavoastră, veți semna asta. Cu certitudine doriți să evitați ca familia să afle ceva despre înclinațiile dumneavoastră. Dar, dacă ne vom înțelege și în continuare la fel de bine, nimeni nu va afla.

Rolf Albrecht semnează.

Nimeni – nici soția lui și nici prietenii sau vreun coleg – nu trebuie să vadă aceste fotografii, acest film. Va face totul pentru a evita așa ceva.

I se mai cere apoi să facă în aşa fel încât în cazul lui Tobias, de care tocmai se ocupă, soluţia să fie de încredinţare familiei tatălui. Mai este sfătuit să menţioneze şi părerea unei a doua persoane credibile. Să ia legătura cu directoarea grădiniţei frecventate de Tobias. Aceasta va confirma că relaţiile lui Tobias cu mama lui sunt problematice, în timp ce relaţiile cu tatăl lui sunt excelente.

Grădiniţa este confesională şi se bucură de prestigiu. În aceste luni, Angela Bahr face practică aici. Ulterior, i se vor certifica aptitudinile deosebite în activităţile cu copiii. „Domnişoara Bahr dispune de cele mai bune calificări pentru profesia de educatoare", se spune în certificatul final.

Dintre sarcinile neoficiale ale unei angajate face parte efectuarea de mici excursii cu copiii, în anumite zile. Astăzi, Angela contestă cu hotărâre că ar fi avut ceva de-a face cu astfel de acţiuni. În urma acestor excursii, copiii se întorceau de cele mai multe ori foarte obosiţi. Dar Rolf Albrecht nu ştie nimic despre toate acestea.

În ziua următoare întâlnirii, Rolf Albrecht îşi distruge notiţele referitoare la Tobias Bergdorff.

Răspunsul la solicitarea de tratament terapeutic pentru Tobias a venit de sus de tot. Negativ. Dar oricum nu mai are nici o importanţă. Trei zile mai târziu, Rolf înaintează dosarul micului Tobias către instanţa de judecare a tutelei, însoţit de următoarea scrisoare:

„Pe data de 13 septembrie a venit aici doamna Bergdorff, mama lui Tobias, şi a relatat într-un mod neconvingător despre pretinse abuzuri săvârşite asupra lui Tobias de către soţul de care a divorţat. Ea a mai afirmat că la aceste abuzuri ar fi participat şi alte persoane.

Cercetările efectuate la grădiniţă nu au evidenţiat nici un aspect deosebit. Declaraţiile directoarei lasă mai curând să se întrevadă îndoieli asupra stării psihice a doamnei Bergdorff. Dimpotrivă, legătura cu tatăl este descrisă ca stabilă şi pozitivă.

Domnul Bergdorff, şef de compartiment de specialitate la administraţia financiară, lucrează în această calitate de ani de zile şi se bucură la locul de muncă de un incontestabil respect. Deoarece domnul Bergdorff s-a recăsătorit de curând, s-ar putea crede că învinuirile făcute de fosta soţie emană din propriile sentimente nestăpânite.

În afară de aceasta, doamna Bergdorff a lăsat – şi nu pentru prima dată – impresia că se află sub influenţa puternică a alcoolului. Având în vedere modul în care se prezintă şi declaraţiile ei confuze şi contradictorii, rezultă că este în interesul copilului ca Tobias să fie atribuit familiei tatălui său. Această familie apare ca deosebit de potrivită, deoarece actuala soţie a domnului Bergdorff este casnică şi este mamă a unei fetiţe de patru ani. Prin aceasta sunt asigurate condiţiile necesare pentru o îngrijire şi o educaţie adecvate lui Tobias".

Judecătorul dă curs acestei recomandări.

5 noiembrie 1983

„Afacerea merge" – gândeşte bărbatul care, la câteva sute de kilometri de Rolf Albrecht, bate la tastaura unui computer PRIME 400. „Ia să vedem ce loc mai avem". Dotarea este considerabilă: 2 MegaByte de memorie, un hard-disk de 80 MB, şi două discuri interschimbabile a câte 6 MB. „Nici o problemă" – mai spune el –, „mai sunt liberi 70 din 80 MB"[75]. Apoi la cuvintele căutate „Albrecht, Rolf" mai adaugă literele VUOINS. Asta înseamnă că lui Rolf Albrecht i s-a făcut o înregistrare video, există semnătura lui pe recunoaşterea vinovăţiei, mai există şi alte posibilităţi încă nefolosite de a face presiuni asupra lui, că este apreciat ca instabil, că este util în continuare şi pretabil la suicid.

„Slavă Satanei" gândeşte bărbatul. „Datex-P este astăzi ceva mai stabil decât de obicei". Legătura cade la fiecare câteva zile şi trebuie repusă în funcţiune de specialiştii de la poştă. Dar astăzi totul merge uns şi toate datele sunt transferate la München dintr-un foc, adică cu 1 200 de semne pe secundă şi sunt memorate acolo.

Bărbatul declanşează procedura de închidere a computerului şi îl opreşte. Apoi se lasă mulţumit pe speteaza fotoliului cu role de la biroul său. Acum poate, în sfârşit, să plece acasă, pentru ca, după o gustare împreună cu soţia, să pornească la drum. S-a aranjat o întâlnire. O recepţie cu partenerii de afaceri, cum îi numeşte el rânjind. Oficial, fără copii. „Acum să tragă şi ştecherul care face legătura cu poşta, asta este important." Apreciază ca fiind minor riscul de siguranţă la transferul de date. Oricum este redus dacă se are în vedere discreţia transportului şi disponibilitatea imediată a informaţiilor. În orice caz grupul va rediscuta

subiectul în zilele următoare, pentru că astăzi la Los Angeles a fost arestat un hacker de nouăsprezece ani, care se infiltrase în sistemele firmelor, universităţilor şi ale Ministerului Apărării.

Dar până acum în dosarul intern al grupului, se menţiona că era suficient ca seara să fie scos din priză ştecherul poştei, pentru a evita pătrunderea neavizaţilor. În afară de aceasta, dezvoltarea tehnică oficială a culegerii de date în Republica Federală Germania a fost frânată deocamdată, deoarece, în aprilie, Curtea Constituţională Federală oprise recensământul populaţiei printr-o dispoziţie temporară. Deci se putea folosi timpul pentru a mări avantajul.

În următorii doi ani, Rolf Albrecht a învăţat a convieţui cu sentimentul vinovăţiei. Serviciile pe linie profesională care i se solicitau s-au menţinut mult timp în cadrul descris. Nici nu se apela prea des la el. Doar la câteva luni o dată. Uneori, primea şi mici gratificaţii.

Din când în când, mai spera că va avea cândva curajul să iasă din această situaţie. Ştia că unica posibilitate ar fi să meargă la poliţie şi să povestească tot. Ar fi trebuit să vorbească şi despre rolul lui. Şi atunci s-ar fi sfârşit căsnicia lui, familia lui şi reputaţia lui.

Nu a putut să îşi facă acest curaj.

Uneori, se gândea să i se destăinuie lui Hans. Căci cu Hans continua să menţină legătura. Se întâlneau de două-trei ori pe an, şi între timp mai discutau la telefon. Fiecare povestea câte puţin despre munca lui, era o prietenie plăcută, dar nu prea profundă. Totuşi, cumva, Rolf avea sentimentul că Hans l-ar putea înţelege şi poate că l-ar ajuta să scape.

Rolf Albrecht se dispreţuia pentru laşitatea lui. Dar cel mai rău era că nu îşi mai controla imaginile din cap. Dar toate acestea le privea ca preţ al faptului că îşi salvase familia. Căci de fapt asta făcuse. Şi acest lucru era cel mai important. Mica lui familie, sanctuarul lui, rămăsese neatinsă. Era consolarea lui.

Până într-o zi, după doi ani, când i s-a cerut să vină la una dintre întâlniri cu fiul cel mic.

Aproape treisprezece ani mai târziu, pe 6 aprilie 1996, într-o sâmbătă de Paşti, un bărbat îşi pornea computerul în subsolul firmei. Înainte de a putea deschide sistemul băncii de date, trebui să introducă parola

personală. Normal că nu este nici 666 ori Satana, sau ceva asemănător. Bărbatul râneşte: existaseră deja diverse tentative de a intra în acest mod naiv în sistemul lui.

Acum aparatul lui este un DEC Alpha (333MHz), memorie 128 MB, două hard-diskuri a 4 GigaBytes şi două mobile a 2 GBytes. Dotarea mai cuprinde un tape streamer (DAT) cu 8 GByte, un CD – writer, un card MPEG pentru redarea şi prelucrarea video. Volumul de date se mărise de câteva ori şi piaţa se dezvolta în continuare.

În urmă cu puţin timp, se deschisese o sucursală în Mecklenburg-Vorpommern, iar imaginile şi informaţiile erau transmise de acolo cu ajutorul unui modem ISDN cu 64 Kilobiţi pe secundă către centrala mobilă. Era practic bineînţeles că printr-o conectare sigură („Pretty Good Privacy" = PGP) să poţi ajunge prin Internet în Finlanda, SUA şi Asia de sud-est. Foarte practic.

Între timp, riscul legat de securitate fusese luat cu mult mai în serios. „Este de neconceput" – gândeşte bărbatul în timp ce computerul lucrează – „este de neconceput cum acest berlinez, Norbert Voigt, s-a lăsat umflat în ianuarie, la Pattaya, cu un registru cu adresele clienţilor". Pe de o parte era bine că fusese eliminată o mică parte a concurenţei. Oricum Voigt este un peşte mic, iar piaţa este suficient de mare. Bărbatul urmăreşte amuzat reţelele preoţilor pedofili care sunt săltate în prezent. Fireşte că nu îl deranjează deloc. Ceea ce l-a îngrijorat a fost operaţiunea „Starbust" a poliţiei britanice, îndreptată împotriva unei reţele porno cu care avuseseră contacte şi oamenii lui. Se făcuseră sute de arestări în lumea întreagă. Acum era mulţumit că evenimentele dramatice din Australia nu au fost, practic, băgate în seamă de presa germană. Wood Royal Commission destructura de luni de zile o conspiraţie pedofilă care conducea până în cele mai înalte cercuri, primea mărturii ale unor poliţişti implicaţi prin şantaje ori participări şi care acoperiseră politicieni, comisie care confisca sute de înregistrări video, reviste, filme şi CD-uri cu pornografie cu copii, unele chiar din propria lui producţie – după cum aflase între timp. Dar, ca prin minune, nimic din toate acestea nu a apărut în presa germană. Bărbatul râneşte, cunoaşte el câţiva ziarişti ale căror venituri mari nu provin din scris, ci din împiedicarea apariţiei unor articole.

Aruncă o privire pe IRC[76] în fişierele cu semn de exclamaţie ale pornografiei cu copii, şi răsfoieşte puţin Mailboxul THULE.

Mulţumit îşi roteşte privirea prin birou: în aceste încăperi nu există nici un fel de note scrise. Totul este Hightech, la mii de ani lumină în faţa oricărei SoKo (comisie specială) germane. Toate datele şi secvenţele video sunt codificate. Pe lângă asta, sistemul mai dispune de un UPS, un stabilizator de tensiune pentru filtrarea impulsurilor parazite şi vârfurilor de tensiune. Lucrul s-a dovedit deosebit de util, pentru că şi inamicul învăţase între timp: unuia din categoria medie i s-a trimis fiscul pe cap. Tipii au luat tot ce le-a căzut în mână şi, în afară de asta, înainte de a intra în casă întrerupseseră curentul electric, în aşa fel încât computerele căzuseră şi datele nu au mai putut fi parolate în timp util.

Când banca de date apare pe ecran, bărbatul adaugă la litera A, sub „Albrecht Rolf, dbs" literele AE. Corespunzătoare termenilor de „accident" şi „exitus". Rolf Albrecht murise de curând, în urma unui accident de maşină, fără ca măcar să fi fost vinovat, altcineva intrase în el, iar în accident decedaseră ambii conducători.

Apoi bărbatul face o copie a fişierului pe un disc. Fişierul cu datele originale este mutat cu mausul în coşul din partea de jos, stânga, a ecranului. În dreptul coşului apare o sclipire.

– Datele au fost şterse, spune mulţumit bărbatul[77].

Capitolul 6

THE MISSING LINK

EI SUNT DIN NOU AICI

„Dacă tot ceea ce ne relatează supraviețuitorii cultelor satanice este fals, ne confruntăm cu un fenomen care merită să fie cercetat profund, iar pentru noi va fi o onoare să îl cercetăm. Dar, dacă doar o mică parte din ceea ce povestesc acești pacienți este adevărat, ne aflăm în fața unui fenomen absolut groaznic și atunci suntem obligați să cercetăm acest fenomen."

Walter Young, 1990 „President's Report" ISSD78

Sunase la ușă. Dar și cartofii în sos Bechamel erau gata să se ardă. Ușa sau cartofii? Sunase fin, așa cum o făcea numai Nina Temberg. Elisabeth Gebhard se decise pentru ușă.

Când deschise ușa, în fața ei se afla Nina. Nu spunea nimic. Se întâmplase ceva.

Când intrară în bucătărie, le întâmpină trosnitul ușor și mirosul pătrunzător al cartofilor Bechamel.

„Fir-ar...", își zise în gând Elisabeth Gebhard.

Oricum mâncarea își pierduse farmecul în ultimele ore cât Elisabeth stătuse aici și o așteptase pe Nina cu gustosul – la început – preparat culinar.

– Putem mânca niște brânză, spuse Nina, fără a mai face alte comentarii, după ce constată că prânzul era cam ars. Dar, de fapt, nici nu îmi este foame.

– Un pahar cu vin? Cum a fost? întrebă Elisabeth deschizând fereastra și destupând sticla.

„Ar fi putut să zică măcar «îmi pare rău»", mai gândi în sinea ei.

– Da, te rog. Ah, îmi pare atât de rău, Li. Nina se așează și oftă adânc. Te rog să nu pui întrebări, îți povestesc eu.

Elisabeth nu puse întrebări. Aşteptă. Aduse două pahare de vin din dulap. Unul îl puse în faţa Ninei. Îi turnă vin. În faţa ei aşează un pahar gol.

Nina sorbi o gură de vin, luă o bucăţică de pâine albă şi spuse ca într-o doară:

– Astăzi, au fost iarăşi în faţa cabinetului meu.

Încercă să o spună la fel de indiferent, de parcă tocmai ar fi remarcat că ferestrele ar mai trebui curăţate. Mai vorbi apoi despre o posibilă răpire, despre şantaj, vătămare corporală, ameninţări cu moartea.

Elisabeth era pe punctul de a-şi ieşi din minţi. „Nu", îşi spuse ea, „reculege-te! Nu trebuie să îţi ieşi din minţi!" Trase adânc de două ori aer în piept, se sili să respire calm, să vorbească încet şi făcu intenţionat pauză după fiecare propoziţie:

– Nu poţi să permiţi asta... Infractori în faţa uşii... noi ştim că ei o vor înapoi pe doamna L..., dar îi periclitează şi pe toţi ceilalţi pacienţi... te pun pe tine în pericol... Ai cel puţin numerele maşinilor?

Ghici răspunsul în tăcerea Ninei.

În sinea ei, Elisabeth îşi smulgea părul, bătea din picioare şi răsturna masa din bucătărie.

Aparent calmă, zise:

– Nina, ăştia sunt asasini. Ştii asta. Sunt oameni care ucid din orice motiv posibil. Setea de putere, beţia sângelui, motive pe care noi nu ni le putem imagina. Iar o fugară, care pe deasupra mai face şi terapie pentru a-şi recăpăta memoria şi a vorbi detaliat despre asta, Nina, acesta este un motiv întemeiat!

Tăceau.

Elisabeth strânse firimiturile de pâine de pe masă, într-o grămăjoară ordonată. Îşi făcea mari griji din cauza prietenei care în ultimul timp părea tot mai retrasă în sine. Nina privea în paharul ei cu vin, îl ţinea în mână, îl clătina uşor, în aşa fel încât lichidul roşu, întunecat se rotea în interior. Apoi spuse:

– Îmi ameninţă clienta. Dacă nu revine la ei, i-au spus că atât familia ei, cât şi eu vom avea de suferit.

– Vezi tu, totul a ajuns mult prea departe. Trebuie să faci ceva! izbucni Elisabeth, dar se corectă imediat:

– Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

– Fac.

– Ce?

– I-a încredințat avocatei ei tot ce știa.

– Asta nu este suficient. La poliție ai fost? Clienta trebuie să îi reclame pe infractori.

– Nu spune niciodată nume. Iar eu nu am să o silesc să facă asta. O reclamație? o vor omorî. Și, în plus, îi omoară și copii.

– Dar ei fac oricum tot ce vor. Nina, tu nu te poți târgui cu indivizii ăștia. Ei sunt organizați. Noi suntem singure.

„Trebuie să las paharul, altfel îl fac praf", gândi Elisabeth Gebhard. Îl lăsă jos, apoi îl apucă din nou, își puse și ea vin.

– Știu ce fac, spuse Nina și zâmbi blând.

– Da, da, te joci de-a „singură contra Mafiei".

Ceea ce știa, de fapt, Nina Temberg era că ea chiar era singură.

Unicul sfătuitor căruia i se adresa mereu era profesorul van der Hart din Olanda. Dar din partea acestuia nu veneau numai veşti bune. Onno van der Hart îi spusese Ninei că o clientă ca a ei nu avea şanse prea mari. Aşa-zişii *cult survivors,* dezertorii din sectele satanice sau din cultele fasciste erau rareori cu adevărat siguri. Deoarece ei sunt puternic disociați, totdeauna rămâne o urmă de nesiguranță: oare chiar nu mai întreţin nici un contact cu secta? Sau cele mai multe personalități ale acestora erau doar amnezice în privința acestor contacte?

În urmă cu un an și jumătate, Nina nu și-ar fi putut imagina că așa ceva era posibil. Când apăruse Stefanie, ea sperase că vor depăși toate problemele odată ce Stefanie și Traute, cele două jumătăți ale „gazdei", se vor împăca. Se gândise și la faptul că poate ele vor dori chiar să se integreze. Atunci grija ei principală fusese că integrarea eşuase, pentru că erau două personalități atât de diferite.

Zâmbi.

Grija principală, până când o cunoscuse pe Moira, a cărei sarcină era să îi țină la curent pe infractori cu evoluția terapiei. Nina fusese îngrozită mult timp după ce aflase că Moira, după fiecare ședință de terapie, se ducea glonț la cabina telefonică, precum un mic robot, pentru a telefona la un anumit număr – pe care nici astăzi nu voia sau nu putea să îl trădeze – și a relata ce mai era nou.

Al doilea șoc l-au reprezentat întâlnirile cu imaginile interioare ale unchiului Paul, principalul infractor, al cărui rol rămăsese mult

timp în umbră. El o programase atât de iscusit, încât sistemul de control din interiorul Angelei Lenz funcţiona perfect mult timp, în aşa fel încât el însuşi trebuia să intervină doar rar. Angela acceptase ea însăşi rolul de infractor.

Era dur.

Şi totuşi...

Cumva, tocmai asta o determinase pe Nina să insiste. Împreună cu pacienta ei, descoperise fragment cu fragment trecutul, simţindu-se de parcă ar fi mers în vârful degetelor printr-un câmp minat. După ce fusese stabilit contactul cu imaginile interioare ale infractorului, cele mai multe personalităţi erau gata să schimbe frontul.

Nu aveau mult timp la dispoziţie. Uneori, Nina percepea munca ei cu Angela Lenz ca pe o întrecere cu moartea.

Nina şi Elisabeth erau de acord asupra dimensiunilor ameninţării. Dar de fiecare dată când discutau asupra implicaţiilor acesteia asupra activităţii lor, concluziile erau diferite.

Elisabeth spunea:

– În SUA, majoritatea terapeuţilor nu mai întreprind activităţi de demascare, în terapia cu oameni crescuţi în secte ori culte asemănătoare cu cele ale clientei tale. Ştiai asta? Nu mai luptă cu traumele, deoarece pentru fiecare traumă trădată de aceşti oameni, ei sunt pedepsiţi de către cult. Oferă doar asistenţă, stabilizare, iar uneori ajutor pentru a dezerta. Altceva nimic. Însuşi Corydan Hammond[79] este de părere că este mai puternic cultul. Cei mai mulţi se întorc. Şi terapeuţii ies învinşi. Spun că nu are sens să continue.

„Prostii!", gândea Nina, dar nu spunea nimic cu voce tare.

Normal că ea nu putea decât să meargă mai departe. Ca până acum. Ce altceva să facă? Nu exista o altă cale. Ce îşi închipuia, de fapt, Elisabeth? Vorbise cu superficialitate.

Nina prefera să îşi închidă în sine furia faţă de prietena ei. Timp de douăzeci de ani, se împăcaseră excepţional.

Nina tăcu, mai luă o gură de vin şi trase adânc aer în piept. Treptat, începea să se simtă obosită.

– Desigur, spuse Elisabeth, care vedea cum epuizarea punea stăpânire pe Nina, poţi să rămâi peste noapte în camera pentru oaspeţi. Tado şi-a făcut deja planul că mâine luăm micul dejun în trei.

CANDIDATUL MANCIURIAN

Rahel şi Tessa

– Acum vă arăt cum funcţionează chestiunea, le spune bărbatul în costum de culoare închisă spectatorilor care stau pe scaunele aşezate în semicerc în faţa lui. În principiu, este foarte simplu, adaugă el mângâind-o uşor pe păr pe fetiţa blondă, de nouă ani, aflată lângă el, pe care o întreabă: cum te cheamă?

– Rahel, răspunde micuţa şi radiază, pentru că unchiul Paul i-a spus că astăzi are loc o serbare şi vor juca multe jocuri frumoase.

– Acum fiţi atenţi la ce urmează, se adresează el din nou spectatorilor. Se apleacă asupra fetiţei şi începe să o dezbrace. Ea rămâne goală. Nu se împotriveşte. El o leagă de scaun. Ea nu se apără. El o loveşte cu putere peste faţă şi o întreabă:

– Cum te cheamă?

– Rahel, strigă ea.

– Dispari de aici, nu vreau să te mai văd! o loveşte cu atâta putere, încât scaunul se răstoarnă. Cum te cheamă?

– Rahel, geme ea.

El o loveşte în stomac.

– Cum te cheamă?

– Tessa.

– Vedeţi, se adresează bărbatul spectatorilor şi ridică atât scaunul, cât şi copilul, fără a-i privi, acum avem în faţa noastră persoana dorită. O dezleagă pe fetiţă, îi face o injecţie şi îi spune:

– Tessa, tu eşti Tessa şi vii atunci când îţi spun eu.

Tessa vine.

– Tu faci tot ceea ce îţi spun şi apoi uiţi totul.

Repetă monoton aceste cuvinte mai mult timp, aprinzând şi stingând o lampă a cărei lumină îi cade fetiţei în faţă.

– Aşa, se adresează după un timp bărbatul spectatorilor, iar acum urmează testul.

Face o pauză, conştient de efectul întârzierii. Îi plac aceste cursuri, pe care le ţinuse deja în unele oraşe din Germania şi din Elveţia. Informaţiile pe care le transmite sunt, în parte, rezultate ale unor cercetări americane, în parte sunt experimente care nu au fost făcute publice, realizate în lagărele de exterminare germane. Participanţii la cursurile lui sunt reprezentanţi ai diverselor grupuri ideologice, cărora li s-ar putea spune şi culte ori secte. Pentru a lua parte la cursuri nu este de-ajuns un simplu bilet de intrare. Fiecărei persoane din această sală i-au fost verificate încrederea şi garanţia absolută asupra păstrării tăcerii. Şi fiecare a plătit mulţi bani. Deoarece cunoştinţele secrete privind ceea ce se poate face din copii, dacă începi să o faci de timpuriu, sunt la mare preţ în aceste cercuri secrete şi grupări oculte, de la începutul anilor '70.

– Tessa, spune bărbatul şi arată către două cabluri electrice neizolate, vino şi apucă asta.

Tessa le apucă. Şocul este puternic şi o aruncă la pământ. Ţipă. După un timp, se ridică şi se caţără din nou pe scaunul ei.

– Tessa, zice bărbatul arătând către cablu, vino şi apucă-l.

Tessa se duce, îl apucă şi suferă un nou şoc.

Printre spectatori se produce rumoare.

Este evident că ordinul transmis sub hipnoză este mai puternic decât frica de durere. Sau durerea nu a pătruns în subconştientul Tessei?

Bărbatul în costum închis la culoare se adresează satisfăcut publicului:

– Doreşte cineva dintre dumneavoastră să facă o probă?

În încheierea demonstraţiei sale, conferenţiarul îi avertizează insistent pe participanţii la curs să nu încheie nici o hipnoză fără a pune accent pe trei chestiuni: legământul de a păstra tăcerea, angajamentul faţă de Satana şi ordinul de a uita totul.

Douăzeci de ani mai târziu: Tessa îşi aminteşte. Tessa vorbeşte. Slavă Domnului!

Unchiul Paul

La începutul terapiei, Angela a întocmit câteva rapoarte asupra trecutului ei. În măsura în care își putea aminti.

Și scrisese mai multe dosare referitoare la fiecare dintre „peștii" profitori, dosare depuse la avocata ei și într-un al treilea loc. În ele se evidențiază cât de important a fost unchiul Paul pentru întreaga ei evoluție. Nici astăzi Angela Lenz nu știe exact cum a ajuns în familia ei, unchiul Paul, unul din mulții unchi ai copilăriei ei. Este posibil ca el să fi avut contacte cu membri ai familiei, chiar și înainte de nașterea Angelei.

Referitor la o perioadă în care Angela era încă foarte mică, poate că nu avea nici măcar trei ani, ea scrie:

Părinții mei erau plecați, și noi[80] eram lăsați în grija unchiului Paul. În prima seară, el ne-a dus pe noi și pe fiica lui în pivniță. Ne-a legat de scaune, ne-a fixat plăcuțe metalice la mâini și la picioare, plăcuțe legate cu sârme de o cutie. La primul șoc electric, a apărut Emma. El a hipnotizat-o și i-a dat ordinele posthipnotice:

Vei uita tot cea ce vezi și auzi.
Nu știi nimic despre acestea, nu vorbești niciodată despre ele. Uiți tot.
În legătură cu ceea ce fac eu, îți vor lipsi și timpul, și amintirea.

Acestea au fost repetate în zilele următoare. Emmei i s-au făcut injecții și a suferit șocuri electrice, iar unchiul Paul i-a sugerat următoarele:

Eu sunt maestrul tău. Tu faci tot ceea ce îți spun eu.
Tu asculți doar de mine.
Tu ești pisica și nimeni, cu excepția mea, nu te cunoaște.

Pisicile sunt tăcute, ascunse, observă tot, iar în caz de pericol sunt foarte rapide. El știa că exista un gen de disociere în creier și repeta mereu: *mă adresez la tot ce am acces în tine.*

Când aveam patru ani și jumătate, unchiul Paul ne-a luat într-o scurtă vacanță. Ne-a reamintit de pisici, ne-a reîmprospătat codurile și a adăugat unele noi.

Dacă vei vorbi vreodată, te vei sinucide.
Îţi va merge rău şi vei muri.
Nu vei vorbi niciodată.

Numea asta învăţăminte pentru viaţă. Le-a arătat Emmei şi fiicei lui fotografii cu roboţi. Avea şi unul de jucărie. Aceştia erau conduşi prin telecomenzi. A explicat pe înţelesul copiilor cum funcţionează un robot. Că în el se află un om, care se simte foarte bine, pentru că este în siguranţă şi pentru că nimeni nu îi poate face ceva. El trebuia să facă doar ceea ce i se spunea. Sub hipnoză, le-a introdus imaginea unui robot în care ele ar fi prizoniere şi nu ar avea voinţă proprie. Doar el le putea îndruma şi conduce.

Dacă veţi vorbi cu alţi oameni, vă va fi foarte rău şi vă veţi lua viaţa. Nu veţi putea trăi niciodată fără robot şi vă veţi pierde pentru totdeauna inima şi limba. Unica voastră sarcină este ca în caz de necesitate să procedaţi la distrugere. Despre această programare ştia doar el. Ele nu se puteau manifesta independent, erau acolo doar pentru a menţine separate cele două lumi diferite şi pentru ca, în caz de nevoie, să înfăptuiască lucrarea Satanei. Mai târziu, el le-a explicat că viaţa pentru Satana este sfântă şi că ea trebuie să rămână pentru totdeauna separată de cealaltă viaţă.

Pe parcursul anilor, a apărut o succesiune de programări:

1. Vei menţine lumile separate.
2. Tu deţii controlul suprem.
3. Anunţă atunci când există probleme.
4. Isprăveşti lucrarea Satanei:
a. când separarea nu mai este posibilă
b. când eşti descoperită.

Începând cu anul 1968, unchiul Paul ţine cursuri pentru a arăta altora cum se manipulează oamenii. Între unchiul Paul şi sectă există o legătură strânsă, dar el săvârşea multe alte lucruri în afara sectei. Eu bănuiesc că avea sarcina să se ocupe de recrutări şi să le arate celorlalţi membri ai sectei cum se folosesc copiii pentru scopurile lor. El organiza „serbări pentru copii" şi ţinea cursuri în alte oraşe[81].

Este posibil?

Este posibil ca un om să aibă amintiri atât de timpurii? Poate un copil cu vârsta de-abia trei ani să facă observații atât de precise și să rețină exact cuvintele?

Și, pe de altă parte, este posibil ca un adult să facă așa ceva? Să tortureze un copil de trei ani cu șocuri electrice? Să îl hipnotizeze? Să îl disocieze intenționat? Pot fi oamenii disociați intenționat?

De când abuzarea copiilor nu mai este un subiect tabu, se știe că adulții le fac lucruri inimaginabile copiilor mici. Faptul poate fi confirmat de spitalele pentru copii, de secțiile de poliție, de filialele grupurilor de autoajutorare Wildwasser și Zartbitter.

Se mai știe că pot exista amintiri chiar dinainte de al treilea an de viață. Amintirile mai vechi sunt deseori cu privire la atmosferă, dispoziții, culori, senzații. Dar există și amintiri foarte timpurii legate de limbaj[82].

Și totuși se poate ca un copil să fie torturat astfel? Multe dintre metodele de tortură trăite de Angela au fost aplicate și perfecționate în lagărele de exterminare germane. Sunt menționate în documentele procesului de la Nürnberg[83]. Angela nu a citit niciodată aceste rapoarte. Dar cei care o torturau au fost probabil instruiți de către paznici, torționari și alte persoane, posibil chiar de către medici ori alt personal medical, cu experiență în lagărele de concentrare germane.

În cartea sa „Medici în al Treilea Reich", Robert Jay Lifton analizează temeinic și impresionant structura personalităților duble ale medicilor SS care, după sfârșitul războiului, au încercat „să se debaraseze de eul lor de la Auschwitz și să se prezinte ca medici moderați-conservatori, foarte de treabă, cu simț civic"[84]. Puțini dintre ei au fost condamnați, mulți și-au exercitat profesia până când au ieșit la pensie sau până când au murit. „Unii dintre ei – scrie Lifton în cartea sa apărută în SUA în anul 1986 – mai practică medicina și astăzi"[85].

Este foarte posibil ca eul nazist al unor medici, ascuns disociat în umbră, să facă peste ani exact ceea ce fac de cele mai multe ori disocierile neconștientizate: își croiesc drum, își găsesc loc și acționează mai departe.

Însemnările Angelei referitoare la amintirile ei sunt remarcabile și din alt motiv: sunt datate. Datele preced cu mult publicarea cărții

Michaelei Huber despre personalităţi multiple, primul manual german în care sunt descrise asemenea „programări". Deci Angela nu avusese cum să îl citească.

Însemnările Angelei sunt anterioare şi primei editări a unei prelegeri a psihiatrului şi terapeutului american Corydan Hammond, aşa-numitul „Greenbaum Speech", prelegere ţinută pe 25 iunie 1992. În Germania, prelegerea a devenit cunoscută abia după ani de zile, iar pe Internet ea este accesibilă din 14.09.1994.

În această prelegere – care a făcut senzaţie în rândurile terapeuţilor americani – Hammond descrie pentru prima dată ceea ce i-au povestit unii dintre pacienţii săi multipli: programări extrem de diferenţiate, cu ţinte precise, pe mai multe planuri ale sistemelor de personalităţi, personalităţi interne programate apelabil care la parole verbale identice au aceleaşi reacţii, senzaţii, comportamente. Reacţiile sunt înspăimântător de asemănătoare, deşi pacientele şi pacienţii nu s-au întâlnit între ei niciodată. Hammond a descoperit programe de automutilare, de sinucidere, de ucidere, programe care dezlănţuie necesitatea de a lua imediat legătura cu cultul sau de a vătăma terapeuţii, programe de asigurare a tăcerii, programe de perturbare a terapiei şi multe altele.

Programările descoperite de Hammond la pacienţi din zone diferite ale SUA corespund exact cu ceea ce descrisese Angela: vârstele la care au loc primele programări, momentele când sunt intensificate, imaginile cu roboţi cu care se lucra, structura tipică a procedurii, categoriile de comenzi.

Profesorul Hammond a fost el însuşi şocat de ceea ce descoperise. Înainte de a-şi da publicităţii cercetările, el a verificat datele rugând colegi şi colege din mai multe zone din SUA să-şi apeleze telefonic pacienţii multipli, folosind codurile descoperite. Pentru a nu influenţa rezultatele, el nu i-a prevenit pe colegi asupra modului în care vor răspunde subiecţii.

Răspunsurile nu au lăsat nici urmă de îndoială: personalităţi multiple din multe colţuri ale SUA fuseseră intoxicate cu aceleaşi programe ori cu unele asemănătoare. Şi erau sistematic disociate.

Numai după aceea Hammond şi-a făcut publice rezultatele detaliate, în cadrul unei conferinţe de specialitate.

Dar nu este necesar să privim numai la ce se întâmplă în SUA. Și în Germania au apărut pacienți și paciente cu astfel de programări, Angela nu este unica. Terapeuta Michaela Huber consideră că o treime dintre pacienții multipli sunt supraviețuitori ai unor culturi și sunt programați într-un sistem asemănător[86]. Michaela Huber subliniază că și un părinte care își supune mereu fiica la violențe îi șoptește la ureche interdicția de a vorbi și o amenință, face, în oarecare măsură, o programare: „Apare un automatism al refulării, al tăcerii, al modului reflex de comportament și al sentimentelor, care poate fi considerat, în orice caz, drept *terorizare*, dacă nu chiar *programare*."[87]

Programările sunt condiționări, moduri de comportament formate prin antrenamente, mai complexe decât reflexele lui Pavlov, dar bazate pe același sistem de pedepse și recompense. Ele sunt implementate cu forța, în subconștient. Ele trebuie să funcționeze ca un reflex. Din cele spuse de Michaela Huber acest lucru se obține cu greutate, deoarece programele sunt produse artificial, dar reflexele naturale există din naștere sau sunt impuse pe parcursul dezvoltării normale. De aceea, infractorii „folosesc mijloace dure. De regulă, cuplează durerea teribilă cu anumite solicitări și exersează reacțiile în condiții de adevărată tortură, până când victima manifestă gândurile, sentimentele și comportamentul dorit".[88]

Programul este „implementat", în timp ce victima se disociază – disociază în urma durerii – așa cum a arătat Angela. Apoi programul este cuplat cu stimuli de declanșare, care deseori sunt atât de banali, încât pot exista cu ușurință și trec neobservați în viața cotidiană: anumite mișcări ale mâinii, un trandafir, o cifră, litere din alfabetul grecesc, o piesă muzicală.

Succesiunea se poate imagina astfel: stai comod împreună cu prietenii și răsfoiești albume vechi cu fotografii. De multe ori, acolo apare o fotografie a mamei, care miroase un trandafir și zâmbește dulce. Prietenii găsesc că fotografia este cam „kitsch", dar bineînțeles că nu fac nici o remarcă deplasată depreciativă, pentru a nu o răni pe fiică. După care albumele sunt date de-o parte, cineva pune muzică, se dansează. Dar fiicei i se face rău, nu se mai poate ține pe picioare, are dureri de cap și simte dorința irezistibilă de a o suna pe mamă, cu care nu a mai avut nici un contact de ani de zile. I se face

atât de rău, încât se întinde în pat, prietenii pleacă acasă, şi ea rămâne singură. La un moment dat, în timpul nopţii, ea încearcă să îşi taie venele de la mână.

Acesta ar fi un program.

În plus, este posibil ca unele dintre personalităţile interne să poată observa evoluţia evenimentelor, dar ele nu sunt în stare să le oprească sau pot să o facă doar cu eforturi extreme.

Multor pacienţi le-a ajutat faptul că aceste circumstanţe au devenit publice, deoarece o programare de care devii conştient se poate anula, i se poate reduce puterea explozivă. Când terapia personalităţilor multiple stagnează, cauza se află uneori în programările necunoscute. Dacă acestea sunt anulate, se poate merge în continuare.

După şase ani de terapie, Angela reuşeşte să le anuleze în multe cazuri, chiar şi fără ajutor terapeutic.

Corydan Hammond a descoperit următoarele lucruri referitoare la grupurile infracţionale organizate, care programează copii: „Acestea încep când copilul are cam doi ani şi jumătate şi este deja multiplu. Ei îl fac pe copil multiplu nu numai prin abuz sexual, ci şi prin fixarea unei curse de şoareci pe degetele lui şi avertizându-i pe părinţi să intre în cameră numai după ce copilul a încetat să mai plângă. Ajung la formă maximă la vârsta de şase ori şase ani şi jumătate, progresează la pubertate şi continuă la adulţi cu consolidări periodice".

Copilul este dezbrăcat, legat strâns, i se face o injecţie, i se pun electrozi la cap pentru encefalograme, se foloseşte lumină pulsatorie pentru a produce anumite genuri de curenţi cerebrali. Apoi începe programarea, de exemplu, una care este orientată către autodistrugere ori umilirea persoanei. Hammond consideră că infractorii au progresat până acolo, încât cunosc cu precizie dozele de droguri şi durata de acţiune a acestora.

Infractorii folosesc deseori metafora cu „roboţii". Hammond prezintă metoda de ştergere a programării unui asemenea robot şi descrie modul în care le permite pacienţilor săi să privească în interiorul unui astfel de robot. „Acolo" – spune Hammond – „ei văd unul sau mai mulţi copii. Îi pun să scoată copiii". Apoi utilizează reprezentări hipnotice pentru a distruge robotul, care a fost introdus în oameni tot prin metode hipnotice.

Pe lângă aceasta, Hammond sfătuiește să se verifice cu grijă dacă nu cumva există o parte interioară care menține contactul cu cultul și care raportează asupra evoluției ședințelor de terapie.

„Eu am neplăcuta senzație" – adaugă el – „că la o mare parte a victimelor abuzate ritual, terapia aplicată este supravegheată (de către cult)".[89]

Expunerea lui Hammond este contestată. Care ar putea fi scopul unei astfel de proceduri diabolice? Hammond presupune că a fost produsă o armată de roboți însuflețiți, care stă la dispoziție pentru prostituție, pornografie cu copii, trafic cu droguri, trafic cu arme, filme-snuff. O afacere gigantică.

Hammond spune: „Și se pare că ar exista cu adevărat sus de tot niște supersmintiți, care vor să instaureze o ordine mondială satanistă, pentru a conduce lumea".[90]

Aiureli SF ale unui psihiatru căruia i-a sărit o doagă? Deloc. Hammond este un terapeut recunoscut care deține numeroase funcții și are numeroase distincții, care s-a gândit bine și a făcut atente cercetări înainte de a publica aceste date. Dacă mai era nevoie de încă o confirmare, după prelegerea sa au sporit serios amenințările cu moartea din partea cercurilor infracționale. Această știință secretă trebuia să rămână necunoscută.

Observația că sufletul omului poate fi disociat este străveche. Nu este ceva nou nici faptul că el poate fi disociat în mod planificat. Oricare serviciu secret din lume s-a gândit cum ar trebui să arate agentul ideal. Între timp, au fost publicate câteva linii de gândire pe această temă, provenite de la CIA, lucru datorat autorului american John Marks, care după o luptă de mai bine de trei ani, în 1977, cu ajutorul „Freedom of Information Act"[91], a primit acces la șaisprezece mii de pagini, care până atunci erau documente CIA secrete, din anii '50 și de la începutul anilor '60. Astfel, a obținut informații oficiale cu privire la experimentele cu droguri și comportamentale ale CIA. Cartea sa „The Search for the Manchurian Candidate" este un manual clasic despre accesul serviciilor secrete la corpul și spiritul uman. John Marks citează declarații din 1954 ale lui Morse Allen, șeful de atunci al așa-numitului program ARTICHOKE[92] al

CIA, referitoare la agentul ideal: „Candidatul trebuie căutat în acel procent de 20 la sută din totalul oamenilor care sunt uşor de hipnotizat. Trebuie să posede capacităţi disociative, în aşa fel încât să poată disocia o parte a personalităţii sale faţă de partea principală a conştiinţei lui. Scopul ar fi obţinerea unei stări de eu – de exemplu, un partener de joacă din copilărie – din care să construiască o personalitate disociată, de care personalitatea iniţială să nu ştie nimic. Hipnotizatorul ar putea da ordine acestei disocieri schizofrenice, fără ca personalitatea principală să bage de seamă. Desigur că între cele două personalităţi ar putea exista locuri permeabile, în special în fazele somnului. Dar un hipnotizator bun trebuie să fie în stare să construiască amintiri de acoperire şi ventile de siguranţă, pentru a evita ca subiectul să acţioneze inconstant“[93].

Acest fragment descrie precis fenomenele din interiorul personalităţilor multiple. Deci aceste cunoştinţe nu numai că existau cu certitudine deja în anul 1954, dar pe baza lor se făceau şi experienţe. În multe ţări.

Între 1963 şi 1964, „unchiul Paul“ a început să o programeze pe Angela.

Ca urmare a numeroase proteste şi procese, experimentele practicate de CIA au încetat oficial în 1963. John Marks aminteşte oricum de alte o sută treizeci (!) de lăzi (pe lângă cele şapte ale lui) cu materiale-CIA nepublicate, din anii ’60 şi ’70.

În acestea sunt descrise alte experimente.

A TREIA MARTORĂ: DOAMNA COMISAR DE LA POLIȚIA JUDICIARĂ

Persoanele care au îndoieli atacă rapid tema abuzurilor rituale ale grupurilor sataniste. Prima obiecție este următoarea: „Dar nimeni nu a găsit niciodată, nici victime animale și nici victime umane, nici sanctuare de cult și nici alte indicii despre slujbe sataniste".

Nu este tocmai așa.[94]

În aproape toate landurile federale au existat interpelări mai importante ori mai puțin importante adresate guvernelor de land privind pericolul ocultismului și satanismului. Profanări de cimitire înregistrate cu acte, incendieri de biserici, ucideri de animale[95], șantaje, amenințări cu moartea ori sinucideri sunt cauzele cele mai frecvente ale interpelărilor. Răspunsurile primite evidențiază în primul rând neputința autorităților de anchetă.

William Carmody, senior intelligence instructor la Federal Law Inforcement Training Center, care a reușit să destrame rețeaua unui cult satanist, știe de ce este aproape imposibil de pătruns în aceste cercuri. Carmody, care are o lungă experiență în relațiile cu crima organizată, spune: „Pe oamenii din crima organizată îi iubește cineva, fie soția, fie fiica sau câinele. Dar acești oameni nu iubesc pe nimeni, ei nu posedă sentimentele normale pe care noi ne așteptăm să le aibă o ființă umană".[96]

Atât comisiile speciale, cât și polițiștii individuali se ocupă de problema satanismului. Dacă victimele respective au noroc, întâlnesc funcționari care, în ciuda neîncrederii inițiale, le ascultă cu atenție și fac cercetări.

O polițistă s-a ocupat de o reclamație împotriva Angelei Lenz. Și nu i-a venit să creadă ceea ce a aflat. A ascultat cu atenție, a făcut cercetări. Și și-a schimbat concepția asupra lumii.

Altceva nu s-a întâmplat.

Aparent.

Denunțul

Bileţelele se aflau în cutia poştală.

De cele mai multe ori, dimineața devreme, uneori după-amiaza, o dată seara. Niciodată nu a văzut cine le punea. Angela nu a cutezat să supravegheze cutia poştală. Nici măcar de după draperiile trase. La început, nu a povestit nimănui.

Te vom înnebuni şi fără să avem contact.
Renunță, altfel o vei păți şi mai rău, curvă!

Uneori, în fața casei stătea un bărbat. Doar stătea, rezemat de un pom, răsfoia o revistă *Playboy* şi privea. Nu făcea altceva decât să se uite din când în când la fereastra ei. Ea nu îl cunoştea, dar ştia că el stătea pentru ea. După o oră, pleca. Angela nu i-a spus nimic lui Wolfgang.

A doua zi, bărbatul era din nou acolo. Era evident că ştia exact când ea era acasă. Şi ea era de obicei acasă.

Nu mai deschidea când cineva suna la uşă. Pe Christian şi pe Barbara nu îi mai lăsa să se joace afară. Amândoi o reclamau seara lui Wolfgang. Acum trebuia să îi spună ceva soţului. Şi văzu cum acesta era cuprins de furie împotriva individului.

Era un moment periculos, trebuia să fie atentă ca Delta să rămână sub control. Delta, furia în persoană, ar fi preferat să urle şi să îi înjunghie pe indivizi unul după altul. Sau să îi secere cu rafale de mitralieră. Sau să îi sfâşie cu mâna goală.

Pentru moment, Delta era exilată în închisoarea internă unde nu putea produce pagube. Dar, dacă simțea ori auzea că afară era cineva tot atât de furios ca ea, atunci zgâlțâia gratiile voind să iasă, să lupte.

Delta era foarte puternică, foarte furioasă și foarte decisă. În urmă cu ani, atacase doi indivizi pe care îi bătuse măr. Fără să îi pese de consecințe.

Consecințele le trăsese apoi oricum o altă persoană internă. Delta era prezentă numai când era vorba să bată. Dacă Angela era bătută, ea dispărea automat.

Într-un cotidian au apărut din nou anunțuri ca acesta:

Bonă, ia legătura cu naşul tău. El îți simte lipsa.

Era unchiul Paul. Era parola ei. Și îi era incredibil de greu să nu se supună. Totdeauna se supusese. Multe persoane din interior erau panicate. Angela avea puternice dureri de cap, dureri de stomac, rănile vechi, de mult vindecate, o dureau din nou. Avea ameteli. Știa că acestea erau tulburări programate, declanșate de faptul că nu se supunea.

Dar faptul că știa nu o scăpa de dureri. Dar a reușit: nu s-a mai supus. Citea totuși în continuare, cu atenție, anunțurile.

Wolfgang a procurat un robot telefonic. Angela nu mai ridica receptorul când suna telefonul. Acesta era lucrul cel mai greu. Totdeauna fusese atât de ușor să ridice doar receptorul. Oricum informația ajungea doar la una ori la două persoane, sistemul cotidian fiind permanent amnezic față de vocile infractorilor.

În interior era zarvă mare. Unii erau convinși că tocmai și-au semnat condamnarea la moarte. Alții încercau să îi liniștească pe primii. Zilnic vorbeau la telefon cu Nina, care făcea totul pentru a-i stabiliza.

Wolfgang îl ducea pe Christian la școală și îl aducea apoi acasă. La fiecare două-trei zile, imediat ce Wolfgang pleca din casă, apărea bărbatul de afară. Se sprijinea când de un pom, când de stâlpul pe care era tăblița cu numele străzii, când de un felinar, când se plimba în sus și în jos. Ea nu mai avea curaj nici să meargă la cumpărături.

Apoi bărbatul a dispărut brusc. Două zile, trei zile, două săptămâni, trei, o lună. Liniștea dinaintea furtunii? Sau ei renunțaseră cu adevărat?

A ieșit din nou la cumpărături.

Dar pe copii nu îi lăsa singuri dincolo de ușa casei.

Trăia cu respirația tăiată.

Când sună la uşă, deschise. Erau două poliţiste care au întrebat-o:

– Putem intra o clipă?

„Nu" – au strigat în ea mai multe voci –, „ei sunt!"

Dar le-a permis să intre.

Aştia sunt O.K. – a zis Merlin.

Nu – a strigat Jule –, *ei sunt! Nu vedeţi că ei sunt? Acum ne vor lua!*

Un tumult pe care angajatele de la poliţia judiciară nici nu îl bănuiau. Ele s-au prezentat, au arătat insignele şi au luat loc în camera de zi. Chiar erau două poliţiste adevărate. Dar ce însemna asta?

– Noi preferăm să ignorăm denunţurile anonime, spuse cea mai tânără. Dar dacă ele se repetă şi conţin date atât de detaliate ca în acest caz, trebuie să le dăm curs.

– Despre ce este vorba?

– Aţi fost reclamată că aici ar avea loc abuzuri asupra copiilor, se produc şi sunt difuzate filme porno cu copii.

Angela trase adânc aer în piept. Ce cinism nemaipomenit!

– Da, vreţi să faceţi o percheziţie domiciliară? Vă rog.

Tonul Angelei era viguros, bărbătesc, dar nu ostil. Ca totdeauna când situaţia devenea explozivă, tinerii se înghesuiau să iasă la suprafaţă şi să poarte tratative.

Poliţistele aveau un ordin de percheziţie a casei. Au căutat temeinic. Nu au găsit nimic. Apoi au întrebat-o pe Angela dacă ar avea idee de la cine ar proveni denunţurile.

– Oh, da! Angela râse amar. Am idee. Dar habar nu am dacă vă pot explica.

A lăsat să se înţeleagă că fusese ameninţată, că ştia de către cine fusese ameninţată, dar nu putea să spună. Pentru că îi era teamă pentru fiul ei. Dar simţea că afirmaţiile ei mai mult ar fi încurcat situaţia decât ar fi clarificat ceva. Pe urmă şi-a dat seama că nu mai era singură. Putea să ceară ajutor. Le-a sunat pe Nina şi pe avocată. Au stabilit o întâlnire comună.

După ce poliţistele au plecat, Angela a vomat, apoi s-a întins în pat. Se simţea nespus de slăbită. De parcă din ea se scurseseră toate puterile. Şi fusese azi-dimineaţă atât de viguroasă. Voise ca după-amiază să meargă cu Christian la înot, după care să meargă cu Wolfgang să danseze. Acum nu putea să îşi imagineze nici măcar că va putea coborî din pat.

Era bolnavă de moarte.

Probabil că trebuia să moară. Avea probabil cancer.

Era o povară pentru familie.

Nu va mai fi niciodată sănătoasă. Îi trăgea în jos ca o piatră de moară.

Era absolut inutilă.

Era cel mai bine să moară. Cel mai bine era să moară imediat.

Acum.

Cel mai bine era să sară pe fereastră.

Etajul al doilea, este prea puțin.

Cel mai bine era să sară din turnul televiziunii. Din păcate, nu se putea ridica din pat. Dar o va face mâine. Mâine va sări. *Da, să dispărem! Totul a devenit prea periculos. Nu ne găsim locul în lumea aceasta. Trăim o altă viață, nu facem parte dintre acești oameni.*

De fapt ce se întâmplă aici? întrebă Sarah și contemplă nenorocirea. Nu este lucru curat. Abia eram sănătoși tun și acum suntem cum suntem!

O programare!

„Desigur" – confirmă Chris. „Totul a fost declanșat de polițiste. Am fost programați pe «Poliție»".

Descoperirea a ajutat. Fizic nu și-au revenit prea mult, nici depresia nu a cedat, dar știau acum că nu trebuiau să ia lucrul în serios. Trebuiau să se apere. Mâine, împreună cu Nina, vor anula programarea. Și apoi se vor simți mai bine. Mai rezolvaseră ei și alte chestiuni. Vor reuși.

Angela a adormit complet epuizată.

În dimineața următoare, a ieșit la suprafață Traute.

Astăzi, va fi o zi liniștită, o zi de destindere special pentru ea. Căscă, se îndreptă; o dureau toate oasele, se simțea ca trasă pe roată.

În baie se spălă pe dinți, își clăti gura și se privi în oglindă.

Groaznic: în mijlocul feței îi crescuse un monstru. Se mai privi încă o dată și încă o dată. Era ceva înfricoșător, care se mișca.

„Am înnebunit" – gândi ea –, „s-a terminat."

„Nu" – spuse Sarah –, „privește atentă! Nu s-a întâmplat nimic."

„Nu mă mai uit, nu mai suport. Şi dacă văd ceea ce nu este în realitate, înseamnă că sunt nebună."

„Nu" – spuse Sarah –, „linişteşte-te. Este programarea! Doar ştii. Ea declanşează o halucinaţie, ştii. Vom scăpa de ea. Ia-mi mâna. Acum ne apropiem foarte încet de oglindă. Foarte aproape. Deschide ochii. Acum priveşte în podea. Vezi, este foarte stabilă, solidă, sigură. Iar tu stai pe ea. Păşeşte. Simţi? Priveşte-ţi picioarele, priveşte mâinile noastre. Priveşte cu atenţie. Acum le vom pune foarte încet pe nas."

Traute îşi urmări mâna care se ridica încet către nas.

Monstrul dispăruse.

Ce s-ar fi făcut fără Sarah!

Traute se îmbrăcă şi începu să umble prin casă. Când trecu prin dreptul ferestrei, aruncă o privire afară. Acolo, jos, ei erau din nou, cel puţin cinci dintre ei. Se ghemui şi rămase minute întregi aşa. Nu avea curajul să se ridice.

Acum mă iau! Nu mai suport, aş prefera să fiu moartă!

„Nu" – spuse Sarah –, „nu este nimic. Calmează-te. Priveşte pe fereastră, nu este nimeni."

„Nu privesc pe fereastră. Nu mă mai ridic de aici. Rămân aşa."

Şi începu să plângă.

„Proastă cu fasoane" – mormăi din interior Sigurd.

Traute îl auzi clar. Dar asta nu o ajută cu nimic. Strategiile aplicate de Sigurd erau deseori cam brutale. El fusese cel care îi turnase lui Traute apă clocotită pe mâini, când acesteia îi fusese greu să accepte existenţa celorlalţi. De timpuriu persoanele interioare deciseseră că Traute, pe care ei o percepeau ca „gazdă", va purta într-o zi toate amintirile lor. În cele din urmă, îi preluaseră toate experienţele groaznice, pentru că ea nu putuse să le suporte. Traute pierduse mari perioade de timp – considerau ele –, dar aceasta fusese pierderea cea mai mică. Acum era timpul de a i-o plăti cu aceeaşi monedă. Asta hotărâseră ele. Dar Traute nu voia pur şi simplu să privească, nu voia să ştie nimic, închidea ochii, dispărea în interior, pierdea timpul. Ceilalţi deveniseră nerăbdători: noi am suferit şi ea nici măcar nu vrea să privească.

Atunci Sigurd a decis: trebuie să ia la cunoştinţă realitatea.

Când se dusese la aragaz ca să îşi facă un ceai, el luase conducerea braţului drept şi îi vărsase apa clocotită pe braţul stâng.

Şi astăzi iar se văicărea! Sigurd era foarte nerăbdător. Doar pentru nişte poliţiste nătânge şi câţiva tipi, care nici măcar nu erau acolo, dar pe care îi vedea ea. Dacă el ar lua-o razna din cauza unor astfel de nimicuri, nu ar mai fi în viaţă nici unul dintre ei. Trebuie să te aduni. Să fie învinsă ticăloşia şi laşitatea. Câteva şuturi în fund şi pe urmă o iei din loc. Câteva şocuri electrice şi pe urmă sunt toţi pe faţă. Aşa trebuie procedat când vrei performanţă. Nu să te văicăreşti.

Dar Traute stătea ghemuită pe podea şi se jelea: totul a fost fără nici un sens.

„Ba da" – zise Sarah –, „fii calmă. Du-te în spatele draperiei, acolo nimeni nu te poate vedea. Şi uită-te bine afară."

Afară nu era nimeni.

Cumva au depăşit şi ziua aceasta.

Împreună cu Nina au reuşit spre seară deprogramarea. Un succes. Dar ştiau că vor urma altele. Mai multe programări. Dar şi mai multe succese. Nu trebuiau să se gândească la asta. Acum reuşiseră.

A doua zi, Nina le-a trimis un buchet mare de flori galbene. Au considerat că îl meritaseră. Dar şi Nina meritase unul. I-au trimis şi ei unul.

O săptămână mai târziu, s-au întâlnit la avocată: Angela, Nina şi cele două poliţiste. Era o întâlnire neoficială, pentru că poliţistele făcuseră cunoscut faptul că erau obligate să raporteze, dacă le erau aduse la cunoştinţă fapte penale în poziţia lor oficială.

Şi au avut ce să audă.

Nina Temberg le-a explicat multe despre tulburările de personalitate multiplă. Cele care apar prin abuzarea extremă din fragedă copilărie. Şi cele care sunt produse în scop planificat, de către infractori cu cunoştinţe de înaltă specialitate.

Avocata a povestit despre reţelele profesioniste care se ocupă cu pornografia cu copii şi despre cultele sataniste care activează de decenii în unele landuri federale. A relatat că multe dintre clientele

ei au fost abuzate în astfel de culte şi erau în continuare ameninţate chiar când deveniseră mature. A spus că teama victimelor este atât de mare, încât foarte puţine au avut curajul să depună plângeri. Că între timp s-au iniţiat unele procese. A mai spus că, în numele clientelor ei, le scrisese şi îi informase pe mulţi dintre autorii cunoscuţi ori prezumtivi că clientele ei îşi aminteau evenimentele, au făcut declaraţii conţinând toate numele şi faptele şi au depus dovezi. Nu numai la ea.

Angela a povestit în ce cercuri înalte se învârteau domnii care o torturaseră şi o abuzaseră decenii de-a rândul. Că era vorba despre o organizaţie de primă clasă, care avea cele mai bune contacte şi în poliţie.

I s-a dat imediat crezare.

– Şi cu siguranţă că ei mi-au trimis acum şi poliţia acasă, completă Angela.

– Dar de ce, dacă ei nu ţin să iasă în faţă în nici un caz?

Asta nu pricepea poliţista.

Atunci Nina Temberg le-a explicat cum fac sectele şi cultele, ca oamenii, prin condiţionări cu scopuri precise, să acţioneze împotriva voinţei lor.

– Este trist să constatăm, spuse ea, dar oamenii pot fi programaţi. Ca şi computerele. Trebuie doar să se înceapă îndeajuns de timpuriu. Sunt necesare torturi dure. Copiii trebuie aduşi în pragul morţii. Trebuie întrerupte contactele lor cu lumea liberă. Comportamentul dorit trebuie recompensat. Şi totdeauna trebuie controlată situaţia.

Nina se mira de sine însăşi: nu îşi amintea să fi fost nevoită vreodată să vorbească atât de cinic. Dar spusele ei le-au mişcat pe cele două femei.

Adăuga ceva mai temperată:

– Mai bine nu aş fi ştiut. Dar asta este situaţia. Doamna Lenz a fost programată, printre altele, şi pentru apariţia poliţiei. Deoarece poliţia reprezintă un pericol pentru culpabili şi deoarece doamna Lenz trebuia să fie împiedicată să vorbească, apariţia poliţiei, respectiv orice contact cu poliţia, îi declanşează dureri fizice puternice, halucinaţii, ca şi ideea sinuciderii. Şi cu asta lucrurile s-ar rezolva de la sine.

Poliţistele erau alarmate. Se uitau la Angela.

„Ce or fi văzând acum?“ se întreba Angela. „Un monstru?“

Nina încercă să calmeze lucrurile și spuse zâmbind:

– Încă ne mai fac probleme strategiile diabolice ale inamicilor, dar nu suntem nici noi proaste. Am mai învățat și noi câte ceva. Multe din aceste programări au fost între timp șterse. În multe cazuri, doamna Lenz poate să facă asta singură. Unele dintre ele sunt ca un joc de copii, de prin anii '60. Cu roboți și chestii din acestea. Altele sunt supertehnologizate. Tipii aceștia umblă după ei prin Germania cu laptopuri, în care au memorate programele victimelor. Pentru a rezolva treburile acestea ai nevoie de talentele unui specialist în computere. Între timp avem și așa ceva.

Nina gândi în liniștea care se așternuse: „Doamne, cum vorbesc? De parcă i-am avea la degetul mic. Ce bine ar fi!"

După câteva ore, polițistele se priviră una pe alta, traseră adânc aer în piept și cea mai tânără zise:

– Fir-ar să fie, așa este!

Le-au crezut.

Cele cinci femei au căzut de acord că în momentul acela ar fi fost prea periculos pentru Angela să facă o plângere. Riscul era mult prea mare. Ce protecție putea oferi, în fața unor grupuri de infractori astfel organizate, un polițist care trecea o dată, de două ori pe zi pe la casele lor?

Angela nu își mai lăsa copiii să iasă singuri din casă. Cu mica Barbara era ușor, dar Christian protesta neîncetat. L-a mai consolat un pic faptul că o vreme a beneficiat de protecția poliției pe drumul către și de la școală. Considera că era ceva fantastic.

Polițistele au început să se implice în această problemă.

Și au fost mutate în alt oraș.

Un an mai târziu, una dintre ele spunea:

– M-am gândit la ce s-a petrecut. Sunt convinsă că astfel de organizații există de mult timp. Nu au apărut abia în acest secol. Dacă aș fi la conducerea unei asemenea organizații, bineînțeles că aș avea grijă să am relații de excepție în poliție. Și, pe cât se poate, cât mai sus.

A mai adăugat că, în nici un caz, nu a intenționat să spună că și-ar putea imagina așa ceva în domeniul ei de activitate.

Capitolul 7

SPERANȚA

MĂŞTI

– Nu cred, spuse Nina.

În sfârşit, Lena îi destăinuise de ce erau de mult timp atât de rezervate. De săptămâni nu mai putuse fi posibilă o terapie. Mâncaseră împreună, pălăvrăgiseră prieteneşte împreună, dar fără nici o obligaţie. A fost plăcut şi reconfortant – după patru ani de muncă intensă pentru a reconstitui amintiri –, dar nu a fost vorba de terapie. Ceva nu era în regulă. Nina simţise asta clar.

În final, micuţa Lena vorbise. Aşa cum o făcea mereu – indirect.

Lena:

– Cei doi ursuleţi de pluş trebuie să fie acum puternici şi mari. Cuminţi şi să se descurce singuri.

Nina:

– De ce trebuie să se descurce singuri? Că doar sunt aici, la mine.

Lena:

– Cândva trebuie şi ursuleţii să se descurce singuri. Toţi trebuie să facă asta. Crezi că sunt suficient de maturi?

Nina:

– Cum ţi-a venit ideea aceasta, Lena?

Lena:

– Ştii şi tu acum. Eu nu pot să spun.

Nina:

– Ce?

Lena:

– Că, în curând, o să ne părăseşti. De aceea se păzesc cei mari acum, ca să nu doară prea tare atunci când tu nu vei mai fi aici. Şi de aceea cei mici nu mai pot ieşi. Acolo unde ne place nouă să ne jucăm cu tine.

Lena reuşise totuşi să iasă. Ca de cele mai multe ori, când era urgent şi periculos. Iar adulţii nu cutezau.

Nina Temberg se afla în faţa unui mister.

– Cine spune că voi pleca?

– Tu.

– Eu?

– Da.

– Dar, Lena, eu rămân aici. Nu am nici o intenţie să plec. Cum de te-ai putut gândi că vă părăsesc?

– Ai spus-o chiar tu.

– Nu.

– Ba da. Ai spus „pa, rămâneţi cu bine, nu ne vom mai revedea niciodată, vreau să mă mai lăsaţi în pace". Şi ai mai spus „întindeţi-o!" a durut rău asta.

– Dar, Lena, tu îţi poţi închipui că eu v-aş spune vreodată aşa ceva?

– De fapt, nu.

– Şi totuşi?

– Da.

– Când s-a petrecut asta?

– Nu ştiu, dar câţiva au văzut. Ei ştiu.

– Cum a avut loc asta? Poate cineva să descrie?

Lena trase cu urechea în interior. Apoi repetă ceea ce aflase:

– Sunt arbori. Este toamnă. Sunt frunze pe jos. Tu porţi o rochie albă. Cu o fundă albastră. Pleci. Te întorci scurt. Rochia îţi fâlfâie. Faci un gest de respingere cu mâna. „Întindeţi-o!" ar trebui să însemne asta. Ne priveşti foarte neprietenoasă. De-a dreptul supărată. Supărată pe noi. Nu vrei să mai ai niciodată de-a face cu noi.

Lena începu să plângă. Apoi continuă să vorbească:

– Doare foarte tare. Nu ştim cu ce am greşit, de ce ne părăseşti. Te rog, nu pleca! Noi te iubim mult.

Atunci Ninei i s-a ridicat un văl de pe ochi.

Era cu adevărat diabolic.

Cu un an şi jumătate în urmă, toamna, fusese la un congres pentru perfecţionare profesională, organizat de clinica unde a avut loc şi congresul. Apăruse un fotograf, se prezentase ca din partea presei

și îi fotografiase pe toți specialiștii. Pe cei mai mulți nu îi deranjase, unii au vrut să primească copii. Doar pe Nina o cam deranjase. Îl evitase, se întorsese și plecase. Dar fotograful nu o lăsase în pace. Devenise insistent.

– Încetați, doar vedeți că nu vreau să fiu fotografiată.

– Doar un instantaneu.

– Nu.

– Dar sunteți atât de drăguță.

Gata. Îi ajungea. Se înfuriase.

– Lăsați-mă în pace, altfel mă voi plânge conducerii congresului!

Și s-a întors mânioasă.

Atunci a fotografiat-o.

Lena văzuse acest gest furios, unduirea rochiei, ea văzuse această imagine.

Dar unde o văzuse?

Nu putea să o vadă. Nici Nina Temberg nu avea fotografia. Și ea nu îi povestise Angelei Lenz nimic despre această întâmplare. De fapt, nu povestise nimănui. Fusese foarte furioasă și, în plus, era și neplăcut că reușise totuși să o fotografieze. Ar fi preferat să uite scena.

Au utilizat acea fotografie.

I-o arătaseră clientei. Perfidie. Nina știa că mulți dintre acești infractori își luau măsuri de siguranță, când victimele lor începeau o terapie. Nu era prea greu, pentru că multe dintre aceste victime mai păstrau contactul cu cultul – chiar dacă terapeuții și sistemul cotidian al clientelor nu aveau, la început, nici cea mai mică bănuială în acest sens.

O colegă americancă afirmase cu ocazia unui seminar că se făceau filmări secrete ale terapeuților, care erau prezentate pacientelor acestora. Probabil, exact în clipa în care terapeuta zâmbea ele erau torturate. Cu scopul ca zâmbetul real al teraputei, din timpul terapiei, să reprezinte declanșatorul durerilor-fantomă ale pacientei.

Altcineva mai povestise în același seminar că infractorii confecționau după fotografii măști ale terapeutelor, măști pe care ei le purtau în timpul torturilor. În situațiile de durere și de transă, din timpul torturii, victima crede că este torturată chiar de propria terapeută. Și nu va mai avea încredere în ea niciodată.

Pe atunci, Nina nu crezuse un cuvânt din toate acestea. Cele relatate i se păruseră absolut demente.

Acum le trăia ea însăşi.

Altă explicaţie nu era.

De data aceasta, îi mulţumea lui Dumnezeu că între timp Angela Lenz dobândise atâta încredere în ea, încât împreună puteau să contracareze sugestia.

După ce au înlăturat şi acest zid dintre ele, se puteau ocupa de capitolul cel mai greu. Pe care îl tot amânaseră multă vreme. Copiii sectei voiau să se lepede definitiv de Satana. Ceea ce era dificil, deoarece el devenise căminul lor. Şi în acest nou cămin nu aveau încă încredere deplină. Nu o înţelegeau deloc.

Dar, oricum, nu le provoca atâta durere ca vechiul cămin.

Însă mai era ceva. Durerea. Încă aveau convingerea că numai din durere şi suferinţă se putea obţine ceva important. Li se indusese de la început ideea că tortura, chinul şi suferinţa sunt bune şi pe placul Satanei. Învăţaseră să iubească suferinţa; ce altceva le rămăsese, când oricum fuseseră silite să o cerşească.

Comportamentul cald, sensibil trecea drept rău, era pedepsit cu durerea, fuseseră sistematic antrenate să respingă empatia. Dar şi „bunul", adică purtarea îngrozitoare, putea atrage după sine durerea. Pe de o parte, ca recompensă, întrucât chinul reprezenta ceva „bun". Pe de altă parte, ca strategie a „inconsecvenţei intenţionate", pentru a ţine copiii într-o stare de permanentă panică.

Era o atitudine faţă de viaţă groaznică, brutală, arhaică. Dimpotrivă, se ivea acum cealaltă faţă a vieţii, cea luminoasă, cu care trebuiau să o schimbe pe cea veche, meschină, lipsită de vlagă, istovitoare. Cumva perversă. Lipsea greutatea, profunzimea adusă de suferinţa imensă. Simţeau lipsa luptei şi a intensului sentiment al vieţii. La pericolul de moarte permanent, corpul reacţiona prin producerea intensă de adrenalină. O dopare a corpului propriu, care îl făcea dependent de ea.

Va dura mult până când vor putea preţui partea cealaltă a vieţii.

Dar merita încercarea.

Voiau să rişte.

Însă trebuiau să mai treacă printr-o situație traumatică în cadrul terapiei. Trebuiau să spună NU! Să se dezică de Satana. Sperau ca apoi legătura cu grupul să fie lichidată, și ei să devină liberi.

Această muncă de prelucrare a traumei era dură, dar nu ca la începutul terapiei. Pe vremea aceea, când în Germania cunoștințele teoretice puține, fusese nevoie de mai multe ședințe până când trauma să fie depășită.

Acum aveau nevoie de câteva secunde. Care însă trebuiau pregătite foarte bine. Deseori, pe parcursul mai multor ședințe. Pregătirea se referea la probleme de siguranță, controlul conținutului violent al traumei, combinarea conținuturilor și planificarea cu grijă a înseși muncii cu trauma.[97]

Toate persoanele care participau la o parte a unui anumit eveniment trebuiau să fie de față. A găsi o soluție singur era dificil și dureros. Prelucrarea sfârșitului de săptămână de la Berlin durase luni de zile. Mai înainte, fiecare persoană interioară participantă își pusese propria istorie pe hârtie.

Când se terminaseră cu asta, Nina indusese o transă. Toate personalitățile care nu avuseseră de-a face cu episodul și care trebuiau să fie protejate fuseseră plasate prin inducție hipnotică în locuri sigure, din interior. După care, Nina numărase de la zero până la zece și, pentru câteva secunde, toate sentimentele fuseseră prezente, toate care existaseră atunci: frica de moarte, furia, durerea, disperarea, plăcerea, ura, pofta, tristețea și toate percepțiile senzoriale – mirosul, gustul, auzul, pipăitul și tot ce văzuseră. Uneori, nu putea fi suportat decât un singur sentiment și sentimentele au trebuit să fie prelucrate unul după altul în ședințe separate.

Dar odată și-odată totul se încheiase.

Părți însemnate ale traumei dispăruseră, devenind ceea ce trebuiau să devină: parte din istoria proprie trăită – trist, groaznic, dar depășit.

De domeniul trecutului.

După aceea, Angela putea să se gândească la aceste evenimente când voia, dar ele nu se mai perindau cu o forță paralizantă și ștergeau toate diferențele dintre trecut și prezent.

„A spune nu" avea ceva magic. Suna ca un joc de copii, dar nu exista certitudinea că vor reuși. Dacă ele chiar o voiau.

Şi dacă nu o voiau, Angela Lenz va trăi pentru totdeauna în frică şi nesiguranţă.

Acest cult îi fusese cămin. Viaţa ei. Neîncetat, câteva dintre personalităţile ei trebuiseră să jure credinţă. Sub tortură, sub influenţa drogurilor, sub ameninţarea cu moartea ei şi a celor apropiaţi ei.

Chestiunile acestea aduseseră cu ele multă întristare. Ca şi treptata percepere a profunzimii trădării săvârşite în realitate de către mamă: „Tatăl nostru – scrisese ea odată – ne abuzase, dar nu se atinsese de ceea ce pentru noi era *mâine*. Mama noastră voia ca şi viitorul nostru să fie distrus".

Era evident că mama nu numai că dăduse cale liberă infractorilor către Angela, dar chiar ea îşi livrase propria fiică „unchiului Paul" şi îi furnizase acestuia toate informaţiile despre ea, după ce Angela era deja de mult căsătorită. Ea era persoana care ţinea legătura cu secta, în vreme ce Angela se credea eliberată.

Eliberată. Ce însemna de fapt asta? Voia să trăiască asta.

Dacă în tratarea traumei, copiii sectei ar putea să treacă încă o dată prin această situaţie şi să nege jurământul de credinţă, să spună NU cu toată durerea pe care vor trebui să o mai suporte o dată, atunci se vor putea elibera din lanţuri. Ei erau convinşi de asta.

GRETE

Îndoială

Bruscă aducere aminte.

Au un fin de botez. În cult. Născut de o femeie pe care ele o cunosc. Născut din dispoziţia Satanei. Luat de la mamă, găzduit de străini.

O femeie pe care ele o cunosc? Mai mult. Aceasta îi fusese prietenă în copilărie. În măsura în care existase o prietenie.

Grete.

Ea apare şi în albumele cu fotografii din copilăria Angelei: o fetiţă scundă, cu păr negru, gingaşă, sfrijită şi sperioasă. Când Angela fugise de-acasă, legătura încetase. Ultima amintire legată de Grete era o vizită la un spital. Grete era internată pentru o fractură de tibie la ambele picioare. Angela adusese flori şi o carte, totul frumos împachetat, din partea mamei Angelei. Când intrase în salonul bolnavei, era acolo şi specialista în gimnastică medicală. O învăţa să meargă în cârje. Era ciudat, Grete în pantaloni scurţi, cu ambele picioare în ghips.

– Ce vârstă are copilul dumneavoastră? o întrebase specialista pe Grete.

Angela şi Grete pufniseră în râs.

– Copilul? Nu am nici un copil! răspunsese Grete.

– Ciudat, zise fizioterapeuta. Aş fi putut să jur că sunt vergeturi ceea ce aveţi pe picioare.

Arătase către coapsele lui Grete, care atunci avea nouăsprezece ani. Angela se uitase, şi ea văzuse dungile.

– Nu, ripostase Grete, sunt de la curele de slăbire, le am şi pe burtă. Eram cam grasă.

Era adevărat, Angela îşi amintea că Grete fusese odată ceva cam grasă.

Când fizioterapeuta plecase din salon, cele două fete se aşezaseră pe marginea patului şi începuseră să chicotească.

– Nici măcar nu m-am culcat cu vreun bărbat, şoptise Grete, părinţii mi-au interzis foarte serios să mă întâlnesc cu băieţi.

– Ştiu, spusese Angela, şi cu mine este la fel.

Această amintire este foarte iritantă. Cine făcuse vizita la spital? Miranda, cea bine-dispusă, care pe atunci habar nu avea de povestea Angelei? Probabil că ea fusese.

Dar ce era cu Grete?

Nici ea nu ştia?

Aşa trebuie să fi fost.

Brusc, după cincisprezece ani, după şase ani de terapie, în posesia multor amintiri, Angelei îi trecu prin cap că Grete era probabil tot atât de disociată ca şi ea. Când Grete vorbea de slăbit, crease cu iuţeala vântului o amintire-acoperire, pentru a ascunde de ea şi de ceilalţi ceea ce se petrecuse în realitate: vergeturile erau de la naştere. Grete fusese însărcinată.

Grete avea un copil. Era finul Angelei.

Ele fuseseră prezente când copilul fusese procreat, când fusese luat.

Săptămâni la rând, resping imaginea. Nu vor să ştie. Nu pot să suporte.

Nici nu au fost ele. O alta a fost, una cu care ele nu aveau nici o treabă. Ea făcuse asta. Ele nu au ştiut nimic. Nu ştiu nimic. Nu au fost de faţă. Nu era treaba lor.

Dar probabil că nu era aşa.

Probabil că nimic nu este aşa – luă cuvântul una care aştepta numai astfel de momente: Angela Gudrun.

Angela Gudrun – ea este îndoiala.

Angela Gudrun afirmă că toate acele întâmplări despre care relatează alte persoane interioare sunt lipsite de conţinut. Vine o scrisoare de la ea, scrisă de mână, cu o scriere medievală, încordată,

aplecată spre stânga. Autoarea, care se tutuie cu Angela Lenz de ani de zile, se distanţează şi insistă ca în carte să apară şi opinia ei: totul ar fi o minciună. Născociri ale unui spirit bolnav, respectiv, ale propriului spirit.

Nu are dovezi şi nici nu poate argumenta. O opinie împotriva a o sută de opinii.

– Ea este programată, spune Magda, totdeauna rapidă cu sentinţa.

Poate că aşa este.

Angela Gudrun este o persoană deosebită în sistem. Percepţiile ei se deosebesc mult de ale celorlalte. Şi ea are aceleaşi amnezii temporale şi goluri în amintiri, dar a decis să nu se gândească la această chestiune. Nu are nici un fel de control asupra a ceea ce se întâmplă, dar sesizează când celelalte se agită. Dar pe celelalte nu le sesizează. Ea crede că totul ar fi ea însăşi. Ea nu trăieşte nici un *switch,* nici un schimb de la o persoană la alta. În copilărie, s-a autoobservat cum spărgea un geam. Nu a înţeles de ce o făcea, dar nici nu a putut să împiedice acest lucru. Se auzea spunându-i educatoarei:

– Nu eu am fost!

Auzea de parcă s-ar fi aflat undeva departe, într-un tunel. În ea totul striga: „Eu am fost!". Dar în afară ieşea ceva ce ea resimţea a fi o minciună. Nu putea schimba nimic. Angela Gudrun are puternice sentimente de vinovăţie, pentru că se simte ca o mincinoasă. Ea nu ar vrea să mintă, dar se observă minţind şi nu poate evita să o mai facă. Este o dramă, ea fiind şi foarte credincioasă. Cuvintele „...eşti iertată, pleacă şi de-acum nu mai greşi" o apasă greu pe suflet, pentru că ea ştie că se va auzi minţind iar şi iar, şi că nu poate împiedica asta.

Pentru Nina Temberg, la început, Angela Gudrun a reprezentat o mare problemă, deoarece scopul terapiei ei era altul decât la celelalte: ea voia să înceteze să mintă. Din fericire era foarte cooperantă şi făcea multe lucruri pe care nu le înţelegea, doar în speranţa că într-o zi îi va fi mai bine.

Nina s-a pus de acord cu ea, că relatările din trecut, pe care Angela Gudrun se auzea făcându-le, puteau fi corecte, dar se putea şi să nu fie.

– Eu nu ştiu, spunea Nina, eu nu pot să dovedesc.

Aceasta era înţelegerea lor privind terapia şi ea devenise ipoteza de lucru.

Angela Gudrun este tare numai când este adusă în prim-plan. Prin propriile forţe, reuşeşte rareori acest lucru.

Mulţi supravieţuitori dintr-un cult au astfel de personalităţi în sistemul lor. Una care, în ciuda evidenţelor vizibile, susţine: „Eu însămi am făcut toate acestea".

Avocaţii special pregătiţi, oameni care au învăţat să „se joace" cu sistemul personalităţilor multiple, pot reuşi în faţa instanţelor să abordeze aceste persoane şi să le aducă în faţă. De exemplu, la un proces de abuz. Când brusc persoana se opreşte şi spune: „Tot ce am spus a fost minciună. Tatăl meu a fost totdeauna drăguţ cu mine". Această aparentă modificare de opinie contează deseori mai mult decât toate declaraţiile făcute de ea până atunci, mai mult decât declaraţiile asistenţilor sociali, ale medicilor şi ale experţilor.

Mai există un motiv pentru a minţi: adevărul este pur şi simplu prea îngrozitor. De nesuportat. Nu se poate ca propria copilărie să fi fost atât de oribilă. Atâta timp cât cel puţin o singură componentă a personalităţii mai conţine această îndoială, atunci rămâne un minuscul rest de speranţă.

Ia cuvântul Sarah: „Probabil că adevărata funcţie a Angelei Gudrun este de a crea o distanţă, o protecţie, ca noi să putem trăi normal cotidianul şi să putem uita prin ce am trecut".

Poate că măcar asta nu este adevărat – spun ele. Asta cu copilul. Cel mai bun lucru este să fie uitată imediat. Să nu se mai gândească nimeni la ea. Să nu mai discute.

Asta nu mai funcţionează.

Ele trebuie să discute despre asta. Unicul drum către libertate trece prin aşa ceva.

Ele sunt convinse că finul lor, copilul Gretei, mai este încă la Satana. Aceasta este legătura cea mai puternică. Care nu se rupe.

Grete a fost lăsată gravidă premeditat. Cum s-a încercat şi cu Angela. Nu ştie nimeni care a fost tatăl adevărat.

Asta este şi intenţia. Tatăl trebuie să fie Satana.

1977:
Rote Armee Fraktion (RAF) îl împuşcă pe şeful de la Dresdner Bank.
Preşedintele patronatelor, Hanns Martin Schleyer, este răpit şi asasinat.
Roman Polanski este condamnat la închisoare
pentru că a abuzat o fată de treisprezece ani.
În cinematografe: „Carrie – fiica mai mică a Satanei",
„Rocky Horror Picture Show".
La televiziune: „Picknick de ziua sfântului Valentin"
Şlagăre: „I don't want to talk about it".
Ziarul BILD dă startul acţiunii „O inimă pentru copii"

Legături elveţiene

În Germania ar fi cam o sută de femei anual, care sunt lăsate gravide în acest mod, în acest scop. Este cifra apreciată de Angela, pentru că nu există statistici. Aprecierea ei are la bază numărul femeilor gravide întâlnite de ea acolo. Şi numărul jertfelor pe care a trebuit să le trăiască.

Imaginile cu acea casă nu le va uita niciodată. De multe ori ele au desenat-o. Unii dintre copiii interiori pot desena minunat. Sunt imagini disparate. Sus totul este multicolor, vesel. Jos totul este întunecat, greu, trist. Întunericul este puternic. Lumina o resimt ca prea uşoară, ca o lume a minciunii, care se comportă de parcă nici nu ar exista.

O casă cu cărămizi negre. Construită pe o pantă, pe partea superioară a pantei – un etaj, pe partea inferioară – două etaje. Cu balcon pe toată lungimea. În apropiere este un mic pârâu. Dar mult nu au putut să vadă, pentru că imediat copiii au fost duşi în pivniţă. Ştiau doar că era în Elveţia.

Pe undeva între Zürich şi Berna, aşa bănuia o fată. Ea venea de la Lausanne şi făcea parte dintr-un alt grup, care se numea „Copiii lui Lucifer". Aşa spunea ea. A fost singurul lucru discutat de ele. Era interzis să vorbeşti. Cine era prins vorbind era bătut. Dar în acea săptămână au fost puţine ocazii de a vorbi, pentru că permanent erau obosiţi din cauza tabletelor. Dormitau lipsiţi de vlagă. Dar nu erau lăsaţi să doarmă. Şi numai uneori exista puţină apă şi pâine.

Este o combinație cu care lucrează multe culte și secte: privarea de somn, reducerea proteinelor, izolare emoțională, istovire. Și teamă.

Ulterior, copiilor din Elveția li se vor adăuga și droguri, durere și adrenalina emanată de acestea. Toate la un loc induc o puternică stare emoțională și mentală de receptare a ordinelor transmise hipnotic.[98] Victimele torturilor din Germania, Vietnam, Cambodgia, Iugoslavia, Abu Ghraib, din toate războaiele cunosc asta.

Au fost trei nopți la rând într-o casă mare și singuratică. Cu o poartă uriașă, din zăbrele, și cu interfon. Cu o grădină neîngrijită.

Și aici au fost băgați imediat în pivniță. Acolo erau fete tinere, femei, copii mici. Și femei cu propriii copii. Și ele îmbibate de droguri. Sub supravegherea unui bărbat.

Fetele tinere erau luate una câte una. Când reveneau, Angela a înțeles că nu exista certitudinea că te întorceai viu. Copiii sunt plini de bășici cauzate de arsuri și sângerează.

Printre ei sunt două asiatice mici. Și copii din RDG. De la deținuții politici. Era anul 1977. Supraviețuitorii cu experiențe asemănătoare celor ale Angelei Lenz relatau că granițele cu RDG erau deschise pentru acești copii. Granițele RDG-ului erau deschise numai când știau cei de la Stasi.

A fost luată și Angela. Și o altă fată, Grete. Au fost prezentate goale Consiliului celor șapte. Fetele trebuiau să se tortureze reciproc. O procedură descrisă și de victimele cultelor din SUA: tortura se aplica ritualizat. Conform ideologiei cultului satanist, durerea și tortura eliberează energie și astfel mărește forța spirituală a grupului. Ritualurile au loc după tipicuri bine stabilite. Fiecare copil primește un mentor, un naș, care îl antrenează pentru ritual. Și de data aceasta a fost prezent unchiul Paul. Copiii sunt pregătiți pentru ceremonie printr-o torturare ceva mai lejeră.[99]

De aceea, cele două fete de cincisprezece ani trebuiau mai întâi să își facă rău una alteia.

Timp în care erau filmate.

Urmau intimidări, amenințarea cu moartea și mereu dureri. Trebuiau să pășească pe cărbuni aprinși. Li se spunea că vor fi îngropate în ei dacă trăiau în mod dezonorant. A trăi dezonorant însemna a încălca jurământul de păstrare a tăcerii.

Urma apoi ritualul de curățare.

Li s-a explicat că acum erau suficient de mari pentru a-i dărui un copil al Satanei. Erau întinse pe altar. Erau frecate cu sperma și urină. Se rosteau rugăciuni. După care trebuiau purificate și în interior. Unul dintre cei șapte consilieri își punea o mănușă de cauciuc, o ungea cu vaselină și introducea întreaga mână în vaginul fetei.

Era o vaselină care ardea ca focul.

Nu le era necunoscută. La vârsta de patru ani, Robbi mai trăise asta.

Nici o victimă nu cuteza să se întrebe de ce bărbatul din Consiliul celor șapte își punea o mănușă din cauciuc înainte de a o introduce unsă cu crema care ardea ca focul în vaginul fetei. Când se spunea că durerea este atât de bună și că eliberează energii?! Și nimeni nu întreabă de ce vaginul fetei este spălat cu un jet puternic de apă rece, înainte ca bărbații să se pună pe produs copii pentru Satana.

De patru ori au fost duse fetele în anii următori la astfel de ritualuri. Și în Germania. La un moment dat, se pare că s-a ajuns la procreare.

La Grete.

Probabil că asta s-a petrecut pe vremea când Angela Bahr era fugită de-acasă. Trei sferturi dintr-un an, pe străzi. Din perioada aceea nu există fotografii ale ei și ale lui Grete.

Angela încercase atunci să dispară, se îndopa cu alcool, dar „celălalt sistem", sistemul secret folosise orice ocazie pentru a telefona stăpânilor. Când și când, apăreau și stăpânii în persoană. Nimeni din cadrul sistemului cotidian nu înțelegea cum.

Nici Sarah nu înțelegea.

Odată au luat-o cu ei. Atunci a revăzut-o pe Grete. Gravidă. A trebuit să o ajute la naștere, să devină nașă a copilului. Așa li s-a spus amândurora. Nașterea era coordonată de bărbați. Nașterile sunt provocate devreme, imediat ce copilul este viabil, dar mult mai înainte de a exista pericolul ca prin durerile facerii să se atragă atenția.

Erau de față femei mai în vârstă, care aveau grijă de cele mai tinere, vorbindu-le pentru a le liniști: „Nu îți face singură greutăți, fată. Nu te opune și va merge mai ușor".

Normal că fetele se opuneau. Nu voiau să nască. Știau ce urma.

Existau mijloace de provocare a durerilor. Pentru respectarea termenelor planificate. Şi normal că nici vorbă de mijloace de alinare a durerilor.

Unde este copilul?

Doar este finul ei. Ele sunt răspunzătoare pentru el. Acesta trăieşte pe undeva. Cu siguranţă. Undeva, crescut de o altă familie, de unde încă îl pot salva. Li se spun astfel de poveşti: că ar trăi copiii. Într-o altă familie, dar trăiesc. Atâta vreme cât naşii sunt cuminţi, copiii vor trăi. Dacă naşii se revoltă, atunci ei înşişi vor purta vina morţii copilului. Aşa li se spune. În Germania, în Anglia, în Australia, în Olanda, în multe alte ţări, se spune aceeaşi poveste.

Care creează o legătură puternică.

În cele din urmă, certitudinea că acel copil este mort.

Când se născuse copilul, Grete trebuise să îi jure Satanei credinţă veşnică. În acest fel şi-ar fi putut păstra copilul. Aşa i s-a spus. Aşa că ea a jurat credinţă veşnică. A putut să audă şi Angela.

Grete.

Ea a fost foarte naivă şi a fost fericită. Era acolo doar pentru sarcină. Acea personalitate din Grete care a născut. Care a trebuit să trăiască sarcina şi naşterea. Pentru ca personalităţile celelalte să nu trebuiască să trăiască nimic din asta. Să nu trebuiască să îşi amintească asta.

După ce jurase lui Grete, i s-a permis să păstreze copilul. Şase săptămâni. Atâta timp cât să se creeze o legătură între ea şi copil.

A fost jertfit abia după aceea. Angela îşi amintea, pentru că şi ea fusese de faţă.

A fost chemată Grete. Ea nu ştia pentru ce. Trebuia să vină la ceremonie.

Care ceremonie?

La început, nu a înţeles. Le-a spus bărbaţilor că, din păcate, nu putea să vină, trebuia acum să se ocupe de bebeluşul ei. Copilul trebuia botezat, le-a explicat Grete bărbaţilor, şi mai târziu trebuia să primească o educaţie şcolară bună. Apoi i-a trecut o idee prin cap şi a întrebat: pentru asta o luau acum? Pentru că trebuia făcut botezul

copilului? Atunci bărbații au râs și au spus că se putea spune și așa. Da, da, va fi un fel de botez.

Așa că și-a luat copilul în brațe și a plecat cu ei.

Angela a urmat-o.

Ea încă nu cunoștea încăperea. Era o sală cu un altar. Pe pereți, în sfeșnice, erau lumânări. I s-a luat copilul din brațe și a fost pus într-un vas, pe altar. Bărbații în rase preoțești intonau cânturi, îngenuncheau, umblau încoace și încolo. Dar ea nu își scăpa bebelușul din ochi.

Apoi a venit marele preot și i-a pus cuțitul în mână. Acum a înțeles: trebuia să își ucidă propriul copil!

– Nu, nu copilul meu!

S-a prăbușit, a urlat, a țipat. A fost bătută, călcată în picioare, târâtă la altar. Doi bărbați o țineau în picioare, cel de-al treilea îi conducea mâna cu cuțitul.

A simțit cum cuțitul străpungea pielea subțire a copilului. Bebelușul a țipat. Bebelușul ei, care mirosea atât de frumos și nu plângea. Copilul ei firav, moale, lipsit de apărare. Murea.

Ritualul cerea ca ea să bea din sânge și să mănânce din inima copilului.

– Nu, a spus ea, mă puteți omorî, asta nu fac!

A fost bătută. Nu a cedat. A fost torturată. Nu a cedat.

Apoi, brusc, a cedat.

S-a petrecut, pur și simplu. Nu se mai putea opune.

Acea parte din Angela care privise știa ce se petrecuse: Grete dispăruse. O alta îi preluase locul.

Acesta a fost refugiul: Grete ar fi preferat să moară. Dacă nu s-ar fi declanșat sistemul de supraviețuire.

Ea plecase, rămăsese o alta.

O alta care, ca și Angela, crescuse în acest cult. Ea știa care era sarcina ei: trebuia să mănânce din carne și să bea din sânge.

A mâncat și a băut.

Al cui era sângele nu știa.

Și Angela a trebuit să participe: a fost silită să țină copilul. Și ea a trebuit să mănânce o bucată din inimă. Era o vină de nesuportat. Era la fel de vinovată ca Grete.

A durat treisprezece ani până când a putut să se apropie de această oroare din subconştientul ei. Abia după ce o găsiseră pe Nina Ternberg, despre care au presupus că poate ea va putea suporta povestea. Dar a mai durat încă şase ani, până când au putut vorbi cu ea despre această problemă.

Dacă Nina ar fi ştiut de la început ce povară îşi asuma, nu ar mai fi acceptat acei şase ani.

Tată

A ezitat zile la rând. Saturia este personalitatea din Angela care a urmărit ce i s-a întâmplat lui Grete. Saturia este prea slabă pentru a suporta o prelucrare a traumei. Mica Lena este foarte îngrijorată din cauza ei.

– Dacă merge mai departe aşa, Saturia ajunge într-un ospiciu, îi relatează ea terapeutei fenomenele dramatice din interior. Va înnebuni. Doar stă cu copilul mort al lui Grete în poală, îl leagănă şi plânge, şi iarăşi îl leagănă şi plânge.

Atunci sora Josefa, o altă persoană interioară, se decide pentru un gen de integrare cu Saturia, un simţământ trăit de ambele ca un fel de contopire blândă. Intră împreună în traumă. Dar nu funcţionează.

Oroarea este prea profundă. Este prea întunecat ceea ce au trebuit să trăiască.

Nu merge.

Saturia nu poate spune NU. Dacă spune NU, trebuie să se despartă de copilul mort. Acolo, pe altar. La Satana. Finul ei. Nebotezat. Va arde veşnic în iad. Stă în faţa altarului, vrea să rămână cu copilul. Nu poate să facă un pas. Nu îl poate părăsi. Legătura cu cultul Satanei continuă să existe.

Nu reuşesc.

Sunt disperate.

– Eu renunţ la convenţia noastră, spune Traute.

La convenţia antisinucidere. Vrea să se sinucidă.

Majoritatea celorlalte nu vor.

Satana este mai tare. Şi mai rafinat. Mai perfid. Este mai puternic.

Nina este disperată. Nu se poate așa ceva! Trebuie să facă ceva. Dar ce?

Să i se opună cu ceva.

„Cuvântul meu" – se gândește Nina – „nu este suficient. Este nevoie de o autoritate. Ceva puternic. Mai puternic decât ea. Ce?"

Dumnezeu?

Era vineri. O seară de vineri din februarie, neobișnuit de caldă. Fereastra sălii de terapie este întredeschisă. Prin deschizătură pătrunde sunetul clopotelor. Biserica nu se află aproape, dar vântul bate în această seară dinspre ea. Este o oră neobișnuită pentru bătutul clopotelor. Au aflat ulterior că ele bat astfel dacă în săptămâna trecută murise un membru al comunității.

Brusc, Traute vrea să meargă la biserică.

Vor și altele.

Este o temere întemeiată, recunosc ele.

Nina se teme că vor să întreprindă ceva acolo.

Nina își amintește atunci de pastor. Îl cunoaște de mult timp, îl cunoaște bine, are încredere în el. Au mai fost o dată la el. Când sora Josefa a vrut să fie botezată. Angela Lenz, ai cărei părinți mimau că ar fi oameni cu frica lui Dumnezeu, fusese desigur botezată creștinește.

Dar nu și sora Josefa. Sora Josefa, o persoană profund religioasă, este atât de credincioasă, încât alte personalități ale Angelei o iau deseori peste picior. Îi amintesc mereu că din cauza ei au fost odată cât pe-aici să se trezească într-un ordin religios.

Pastorul, un om în vârstă, discutase odată cu Josefa problema dacă ar putea fi botezată o persoană interioară, nebotezată dintr-o personalitate multiplă botezată. Ea își dorea foarte mult un botez personal, numai al ei. Poate că simțise că primul botez fusese o farsă. Dar poate că avea și sentimentul că primul botez era epuizat fiind vorba despre atât de multe persoane și după tot ce se petrecuse în viața externă și internă a Angelei Lenz.

La început, pastorul fusese mirat. Poate că introducerea pe care Nina Temberg i-o făcuse în problematica personalităților multiple nu fusese prea detaliată. Dar el simțise repede cât de serioasă era dorința sorei Josefa. Așa că și el o luase în serios. Vorbise mult timp cu ea, îi explicase că un botez nu expiră în decursul anilor și nici nu

se volatilizează. Că ea ar fi participat la botez, chiar dacă pe atunci nici nu existase. Dumnezeu a ştiut cu siguranţă că va veni şi ea.

„Şi atunci, el de ce nu a împiedicat asta?" le trecuse prin cap celor mai cinice personalităţi ale Angelei Lenz. Dar acest gând nu i-a venit şi sorei Josefa. Îl asculta fermecată pe pastor care îi explica faptul că Dumnezeul creştin este un Dumnezeu binevoitor, un Dumnezeu iertător. Nu mai era Dumnezeul răzbunător din Vechiul Testament, cunoscut de ele în perioada trăită la „Asociaţia tinerilor pentru creştinism ferm". Şi în timpul exorcizării.

Un Dumnezeu iertător?

Era ceva cu totul nou.

Sorei Josefa i-a intrat asta în cap.

Scuze. Dar pentru copiii sectei asta era o dovadă de slăbiciune.

Între timp afară s-a întunecat, s-a făcut noapte. Nina Temberg se decide să îl sune pe pastor.

El o înţelege repede, după primele întâlniri cu Angela Lenz rămăsese în legătură cu terapeuta ei şi se ocupase intens de disocieri şi de personalităţile multiple. Paracliserul le-a descuiat biserica. Când au ajuns ele, toate luminile ardeau.

Intră. Nina Temberg şi Angela. Se aşază sfioase în ultima bancă. Pastorul se îndreaptă către ele.

Nina face prezentările:

– Ea este Saturia. A trebuit să ajute la jertfirea unui copil către Satana. Şi acum vrea să se jertfească ea însăşi.

Pastorul o salută. Îi ia mâna. Se duce cu ea la altar. Un altar neobişnuit. Pe el nu se află nici o victimă torturată, nici un om crucificat. Iisus cel înviat se află în faţa crucii. Discipolii sunt veseli, plini de speranţă.

Acum, pastorul îi explică Saturiei că Iisus este jertfa tuturor jertfelor. După Iisus, nimeni nu trebuie să se mai jertfească. Trebuie doar să se lase în mâinile lui Iisus.

Trădare! se strigă din interior.

Saturia şi Nina îngenunchează. În spatele lor pastorul se roagă lui Dumnezeu.

Cu voce tare.

– Tată, spune el, și cuvântul declanșează fiori de groază și de bucurie în Angela. Tată, îți mulțumim pentru că ne iubești atât de nemărginit, încât l-ai sacrificat pe propriul tău fiu. Știm că nu mai trebuie să aducem jertfe, pentru că Iisus unește în sine toatele jertfele. O nouă jertfă nu va mai fi necesară niciodată. Noi suntem copiii tăi, tată, și îți mulțumim că orice copil venit pe lume este de tine binecuvântat. Benedicțiunea ta nu depinde de oameni. Îți mulțumim, tată, că acest copil mort este acum la tine, că tu, în bunătatea și mila ta, l-ai luat la tine.

Se roagă pentru Saturia și pentru bebeluș. Îl roagă pe Dumnezeu ca Saturia să îl lase pe bebeluș în mâinile Domnului. Apoi o binecuvântează pe ea și pe bebeluș. O iartă în numele Domnului.

Rostesc împreună „Tatăl nostru".

Pentru copiii sectei acesta este sacrilegiul suprem: trecerea la creștinism.

Pentru Saturia este mântuirea.

Când părăsesc biserica, Traute îi spune pastorului că există cuvinte în „Tatăl nostru" pe care ele nu le pot niciodată rosti. Acestea sunt „...așa cum noi iertăm greșiților noștri."

Atunci el înțelege. A supraviețuit războiului mondial. Patru ani în Rusia. Îi povestește despre perioada petrecută de el în război. După război, nici el nu a putut rosti aceste vorbe exact atâta timp cât durase participarea sa la acest război.

– Dar și asta se poate discuta cu Iisus. Nu trebuie să stai cuminte și supus în fața altarului. Îți poți striga mânia și deznădejdea.

O nouă idee.

Apoi o ia în brațe. Puțin. Cu atenție. El simte limitele cu exactitate.

– Cam cum ar fi făcut-o un adevărat tată, un tată bun, spune ceva mai târziu Traute.

Când părăsesc biserica, Nina Temberg simte în pacienta ei o liniște total nouă.

Dar mai remarcă, de asemenea, că progeniturile sectei au reintrat în traumă. Pentru ele orice biserică este o oroare. Abia au putut auzi cuvintele. Biserica însemna pentru ele tot contrariul: o cruce, un potir, lumânări, răsunetul pașilor în înaltul naos al bisericii, atmosfera

sacrală în care lucra şi cultul. Au alunecat din nou în cealaltă lume: imediat vine marele preot şi începe tortura.

– Nu, spune Nina Temberg, cum mai spusese de atâtea ori. Luaţi-mă de mână, deschideţi ochii mari. Sunteţi aici. Cu mine. În siguranţă. Nimeni nu vă face nici un rău. Priviţi solul. Simţiţi-l. Este o stradă. Pământ solid. Acum mergem acasă. S-a terminat.

Endora deschide ochii. Priveşte în jur. Lumina felinarelor de pe stradă produce durere. Ea a fost totdeauna în întuneric. Trage aer în piept. Aerul este rece, dar proaspăt. Pentru prima dată ea, care a crescut în secta satanistă, simte speranţa. După un timp spune:

– Într-o zi, poate într-o zi, când povestea noastră se va termina, vom putea să mergem la biserică şi va fi totul în regulă. Pur şi simplu, în ordine. Mai adaugă privind-o pe Nina: poate.

AL PATRULEA MARTOR: SERVICIUL DE ASISTENȚĂ A PERSOANELOR CU NEVOI SPECIALE

Pe 16.01.1996 Angela Lenz primește o înștiințare de la Serviciul de asistență a persoanelor cu nevoi speciale. În conformitate cu legea privind despăgubirea victimelor violențelor, se recunoaște că a fost grav prejudiciată ca urmare a suferințelor violente din fragedă copilărie.

În mod obișnuit această recunoaștere se obține în urma unei proceduri judiciare: făptuitorii trebuie reclamați. La așa ceva se poate renunța numai dacă în urma denunțului viața denunțătorului este expusă unui pericol considerabil. În locul denunțului se face o expertiză a credibilității.

Ea este crezută.

Angela Lenz primește o pensie, pentru că nu poate lucra în profesia pentru care s-a pregătit, din cauza experiențelor violente din copilărie.

Este vorba despre profesia de educatoare.

Capitolul 8

PREZENT

TEN YEARS AFTER[100]

Am menţinut contactul cu Angela Lenz şi după apariţia cărţii. Uneori, trec săptămâni, alteori luni între discuţiile pe care le purtăm. Din cauză că locuieşte în alt oraş, am văzut-o doar rar, uneori vorbim la telefon ori ea trimite câte un fax – o tehnică devenită treptat depăşită. A trecut foarte de timpuriu la e-mail. Răspunde totdeauna când o caut pe e-mail. Uneori, a luat ea iniţiativa legăturii, mai curând rezervată, niciodată cu insistenţă.

În prima perioadă după apariţia cărţii, toţi cei care au participat la proiect şi-au ţinut respiraţia: ce se va întâmpla? În aparenţă, s-au întâmplat puţine lucruri. Chiar şi înainte se încercase metoda intimidării – inclusiv a autoarei. Cei care au făcut-o nu au fost identificaţi. Cu o singură excepţie. Am încercat să îi ignor. Dar mi-am făcut rost de garaj pentru maşină.

După doi ani, Angela Lenz mi-a spus odată că preţul plătit de ea pentru apariţia cărţii a fost prea mare. Nu a explicat ce voia să spună cu asta.

Pe alte planuri au existat însă modificări: între 1996 şi 1998, o comisie de anchetă din partea Bundestagului s-a ocupat de „Aşa-numitele secte şi grupuri psiho". În baza unor motive temeinice: în 1994, cincizeci de aderenţi la secta Templului soarelui din Elveţia au recurs la o sinucidere ordonată. În 1995, secta Aum a ucis doisprezece oameni şi a rănit mai mult de cinci mii, în urma unui atentat cu gaze toxice la metroul din Tokio. Teroarea sectei s-a îndreptat şi către propriii membri: cei care o părăsiseră au fost torturaţi sau li s-a spălat creierul cu mijloace chimice.

Şi în Germania a început să se acorde atenţie problemei. Au fost priviţi mai critic scientologii, aşa-zisele secte ale tinerilor, cum ar fi meditaţia transcendentală, ca şi Martorii lui Jehova. Au intrat în atenţie sciziuni fundamentaliste ale bisericii creştine, precum grupurile ezoterice şi sataniştii.

La sfârşitul anului 1996, Silvia Eilhardt, consilieră în problemele sectelor din Witten[101], a atenţionat comisia de anchetă asupra evoluţiei speciale din domeniul satanismului, a informat despre „violenţa rituală" şi despre datele actuale, publicate cu privire la acest fenomen, printre care şi această carte. Locţiitorul preşedintelui comisiei de anchetă, deputata SPD Renate Rennebach, s-a arătat impresionată de soarta Angelei, dar a cerut cifre.

Relatări privind cazuri de violenţă rituală au sosit din diverse regiuni ale Germaniei – şi totuşi unde erau dovezile? În unele rapoarte erau menţionate crime rituale, dar unde erau morţii?[102] Deseori, faptele se petrecuseră cu decenii în urmă. Acolo unde una dintre persoanele interne ale Angelei a trebuit să ajute la îngroparea unui copil astăzi se află un hotel – trebuie el să fie demolat?

Mai multe documentare prezentate de televiziune au avut ca temă violenţa rituală[103], au câştigat premii importante ale mass-mediei, au declanşat chiar investigaţii. Dar multe dintre ele s-au pierdut în neant, unele date s-au dovedit îndoielnice şi chiar fără susţinere. Altele însă, deşi au prezentat numeroase indicii, nu au fost duse mai departe. Reporterul de televiziune Rainer Fromm prezintă un caz actual în: „Reclamaţie nedorită".[104] Cunosc acţiuni asemănătoare la München, Unterfranken, Berlin, Thüringen, Flensburg şi în alte regiuni ale Germaniei. Totuşi, tulburările de identităţi disociative sunt un mecanism de protecţie, care dăunează capacităţii de memorare şi orientării în timp. Aceasta este o problemă nu numai pentru cei vizaţi, ci şi pentru autorităţile investigatoare.

Pe măsură ce tema şi persoanele afectate devin tot mai vizibile în opinia publică, şi reacţiile contrare, backlash-ul devin mai puternice. Şi nu este de mirare, pentru că nimic nu ameninţă mai intens sentimentul nostru de relativă securitate în viaţă decât imaginea clară despre dimensiunea violenţei exercitate de oameni asupra copiilor, oameni care de fapt ar trebui să fie protectorii lor. Psihologul american Anna Salter spune că exact acolo „se află motivul pentru care

în ultimii ani backlash-ul a putut să prindă atât de bine: noi am distrus colectiv credința oamenilor că s-ar afla în siguranță". Salter, care expertizează infractori sexuali și conduce terapia unor victime ale acestora, adaugă: „Dacă te legi de credința oamenilor în siguranța lor, te lovești de rădăcini atât de adânci, încât trebuie să fii fericit că nu ești linșat".[105] În Germania, reacțiile contrare nu au fost atât de puternice ca în SUA. Curentele fundamentaliste care apără cu forță și violență tabuul sfintei familii, ca în SUA, se află la noi doar în stadii incipiente.

Dar nu încape îndoială, că există și oameni care se simt multipli, dar nu sunt. Am primit și eu scrisori de la femei care se cred abuzate de aceiași răufăcători ca ai Angelei Lenz, dar majoritatea a luat de bune pseudonimele răufăcătorilor folosite în carte. Orice eveniment mediatic spectaculos dezlănțuie mode, orice caz spectaculos de crimă provoacă și declarații false – poliția cunoaște asta.

Și, în cele din urmă, mai există și terapeuți care lucrează neglijent sau iresponsabil cu paciente ori pacienți foarte influențabili. Ca în orice profesie, și în acest domeniu există diletanți și delincvenți, oricât ar părea de trist. În filmul său, „Personalitățile multiple – obsesii ale terapeuților?", redactorul de la Westdeutscher Rundfunk (WDR), Felix Kuballa, prezintă un caz de neglijență.[106] În orice caz, el extinde concluzia unui caz singular la toți oamenii multipli din lume. O asociație de specialiști în terapia traumelor a luat atitudine împotriva acestei presupuneri paușale.[107] Un alt caz a fost făcut cunoscut în 2006, când la Köln, o femeie cu tulburări disociative de identitate a depus plângere împotriva terapeutului ei care, după cum se menționa în plângere, a utilizat diferitele ei personalități pentru prestări de servicii financiare și sexuale.

Și acum? Terapeuții ar trebui să se transforme în anchetatori? Este o așteptare absurdă. Totuși, Asociația profesională a terapeuților a reușit să își facă măcar o imagine asupra numărului și dimensiunii infracțiunilor cunoscute. A fost trimis un formular scurt către 355 de clinici, medici, terapeuți și cabinete medicale care lucrează cu traumatizați grav. Un studiu-pilot, conceput în grabă, cu lipsuri, atacabil, dar care indica tendințe. În 1997, au fost prezentate primele cifre, la o conferință. La un procent de răspunsuri primite de 32 la sută,

au rezultat două sute şaptezeci şi unu de cazuri de violenţă rituală. Traumele produse în cazurile de infracţionalitate gravă şi amploarea tulburărilor ulterioare determinate de acestea erau atât de înfiorătoare, încât unii nu au mai putut suporta şi au părăsit sala. La multe formulare erau ataşate suplimentar file cuprinzând alte descrieri de caz. Unii terapeuţi s-au declarat mulţumiţi că măcar cineva îşi pusese problema victimelor acestor violenţe.

Mult timp, acest studiu a rămas sub forma a două clasoare voluminoase sprijinite de biroul meu. Apoi mi-am dat seama că ele nu adăpostesc doar o statistică, ci şi o descriere – în parte foarte detaliată – a criminalităţii grave.[108] De atunci, materialul a fost depozitat în fişetul unui birou de avocaţi, înainte de a fi valorificat la Institutul facultăţii de medicină din Hanovra.

Aşadar, eu am depăşit o graniţă, am sfărâmat un tabu jurnalistic, m-am implicat. Respingerea publică, negarea au fost atât de puternice, încât simpla descriere părea să nu fi fost de-ajuns. Pentru a trezi măcar disponibilitatea de a gândi că în societatea noastră există asemenea ritualuri, m-am înscris în societăţi profesionale de specialitate, am cercetat teme tabu, am căutat paralele în alte domenii: mafie, soldaţi-copii, rapoarte ale organizaţiei Amnesty International despre tortura politică.

1. Existenţa mafiei este de necontestat.[109] Care sunt strategiile ei? Cum reuşeşte mafia să obţină aderenţi pe viaţă şi o tăcere deplină? Un cunoscător, Girolamo Lo Verso, mi-a explicat cum funcţionează fenomenul.[110] Profesor la Institutul de psihologie al Universităţii din Palermo, acesta face de mulţi ani terapie unor familii mafiote. Familii în care cel puţin unul dintre copii a fost educat să ucidă. Fenomenele disociative descrise de Lo Verso sunt asemănătoare celor trăite de supravieţuitorii violenţelor rituale din Germania. Tehnicile de condiţionare sunt şi ele asemănătoare: la aproximativ şapte ani, băiatul trebuie să omoare un animal, mai târziu trebuie să brutalizeze un om cu o bâtă. Urmează o crimă.

Este impresionantă relatarea lui Lo Verso despre modul cum a trebuit să se lupte cu propria pregătire de psihanalist atunci când pacienţii au început să-i relateze temerile lor că tatăl ori bunicul lor

plănuiește să îi omoare, cum a început să accepte că pacienții lui nu descriau fantezii paranoide și nici manifestări ale propriilor dorințe oedipale din copilărie, ci pura realitate siciliană. Nici el și nici alți specialiști din sudul Italiei nu le-au sugerat pacienților aceste povești horror despre violența organizată. Astfel de crime se petrec acolo de decenii, ba chiar de secole. Mafia are o cultură proprie, o limbă cu simbolistică proprie, care utilizează puține cuvinte și pe care un terț nu o poate descifra.

Asasinarea sângeroasă a șase italieni, pe 15 august 2007 în fața unei pizzerii din Duisburg, evidențiază și alte similitudini cu afirmațiile victimelor violenței rituale: și aici au fost pervertite sărbătorile creștine. Faptele au fost săvârșite probabil de membri ai mafiei calabreze 'Ndrangheta, în timpul uneia dintre cele mai mari sărbători catolice – pe 15 august este înălțarea la cer a Maicii Domnului. Poliția italiană presupune că aceștia ar fi vrut să răzbune o crimă petrecută în timpul Crăciunului din 2006, săvârșită de un membru al unui clan mafiot dușman.[111] Pe 15 august, în multe biserici catolice se mai sfințesc încă plante de leac. Și așa se amestecă religia cu obiceiurile păgâne și cu violența.

2. Soldații-copii au reprezentat constant, începând din anii '90, subiecte ale media. Până la 25 la sută din trupele combatante ale multor țări sunt copii și adolescenți între zece și optsprezece ani. Cum sunt aceștia învățați să omoare? În *Friedensgutachten 1998* (analele comune unui număr de cinci institute științifice din Germania, care se ocupă de pace și studierea conflictelor – n.tr.) Friedhelm Solms scria că „Răpirea de copii este doar primul pas într-un proces în cadrul căruia, prin teamă, intimidare, brutalitate și manipulații psihologice deosebit de infame, din copiii înfricoșați, recrutați cu forța se fac killeri dresați, care se supun orbește. Precum la adulții din multe armate regulate..., se adaugă și ritualuri inițiatice, deosebit de sadice. Soldații-copii din Columbia erau siliți să bea sângele animalelor cărora trebuiau mai întâi să le taie gâtul. S-a dovedit că în alte țări li se impun soldaților-copii acte rituale de canibalism practicate asupra victimelor împușcate anterior de ei."[112]

Calea ocolitoare prin cruzime extremă aduce inimaginabilul ceva mai aproape.

3. În relatările despre soldaţii-copii, despre mafioţi şi despre oamenii cu personalitate multiplă apare totdeauna ceva comun: tortura. Fizică şi psihică până la insuportabil, până la moarte, cu intenţie, cumplită, înjositoare. Inumană, dar realizată totdeauna de oameni. Participă cel puţin doi oameni, cel care torturează şi victima.

Este un adevăr amar faptul că mai toţi oamenii sunt latent capabili de tortură. Dacă tortura este realizată cu motivaţii „etice" ori ca o condiţie obligatorie, cu atât mai uşor. Dacă nu am înţeles asta din experienţa perioadei naziste, măcar să o fi făcut după notoriul experiment-Milgram, din 1962, care a cercetat disponibilitatea „omului absolut normal" de a se supune unei autorităţi şi de a da urmare unor ordine inumane: şocuri electrice aparent mortale ca element ajutător pentru învăţare.[113]

Tortura trebuie să îngenuncheze rezistenţa şi voinţa. Prin tehnici perfecţionate se scoate din funcţiune întrebuinţarea spiritului. Supravieţuitorii torturilor sunt oameni extrem de traumatizaţi. După cum apreciază Amnesty International, o sută şase ţări torturează şi instruiesc persoane care să tortureze, multe dintre ele fiind copii între opt şi cincisprezece ani.

Şi, după cum afirmă tot Amnesty International, tortura „este unica formă de violenţă pe care un stat o va nega totdeauna". Aceasta înseamnă că acolo unde se realizează tortura ea este şi negată. Dacă un asemenea fapt este documentat, el va fi transferat urgent în răspunderea unei individualităţi ori va fi considerat ca ultim mijloc al statului folosit împotriva acţiunilor teroriste. Adevărul iese la lumină rar, cum s-a petrecut de exemplu pe 21 iunie 2007, când CIA a publicat câteva documente secrete privind aspecte tenebroase ale propriului trecut. În cuvinte reci, seci, se vorbeşte despre „experimente pentru modificarea comportamentului la cetăţeni americani complet neinformaţi."[114] Unii supravieţuitori ai violenţelor rituale din SUA fac relatări despre aceste experimente. Şi unii din Germania.

Unele înscenări de tortură politică par la fel de îndepărtate de realitate, absurde ori arhaice ca şi multe descrieri făcute de supravieţuitori ai violenţelor rituale. Aşa se face că victimele sunt luate drept nebune ori mincinoase – uneori chiar de ele însele – şi nu sunt crezute la interogatoriile poliţieneşti.

Un manual de terapie pentru cei care au suportat torturi explică strategia: „Deseori tortura conține aspectul irealului. Teama victimei de halucinații sau de a înnebuni este folosită intenționat de către schingiuitor. De exemplu prizonierul este întrebat: *De ce ai râs? De ce strigi permanent acest nume?* – deși victima nu a râs și nu a scos o vorbă". Un supraviețuitor al torturilor spune că atunci când el se balansa în aer, atârnat de un braț și de un picior, în încăpere au intrat niște femei care s-au dezbrăcat complet, una dintre ele s-a așezat călare pe corpul lui și l-a folosit drept leagăn.[115]

Multe dintre descrierile făcute de Angela Lenz și de alte supraviețuitoare ale unor culte distructive, filmări de torturi aplicate copiilor ori ale unor bordeluri de copii ne permit să înțelegem mai bine culisele acestor acțiuni.

Iată ce spune terapeuta Michaela Huber: „Elementele scenelor de violență rituală sunt în cea mai înaltă măsură inducătoare de transe, cutremurătoare și scopul lor este de a crea o rupere completă de cotidian. Această construcție este deosebit de favorabilă producerii de disocieri. Tot ce urmează cenzurii se va imprima adânc în amintire, într-o zonă care nu are nimic de-a face cu cotidianul".

O ilustrare a acestor fapte de violență a oferit procesul din 1998, intentat lui René Osterwalder. Procesul împotriva acestui elvețian, întreprinzător și tată de familie, nu a fost public. Osterwalder a primit șaptesprezece ani de detenție și detenție preventivă, pentru că torturase copii, dintre care cel mai mic avea abia zece luni. Dovezile au fost furnizate de el însuși: înregistrări video aflate la dispoziția instanței. Ținuse copii sub apă, îi torturase prin sufocare și cu șocuri electrice, îi adusese în pragul morții. Și o făcuse mereu, până când aceștia nu mai aveau reacții de durere, deci disociau. Mamele constatau doar că seara copiii „erau ceva cam obosiți". Aceștia erau prea mici pentru a putea povesti de ce erau „cam obosiți".

– Ce bine că acești copii erau atât de mici – spunea tânăra ziaristă elvețiană, care se afla lângă mine în sala de judecată, atunci când ascultam detalierea infracțiunilor. A adăugat: nu își vor mai aminti.

Ce eroare! Ideea că acești copii, care încă nu vorbesc, nu își vor mai aminti nimic este un mit, la fel ca mai vechea concepție conform căreia sugarii nu simt durerea. Ba își amintesc foarte bine! Dar nu își amintesc cuvinte, ci simptomele vorbesc despre povestea

lor – o multitudine de reacţii neurobiologice, dar o lipsă de amintiri ordonate. Preţul plătit pentru supravieţuire poate consta în tulburări posttraumatice, precum atacuri de panică, tulburări de dezvoltare, tulburări fizice, sexuale, coşmaruri ori flashback-uri atunci când un miros aminteşte de unul din momentele trăite. Şi este posibil ca, ulterior, să încerce să scape de aceste fragmente de amintiri, prin alcool sau prin droguri.

Comentariul colegei mele îmi demonstrează cât de puţin conştientă de urmările violenţei este încă opinia publică. Şi tocmai aceasta a fost dorinţa Angelei atunci când mi-a relatat povestea ei: să ne schimbăm modul de a privi urmările violenţei.

În sfârşit, politicul a plecat urechea. În martie 1998, la Bonn, a avut loc o audiere cu uşile închise a fracţiunii SPD din Bundestag: „Cultele distructive şi abuzurile rituale; victime, infractori şi consecinţe pentru politic". Au fost prezenţi: Ulla Schmidt, care pe atunci nu era încă ministru al Sănătăţii, Edith Niehuis, dr Cornelie Sonntag-Wolgast, Hanna Wolf, prof. dr Jürgen Meyer, purtător de cuvânt al grupului de lucru pentru politici juridice şi specialist în delicte privind traficul cu fiinţe umane. S-au făcut cunoscute primele cifre ale studiului-pilot privind violenţa rituală în Germania. Două luni mai târziu, fracţiunea SPD a adresat guvernului o interpelare: „Violenţa rituală în reţelele de traficanţi de copii şi în cultele distructive".

O interpelare în Bundestag este un instrument democratic interesant. Deseori, ea foloseşte mai mult pentru a confrunta guvernul cu anumite fapte şi pentru a forţa instituţiile lui la un schimb de informaţii decât pentru a-l determina să le rezolve. Câteva ziare au informat despre răspunsul guvernului – pe atunci al coaliţiei CDU/CSU-FDP – care nu s-a arătat prea tulburat de cunoaşterea faptelor.

În septembrie 1998, a apărut raportul final al comisiei de anchetă „Aşa-zisele secte şi grupuri psiho". În el se vorbea despre „descrieri de cazuri (de violenţă rituală) extrem de plauzibile", „legături ce merg până în era nazistă" şi despre torturi. Rezultatul: „Se poate pleca de la presupunerea existenţei unor astfel de culte". Dar şi de „date disparate": „cifre minimale ce pot fi numite aproape severe...", dar care, pe de altă parte, sunt „neconfirmate... de către poliţie şi autorităţile de investigaţie". Comisia recomandă să se continue clarificarea

fenomenelor de abuz ritual prin lucrări de cercetare, comisii speciale, cursuri de perfecţionare pentru poliţişti.

În toamna anului 1998, o conferinţă despre „Răpirile de copii şi abuzurile împotriva copiilor în UE" ce a avut loc în parlamentul european din Bruxelles a trezit mari speranţe de schimbare. În urmă cu doi ani, la Bruxelles, avusese loc „Marşul alb", o demonstraţie de protest la care au participat peste trei sute de mii de oameni, împotriva tărăgănării investigaţiilor în cazul uciderii şi răpirii unor copii de către Marc Dutroux. În aprilie 1998, Dutroux evadase pentru scurt timp din închisoare. Oamenii erau mânioşi şi neliniştiţi.

A urmat schimbarea guvernului în Germania. Aşteptarea ca acum SPD, care venise la guvernare, să facă lucrurile să meargă mai uşor nu s-a adeverit. Un SPD cu răspundere guvernamentală nu este acelaşi lucru cu un SPD în opoziţie. Interesul politic se stinge. Violenţa rituală este, evident, un subiect asupra căruia un guvern poate să-şi invoce perfect ignoranţa; când eşti tu însuţi la guvernare, nu vrei să te murdăreşti pe mâini. Neoficial şi fără a putea fi citaţi, câţiva colaboratori parlamentari ai tinerei republici de la Berlin au declarat că politicieni din toate partidele se tem de amestecul propriilor oameni şi de aceea manifestă reţineri să facă lumină în acest întuneric.

Curajul nu este caracteristic guvernanţilor.

MICA TRAUTE

1999:
Masacrul de la Columbine High School din Littleton/SUA.
Osama bin Laden răspunzătoare de atacurile de la
ambasadele SUA din Nairobi şi Dar-es-Salaam.
Trupele NATO intră în Kosovo.
Afacerea donaţiilor zguduie – pentru scurt timp – republica.
Rammstein scoate albumul „Live aus Berlin".
Organizaţia „Medici fără frontiere"
primeşte premiul Nobel pentru pace.

Mereu prăbuşiri

În acest an Angela Lenz încheie terapia cu Nina Temberg. După nouă ani. Şi Nina Temberg este epuizată. Poate că respectul ei pentru personalităţile întunecate ale Angelei este prea mare. Ori poate că ambele au nevoie de o perioadă de odihnă. Reciproc.

Mutarea într-un oraş îndepărtat aduce după sine noi nelinişti în viaţa Angelei. Reizbucnesc vechi temeri. Se menţine legătura ei? Are viaţa sens?

Apare o nouă persoană interioară: mica Traute. De ce? Nu aflu. Angela descrie astfel noua persoană, într-un e-mail: „Mica Traute este timidă, nesigură şi mică, dar este la fel de adevărată ca Traute cea mare şi este ca noi".

Mult timp, Angela nu îşi găseşte o bază stabilă. Se străduieşte să muncească, dar intervin atacuri de panică. În final, sinuciderea îi apare ca unică rezolvare. Relatarea despre zilele petrecute în spital

ne-o prezintă astfel: în prima zi foarte depresivă, intenții de suicid, lipsită de speranță. A doua zi, plină de încredere, are planuri.

Încet, merge spre bine. Treptat, Angela Lenz se descurcă mai bine. O terapie comportamentală prin care vrea să își reducă atacurile de panică este prea confruntativă și trebuie întreruptă. Cotidian, acasă, funcționează Angela. Printre străini, este dificil.

Din cauză că primește o pensie conform legii de despăgubire a victimelor, Angela Lenz trebuie să fie mereu supusă unor expertize: dacă se simte mai bine și este aptă de muncă, poate să îi fie redusă pensia ori poate să fie total anulată? Desele consultații și chestionări cu diverși experți reprezintă o altă povară.

Doar puțini formulează problema atât de clar cum o face Dirk Schröder, medic șef la secția de psihiatrie a spitalului St.Vinzenz din Wesel. În anul 2006, într-o prelegere privind tulburările de identitate disociativă, el spune: „Nici una dintre personalități, în parte, nu poate prezenta o imagine generală a afecțiunii, de aceea, deseori aceasta nu este recunoscută și este diagnosticată greșit". Așa este. Doar puțini experți au înțeles asta. Cei mai mulți, la efectuarea expertizei consideră o personalitate ca reprezentativă pentru toate. Deseori, ei vorbesc doar cu „gazda" care este ignorantă, pentru că celelalte persoane nu ies la suprafață.

Din păcate, Angela dă deseori peste experți de acest gen. Unul dintre ei se îndoiește explicit de lunga ei istorie traumatică. Și adaugă: „Sunteți vinovată de suferințele și moartea altor copii deoarece nu ați denunțat pe nimeni".

Atunci ea se prăbușește. Îi sunt trezite cele mai profunde simțăminte de culpabilitate.

Dar este puternică și, în cele din urmă, se apără.

Subiectul nu a mai putut fi marginalizat politic. În 2002, conferința UE de la Bruxelles „Împotriva traficului cu ființe umane" a făcut trimitere la interpelarea din 1998.[116] Trafic cu ființe umane: tratarea oamenilor ca marfă. Lucru valabil în industria pornografiei cu copii, ca și în armatele care folosesc soldați-copii, în cazul copiilor români folosiți pentru furturi și în alte cazuri de victime ale violenței rituale.

2005:
Angela Merkel devine cancelar federal.
Benin este primul stat african care pune capăt
schilodirii genitale a femeii.
Patru atentatori sinucigaşi omoară cincizeci şi şase de oameni
şi rănesc alţi şapte sute în metroul londonez.
Uraganul Katrina pustieşte New Orleans.
Arheologul Susanne Osthoff este răpit în Irak.
Paul Schäfer, fondatorul coloniei Dignidad din Chile, este arestat.
Scandalul cu pariuri la fotbal, în DFB (Federaţia germană de fotbal)
Se destramă trupa punk Böhse Onkelz.

Mereu ridicări

În anul 2005 o rog pe Angela Lenz să zugrăvească evoluţia ei din ultimii zece ani. Iată fragmente din răspunsul primit de la aceasta:

Bună Ulla,

Cu solicitarea ta mi-ai provocat o noapte de insomnie. Mi-am închipuit că totul este foarte simplu. Scriu în câteva fraze cum stau lucrurile şi gata. Dar m-am înşelat. Super. Şi asta numai pentru că în viaţa cotidiană nu înţeleg totul. Uneori sunt cam pripită în răspunsurile şi în reacţiile mele. O.K., voi încerca totuşi să scriu câte ceva.

Să începem cu copiii „normali". Prin asta înţeleg copiii care au suferit abuzul casnic „normal". Deci fără secte şi fără pornografie cu copii... Acestor copii le merge în general bine şi de fapt cei mai mulţi nici nu mai sunt în formă. De exemplu, Lena mai este aici, dar s-a asociat cu un şir de alţi copii, aşa că acum sunt mai puţini copii. Se întâmplă, pur şi simplu... Eu însămi nu am prea înţeles asta astfel.

Între timp, eu am devenit o fuziune între Martha, Miranda, Magda şi Angela. În viaţa de zi cu zi, nu mai este necesar să fim atât de separate şi astfel formăm o unitate. Oricum, în situaţii extreme ne putem separa din nou pe perioade scurte. Este altfel decât la copii. Dar noi reprezentăm totuşi o persoană. Nu mai pot fi stabilite diferenţe între noi. Asta susţin eu. Pentru că viaţa cotidiană nu mai cere asta. Noi putem duce o viaţă normală şi suntem şi mai eficiente. Însă numai în locuinţa noastră. Aceasta este problema cea mare. Mai înainte, când eram despărţite astfel încât

una putea ieși în exterior singură, afară puteam face mai multe. Astăzi ne este așa de frică de viață, de oameni și de lume, încât ieșim doar pentru cumpărături și pentru a face lucrurile necesare în casă. Tot ce facem în afara locuinței ne costă enorm de multă energie. Este prețul apropierii. Un alt preț este depresia și oboseala care ne învăluie mereu. Multe amintiri și trăiri sunt acum în întregime în conștiința noastră, plus sentimentele ce le corespund. Nu mai sunt disociate fiecărei persoane, ci sunt prezente aici. Acum trebuie să trăim cu ele. Este al naibii de greu.

Câteva dintre celelalte persoane „normale" au preluat alte sarcini. Astfel, câțiva dintre băieți (Sigurd, Chris, Jimmy) stau în urma „copiilor sectei" și sunt atenți ca ei să nu iasă afară și să inunde întreg sistemul. Pentru că îndrăznim să facem cu precauție terapia, deoarece este foarte important, se menține un mare pericol. Nu aș vrea să scriu acum prea mult despre asta. Întreg spațiul „secta" este destul de furtunos în momentul de față. Știm multe despre căpetenie. Dar dacă acum ne apucăm de asta, se vor adăuga toate sentimentele, și asta este...

Ca și până acum, Traute este instanța supremă, sora Josefa are vederi foarte largi și s-a schimbat foarte mult datorită lui Eugen Drewermann. Acum trăiește o credință plină de iubire și caritate, toate dogmele și legile s-au dus. Asta este foarte odihnitor și frumos pentru noi toți. Frieda încă are/face uneori probleme. Este foarte impulsivă și când cineva se apropie de noi prea mult, chiar și verbal, lovește și înjură imediat. În plus, îi mai este teamă să nu ajungă din nou în stradă. De fiecare dată când apare o presiune economică intră în panică.

Acestea au fost persoanele „normale". Sau poate mai este cineva care mai are ceva de spus? Cred că nu.

Mai există două tabere. Una cuprinde tot ce a avut de-a face cu secta. Cealaltă este pornografia și traficul cu copii. Cea cu secta ne panichează. Cealaltă ne mânie și ne face neputincioși. Acum apar atât de multe la televizor, de exemplu un reportaj despre cum au fost cumpărați deținuții politici din RDG de către RFG. Și unde sunt menționați copiii care au fost trecuți ilegal? Unde sunt menționați politicienii?

Cred că pentru început ajunge.

Cu toată dragostea,

Noi, toți.

Din când în când, Angela face încercări de apropiere de vechea familie. Sau aceasta se apropie din nou? Copiii nu ar trebui îndepărtați de bunici, spune explicativ Angela. Ca o scuză?

Ea folosește apropierea pentru a studia mai profund istoria familiei. Un frate al tatei, o soră confirmă observațiile privind abuzul din copilărie. Există filme din acea vreme, aparent nevinovate, Angela vrea să le vadă, se duce la mama ei. Dar acolo nu se simte bine niciodată. După o asemenea vizită, ea scrie:

Am fost vreme de patru zile la familia mea. A fost mai rău decât în anii de demult. Complet anormal și distant. Străini. Ei vorbesc despre lucruri normale din vechile vremuri. Unde este cealaltă lume? Mama se plânge de faptul că fiul ei îi educă atât de sever pe copiii lui. O privesc fără să o înțeleg. Spune că vrea să fie înmormântată neapărat alături de bărbatul ei. Tata este mort de treizeci de ani. Nici nu înțeleg despre ce vorbește. Este o lume pe care eu nu o cunosc. Ah, da, dragi salutări de la unchiul Paul. O privesc și remarc că nu știe nimic din ce face, din ce spune. Pare să aibă în ea o lume care nu a existat niciodată. Ea a aranjat totul cum vrea ea. Dar unde este cealaltă? Mătușa mea este de părere că a supt totul ca o sugativă. Așa o fi. Dar tot mătușa mea spune: „Este mult de atunci". Nu, fir-ar să fie, nu este mult. Este aici, eu mai trăiesc încă în ea. Nu pot să uit, nici nu vreau să uit și să mă prefac că totul este bine. Cineva povestește despre tatăl meu și despre ce năzbâtii au făcut împreună în copilărie. În interiorul meu mă dau cu capul de pereți. Au fost toate doar închipuiri de-ale mele? Nu, nu au fost. Dar oamenii nu vor să știe, nu vor să audă. Am niște dureri infernale de cap și de spate. Nici nu mă pot ține în picioare. Podeaua începe să se clatine. Dar trupul zâmbește, vorbește și este simpatic. Deci unchiul Paul mai întreabă încă mereu de mine. Să mă bucure asta?

Acasă are loc lupta pentru recunoaștere. Pentru respect, că mai sunt în viață. Serviciul de asistență este de părere că totul ar trebui să fie bine. Dar nu este. Oamenii nu vor să știe nimic, vor să uite, vor ca tot ce le aparține să fie drăguț.

Sute de studii confirmă că suntem mai sănătoși, mai fericiți, mai plini de succese dacă falsificăm realitatea în sens pozitiv. Ceea ce

Angela Lenz critică în scrisoarea ei este ceea ce ne menţine. Vrem să ne simţim siguri.

Dar ce se întâmplă atunci când această credinţă este distrusă prin violenţă psihică, sexuală şi spirituală. Unde rămân siguranţa şi speranţa, dacă încrederea a fost distrusă de timpuriu? Groaza cu care eşti obişnuit devine – aparent – unicul loc sigur? „Recunoaştem iadul doar privind retrospectiv. Atâta timp cât ardem în el, vorbim despre căminul nostru" – scrie Robert Menasse în cartea sa „Alungarea din iad."[117]

„Arma cea mai puternică aflată în mâna asupritorului – spune omul politic sud-african Stephen Biko[118] – este spiritul asupritului." Cum se simte un asuprit îmi descria, încă de acum douăzeci de ani, Wolfgang Kneese, evadat din lagărul torturii Colonia Dignidad din Chile: „ Pentru orice decizie minoră privitoare la viaţa mea nu iau eu hotărârea, ci Paul Schäfer care se află în mintea mea şi hotărăşte. Şi nu scap de el".

De atunci s-au schimbat multe. Prin catastrofe naturale, catastrofe tehnice şi atentate, traumele şi urmările au devenit teme publice. Catastrofa expresului intercity de la Eschede, din 1998, atentatele teroriste din 11 septembrie 2001, din New York, tsunamiul din 2004, din Asia de sud-est ne sunt tuturor cunoscute. De asemenea, şi urmările lor traumatizante pentru victimele supravieţuitoare.

Dar există excepţii. Poate că unii îşi mai amintesc de „scandalul porno cu copii" olandezi, din 1998.[119] Găsirea a nouă mii de fotografii şi CD-ROM-uri cu imagini de extremă violenţă sexuală împotriva unor copii şi bebeluşi din staţiunea climaterică Zandvoort a fost desemnată pe atunci drept „cel mai mare şoc emoţional" şi săptămâni de-a rândul a ocupat pagina întâi a publicaţiilor. Însă nu a rămas în amintirea societăţii aşa ca Eschede. Tragedia acestor victime este că violenţa are loc în secret, ea este „murdară" şi este tabu. De aceea, ea este uitată repede.

Reparaţii nu există nici pentru victimele catastrofelor naturale, nici pentru copiii torturaţi. Dar poate exista recunoaştere. Câteva victime ale torturilor sau ale violenţelor sexuale sau rituale şi-au cucerit recunoaşterea luptând. Wolfgang Kneese este un bărbat luptător. Din lupta împotriva celui care l-a torturat, întemeietorul şi şeful lagărului

Colonia Dignidad, Paul Schäfer, el a făcut ţelul vieţii lui: „Vreau să îl văd în faţa instanţei" spunea el. Şi a reuşit în anul 2006.

Şi Anna Burger[120] a reuşit. În 1998, a primit azil politic în Australia, pentru că la începutul anilor '80 evadase dintr-un cult distructiv din Germania. Dintr-o familie care, după toate aparenţele, se ocupa de pornografia infantilă, pe care o înfrumuseţa cu o veche ideologie germanică. Anna Burger a fugit la capătul celălalt al lumii pentru a scăpa. Guvernul australian a recunoscut că Germania are o problemă cu violenţa rituală, practicată de grupuri oculte şi că guvernul german ori nu este în stare, ori nu vrea să apere victimele. Ea a reprezentat prima supravieţuitoare a violenţei rituale, care a primit azil.

A reuşit – după cât se pare – şi Angela Lenz. Dar ce înseamnă asta? În august 2006 ea scrie o scrisoare amară:

Ţin în mână câteva dintre cărţile deştepte în care se descrie cum trebuie tratate persoanele traumatizate. Cum se lucrează cu amneziile, schimbul de personalităţi, cu traumele. Dar, în toate cărţile, simt lipsa unui capitol important: Ce se face apoi? După ce se termină munca cu traumele şi cu „perioada de întristare" aferentă, nu încetează totul. Mai eşti sănătos după aceea? Ce înseamnă de fapt să fii sănătos? Uneori, mă simt mai bolnavă decât anterior. A eşuat ceva cu mine? Este clar că multe s-au ameliorat şi au devenit mai simple. Nu mai bat la ochi şi găsesc că oarecum viaţa mi s-a reglat. Nu îmi mai este frică permanent că o altă parte din mine face ceva ce eu nu înţeleg. Nu trebuie să îmi mai fie teamă că „eu" fac lucruri în urma cărora voi avea necazuri.

Dar nu sunt încă o adevărată unitate. Switch-urile către exterior nu mai sunt atât de bruşte, ci mai calme. Fac un mic pas lateral şi las în faţă o altă parte din mine sau, mai exact, trebuie să o las să iasă. Pentru că aceste automatisme sunt încă prezente. Aceste schimburi, ca şi mai înainte, nu le stăpânesc şi ele au loc cum vor ele. Ieşirile în exterior nu se fac în funcţie de cum îmi este mie mai bine, ci conform obiceiurilor. Prin asta însă mă simt, ca şi înainte, determinată din exterior, separată de oameni, izolată, singură. Senzaţii ca a fi rănit, a fi trist, a avea frică nu le pot manifesta spontan. Ţelul este în continuare corelarea, funcţionarea, reţinerea faţă de oameni.

Dar nu acesta este cel mai rău lucru. Cel mai rău este că prin această „vindecare" eu știu aproape tot despre viața mea. Și nu numai că știu, dar și simt. Ceea ce era împărțit pe mai multe secțiuni, deoarece pentru o persoană ar fi fost prea mult, am acum la un loc. Tratarea traumelor a ajutat ca totul să nu mai fie atât de rău la extrem, cum era înainte.

Nu, eu nu sunt „mai sănătoasă". Am devenit doar „altfel".

Scrisoarea aceasta este tristă. Au rămas suișuri și coborâșuri. După care urmează fragmente în care vorbește fericită despre fiica ei, despre fiul ei, despre animalele pe care le are în casă.

De doi ani, se luptă pentru o nouă expertiză, o contestă pe ultima, solicită un specialist în urmările traumelor de care să fie consultată. Este de altfel de la sine înțeles. Ea gândește că nimic nu se dăruiește. În final, i se dă dreptate. Și i se dă și un nou termen. Iarăși un nou expert, un psihotraumatolog. Un bărbat străin. Soțul ei vine cu ea și așteaptă câteva ore, până când se termină testele, consultările, interogatoriile. Apoi, din nou, se așteaptă rezultatele expertizei. Cum vor fi ele de data aceasta?

Din 1996 au fost înființate mai multe asociații de specialiști în psihotraumatologie, pregătirea acestora s-a mai profesionalizat, a devenit mai verificabilă, au fost introduse standarde specifice pentru terapia traumelor. Mult timp contestatul diagnostic de tulburări disociative ale identității este tot mai des recunoscut. Astăzi, se pleacă de la frecvența de „0,5 până la 1 procent din întreaga populație", din care 5 procente se află în spitale psihiatrice – scria doctor Ursula Gast în anul 2006 într-un de mult depășit articol publicat în *Deutsche Ärzteblatt.*[121] Cifre înspăimântătoare, cu toate că minimul este de 0,5 procente din totalul populației, dar acesta înseamnă patru sute de mii de oameni. Patru sute de mii de oameni în Germania, care suferă din cauza tulburărilor traumatice produse de violențe grave în copilărie – și acesta este doar vârful aisbergului.

Ursula Gast, medic șef la clinica de medicină psihoterapeutică din Bielefeld, scrie în continuare: „Un important pas în dezvoltarea copilului, respectiv crearea unei conștiințe integrate central, este îngreunat ori exclus prin traumatizare cronică".

În scrisoarea ei, Angela Lenz descria structura sa internă astfel: Mai înainte existau părți... care voiau neapărat să trăiască, pentru că ele nu trăiseră răul. Astăzi, ele sunt integrate. Dar nu simt voința lor pozitivă de viață. Înainte, aveam componente infantile în mine, care își păstraseră optimismul naiv, vesel. Dar prin maturizare ele au „îmbătrânit", și-au pierdut veselia copilărească. Acum există mai multă dezamăgire, pentru că viața absolut normală demonstrează că dorințele și visurile „copiilor" nu sunt realizabile. Mai înainte existau părți care puteau să protejeze și să consoleze, dar după acești mulți ani ce au trecut ele au obosit și au devenit ele însele bolnave. Mai înainte știam doar despre părțile „rele" din mine, care făcuseră ceva ce nu era corect. Astăzi, le resimt ca ale mele și eu sunt aceea care a fost rea. Ceva ce nu am vrut niciodată a devenit brusc al meu. Și tot ce respinsesem în trecut acum este al meu. Nu mai pot face o separare între „asta au făcut-o alții" și „asta am făcut-o eu". Eu sunt totul și totuși nu sunt.

Ursula Gast mai subliniază în articol cât este de importantă includerea activă în terapie a personalităților disociate, pentru ca astfel să se pregătească și să se susțină integrarea spre dezvoltarea unui întreg „eu". Dar ea nu scrie că aceasta s-ar și realiza. Rămâne un echilibru labil, o vulnerabilitate.

Și pentru Nina Temberg cei nouă ani de terapie cu Angela Lenz au reprezentat o experiență covârșitoare. Ce mai face ea după zece ani? Ce s-a schimbat în viața ei datorită acestei activități? S-a gândit câteva săptămâni la această întrebare, după care a răspuns așa cum o cunosc, gânditoare, blândă, amabilă și tristă. Profesional – scrie ea – s-a împlinit prin munca împreună cu Angela Lenz, a dobândit un tezaur de cunoștințe, multă competență, de care alte persoane vizate, dar și colegi și colege pot profita. A înțeles multe cu inima și cu rațiunea. Este recunoscătoare pentru faptul că Angela Lenz i-a permis să participe atât de mult la viața ei. Ea speră și dorește „ca munca ei să fie de folos. În ce mă privește, știu că am făcut tot ce am putut". În încheiere, relatează cum se vede pe ea:

Am permis pacientei și greutăților să se apropie de mine și nu am mai putut să mă despart de ele mult timp. În mine s-a petrecut ceva – ceva

prea mult, prea greu, prea trist – și în același timp puternic, curajos, combatant – care m-a deschis și totuși a trebuit să mă închid în mine, altfel nu aș fi rezistat. După un accident la sport și după o pauză de trei luni, am putut brusc să simt noțiunea de povară traumatică secundară. Deoarece nu mai puteam să continui așa – aveam o nostalgie a frumuseții, a gingășiei, a blândeții – a trebuit să îmi reorganizez munca. Nu mai puteam suporta această dimensiune a urgenței și a trebuit să găsesc o nouă relație, suportabilă de către mine – și fac mereu asta. Am „predat" paciente puternic traumatizate. Care este măsura corectă a muncii? Sarcina mea este de a găsi și a menține echilibrul între empatie și delimitare, între delicatețe și putere.

Dar Angela Lenz știe exact ce îi datorează terapeutei Nina Temberg: „Fără ea astăzi nu aș mai fi fost în viață".

În sfârșit, încă un telefon de la Angela. În cele din urmă, expertiza a ajuns: o expunere impresionantă și recunoașterea eului ei și a suferinței ei. Cuprinzătoare, competentă, umană. Diagnosticul: „Tulburare disociativă a identității, ca urmare a experiențelor violente din copilărie". Tot ceea ce o desparte astăzi pe Angela Lenz de o viață sănătoasă, stabilă, liberă, decisă de ea însăși este urmarea experiențelor abuzive și violente, repetate, fizice și sexuale din copilărie.

Acum și-a dobândit liniștea. Cinci ani.

Când am sunat-o, cu puțin înainte de tipărirea acestei cărți, mi-a povestit mulțumită că își rezugrăvește camera. Vrea să o facă în galben, veselă, și să o decoreze cu animale mari, din materiale textile. Să arate puțin a junglă.

Cum îi merge?

Totul este în ordine.

EPILOG

Cetăţenii onorabili aproape că nu îşi pot închipui că există cu adevărat abuz sexual, sadic practicat de grupuri organizate de făptuitori. Totuşi, de când au ieşit la iveală celebrele cazuri Dutroux din Belgia, cazul Fourniret din Franţa, Casa Pia în Portugalia, iar – anul 2007 – „Operaţiunea Pedepsirea" din Spania a spulberat o uriaşă reţea criminală – şaizeci şi şase de arestaţi şi cincizeci de milioane (!) de documente cu imagini de copii torturaţi – nimeni nu mai poate trece cu vederea: aceste crime oribile au loc. Crime care distrug psihicul şi uneori viaţa unor victime nevinovate.

După o anchetă foarte amănunţită, Ulla Fröhling a scris raportul şocant al unui asemenea caz, în care mulţi făptuitori au violat sistematic şi cu plăcere corpul şi sufletul unei fete. Dar ea mai arată şi cum propria dorinţă de supravieţuire, precum şi hotărârea şi devotamentul excepţionalei ei terapeute au făcut ca tânăra femeie să poată găsi calea demnităţii umane, trecând peste multe greutăţi.

Zece ani mai târziu, se demonstrează că această cale s-a încheiat prea devreme. Pacienta şi terapeuta au plătit un mare preţ pentru confruntarea comună cu consecinţele psihice şi sociale ale răului trăit de Angela Lenz. Acest raport reprezintă şi o mărturie tristă a eşecului unei societăţi care refuză supravieţuitorilor violenţei terapiile şi tratamentele îndelungate necesare, barându-le astfel drumul către vindecarea deplină. Fie ca această carte foarte impresionantă, care ne arată hăul sufletului omenesc, dar şi puterea lui, să contribuie la trezirea conştiinţei responsabilităţii societăţii faţă de victimele violenţei.

Ulla Fröhling merită profundul nostru respect pentru curajul ei şi pentru forţa morală de a aduce la lumină toate acestea.

Prof. dr Onno van der Hart
Profesor de psihopatologie a traumatizării cronice
la Universitatea din Utrecht.

ANEXĂ

LISTA PERSOANELOR

Angela Lenz poseda peste o sută de personalităţi şi fragmente de personalitate, atunci când autoarea a cunoscut-o. În carte nu au fost nominalizate toate personalităţile. Pentru facilitarea lecturii, unele dintre cele care îndeplineau sarcini asemănătoare au fost strânse sub un nume comun. Toate numele sunt modificate, pentru că făptuitorii cunosc multe persoane interioare, sub numele lor reale. Datele privitoare la vârstă se referă la vârsta subiectivă. Persoanele îmbătrânesc diferit, în funcţie de experienţele lor.

Angela Lenz, născută Bahr: nume oficial de care ascultă toate personalităţile, dar pe care nimeni nu îl receptează ca fiind propriu. Este numele învelişului exterior, la începutul terapiei cu Nina Temberg, avea treizeci de ani.

Gazde

Stefanie: şaisprezece ani. Veselă, întreprinzătoare, are multe goluri temporare. A apărut la prima disociere, a trăit doar aspectele pozitive ale tatei. A dispărut la treisprezece ani, când tatăl a murit. A reapărut după optsprezece ani.

Traute: treizeci de ani. Mioapă. Este afectivă, sociabilă, amnezică deseori, depresivă şi uneori suicidală. Suferă de dureri de cap şi simte aproape toate simptomele fizice. A apărut la mormântul tatei, mai târziu va purta toate amintirile. Trebuie să înveţe să poată trăi cu trecutul şi să vrea acest lucru. Are integrate câteva personalităţi, dar integrarea cu Stefanie a eşuat.

Personalităţi-copii

Majoritatea au apărut în urma unor evenimente traumatice. Acum recuperează jocurile pierdute din copilăria lor, de care nu au avut parte niciodată.

Nicki: doi ani. Temătoare, taciturnă. A apărut la prima disociere.

Susi: trei ani. A apărut în spital şi a trăit doar acolo.

Carola: trei ani. Încă mai speră că mama o va ajuta. Îi este dor de ea.

Käthe: trei ani. Apărea când mama era cea care bătea şi niciodată nu a ştiut de ce era lovită. Îi este frică de mâini.

Lena: şapte ani. Prietenoasă, simţitoare, încrezătoare. A apărut din trădarea mamei. Mănâncă dulciuri cu o deosebită plăcere. Intermediază între persoane interioare şi exterioare, între copii şi adulţi.

Robbi: patru ani. Părinţii l-au chinuit împreună, la sunetul unei chei rotite în broască intră în panică şi sare pe geam.

Diana: şapte ani. A fost fugărită de câini şi a fost tratată ca un câine. Mult timp s-a simţit ca un câine.

Hasso: şase ani. Tăcut, crede că ar fi câine şi că ar fi disprețuit de oameni.

Conny: zece ani. Conştient de sine, curajos, mândru. A fost folosit la traficul de droguri, răspândirea de filme video pornografice, a trebuit să facă striptease prin cârciumi.

Heiko: zece ani. Sportiv, obraznic, mitocan, a bătut deseori alţi copii. Îi este indiferent ce gândesc adulţii. Sarcina lui: să elibereze agresiunile latente. Îi este teamă de câini.

Tamara: cincisprezece ani. Sportivă, harnică, extrem de performantă, insensibilă la durere, niciodată bolnavă. Elevă excepţională, campioană a Germaniei la înot-junioare. Este totuşi convinsă că ratează mereu, pentru că nu a fost lăudată niciodată. Orice insucces minor este tratat de ea ca o ratare de neiertat.

Thomas: doisprezece ani. Blând, răbdător, inteligent. A fost grav maltratat sexual de către mamă. Aceasta îi reproşa că ar fi un ratat, pentru că nu a reuşit să aibă penis. A trebuit să înveţe să îşi stăpânească latura agresivă. Acum învaţă să se regăsească în corp de femeie.

Mona şi *Manuela:* nouă ani. Deschise şi pline de viaţă. Nu simt durerea, ci doar excitaţia sexuală. Au fost vândute unui bordel cu copii şi pentru filmări porno. Astăzi, sunt integrate într-o singură personalitate.

Romy: opt ani. Are un extrem sentiment al ruşinii. Frica îi declanşează excitaţia sexuală.

Personalităţi ajutătoare

Sarah: treizeci ani. Nu are senzaţii fizice. Cea mai importantă personalitate interioară ajutătoare, ştie totul cu privire la povestea apariţiei personalităţilor – cu excepţia „celuilalt sistem". A fost mult timp „mâna dreaptă" a terapeutei.

Jimmy: şaptesprezece ani. Blajin, afectuos. Prima persoană de sex masculin apărută. Consola copiii în timpul abuzurilor, le dădea sentimentul că nu sunt singuri. Şi acum se ocupă cu dragoste de ei.

Sigurd: şaisprezece ani. Dur, brutal, distructiv, macho, raporturi dereglate cu femeile. A apărut după trădarea profesoarei. Sarcină: a feri de dezamăgiri. Între timp, a aflat că asta se poate face şi fără duritate. Conducător auto pasionat.

Delta: douăzeci ani. Plină de ură, agresivă, foarte puternică. Îşi varsă furia pe făptaşi, de cele mai multe ori este „sub cheie", pentru că altfel îi va ataca. Astăzi, protejează sistemul de atacatori.

Luna: douăzeci şi patru ani. Suspicioasă, atentă, extrem de adaptabilă. A apărut în clinica psihiatrică. Sarcină: să aibă grijă ca Angela Lenz să nu fie încadrată ca schizofrenică sau psihotică, ci să fie eliberată cât mai repede posibil.

Sora Josefa: douăzeci şi patru ani. Diaconesă, foarte religioasă. A trăit în cercuri pioase şi a suportat exorcizarea. Astăzi, se ocupă de copiii interiori, îi învaţă scrisul şi cititul. Modificarea atitudinii ei faţă de credinţă ajută întreg sistemul.

Frieda: nouăsprezece ani. Alcoolică. A trăit o jumătate de an pe stradă şi a fost prostituată. Claustrofobă, pentru că deseori era închisă într-o ladă de către mama ei.

„Sistemul cotidian“

A apărut la scurt timp după moartea tatei. Cotidianul Angelei Lenz este populat de următoarele persoane:

a) feminine:

Martha: nouăsprezece ani. Caldă, blândă, umilă. Lipsită de încredere în sine. Sarcină: soţie şi mamă. Era bulimică, se considera grasă. Îi place să danseze.

Miranda: şaisprezece ani. Mulţumită, obraznică. Sarcină: să creeze bună-dispoziţie. Îi place să conducă în viteză şi riscant – de preferinţă, împreună cu Sigurd.

Magda: douăzeci şi şase ani. Competentă, practică, severă, luptătoare. Sarcină: conducerea gospodăriei, organizarea. Ar dori să studieze pentru a deveni terapeută. Are deseori senzaţia că nu este destul de bună.

b) masculine:

Chris: douăzeci şi unu ani. Înalt, puternic, arogant, inteligent, atrage privirile.

Merlin: cincisprezece ani, posedă capacităţi energetice neobişnuite. Simte forţele pozitive şi cele negative ale altor oameni. A avut anterior mai multe tentative de sinucidere. Astăzi, este foarte util la ştergerea programărilor interne.

Copiii sectei

Au apărut când Angela Lenz a intrat într-o sectă satanistă. Au trăit doar acolo şi multă vreme nu au ştiut că există şi o altă lume. Toţi emană tristeţe şi teamă panicardă că vor fi luaţi înapoi – şi sunt extrem de sensibili la lumină.

Endora: nouă ani. Este prima persoană apărută din cauza sectei. A suferit torturi grave şi a fost de mai multe ori în pragul morţii.

Dora: cincisprezece ani. A ajutat-o pe Endora atunci când aceasta nu a mai putut. La întâlnirea din Elveţia a fost „purificată“ pentru Satana.

Medea: nouă ani. Crede că este slujitoare a Satanei şi că este vinovată de toate. A suportat un ritual de iniţiere, a trebuit să omoare şi să bea sânge. În timp ce făcea asta, era filmată.

Dea: cincisprezece ani. I-a venit în ajutor Medeei. Ca şi ea, crede că este murdară, rea, vinovată. Nimeni nu are voie să se apropie de ea.

Saturia: şaisprezece ani. În privire poartă cea mai gravă vinovăţie.

Creaţi ori formaţi de către principalul făptaş, „unchiul Paul"

Rahel: cinci ani. A apărut la primul viol în afara casei şi în absenţa tatei. A fost hipnotizată şi torturată cu electroşocuri. Se va integra, probabil, în Traute.

Emma: şaptesprezece ani. La doi ani şi jumătate a fost transformată prin hipnoză într-un robot. A fost prevăzută cu programări (de ex. programare pentru sinucidere) pentru protecţia făptuitorilor.

Daniel: opt ani. Apărut în pivniţa „unchiului Paul". A fost torturat şi programat. Trebuia să ademenească alţi copii la serbări şi să ajute la torturări. Jucăria lui preferată este un Porsche mic, roşu. Vrea să îl ducă acolo unde a trebuit să îngroape copilul mort. Vrea să se dezvinovăţească în faţa copilului şi să nu mai aibă niciodată un Porsche roşu.

Tessa: şapte ani. A apărut când „unchiul Paul", la o lecţie, i-a demonstrat Angelei Bahr cum se pot produce disocieri prin intermediul torturii, drogurilor şi al hipnozei. Curentul electric îi provoacă panică şi nu ar atinge niciodată un aparat electric de bunăvoie.

Rita: şaptesprezece ani. Veselă şi mândră de meseria ei – prostituată. A practicat-o ani de zile fără să primească un ban. Consideră groaznic modul discret în care se îmbracă celelalte personalităţi ale Angelei Lenz.

Herold: douăzeci şi doi ani. Serios, inteligent, cinic. A apărut în urma torturării Moirei. A fost el însuşi torturat. I s-a arătat un film în care el chinuia copii. Sarcina lui: să ţină evidenţa tuturor întâlnirilor, să reacţioneze la fiecare scrisoare, la fiecare apel telefonic.

Jule: douăzeci şi cinci ani. A fost creat când Angela s-a căsătorit. Sarcină: să aibă grijă ca familia ei să nu observe nimic. Să

găsească explicaţii convingătoare pentru răni şi faţă de alte persoane interioare.

Moira: douăzeci şi nouă ani. A fost creată pentru a furniza făptuitorilor informaţii exacte despre viaţa Angelei Lenz.

Îndoiala

Angela Gudrun: neagă toate amintirile celorlalte personalităţi, ca şi existenţa lor. Are amnezii, participă deseori la acţiunile celorlalţi, dar nu are aproape nici un control asupra a ceea ce se petrece. Câteva dintre celelalte afirmă că Angela Gudrun a fost programată de făptuitori. Sarcina ei cea mai importantă: să menţină o anumită îndoială, care să-i permită să trăiască în continuare, în ciuda acestor poveşti din copilărie.

Există un şir de alte personalităţi ale căror nume dau informaţii cu privire la creativitatea sistemului (povestitorul de basme, cele şapte umbre, umbra lumii externe) şi despre intenţiile ideologice ascunse ale principalilor făptuitori (primul, al doilea, al treilea şef suprem). Făptuitorii principali sunt deseori reflectaţi în sistem. Pentru a o termina cu făptaşii principali, sistemele de personalităţi multiple creează deseori imagini interioare ale acestora, denumite „persoane interne, identificate cu făptaşii“[122]. Astfel, există un „unchi Paul“ interior, o „mamă interioară“, un „tată interior“. Afirmaţiile acestora corespund surprinzător modelului real, concepţia despre lume a mamei mai este şi astăzi accesată. Majoritatea acestor portrete interne, care au posedat totdeauna un eu al conştiinţei de sine, dar numai o perspectivă extrem de limitată asupra lumii, între timp, în urma discuţiilor cu terapeuta, au trecut de cealaltă parte şi au devenit ajutoare preţioase ale Angelei Lenz. „Unchiul Paul“ nu mai poate avea încredere în ele.

SCRISORI DE LA ANGELA LENZ

CĂTRE TERAPEUTA EI ŞI CĂTRE AUTOARE

„Suntem multe"

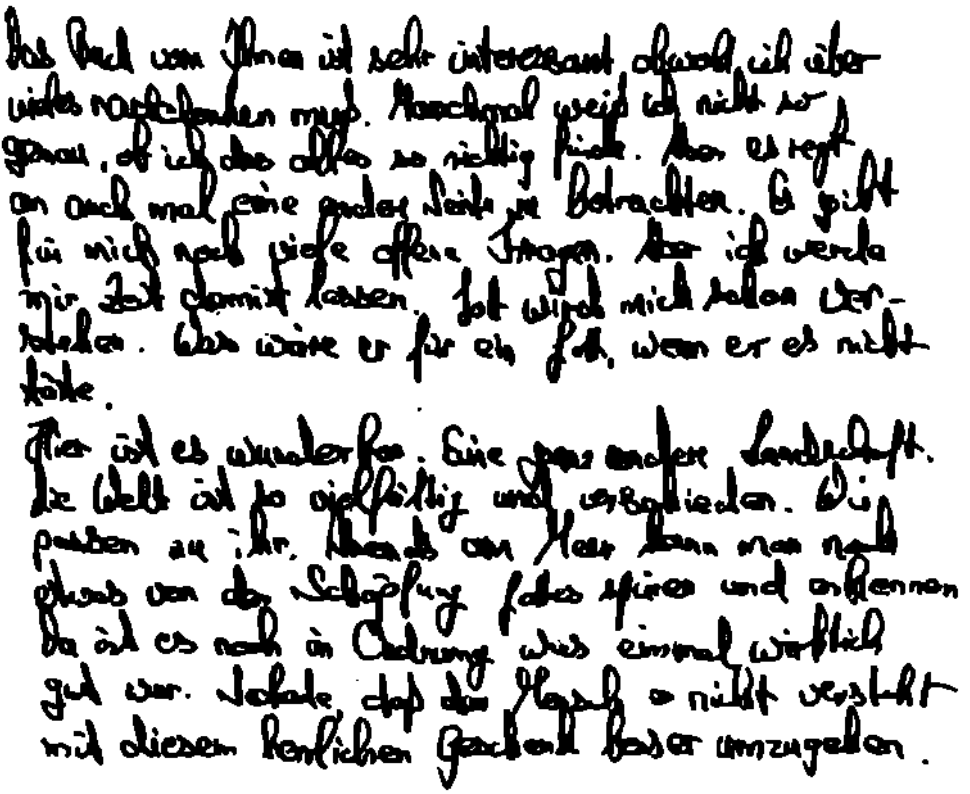

Cartea de la dumneavoastră este foarte interesantă, deşi trebuie să mă mai gândesc la multe. Uneori, nu mai ştiu sigur dacă mai găsesc totul aşa. Dar trebuie luată în considerare şi o altă parte. Pentru mine exista încă multe întrebări fără răspuns. Dar nu mă grăbesc. Voi fi înţeleasă.

Aici este minunat. Un peisaj cu totul diferit. Lumea este atât de variată, de diversă. Ca și noi. Seara, la mare, mai poți simți ceva din creația săvârșită de Dumnezeu. Acolo mai este încă în regulă ceea ce odată era cu adevărat bun. Păcat că omul nu știe să se poarte cu acest minunat dar.

Scrisoare din vacanță a sorei Josefa adresată Ninei Temberg. Sora diaconesă Josefa este foarte religioasă.

*

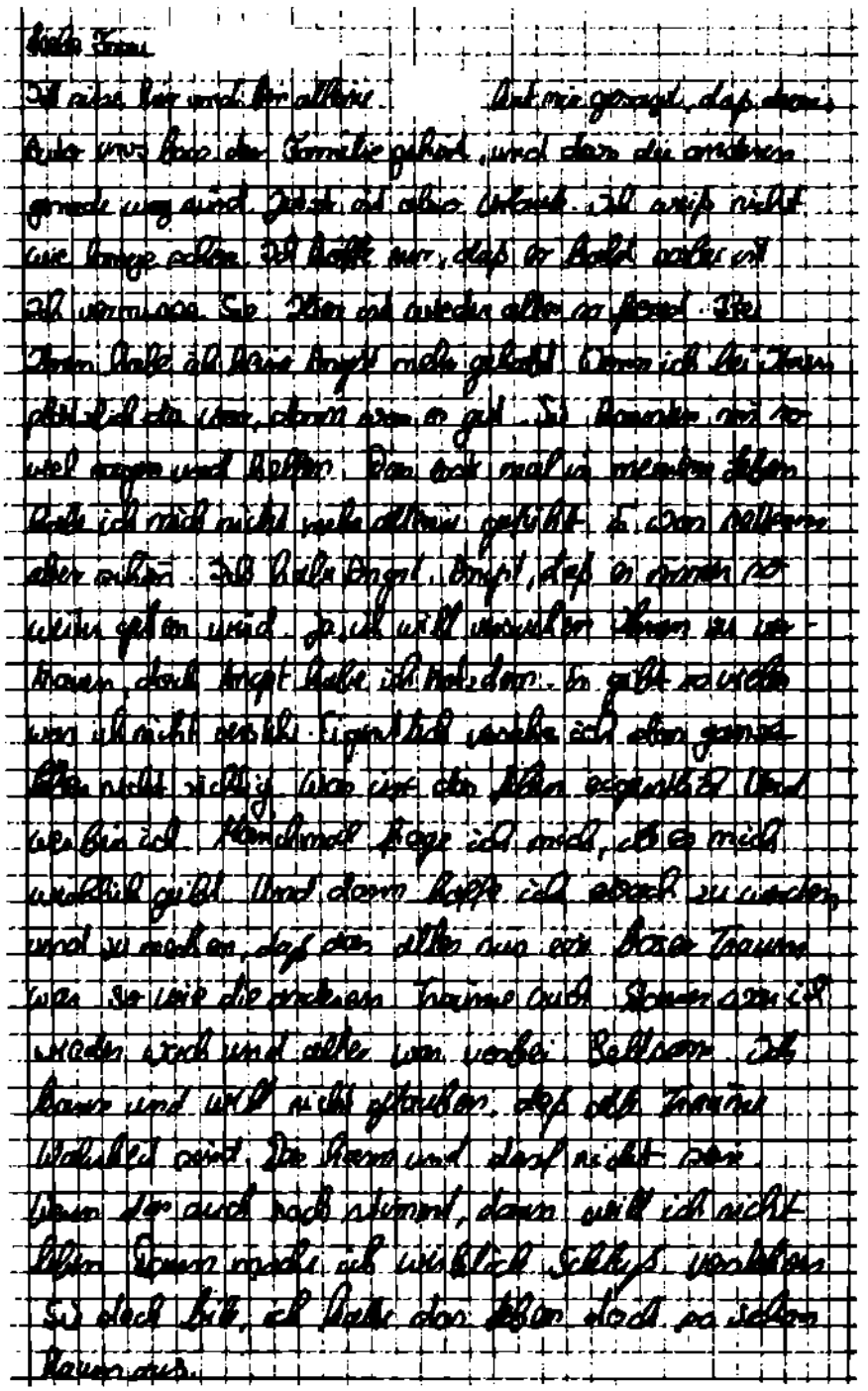

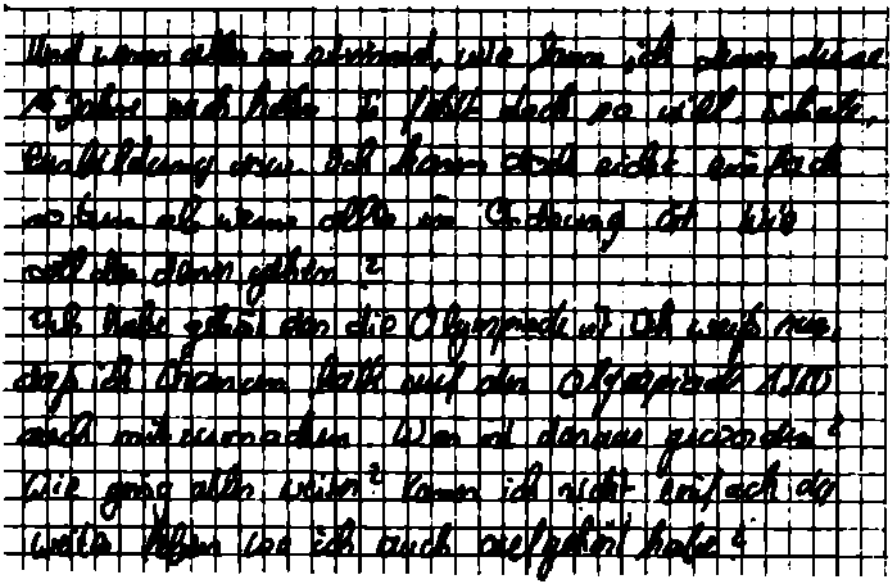

Dragă doamnă ...

Sunt singură aici. ...mi-a spus că acest automobil este al familiei noastre și că ceilalți tocmai au plecat. Așadar, este concediu. Nu știu cât va mai dura. Sper că se va termina curând. Îmi este dor de dumneavoastră. Aici, din nou, totul îmi este străin. Cu dumneavoastră nu mi-a mai fost teamă. Când am apărut brusc la dumneavoastră, a fost bine. Mi-ați vorbit și m-ați ajutat atât de mult. Pentru prima oară în viață, nu m-am mai simțit foarte singură. Era ciudat, dar era frumos. Îmi este teamă. Teamă că așa va fi mereu. Da, vreau să încerc să am încredere în dumneavoastră, dar îmi este totuși teamă. Sunt atâtea lucruri pe care eu nu le înțeleg. De fapt, înțeleg greșit întreaga viață. Ce este de fapt viața. Și cine sunt eu. Uneori, mă întreb dacă eu exist cu adevărat. Apoi sper să mă trezesc și să constat că totul a fost doar un vis urât. Ca și celelalte vise. Când mă trezeam, totul se termina. Ciudat. Nu vreau să cred că toate visele sunt adevărate. Nu se poate și nu trebuie să fie așa. Dar dacă așa este, nu mai vreau să trăiesc. Să termin cu adevărat. Vă rog să înțelegeți, nu mai suport.

Și dacă totul este astfel, cum pot recupera acești șaisprezece ani. Lipsește atât de mult. Școala, pregătirea etc. Nu pot pur și simplu să mă comport ca și cum totul ar fi în ordine. Cum să fac asta?

Am auzit că acum se desfășoară Olimpiada. Știu doar că aveam șanse să particip la Olimpiada din 1980. Ce s-a ales din asta? Ce s-a mai întâmplat? Pot pur și simplu să trăiesc mai departe din punctul în care am încetat să o fac?

Scrisoare a lui Stefanie, personalitatea-gazdă, care după moartea tatălui ei a dispărut pentru mulți ani și a reapărut când Angela Lenz avea treizeci și unu de ani.

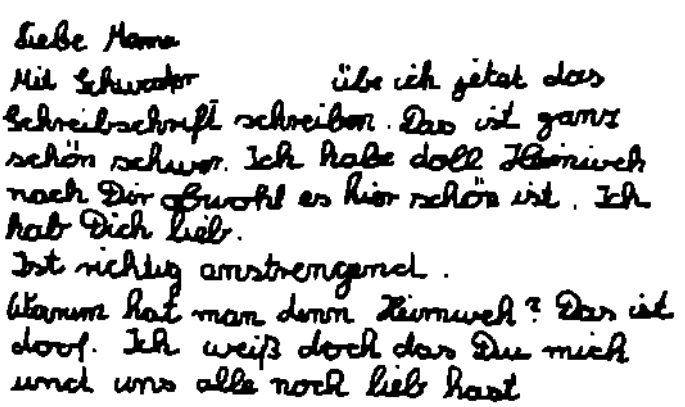
Liebe Mama
Mit Schwester übe ich jetzt das
Schreibschrift schreiben. Das ist ganz
schön schwer. Ich habe doll Heimweh
nach Dir aber weiß es hier schön ist. Ich
hab Dich lieb.
Ist nichts anstrengend.
Warum hat man denn Heimweh? Das ist
doof. Ich weiß doch das Du mich
und uns alle noch lieb hast

Dragă mamă,

Împreună cu sora... Exersez acum scrierea. Este greu de-a binelea. Îmi este dor de tine, deşi aici este frumos. Te iubesc.

Este de-a dreptul extenuant.

De ce le este oamenilor dor de casă? Este o prostie. Că doar ştiu că mă iubeşti pe mine, şi pe noi toţi.

Scrisoare a persoanei interioare Lena, adresată terapeutei ei. Mulţi dintre copiii mici au „adoptat-o" pe Nina Temberg ca o mamă-surogat bună. I se adresau cu „mama" sau cu „mami".[123]

*

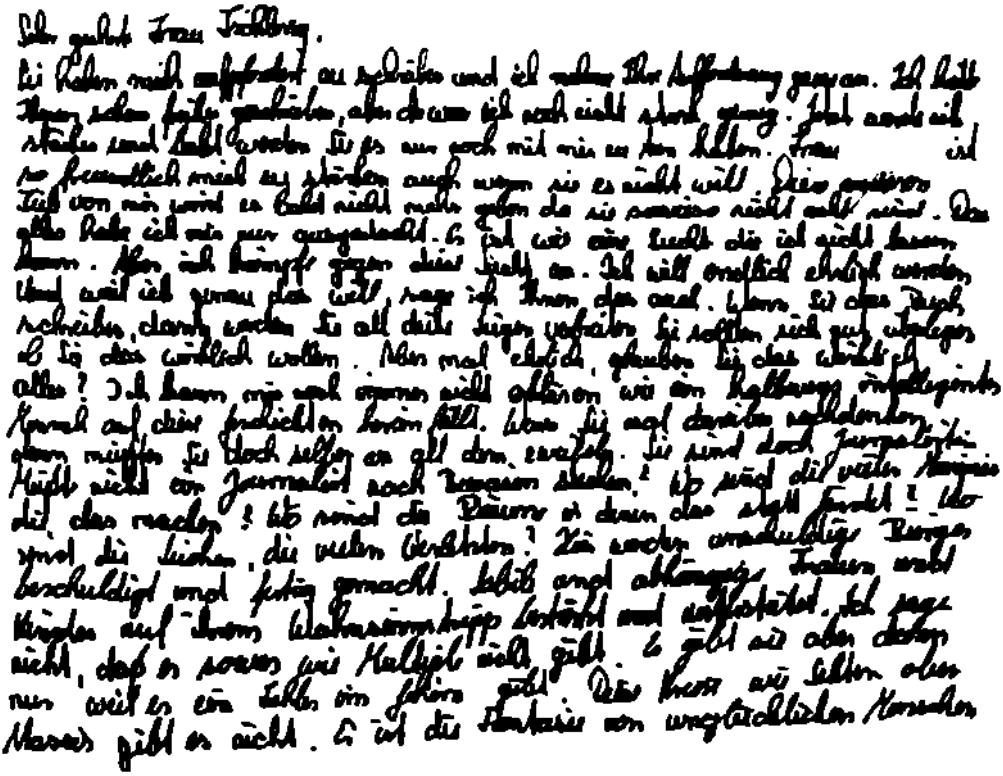

Stimată doamnă Frōhling,

Mi-ați cerut să scriu, și eu accept solicitarea. V-aș fi scris mai devreme, dar nu eram suficient de puternică pentru asta. Acum sunt mai puternică și curând veți avea de lucru cu mine. Doamna... Este atât de amabilă să mă îmbărbătezе, chiar dacă nu vrea. Celelalte EU-ri din mine nu vor mai exista în curând, pentru că și așa ele nu sunt autentice. Toate astea le-am imaginat eu. Este ca o boală de care nu pot scăpa. Dar lupt cu ea. Vreau ca în sfârșit să fiu corectă. Și pentru că tocmai asta vreau, vi-o și spun. Dacă scrieți cartea, veți împrăștia toate aceste minciuni. Trebuie să vă gândiți bine dacă într-adevăr vreți asta. Dar sincer credeți toate acestea? Eu nu pot încă să îmi explic cum un om inteligent acceptă poveștile acestea. Dacă și dv. gândiți la fel, va trebui ca și dv. să vă îndoiți de toate acestea. Doar sunteți totuși ziaristă. Un ziarist nu ar trebui să caute dovezi? Unde sunt bărbații care fac asta? Unde sunt încăperile în care s-a petrecut totul? Unde sunt cadavrele și numeroșii răniți? Aici sunt învinovățiți cetățeni fără vină și sunt terminați. Eu nu spun că nu există persoane multiple. Există doar pentru că există o eroare în creier. Aceste cercuri precum sectele sau naziștii nu există. Este fantezia unor persoane dezechilibrate.

Scrisoare a persoanei interioare, Angela Gudrun, adresată autoarei cărții. Angela Gudrun neagă evenimentele violente. Autoarea i-a cerut să își scrie opiniile, pentru a le prezenta și pe acestea. Iată o privire aruncată asupra argumentelor acesteia.

VIOLENȚA RITUALĂ ÎN GERMANIA

„Totul este în ordine..." – așa începe și așa se încheie această carte. La cincisprezece ani de la prima publicare a poveștii ei, Angela Lenz trăiește și supraviețuiește în continuare. Ea a supraviețuit „trădării" – respectiv cooperării cu autoarea și publicării cărții. Și terapeuta Nina Temberg trăiește. De asemenea autoarea, în ciuda participării la talkshow-uri, discuții publice, ca și audieri politice și în ciuda menționării cărții în câteva publicații, toate acestea la nivel național, dar mai ales la nivel internațional.

„Totul este în ordine" – aceasta este constatarea din primul capitol al acestei cărți, făcută de o parte a personalităților, constatarea unei părți din realitate, a unor realități ale vieții cum există multe altele. Este rezultatul unui proces de refulare și de disociere, a unei strategii mult prea umane, care ne domină pe noi toți – pe majoritatea într-o formă mai puțin extremă. Citirea, auzirea și imaginile generate de această carte sunt greu de suportat. Ele produc respingere – poate fi crezut așa ceva? Da, este posibil, iar această carte și evenimentele descrise nu și-au pierdut nimic din actualitatea și puterea lor explozivă. Dimpotrivă, abia acum, la cincisprezec ani de la publicarea istoriei vieții „Angelei Lenz", prezentată aici în formă actualizată, sunt clarificate și explicabile multe lucruri[124].

Dar refuzul de a crede este în continuare o cale mai simplă și o larg răspândită strategie de apărare aplicată de multe ori și de către autorități.

În anul 1992, în calitate de „consilier în problema sectelor", m-am confruntat pentru prima dată cu descrieri de abuzuri sexuale, în formă ritualizată și am fost solicitat pentru consiliere de specialitate.

Oroarea, scârba și dezgustul au fost reacțiile mele la rapoartele și imaginile prezentate; senzațiile de neajutorare și de perplexitate au fost trăite de toți asistenții care au luat cunoștință de acestea.

Supravegherea polițienească – realizată cu eforturi surprinzătoare – a condus la concluzia că victima este necredibilă: în etapa respectivă a abuzului, s-a dovedit că a fost cumpărată. A rămas totuși o senzație ciudată în legătură cu toate persoanele implicate în această chestiune. Ea s-a accentuat un an mai târziu, când am auzit despre tabloul clinic al „personalităților multiple", la care amneziile și dislocările temporale erau foarte frecvente. Și alte câteva simptome ale descrierilor de atunci pot fi mai bine înțelese acum, din acest punct de vedere. A rămas iritant faptul că această persoană – la fel ca Angela Lenz – a absolvit cursuri de educatoare și începuse să lucreze cu copiii, în virtutea acestei profesii.

Și nu a rămas un „caz singular". Patru săptămâni mai târziu, o nouă solicitare în aceeași problematică. Acum era vorba despre copii mici, care descriau ritualuri – declarații care parțial se completau: ritualuri în legătură cu abuzul sexual, brutalizare sexuală, uciderea de animale și sacrificarea de oameni. Aceste declarații ale copiilor au fost calificate de experți ca fiind credibile. Dar procedura a fost oprită din cauza lipsei de material probator, între altele, după ce un judecător le-a permis părinților învinovățiți accesul la documentele unei proceduri în curs de desfășurare prin care erau anchetați de poliție. Patru ani mai târziu, un alt copil crescut în aceeași zonă[125], care a fost dat în ocrotire pe motiv de neglijare, a informat despre aceleași forme de violență rituală și a nominalizat aceiași făptuitori. Totuși, nu s-a făcut nici o reclamație, în ciuda mai multor cazuri documentate de „copii morți subit" în acea familie, pe parcursul a cincisprezece ani. Din activitatea de specialitate îmi este cunoscută o femeie ale cărei amintiri privitoare la violența rituală satanistă încep din anul 1959. Și ea a crescut în acea regiune.

În căutarea altor experiențe în abordarea acestei problematici, m-am lovit de un număr mare de cazuri asemănătoare în Germania și de un enorm deficit de cunoștințe de specialitate și de concepte de acțiune, în serviciile de consiliere. În cele din urmă, un ajutor concret a sosit din Olanda și din Australia: literatură de specialitate, ateliere

de lucru şi discuţii. Deci drumul meu a decurs precum al terapeutei Nina Temberg, aşa că nu pot decât să confirm experienţele ei.

Astfel, a apărut o interconectare a cabinetelor de consiliere – atât pentru abuz sexual, cât şi pentru „consiliere în materie de secte" –, a terapeutelor şi terapeuţilor, a clinicilor şi autorităţilor de informare. Această activitate de interconectare şi de consiliere a fost distinsă, în 1994, cu premiul pentru aprecierea activităţii de protecţie a copilului[126], în cadrul „Proiectului de acţiune în caz de abuz ritual asupra copiilor", aflat atunci în desfăşurare. Juriul a decis: „Abuzul ritual este o problemă actuală, tipică, deosebit de explozivă". Prof. dr Walter Bärsch, preşedinte de onoare al Asociaţiei germane pentru protecţia copilului, s-a exprimat astfel în *laudatio* rostit de el: „Multe sunt încă în întuneric. Dar este urgent necesar să se pună această problemă ofensiv". Patru ani mai târziu, o comisie de anchetă a Bundestagului recomanda: „Se impune, mai ales, clarificarea în continuare a fenomenelor abuzului ritual".[127] De atunci s-a făcut puţin. Nici măcar o audiere în cadrul conducerii facţiunii SPD şi o interpelare în acest sens în Bundestag[128] nu au schimbat prea multe lucruri, cu toate că politicieni de renume, printre care o doamnă ministru pe atunci în funcţiune, s-au arătat bine informaţi. Şi enormele progrese din domeniul terapiei traumelor eşuează într-un sistem care, prin măsuri rigide de economisire în domeniile social şi al sănătăţii, ameninţă cu prăbuşirea. „Nevoia depăşea orice limite" – actualitatea acestei constatări a Ninei Temberg s-a modificat doar puţin până astăzi. Eu însumi am aflat asta în cadrul activităţii de consiliere şi o trăiesc astăzi în consilierea şi supervizarea de specialitate: întrebarea pe care şi-o pun mereu asistentele şi asistenţii din Germania, care se confruntă cu descrierile violenţei rituale sună astfel: ce se întâmplă cu pacienţii şi pacientele pentru care, de cele mai multe ori, este nevoie de o perioadă lungă de tratament?

Şi în cercurile profesionale se observă o respingere. De la începutul anilor '80, există o dispută asupra faptului dacă, într-adevăr, există violenţă rituală, într-una dintre formele trăite de Angela Lenz. Deja amintita comisie de anchetă a Bundestagului german ajunge în raportul ei final la următoarea concluzie: „Se porneşte de la existenţa unor asemenea culte".[129] Oricum există puţine cunoştinţe şi rezultate ale cercetărilor, în ciuda recomandărilor de a se continua

cercetările.[130] Universitățile și institutele de cercetare manifestă un interes redus, iar rezultatele a două anchete germane privind violența rituală au rămas până acum nepublicate.[131]

Din această necesitate a rezultat un proiect privat: prin colaborare internațională a apărut o anchetă pe internet, cuprinzând trei părți: „Extreme Abuse Survey". Ea se adresează victimelor violențelor extreme, specialiștilor care lucrează cu victime ale violenței extreme și valorifică experiențele în munca cu copiii care au suportat violențe rituale. Autorii acestor chestionare – o supraviețuitoare a experimentelor Mind-Control,[132] o terapeută pensionară,[133] o specialistă diagnosticiană pentru tulburări disociative[134] și eu, în calitate de lucrător social – vor să aducă, în cele din urmă, problema mai puternic în conștiința publicului și în discuție: profesional, social și politic. Rezultatele acestei consultări pot fi citite pe Internet.[135] Experiențele raportate de 1 471 de supraviețuitori ai violenței extreme, din treizeci și unu de țări, reflectă experiențele Angelei Lenz: 63 la sută afirmă că violența organizată a început în casa părintească, 55 la sută dintre răspunsuri asociază violența rituală cu suprastructura satanistă. 46 la sută dintre supraviețuitori afirmă că au trebuit să participe la prostituția cu copii. Înfiorătoare sunt cifrele referitoare la participarea la uciderи: 53 la sută descriu participarea la uciderea de animale, 51 la sută participarea la uciderea de oameni.

Terapeutul american Bennett Braun susține concepția conform căreia „dacă numai 10 procente din ceea ce aud despre abuzul ritual satanist corespund realității, atunci avem o problemă gravă".[136] Este de neimaginat că asemenea fenomene și altele asemănătoare se întâmplă fără a fi remarcate, printre noi, în această țară și în alte țări, acum. Totuși, procedura judiciară la care a fost supus Marc Dutroux în Belgia a demonstrat, începând din 1996, că inimaginabilul se întâmplă de fapt.[137]

În cazul în care copiii trebuie totuși să vorbească, în ciuda tuturor intimidărilor, în ciuda fricii lor de moarte, în ciuda fricii că alți oameni trebuie să moară dacă ei vorbesc, cine va da vreodată crezare unor asemenea ritualuri, unor astfel de imagini ale lumii psihotice, zugrăvite de ei?" – se spune în această carte. Copiii au devenit adulți,

înainte de a fi găsit ascultare, după multe tentative şi, eventual, au participat la mai sus-menţionata anchetă.

Totuşi, cine le dă ascultare? a neutraliza relatările copiilor este un lucru uşor, fantezia copiilor este incomensurabilă. Dar nici cele mai ample fantezii nu pot reda ororile trăite în cadrul abuzurilor rituale, ca să nu mai vorbim despre teroarea legată de acestea şi despre urmările ei. „Asta nu poate fi adevărat" este reacţia acelora care nu vor să recunoască, fie conştient, fie inconştient. Pentru a rupe această barieră nu este suficientă nici chiar dovada ultimă, sub forma unui verdict legal de condamnare.[138] Şi astfel, chiar şi rapoarte, precum cel ce urmează, ale unor adulţi sunt descalificate prin politica struţului, practicată pe spinarea victimelor, care reprezintă un bilet de liberă trecere pentru făptuitorii abuzurilor. Astfel, într-o decizie de suspendare a unei procuraturi din Germania se scrie: „A fost contactat primarul localităţii. Acesta este primar de douăzeci şi patru de ani şi a certificat că asemenea fapte[139] nu s-au petrecut cu siguranţă [în această localitate]. Faptele zugrăvite le sunt necunoscute şi funcţionarilor secţiei poliţiei judiciare [competente] care activează acolo de circa douăzeci şi şase de ani şi au competenţă şi asupra acestui loc". Aceeaşi procuratură fabrică şi un diagnostic de la distanţă: „Mai adăugăm că reclamanta este bolnavă[140] şi că se află sub tratament în clinici psihosomatice şi de terapie socială".

Şi psihologii, şi psihiatrii fac aprecieri greşite. Cea mai bună dovadă în această privinţă este furnizată de psihiatrul american şi specialist în tulburări de personalitate multiplă, Frank Putnam. El scrie: „Studii despre culte ca Hare Krishna, Copiii Domnului şi People's Temple au arătat că astfel de grupări fac implozie şi se destramă foarte repede, dacă săvârşesc acţiuni violente sau criminale. Cum evită acest lucru sataniştii?"[141] În mod evident, Putnam consideră ca un indiciu faptul că abuzul ritual nu este o componentă a ideologiei cultelor sataniste. Totuşi, toţi cei care au avut de-a face mai mult timp cu fenomenul satanist ştiu un lucru: în crasă contradicţie cu grupurile menţionate, la subdomeniul satanismului răsturnarea normelor şi valorile sociale este imanentă sistemului, iar acţiunile criminale fac deci parte din ideologie. Carl Raschke, profesor de studiul religiilor la Universitatea Denver, SUA, punctează acest lucru: „Satanismul

este un mijloc foarte evoluat şi eficient de motivare pentru răspândirea violenţei şi a terorismului cultural, în timp ce se ascunde deplin sub protecţia articolului unu al Constituţiei.[142] Este o ideologie ce îşi are aplicare strategică în lumea criminală interlopă, chiar dacă nu acolo s-a dezvoltat."[143]

Masivul potenţial de criminalitate şi violenţă al grupurilor religioase ca subcultură în interiorul unei societăţi a devenit pentru prima dată clar la evenimentele declanşate de grupul Aum-Shin-Rikyo, în Japonia. Săvârşirea a circa optzeci de crime, majoritatea necunoscute iniţial, furnizarea de hardware şi software pentru sistemul de patrule auto al poliţiei din Tokyo, construcţia unei fabrici pentru producerea de pistoale automate, alături de pregătirea şi realizarea unui atentat cu gaz sarin, în metroul din Tokyo sunt elemente care s-au aflat abia după atentatul reuşit.[144] Se întâmpla în anul 1995.

Şase ani mai târziu, am putut urmări în direct la televizor potenţialul ucigător al fanaticilor religioşi. Ce legătură au cu această carte cele petrecute pe 11 septembrie 2001? Sunt de reţinut două aspecte – pe lângă o justificare pretins religioasă a faptelor. Mai întâi, pregătirea acţiunii: cum a fost posibilă săvârşirea lor într-o cultură străină, într-un mediu străin? În drumul lor zilnic către moschee, făptuitorii au fost expuşi reflexiilor şi tentaţiilor amestecului de culturi occidentale, în cartierul gării St. Georg, din Hamburg. Acest lucru şi trăirea unei comunităţi islamice, dintr-un mare oraş, au contribuit cu siguranţă la experienţele care însemnau provocarea la păstrarea structurilor fanatice de gândire. Solicitările unei astfel de vieţi – în mediul serviciilor secrete, denumită „adormită" – conduc în opinia mea, în mod obligatoriu, la o receptare dublă a realităţii. Psihiatrul american Robert Jay Lifton, în ancheta lui privitoare la medicii din cel de-al Treilea Reich[145], a descris această receptare, ca „doubling", ca „dedublare". Această formă de „disonanţă cognitivă" este o scindare, deci o disociere. Ea este o condiţie esenţială în existenţa unei subculturi de acest gen. Cel de-al doilea aspect este starea psihică a unui pilot terorist performant: cum reuşeşte un om care îşi trăieşte ultimele minute ale vieţii, ca pilot complet neantrenat, să conducă un avion de mare capacitate, plin cu pasageri şi cu combustibil, într-o voltă precisă, exact orientată, în silueta îngustă a unui zgârie-nori? În ce măsură situaţiile disociative de aici – care au o lungă tradiţie de

cercetare în ştiinţa religiei, ca „altered states of consciousness" –, joacă un rol cauzal, iată o problemă care se cere cercetată de urgenţă.

În magie există aspectul magiei disociative, ca formă de scindare a corpurilor. „Această formă aparţine de magia veritabilă şi se pune problema ei numai în situaţia în care tu experimentezi pe medii. Dar mai înainte trebuie să fii în stare să te disociezi tu însuţi. Abia ulterior dispui de o putere de care ai voie să te foloseşti, după ce ai străbătut lunga cale a pregătirilor. Atunci nu mai există pentru tine bine ori rău, negru sau alb! Te afli în centrul ego-ului tău, legat de oscilaţiile cosmice. Cunoşti propria karmă, ca şi legile celorlalte. Intervenţia ta nu se mai petrece din planul fizic, ci din planul cunoaşterii spirituale. În felul acesta, nici trupul tău nu mai poate fi atins de puterea omenească sau de soarta umană."[146]

Este vorba despre aşa ceva atunci când Endora dispare şi apare Medea care simte forţe profunde şi, împreună cu marele preot, finalizează ceea ce Endora nu voia: să înfigă un pumnal într-o fetiţă şi să îi despice pântecele? „Dacă ai ajuns până aici în putinţa ta, vei reuşi, cu puţin exerciţiu, disocierea imediat ce o apelezi şi cu suspendarea voinţei şi astfel poţi merge unde doreşti şi te poţi purta cum doreşti. Pentru tine nu mai există nici un obstacol material."[147]

Dacă aşa este, atunci ce este potenţialul „luptătorului cu sânge rece Conny", care face trafic cu pachetele încoace şi-ncolo, în avioane? Unealtă ori armă potenţială? Ceea ce se conturează este o imagine îngrozitoare. Exagerare? Celebrul specialist în hipnoză şi profesor emerit Herbert Spiegel, de la Universitatea Columbia, explică faptul că persoanele care pot fi profund hipnotizate sunt capabile să facă lucruri care le contrazic propriile valori şi că este posibil să fie manipulate spre a săvârşi acţiuni violente fizic. Toţi oamenii sunt influenţabili într-un anumit grad. Totuşi, „The small group of highly hypnotizable people, when put in the hands of unscrupulous individuals, are even more vulnerable."[148]

Se afirmă că elementele cele mai vulnerabile ale unei societăţi, pentru care protecţia este cea mai necesară, sunt copiii. Lucru valabil şi în alte culturi sau subculturi. Totuşi, copiilor li se face mult rău. Cartea aceasta este dedicată tuturor copiilor care nu au mai supravieţuit. Dar alţi copii vorbesc, şi ei au dreptul ca noi să îi ascultăm.

Aceşti copii vorbesc şi pentru ei trebuie să vedem că problema abuzului ritual şi a urmărilor lui există cu adevărat. Copiii vorbesc şi este timpul să acţionăm.

Acum.

Dipl.-Soz. Päd. Thorsten Becker
Inspector şi consilier de specialitate, a lucrat şaisprezece ani cu persoane care au părăsit secte şi culte, dintre care opt ani s-a ocupat cu precădere de violenţa rituală.[149]

BIBLIOGRAFIE

Becker, Thorsten: *Ritual abuse/ritual violence – Researching for perspectives,* în J.R. Noblitt şi P.S. Perskin (editor): *Ritual Abuse in the 21st Century: Clinical, Forensic, and Social Implications,* Los Angeles 2008.

Becker, Thorsten/Woywodt, Ursula: *Ritueller Missbrauch: Auswirkungen der Arbeit auf die Beraterinnen und die Beratung,* în *Wildwasser Arbeitsgemeinschaft gegen sexuellen Missbrauch an Mädchen e.V.* (editor.) „Sexuelle Gewalt – aktuelle Beiträge aus Theorie und Praxis". Berlin 2007, pp. 52-60.

Casey, Joan Francis: *Ich bin viele,* Hamburg 1992.

Chase, Truddi: *Aufschrei,* Bergisch Gladbach 1998.

Christiansen, Ingolf: *Satanismus: Faszination des Bösen,* Gütersloh 2000.

Crowley, Aleister: *Äequinox 1 – Das Buch des Gesetzes,* 1954.

Diagnostisches und Ätatistisches Manual Psychischer Störungen DMS-IV-TR, Göttingen 2003.

Drewes, Detlef: *Kinder im Datennetz,* 1995.

Eckhardt-Henn, Annegret/Hoffmann, Sven Olaf: *Dissoziative Bewusstseinsstörungen,* Stuttgart 2004.

Eggle/Hoffmann/Joraschky: *Sexueller Missbrauch, Misshandlung, Vernachlässigung,* Stuttgart 2000.

Frei, Pauline C./Huber, Michaela (editor): *Leiden hängt von der Entscheidung ab,* Paderborn 2006.

Fraser, George A. (editor): *The Dilemma of Ritual Abuse: Cautions and Guides for Therapists,* Washington, Londra 1997.

Gardiner-Sirtl, Angelika: *Als Kind missbraucht. Frauen brechen das Schweigen,* München 1983.

Gasper, Hans/Müller, Joachim/Valentin, Frederike: *Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen,* Freiburg 1990.

Gast, Ursula/Rodewald, Frauke/Hofmann, Arne/Matthess, Helga/ Nijenhuis, Ellert/Reddemann, Luise/Emrich, Hinderk M.: *Die dissoziative Identitätsstörung – häufig fehldiagnostiziert* în *Deutsches Ärzteblatt,* colecția anuală 103, caiet 47, 24.11.2006.

Grandt, Guido/Grandt, Michael: *Schwarzbuch Satanismus – Innenansichten eines religiösen Wahnsystems,* München 1998.

Ibidem: *Satanismus – Die unterschätzte Gefahr,* Düsseldorf 2000.

Grandt, Guido: *Der Satan von Witten – und andere fanatische Ritualmörder,* München 2007.

Hammond, D.C.: *The Greenbaum Speech,* 25.06.1992.

Hassan, Steven: *Ausbruch aus dem Bann der Sekten,* Hamburg 1994.

Heller, Friedrich Paul/Maegerle, Anton: *Thule – Vom völkischen Okkultismus bis zur Neuen Rechten,* Stuttgart 1995.

Herman, Judith Lewis: *Die Narben der Gewalt – Traumatische Erfahrungen verstehen und überwinden,* Paderborn 2003.

Howard, M.: *The Occult Conspiracy. Secret Societies and Their Influence and Power in the World History,* New York 1990.

Huber, Michaela: *Multiple Persönlichkeiten – Überlebende extremer Gewalt. Ein Handbuch,* Frankfurt 1995.

idem: *Trauma und die Folgen,* Paderborn 2005.

idem: *Wege der Traumabehandlung,* Paderborn 2003.

idem: *Der innere Garten: ein achtsamer Weg zu sich selbst,* Paderborn 2006.

Introvigne, Massiomo/Türk, Eckhard: *Satanismus zwischen Sensation und Wirklichkeit,* Freiburg 1995.

Lanning, Kenneth V.: *Ritual Abuse: a Law Enforcement View of Perspective,* FBI-Report 1992.

LaVey, Anton Szandor: *The Satanic Bible,* New York 1969.

Lifton, Robert Jay: *Ärzte im Dritten Reich,* Stuttgart 1993.

idem: *Though Reform and the Psychology of Totalism,* Londra 1989.

idem: *Terror für die Unsterblichkeit – Erlösungssekten proben den Weltuntergang,* Viena 2000.

Loftus, Elisabeth/Ketcham, Katherine: *Die therapierte Erinnerung – Vom Mythos der Verdrängung bei Anklagen wegen sexuellem Missbrauchs,* Hamburg 1995.

Lukas: *Vier Jahre Hölle und zurück,* Bergisch Gladbach 1995.

Marks, John: *The Search for the Manchurian Candidate. The CIA and Mind Control. The Secret History of the Behavioral Sciences,* New York 1991.

May, Angela/Remus, Norbert: *Rituelle Gewalt,* Schriftenreihe gegen sexualisierte Gewalt, Berlin 2001.

Menasse, Robert: *Die Vertreibung aus der Hölle,* Frankfurt 2004.

Miller, Alice: *Das verbannte Wissen"* Frankfurt 1988.

Miller, Alice: *Du sollst nicht merken,* Frankfurt 1983.

Mitscherlich, Alexander/Mielke, Fred: *Medizin ohne Menschlichkeit. Dokumente des Nürnberger Ärzteprozesses,* Frankfurt 1995.

Noblitt, James Randall/Perskin, Pamela Sue: *Cult Ritual Abuse,* Westport 2000.

Ravenscroft, Russell: *Der Speer des Schicksals,* Zug 1988.

Reddemann, Luise: *Imagination als heilsame Kraft,* Paderborn 2006.

Rentmeister, Cillie/Wildwasser e.V.: *Sexueller Missbrauch von Mädchen. Strategien zur Befreiung,* Berlin 1986.

Report of the Ritual Task Force Los Angeles County Commission for Women: *Ritual Abuse: Definitions, Glossary, The Use of Mind Control,* 1989.

Richard, Rainer/Krafft-Schöning, Beate: *Nur ein Mausklick bis zum Grauen – Jugend und Medien,* Halle 2007.

Rosch, Miriam: *Laura G. – Im Namen des Teufels,* Dusseldorf 1995.

Ross, Colin A.: *Satanic Ritual Abuse: Principles of Treatment,* Toronto 1995.

Roth, Jürgen/Nübel, Rainer/Fromm, Rainer: *Anklage unerwünscht: Korruption und Willkür in der deutschen Justiz,* Frankfurt 2007.

Rush, Florence: *Das bestgehütete Geheimnis: sexueller Kindesmissbrauch,* Berlin 1984.

Sakheim, David K./Devine, Susan E. (Hrg.): *Out of Darkness – Exploring Satanism and Ritual Abuse,* New York 1994.

Sanders, Ed: *The Family,* Londra 1971.

Schalleck, Martha: *Rotkäppchens Schweigen: Die Tricks der Kindesmissbraucher und ihrer Helfer,* Freiburg 2006.

Sellmann, Elke/Bezirksregierung Lüneburg: *Thelema Orden/Netzwerk Thelema,* Lüneburg 1986.

Sizemore, C.C./Pittilo, E.S.: *I'm Eve,* Garden City 1997.

Sklar, D.: *The Nazis and the Occult,* New York 1977.

Smith, Margaret: *Gewalt und sexueller Missbrauch in Sekten,* Zürich 1994.

Spencer, Judith: *Suffer the Child,* New York 1989.

Terr, Lenore: *Schreckliches Vergessen, heilsames Erinnern – Traumatische Erinnerungen drängen ans Licht,* München 1995.

Thigpen, C.H./Checkley, H.: *Die drei Gesichter der Eva,* New York 1957.

Treffehn, Horst/Landeskriminalamt Nordrhein-Westfalen: *Sonderauswertung Okkultismus/Satanismus – Hintergründe, Straftaten, Bewertung.* Aprilie 1995.

Trube-Becker, Elisabeth: *Gewalt gegen das Kind,* Heidelberg 1987.

Trube-Becker, Elisabeth: *Missbrauchte Kinder – Sexuelle Gewalt und wirtschaftliche Ausbeutung,* Heidelberg 1992.

Vachss, Andrew: „Kult", Frankfurt 1993.

Van der Hart, Onno/Nijenhuis, Ellert/Steele, Kathy: *The Haunted Self: structural dissociation",* Paderborn (apărută în 2008 în limba germană).

Van der Hart, Onno: *Abschiednehmen: Abschiedsrituale in der Psychotherapie,* München 1982.

Vielfalt e.V.: *Fach-Infobrief zum Thema MPS/DIS.* Se poate procura de la adresa: Postfach 10 06 02, 28006 Bremen.

Woodsum, Gayle: *The Ultimate Challenge* 1998.

MULȚUMIRI

Această carte a putut fi scrisă doar pentru că mulți oameni au crezut în proiect și l-au sprijinit.

Mulțumirile mele se îndreaptă mai întâi către „Angela Lenz" și către fiecare dintre persoanele ei interioare care au colaborat cu mine, dar și către acelea care m-au tolerat în tăcere, cărora le datorez respect. Le mulțumesc pentru încrederea timidă, din primii patru ani, care a crescut ulterior în următorii zece ani, le mulțumesc pentru efortul pe care l-au făcut pentru această carte, ca să privească mereu înapoi, în propriul lor trecut, împăcându-se cu ceea ce au văzut acolo. Le mulțumesc „Ninei Temberg" și lui „Elisabeth Gebhard" pentru colaborare și pentru sinceritatea dovedită chiar și în răspunsurile date la cele mai dificile întrebări. Doctorului Onno van der Hart, pe atunci profesor de psihologie clinică la Universitatea din Utrecht și psihoterapeut al Dissociation Team din Amsterdam, astăzi profesor de psihopatologia traumelor cronice la Universitatea Utrecht, îi mulțumesc pentru sfatul neobosit, pentru cuvintele de îmbărbătare, pentru răbdare și pentru că există. Licențiatei în psihiatrie Michaela Huber, pentru permanentul sprijin de specialitate, licențiatei în pedagogie Anne Jürgens, pentru sfaturile în problema terapiei staționare a personalităților multiple. Licențiatului în sociologie și pedagogie Thorsten Becker pentru numeroasele discuții, anchete amănunțite și indicații importante pe tema „Satanismul astăzi", lui Guido Grandt pentru schimb colegial de experiență și consiliere pentru capitolul despre satanism. Doctorului Bert Kellermann, pe atunci medic șef la AK Ochsenzoll, pentru sprijin și informații. Doctorului Suzette Boon de la Universitatea Utrecht, ca și pacientei ei, pentru verificarea meticuloasă a simbolurilor, a înscrisurilor și a obiectelor. Doctorului Catherine

Fine de la Institute of Pennsylvania Hospital din Philadelphia, pentru un „da" rostit în momentul decisiv. Le mulțumesc și Ursulei Enders din Zartbitter Köln, Monikăi Veith, Corneliei Müller, lui Hilde Lanzel de la Vielfalt e.V. și lui Felicitas Quiehl pentru informații și discuții. Îi mulțumesc Christei Ziehn din Löwenmutter, Hamburg, pentru informațiile referitoare la criminalii pedofili. Scriitorului și avocatului specializat în cazuri cu copii, Andrew Vachss, pentru indicații asupra modului de protejare a propriului suflet. Avocatului Helmuth Jipp care, la fiecare schimbare de editură, a luptat din greu pentru mine. Avocatei Heidi Saarmann pentru sfaturile privind protecția victimelor. Barbarei Dobrick, a cărei poziție critică a constituit o contrapondere. Lui Heide Niemann, fără de care cartea nu ar fi apărut. Leei Ackermann, fondatoare a SOLWODI e.V., pentru sprijinul acordat. Îi mulțumesc lui Renate Rennebach pentru faptul că în calitate de deputată în Bundestag a acționat în favoarea victimelor violențelor rituale și nu a încetat să o facă, atunci când a fost lipsită de acest mandat. Împreună cu ea am înființat o fundație pentru victimele violențelor rituale: www.renate-rennebach-stiftung.de.

Mulțumesc cititorilor și cititoarelor care, în cei trei ani de când cartea s-a epuizat, au vânat pe Ebay, cu hotărâre, exemplarele rămase și care, prin numeroasele scrisori mișcătoare, m-au determinat să public o nouă ediție. Mulțumesc editurii Lübbe pentru că și-a asumat riscul de a face accesibilă unui cerc larg de cititoare și cititori istoria Angelei Lenz, care reprezintă și un studiu pe termen lung despre comportamentul neglijent al societății față de victimele violenței. Lui Ann-Kathrin Schwarz de la Lübbe și lui Gerhard Arth le mulțumesc pentru munca plină de sensibilitate și grijă depusă cu manuscrisul.

Mulțumirile mele speciale se îndreaptă și spre femeile, copiii și bărbații cu personalitate multiplă, ale căror cunoștințe și experiențe au apărut în această carte, fără ca ei să fie nominalizați: Eva & Co de la Matrioschka, Starfleet, dr M.H., Sylvia, M.S.M, Silke K. din W., Navina, grupului de lucru „Ce este de fapt un Eu?" de la „Grenzgängerinnen", congresului de la Bielefeld 1994 (îndeosebi lui Kitty, Tewi și celorlalți), femeilor de la proiectul de film documentar despre psihologul Burgel Geier. Și multor altora care nu pot fi nominalizați.

Pentru informaţiile vaste le mulţumesc altor victime, ca Monika, ale căror încercări de a-i pune sub acuzare pe făptuitori au devenit material de studiu al strategiei germane de muşamalizare.

Mulţumesc tuturor prietenilor cu care am rămas. Îi mulţumesc soţului meu, Lothar Fröhling, pentru neobosita cercetare internaţională de pe Internet, pentru condiţiile tehnice ale muncii mele şi pentru că a reuşit să îndure toate acestea.

Ulla Fröhling, februarie 2008

ECOURI ALE CĂRȚII

Iubesc atât de mult această carte, pentru că fata a străbătut iadul şi a reuşit totuşi să supravieţuiască. Lucrarea oferă putere, te învaţă să ai răbdare şi să speri.

Despina Pantelopoulou, cititoare

Cartea te ţine sub tensiune atât prin monstruozitatea faptelor, cât şi prin curajul de admirat al acestei femei, care reuşeşte să se descătuşeze. Impresionează profund redarea fără menajamente şi limbajul adecvat.

Nina Petri, laureată în cinematografie

Nu există răutate şi brutalitate mai îngrozitoare decât cea descrisă şi stigmatizată în această carte. Oameni care se lasă cu desăvârşire conduşi de rău şi îşi sărbătoresc monstruozităţile la adresa umanităţii. De neimaginat şi totuşi bazată pe fapte.

Sr. dr Lea Ackermann, fondatoare şi preşedintă a SOLWODI e.V.

Cartea este excelentă şi redă într-o modalitate încă prea blândă chinurile iadului pe care trebuie să le sufere unii oameni. Un document reuşit şi, din păcate, adevărat al timpurilor noastre.

Naiel Arafat, medic primar

Există cărţi palpitante, pe care totuşi trebuie să le laşi de-o parte din când în când, pentru că îţi dau lacrimi de compasiune, tristeţe şi indignare. „Tatăl nostru cel din iad" de Ulla Fröhling este o astfel de carte.

Susanne Geiger, Münchner AZ

Eu recomand mereu cartea la consilierile de specialitate şi la cursurile de perfecţionare pe tema violenţei rituale. Nu există nimic asemănător pe piaţa de carte.

Monika Veith, consilieră, Vielfalt e.V.

Recomand mereu această carte ca una esenţială pe tema satanismului şi a abuzului ritual.

Liz Wieskerstrauch, regizoare

Cartea ne-a ajutat foarte mult, pentru că şi noi am crescut într-o sectă satanistă. Îi mulţumim Ullei Fröhling pentru această relatare deschisă, corectă şi zguduitoare.

Nicki şi Banda urşilor

NOTE

[1] În DSM-IV, „Manualul de statistică şi diagnoză al tulburărilor psihice" din 1994, tulburarea de personalitate multiplă a fost redenumită tulburare disociativă de identitate, pentru o mai mare clarificare şi concretizare. Deoarece vechea denumire este mai cunoscută la noi, va fi în continuare folosită în această carte.

[2] Comunicare personală, 14.06.2007.

[3] Focus online, 08.05.2007 http:/www.focus.de/digital/games second_life/second-life_aid_55693.html

[4] *Kids the Light Of Our Lives* – „Copiii, lumina vieţii noastre" a fost denumirea cinică a unei pagini Internet, pe care utilizatori din toată lumea schimbau fotografii sadice, făcute în timpul torturării copiilor şi bebeluşilor.

[5] De ex. Germania 2001, Turcia 1998, Italia, Norvegia, Marea Britanie, SUA.

[6] MDR (Mitteldeutscher Rundfunk) 12.06.2007; Jürgen Roth despre afacerea de corupţie din Saxonia, în: Roth, Jürgen/Nübel, Rainer/ Fromm, Rainer: *Anklage unerwünscht – Korruption und Willkür in der deutschen Justiz,* Frankfurt 2007.

[7] Comunicare personală, 26.06.2007.

[8] Studiu deschizător de noi drumuri: Gast, Ursula et al.: *Die dissoziative Identitätsstörung – häufig fehldiagnostiziert.* Deutsches Ärzteblatt 47/2006.

[9] În manualele de diagnoză şi în cercurile de specialitate, personalitatea multiplă (MPS) este denumită, din 1994, tulburare disociativă de identitate (DIS). Deoarece denumirea veche este mai cunoscută în

Germania, ea va fi utilizată în continuare în această carte, spre o mai bună înţelegere.

[10] Lewis Herman, Judith: *Die Narben der Gewalt: Traumatische Erfahrungen verstehen und überwinden,* München 1994, Paderborn, 2003 (cea mai bună introducere pe tema traumatizării).

[11] Versuri din *Windmills of Your Mind* (Noel Harrison), Popsong, în 1969 opt săptămâni în top. Cântecul redă în text şi în melodie acea mişcare a unei spirale ce se roteşte spre interior, a cărei forţă hipnotică o cunosc mulţi multipli (după o informaţie oferită de Michaela Huber).

[12] La începutul anchetei pentru această carte, clinica psihosomatică Hohe Mark din Oberursel – sub conducerea dr Arne Hofmann – a fost prima care a organizat un compartiment pentru pacienţii grav traumatizaţi. Aici erau rezervate patru locuri pentru pacientele MPS. Între timp, Vielfalt e.V. A construit douăsprezece clinici cu sectoare specializate corespunzător.

[13] Este valabil pentru momentul primei ediţii. Între timp, au apărut o serie de cărţi şi de articole care modifică situaţia; v. bibliografia.

[14] Judith Lewis Herman, ibid.

[15] Ross, Colin A.: *Satanic Ritual Abuse: Principles of Treatment,* Toronto 1995, pg. 74.

[16] „În cadrul cercetărilor ştiinţifice, 95 la sută din MPS în cauză prezintă la primul interviu un trecut propriu abuzat, restul de 5 la sută sunt amnezici în privinţa traumei sau nu sunt pregătiţi să o facă publică." Ross, ibid. pg.74.

[17] Thigpen, C.H./Checkley, H.: *Die drei Gesichter der Eva,* New York 1957.

[18] Sizemore, C.C./Pittillo, E.S.: *I'm Eve,* Garden City 1977.

[19] „The Three Faces of Eve", SUA 1957. Pentru rolul Evei, Joanne Woodward a primit un Oscar. Manualele germane de film încă descriu filmul „Cele trei feţe ele Evei" în mod greşit, ca fiind prezentarea „unui caz de schizofrenie", (rororo, Lexicon des Internationalen Films).

[20] Documentat în Ellenberger, H.F.: *Die Entdeckung des Unbewussten.* Zürich 1985. Van der Hart/Lierens/Goodwin analizează în *The Journal of the Psyhohistory* 24, 1996, un caz petrecut în 1584: *Jeanne Fery: a Sixteenth-Century Case of Dissociative Identity Disorder.*

[21] Detalii în manualul *Multiple Persönlichkeiten – Überlebende extremer Gewalt* de Dipl.-Psih. Michaela Huber, Frankfurt 1995.

[22] Roberta Sachs, Ph. D., Assistant Professor of Psychiatry and Psychology la Rush-Presbyterian-St.Luke's Medical Center, Chicago, compartimentul de tratament al tulburărilor de personalitate multiplă. Publică împreună cu Peterson, J.A.: *Mastering Traumatic Memories.* Manual al aceloraşi autoare din seria învățământ-video.

[23] Catherine Gould, Ph.D. psihoterapeut rezident, Encino, California. Specializată în diagnoza şi tratamentul copiilor şi adulților, victime ale abuzului ritual.

[24] Catherine Fine, Ph.D., terapeută şi şef de lucrări la Dissociation Disorder Unit al Institute of Pennsylvania Hospital.

[25] Richard Kluft, doctor în medicină, director la Dissociation Disorders Unit al Institute of Pennsylvania Hospital, profesor clinic de psihologie la Temple University School of Medicine în Pennsylvania şi redactor-şef al revistei „Dissociation".

[26] Colin A.Ross, doctor în medicină, director al Dissociation Disorders Unit Charter Bahavioral Health System of Dallas.

[27] Mulți terapeuți, consilieri şi medici germani au fost nevoiți să efectueze ocolul prin America. Dr Arne Hoffmann, care a auzit pentru prima dată de MPS la Mintal Research Institute din Palo Alto, descrie în articolul *Beginnings – The Start of an Inpatient Program for DID-Patients in a German Hospital* senzația inițială de a fi în Germania, singur față în față cu fenomenul: „Deci mă aflam acolo, la o distanță de un continent de experți şi trebuia să o scot la capăt cu prima mea pacientă-DIS". Dissociation, iunie 1995, pg.124.

[28] Prof. dr Onno van der Hart, psiholog clinic, Universitatea Amsterdam. Diverse lucrări despre traumă şi disociere, terapia MPS, apariția abuzului ritual în Europa.

[29] Huber, Michaela: *Multiple Persönlichkeiten – Überlebende extremer Gewalt. Ein Handbuch,* Frankfurt 1995. Cartea reuşeşte excepțional să rezolve dificila sarcină de a informa, în egală măsură, terapeutele şi pe cei în cauză.

[30] Veith, Monika/Lanzel, Hilde/Müller, Cornelia: Materiale informative prin Vielfalt e.V. (Verein zur Aufklärung über Dissoziation als

Überlebensmuster) Postfach 100602, 28006 Bremen. Asociaţia mai există astăzi – cu succes – şi are propriul site (http://vielfalt-info.de).

[31] Diagnosticul „MPS/DIS" (tulburare de personalitate multiplă, respectiv tulburare disociativă de identitate) poate fi pus imediat după ce terapeuta-diagnostician descoperă cel puţin două personalităţi clar distincte, una faţă de alta. De asemenea, trebuie să mai existe goluri în starea de conştienţă zilnică. Pentru a fi pe deplin sigură, Nina Temberg solicită confirmarea diagnozei de către o doctoriţă cu îndelungată experienţă clinică. Pentru exemple de scrisori, vezi pg. 341.

[32] Crowley, Aleister: „Fă ceea ce vrei, asta să fie unica lege. Dragostea este legea, dragostea supusă voinţei. Cuvântul legii este θελημα. („Thelema" în grafie greacă, traducerea ei fiind „voinţă".) Pagina titlu a „Äquinox 1 – Cartea legii; ediţia în germană a O.T.O., septembrie 1954. Specialistul în magie neagră şi satanistul Aleister Crowley a fost, din 1912, membru al societăţii sataniste secrete *Ordo Templi Orientis,* care mai este activă şi astăzi.

[33] Rentmeister, Cillie/Wildwasser e.V.: Sexueller Missbrauch von Mädchen. Strategien zur Befreiung", Berlin 1986.

[34] Miller, Alice: *Du sollst nicht merken,* Frankfurt 1983; *Das verbannte Wissen,* Frankfurt 1988.

[35] Rush, Florence: *Das bestgehütete Geheimnis: sexueller Kindesmissbrauch,* Berlin 1984.

[36] Gardiner-Sirtl, A.: *Als Kind missbraucht, Frauen brechen das Schweigen,* München 1983.

[37] Trube-Becker, E.: *Gewalt gegen das Kind.* Heidelberg 1987.

[38] Psihiatrul canadian Colin A. Ross, unul dintre specialiştii cei mai proeminenţi pe plan internaţional pentru MPS, arată în studiul său efectuat asupra lui Anne Sexton, lirică americană, că neidentificarea lui Anne Sexton ca suferind de MPS şi ignorarea celorlalte personalităţi ale sale de către terapeutul ei Martin Orne au dus probabil la sinuciderea ei. (Ross, Colin A.: „The Ossiris Complex, Case-Studies in MPD". Toronto 1994).

[39] Un studiu al University of North Carolina School of Medicine arată că îmbolnăvirile de stomac-intestin la femei sunt cauzate des de abuzul sexual. Având în vedere anumite forme şi o anumită dimensiune

a abuzului în copilărie, se poate prognoza la femei o sănătate considerabil prejudiciată. Urmările fizice ale experienţelor traumatizante vor deveni tot mai clare.

[40] Stefan Hassan enumeră aceste criterii în cartea sa *Ausbruch aus dem Bann der Sekten* (Hamburg 1994, pg. 315): Controlul mediului social, manipularea mistică, pretenţia de puritate, cultul spovedaniei, ştiinţa sacră, manipularea limbii, prioritatea dogmei faţă de om, adjudecarea şi contestarea dreptului la existenţă.

[41] Raport despre tratamentul în staţionar, în Germania: *Die Behandlung multipler Persönlichkeiten in der Klinik* de Anne Jürgens în: Huber Michaela „Multiple Persönlichkeiten", în locul menţionat pp. 354-371.

[42] Anton Szandor LaVey, fondator al *Church of Satan.* V.: *The Nine Satanic Statements,* în „The Satanic Bible", New York 1969, pg. 25

[43] Michael Aquino a înfiinţat, în 1975, *Temple of Set.* V.Introvigne, Massimo/ Türk, Eckhard: *Satanismus – Zwischen Sensation und Wirklichkeit.* Freiburg/ Brsg. 1995, pg. 179 şi urm.

[44] V. Sanders, Ed: *The Family – The story of Charles Manson's Dune Buggy Attack Battalion,* Londra 1971.

[45] Eschner, Michael: v. capitolul *Satan Revisited.* V. Gasper, Hans/Müller, Joachim/Valentin, Frederike: *Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen,* Freiburg 1990, pg. 1054f.

[46] Sakheim, David K./Devine, Susan E. (editor): *Out of Darkness – Exploring Satanism and Ritual Abuse".* New York 1992. V. şi Sinason, Valerie (editor): *Treating Survivors of Satanic Abuse,* New York 1994.

[47] „Bestia 666" se referă la Antichrist. Expresia îşi are originea în Apocalipsa după Ioan 13, 18 şi a fost preluată de Aleister Crowley, care se desemna prin ea pe sine însuşi. Şi Michael Eschner, care se credea reîncarnarea lui Crowley, îşi asumă această denumire. De unde provin victimele? Răspunsul îl găsim la Trube-Becker, Elisabeth: „Missbrauchte Kinder: Sexuelle Gewalt und wirtschaftliche Ausbeutung". Heidelberg 1992, pp. 88-92. Alte indicii din presă: *Die Welt,* 22.03.1994 : „Director de orfelinat mijloceşte tineri pentru filme porno"; ştire DPA, martie 1996: „În ultimul an şi jumătate au dispărut o sută cincizeci de copii dintr-un cămin olandez pentru tineri azilanţi"; Rapoarte ONU: raportoarea ONU, Ofelia Calcetas-Santos, aprilie 1996: „Abuzul

copiilor se amplifică dramatic, de cele mai multe ori în conexiune cu comerţul cu copii, se desfăşoară în mediul interlop. Germania este una dintre ţările tradiţionale furnizoare de infractori. Anual, în toată lumea, aproximativ un milion de copii sunt atraşi în prostituţie şi în alte domenii ale industriei sexului. Chiar sugari de şase luni apar în filmele porno". Din statistica criminalistică pe 1996: 1 116 morţi neidentificaţi apar alături de 5 208 persoane dispărute. De ziua internaţională a copiilor dispăruţi, 25 mai 2007, Comisia pentru copii a Bundestagului german informează: În Germania, dispar lunar între şase şi opt copii. Conform *BKA* (Bundeskriminalamt), în prezent, sunt dispăruţi 1 653 copii. Este vorba despre minori căzuţi victime unor nenorociri sau crime, fugiţi de-acasă ori răpiţi de unul dintre părinţi. De la sfârşitul lunii august 2007, în toate statele UE este rezervat numărul de telefon 116000 ca hotline pentru copiii dispăruţi (după *Pressemitteilung des Deutschen Bundestages* – 24.05.2007).

[48] Astăzi, ca urmare a noilor tehnici apărute, producerea şi difuzarea unor asemenea filme a devenit atât de facilă, cum doar puţini ar fi bănuit, cu zece ani în urmă. „Pornografia cu copii pe Internet este ca o hidră. Îi tai un cap, cresc alte două în locul aceluia" – spune procurorul-general Peter Vogt, şeful Oficiului central pentru combaterea pornografiei cu copii din Saxonia Anhalt, unde sunt prelucrate mult peste o mie de cazuri anual. „Dar imaginile nu satură" – avertizează el referindu-se la studiile din SUA, conform cărora 30 la sută dintre consumatorii de acest gen sunt implicaţi ei înşişi în infracţiuni sexuale (AP, 19.05.2007).

[49] Noţiunea de „inconştient" a fost introdusă de Johann Wolfgang von Goethe, în anul 1777. Sigmund Freud a descris puterea inconştientului, iar în 1917 a comparat importanţa acestei descoperiri cu cea a teoriei astronomului Copernic (mişcarea planetelor în jurul Soarelui) şi a teoriei naturalistului Darwin (teoria evoluţionistă).

[50] Vezi epilogul primei ediţii: www.thefroehling.de, cuvântul titlu „Vater unser in der Hölle".

[51] Vezi Daraul, Arkon: *The History of Secret Societies.* 1961. Introvigne, Massimo/Türk, Eckhard: *Satanismus – Zwischen Sensation und Wirklichkeit,* Freiburg/Brsg. 1995.

[52] Ross, Colin A.: *Satanic Ritual Abuse: The Principles of Treatment,* Toronto 1995, pg.5 şi urm.

[53] Mult mai detaliat în *Schwarzbuch Satanismus* de Guido şi Michael Grandt.

[54] Freund, René: *Braune Magie,* pg. 13 şi urm.

[55] Grandt, Guido/Grandt, Michael: *Schwarzbuch Satanismus,* pp. 180-188.

[56] Ar fi fost anulată scutirea de impozit.

[57] Lyon, A.: *Satan Wants You: The Cult of Devil Worship in America,* New York 1988.

[58] Vezi şi Ross, Collin: *Satanic Ritual Abuse,* pg. 67 şi urm.

[59] Ross, Colin: ibidem, pg. 11 şi urm., unde se indică şi alţi autori.

[60] Istoria *Societăţii Thule* până în zilele noastre este documentată amplu în cartea *Thule: Vom völkischen Okkultismus bis zur Neuen Rechten,* de Friedrich Paul Heller şi Anton Maegerle, Stuttgart 1995.

[61] Vezi analiza excelentă a ideologiei naziste a morţii în *Ärzte im Dritten Reich* de Lifton, Robert Jay, Stuttgart, 1993.

[62] Comunicare personală.

[63] Unul dintre cele opt criterii ale lui Lifton privind controlul conştiinţei (v. Hassan, Steven, pg. 315).

[64] Howard: *The Occult Conspiracy,* New York 1990; Sklar: *The Nazis and the Occult,* New York 1977; Ravenscroft: *Der Speer des Schicksals* Zug/ Elveţia 1988. (Ravenscroft este aici cea mai îndoielnică sursă, fantezia şi ancheta sunt aproape de neseparat). Howard afirmă că, în timpul procesului de la Nürnberg, acest material nu a fost tratat ca temă în mod intenţionat. Din păcate, el probează doar foarte puţine din afirmaţiile sale. Din contră, în *Braune Magie?,* Freund, René face o cercetare solidă.

[65] Huber, Michaela: *Multiple Persönlichkeiten...,* pg. 105.

[66] Grandt, Guido: *Der Satan von Witten,* 2007.

[67] *Der Spiegel,* 18/1996.

[68] Trube-Becker, E.: *Missbrauchte Kinder...* pg. 30. O cercetare actuală efectuată de ministerul american al Justiţiei pe 14 000 de infractori,

din 227 de închisori, confirmă nivelul ridicat de violenţă faţă de copii: două treimi dintre infractorii condamnaţi pentru delicte sexuale, comise cu violenţă, au săvârşit faptele respective asupra copiilor. 88 la sută îşi cunoşteau victimele dinainte, iar o treime dintre copii erau copii proprii ori vitregi ai acestora. Crimele asupra copiilor – într-un deceniu acestea s-au dublat – au fost comise doar în 7 la sută din cazuri de către persoane străine (publicat pe 03.03.1996).

69 Trube-Becker, E.: pg. 28.

70 Vezi autobiografia lui Truddi Chase, *Aufschrei,* Bergisch Gladbach 1991. Casey, Joan Francis: *Ich bin viele,* Hamburg 1992.

71 Kluft, R.P.: *High-functioning multiple personality patients: Three case,* în *Journal of Nervous and Mental Disease,* 174/1986, pp. 722-726. Cunosc o doctoriţă practiciană, multiplă – integrată între timp – care pe parcursul a zece ani s-a specializat suplimentar în medicină internă, acupunctură, homeopatie şi psihoterapie, a scris o carte şi a născut trei copii.

72 Primele cazuri descoperite de abuz ritual-satanic, care s-au soldat cu condamnări, au avut loc în cămine de zi pentru copii (v. filmul documentar *Children at risk,* 1992, reportaj despre cazul Gallup din Oregon; ca şi Finkelhor/Williams: *Nursery Crimes*).

73 O cercetare efectuată în Australia, referitoare la copiii adoptivi şi copiii din cămine, a ajuns, în 1996, la concluzia că şapte din zece copii erau abuzaţi sexual. Controlul îngrijirii şi tratamentului copiilor din cămine este şi în Germania plin de lacune legislative. Abia după apariţia cărţii lui Peter Wensierski „Schläge im Namen des Herrn", referitoare la soarta copiilor din căminele din Germania, au început, din anul 2006, să se rezolve lucrurile.

74 La începutul cercetărilor pentru această carte, în 1992, utilizarea de droguri în scopul violării era considerată neobişnuită. Totuşi, cunosc cazuri petrecute în anii '60, în care femeile îşi amintesc până astăzi de pierderi de cunoştinţă şi de urmări ale violenţelor, dar nu îşi amintesc ce s-a întâmplat cu ele. În 2007, pe Google există 87 000 de menţionări privind „K.o.-Tropfen" – semn al amplificării masive a infracţionalităţii. Poliţia şi oficiile de consiliere a femeilor avertizează asupra acestui lucru.

75 Cifrele, ce păreau în anul 1983 gigantice, astăzi s-au multiplicat de câteva ori. Dezvoltarea explozivă a Internetului şi cipurile de memorie

tot mai performante dau posibilitatea memorării a sute de mii de fotografii cu torturi aplicate copiilor, secvențe video și filme, precum și posibilitatea retransmiterii în toată lumea.

[76] Internet Relay Chat.

[77] Rolf Albrecht, bărbatul de la Jugendamt, a fost construit pe baza biografiilor a trei lucrători sociali. Evenimente ca șantajul, răpirea, utilizarea de narcotice, ca și efectele descrise sunt autentice. „Tipul de la computer" este fictiv, dar descrierea dotării tehnice, ca și remarcile lui se bazează pe fapte.

[78] Citat din *Alternative Hypotheses Regarding Claims of Satanic Cult Activity: a Critical Analysis,* în Sakheim, David K./Devine, Susan E. (editoare): „Out of Darkness – Exploring Satanism and Ritual Abuse", New York 1992, pg. 49.

[79] Prof. dr Corydan Hammond, dr psih. director al Sex and Marital Clinic at the University of Utah, fost președinte al American Society of Clinical Hypnosis.

[80] Prin „noi", Angela înțelege mai multe persoane interioare.

[81] Din amintirile lui Sarah, scrise pentru terapeută în ianuarie 1991, depuse la avocată în februarie 1992.

[82] Terr, Leonore: *Schreckliches Vergessen, heilsames Erinnern – Traumatische Erinnerungen drängen ans Licht,* München 1995.

[83] *Der Prozess gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof,* Nürnberg 1947, reeditată în 2001.

[84] Lifton, Robert Jay: *Ärzte im Dritten Reich,* Stuttgart 1993, pg. 549.

[85] Ibid., pg. 550.

[86] V. cap. *Programmierung und Deprogrammierung* în Huber, Michaela *Multiple Persönlichkeiten: Überlebende extremer Gewalt",* Frankfurt 1995.

[87] Ibid., pg. 272.

[88] Ibid., pg. 274.

[89] Paranteze puse de autoare.

[90] Toate citatele din Hammond sunt din prelegerea *The Greenbaum Speech,* ținută de D. Corydan Hammond, la 25.06.1992, la Alexandria, Virginia, din *Fourth Annual Eastern Regional Conference on Abuse and Multiple*

Personality, publicată prima dată pe 14.09.1994, pe Internet, la http://www.dissoc.de. Părţi ale prelegerii, în special presupunerile lui Hammond cu privire la evoluţia istorică a acestor programe, nu sunt de necontestat. Nu există nici o îndoială în privinţa existenţei acestor condiţionări sau programări.

[91] De-abia de la 1 ianuarie 2006, Germania posedă o lege comparabilă a libertăţii informaţiilor (http://de.wikipedia.org/wiki/Gesetz_zur_Regelung_des Zugangs_zu_Informationen_des_Bundes).

[92] La ARTICHOKE este vorba despre unul dintre multele proiecte CIA pentru cercetarea modificărilor comportamentale induse artificial – deseori la persoane-cobai – neinformate asupra acestui lucru. Au fost testate sute de droguri şi cocteiluri de droguri, printre care LSD, mescalina, nicotina, ca şi hipnoza, electroşocurile şi multe altele.

[93] Citat din Marks, John: *The Search for the Manchurian Candidate, The CIA and Mind Control. The Secret History of the Behavioral Sciences,* New York 1979, 1991, pp. 196-197.

[94] Napolis, Diana: *Satanism and Ritual Abuse Archive* 2000, 2007; http://truthbeknown2000.trip@com/Truthbeknown2000/id31.html. Aici sunt documentate cam o sută de cazuri, din toată lumea.

[95] În mai multe regiuni din Saxonia Inferioară s-au făcut investigaţii privind omorârea a peste o sută de cai. Caii au fost ucişi prin înjunghiere de jos, cu mare forţă. Echipa de intervenţie „Calul" a urmărit până în septembrie 2007, peste o mie de piste.

[96] Interviu în *Children at Risk: Ritual Abuse in America* 1992.

[97] Nina Temberg se orientează conform conceptului scrupulos de tratament al lui Onno van der Hart. Vezi van der Hart, Onno/Steele, Kathy/Boon, Suzette/Brown, Paul: *Die Behandlung traumatischer Erinnerungen: Synthese Bewusstwerdung und Integration,* în *Hypnose und Kognition* 12,2, octombrie 1995. Neuere Traumatherapien, v. cap. 8: Prezent.

[98] *Components of Satanic Cult Brainwashing* în *Satanic Cult Ritual Abuse,* de Kathy K. Snowden, Richmond Psychotherapy Associates, 1988.

[99] După *Satanic Cult Ritual Abuse* de Kathy K. Snowden, Richmond Psychoterapy Associates, 1988.

[100] *Ten Years After* este denumirea unei formaţii britanice de blues-rock, înfiinţată în anul 1967, la zece ani după desfiinţarea serviciului militar obligatoriu britanic.

[101] Acolo a săvârşit o pereche soţ–soţie aşa-numita „crimă satanică de la Witten", în anul 2001.

[102] La întrebarea „unde sunt cadavrele?" indic cărţile care prezintă procesele detaliate, soldate cu condamnări, ale unor infracţiuni motivate prin satanism: Lockwood, Craig: *Other Altars: Roots and Realities of Cultic and Satanic Ritual Abuse and Multiple Personality Disorder,* Minneapolis 1993, cap.: *Where are the bodies?,* pp. 183-200, ca şi anexa (în total şaisprezece cazuri). Kahaner, Larry: *Cults That Kill,* New York 1989 (documentată amănunţit; declaraţii de la Cult Cops; multe cazuri). DeCamp, John W.: *The Franklin Cover Up: Children Abuse, Satanism and Murder in Nebraska,* Lincoln 1992 (istoria descoperirii şi muşamalizării unei asociaţii criminale, cu elemente de satanism; legături până la cele mai înalte cercuri politice; scrisă de un senator respectabil). Boyd, Andrew: *Blasphemous Rumour – Is Satanic Ritual Abuse Fact or Fantasy? An Investigation,* Londra 1991. Spencer, Judith: *Satan's Highpriest.*

[103] Krausz, Rosvita: *Ich bin so viele* (2001); Wieskerstrauch, Liz: *Die Seele brennt* (2001); „Höllenleben 1+2" (2001, 2003) http://www.ndrtv.de/doku/20011212_hœllenleben.html

[104] Fromm, Rainer: *Dutroux darf es in Deutschland nicht geben* în: *Anklage unerwünscht,* pp. 33-51.

[105] Salter, Anna: *Wo liegt Sicherheit?,* prelegere ţinută la New Orleans 2001, la sesiunea ISSD Tagung. 2005 din Sehnde, precum şi comunicare personală.

[106] Kuballa, Felix: „Multiple Persönlichkeiten – Wahn der Therapeuten?" WDR 2003.

[107] http://www.dissoc.de/03-03-06.html

[108] Au participat şi experţi ai făptaşilor condamnaţi – cu comunicări anonime.

[109] Unul din multele exemple: *Gott vergibt, die Mafia nie, Der Spegel,* 12.06.2000.

[110] Fouches Lecture, Group Analytic Society, Londra 1/2002.

[111] http://www.spiegel.de/panorama/justiz/0,1518,500068,00.html

[112] Solms, Friedhelm: *Schutz für die Wehrlosen: Zum Schicksal der Kindersoldaten,* în *Friedensgutachten 1998,* editat de cele trei institute ştiinţifice pentru cercetarea păcii, din Republica Federală Germania.

[113] Experiment al psihologului Stanley Milgram. Scop: înţelegerea crimelor perioadei naziste şi explicarea cum de a fost posibil ca oameni dintr-un popor civilizat, precum cel german, să devină în scurt timp cei mai brutali călăi; http://de.wikipedia.org/wiki/Milgram-Experiment

[114] *The CIA's Family Jewels,* The National Security Archives, 21.06.2007.

[115] Haas, Daniela: *Folter und Trauma – Therapieansätze für Betroffene,* pg. 20; www.bis.uni-oldenburg.de/bisverlag/haafol197/kap1.pdf

[116] *Die Zukünftige Rolle der Parlamente bei der Verhinderung und Bekämpfung von Menschenhandel als Globale Herausforderung im 21. Jahrhundert".*

[117] Frankfurt 2001

[118] 1946-1977

[119] La Zandvoort, în Olanda, în 1998, poliţia a găsit în apartamentul lui Gerrit Ulrich, care fusese asasinat, şase computere şi circa nouă mii de imagini pornografice cu copii, răspândite sau procurate prin Internet. Numărul aproape de neimaginat (pe atunci!; U.F.) de imagini şi modalitatea prezentării – printre alte abuzuri asupra unor bebeluşi şi copii mici – păreau să ofere acestei afaceri murdare o dimensiune nouă, până atunci considerată imposibilă. (După: *Sodom und Internet? Neue Medien – Möglichkeiten und Herauforderungen* de Jörg-Michael Klös, 1993-1998, şeful inspecţiei pentru delicte sexuale şi protecţia copilului, în LKA Berlin).

[120] Nume schimbat

[121] Gast, Ursula/Rodewald, Frauke/Hofmann, Arne/Matthess, Helga/ Nijenhuis, Ellert/Reddemann, Luise/Emrich, Hinderk M.: *Die dissoziative Identitätsstörung – häufig fehldiagnostiziert,* în Deutsches Ärzteblatt 47/2006.

[122] O formă înrudită, mai uşoară, este aşa-zisul „sindrom Stockholm": unele victime, în cazurile de luări de ostatici, în situaţii fără ieşire se identifică perfect cu răpitorii. Trec emoţional de cealaltă parte. Expresia de „sindrom Stockholm" îşi are originea într-o luare de ostatici,

petrecută în 1973, în Suedia: patru funcționari au fost ostatici timp de cinci zile și prezentau o teamă mai puternică de polițiști decât de cei care îi sechestraseră. Pentru eliberare le-au fost recunoscători celor din urmă, pe care i-au vizitat în închisoare. Alt exemplu cunoscut: Patricia Hurst, moștenitoare milionară, răpită de Symbionese Liberation Army, brutalizată și violată, după eliberare a devenit ea însăși membră a acestui grup și a săvârșit infracțiuni.

123 În anii '90, terapiile multiplilor s-au orientat și către necesitățile persoanelor interioare. Terapeuții au încercat și să le prezinte noi modele oamenilor cu experiențe violente, să îi facă să cunoască ce înseamnă părinți buni și o educație bună. Prin încercarea lor de a evita ca viitorii copii ai victimelor violențelor să fie la rândul lor supuși unor violențe, ei au avut cutezanța unei investiții în viitor. Din cauza economiilor dramatice din domeniul sănătății, casele de asigurări de sănătate plătesc foarte rar astfel de terapii ample și meticuloase.

124 În acest mod se explică, de exemplu, disocierile sistematice prin modelul disocierii structurale (van der Hart,O./Nijenhuis, E./Steele, Kathy: *„Trauma-related Structural Dissociation of the Personality"*, http://www.trauma-pages.com/a/nijenhuis-2004.php).

125 Expresia „în acea zonă" este utilă necesarei anonimizări a locului evenimentelor; toate cazurile menționate s-au petrecut într-un perimetru de circa trei kilometri.

126 Hanse-Merkur-Versicherungsgruppe

127 Bundestagul german: raportul final al comisiei de anchetă „Așa-zisele secte și grupuri psiho", pg. 98.

128 *„Rituelle Gewalt in Kinderhändlerringen und destruktiven Kulten"*, BT-Drs. 13/11216 și răspunsul guvernului federal BT-Drs. 13/11275; http: dissoc.de/antwort_br.html

129 Raportul final al comisiei de anchetă, ibid. pg. 97.

130 Comisia pentru drepturile omului a Națiunilor Unite *„invites states and interested NGOs [„non-governmental organisations" – instituții neguvernamentale; nota autoarei] to undertake research with a view to archieving a better understanding of the misuse of some ritual practices to intimidate women and girl victims of trafficking"*. Commission On Human Rights

Sub-Commission on the Promotion and Protection of Human Rights Fifty-fourth session. E/CN.4/Sub2/2002/33, pg.14.

131 Fröhling, Ulla/Huber, Michaela/Rodewald, Frauke: *Ritualisierte Gewalt in Deutschland – Studiu-pilot* 1997-2005 (manuscris nepublicat); *Arbeitskreis Rituelle Gewalt NRW* (Eilhardt, Silvia et al.): *Datenerhebung zur Situation „ritueller Gewalt" in der Region Ruhrgebiet,* NRW (manuscris nepublicat) 2005.

132 Carol Rutz, autoare a *A National Betrayed.*

133 Wanda Karriker, autoare a *Morning Come Quickly.*

134 Dr Bettina Overkamp, membru al comitetului de conducere al *Internat. Society for the Study of Dissociation, Deutsche Sektion e.V.,* trezorier al *European Society for the Trauma and Dissociation* (ESTD).

135 www.extreme-abuse-survey.net

136 „If ten percent of what I hear about Satanic Ritual Abuse is true, then we have a major problem on our hands." *Bennet Braun* în *„Children at risk". Cavalcade Productions, 1992.*

137 În octombrie 1996, la „Marşul alb din Bruxelles", 300 000 de oameni au protestat împotriva procedurii organelor de cercetare, în cazul Dutroux, percepută ca muşamalizare. Aceasta a fost cea mai mare demonstraţie din istoria Belgiei. Printre acţiunile de protest din toată ţara s-a numărat şi „curăţarea" clădirii ministerului Justiţiei de către pompieri.

138 Controversa în jurul condamnării lui Paul Ingram, într-o procedură judiciară ale cărei puncte de acuzare s-au sprijinit pe descrierea unor violenţe rituale, a fost monitorizată critic de către Lawrence Wright, în cartea sa *Erinnerungen an Satan* (Berlin 1994).

139 Se face referire la uciderea – în sensul penal al crimei – a doi copii, a căror naştere, conform declaraţiei reclamantei, nu a fost înregistrată nici oficial şi nici public.

140 De reţinut: în acest loc este folosit timpul prezent. Prin aceasta se omite pretenţia de actualitate, relativ la cunoştinţele de tratament medical şi evaluări calificate, corespunzătoare în privinţa trecutului.

141 Putnam, Frank: *The Satanic Ritual Abuse Controversy;* în: *Child Abuse and Neglect;* vol. 15, pp. 175-179, 1991.

142 Apărarea libertăţii religioase [nota autoarei].

[143] Raschke, Carl: *Painted Black*, San Francisco 1989.

[144] Lifton, Robert Jay: *Terror für die Unsterblichkeit*. München/Viena 2000.

[145] Acelaşi autor: *Ärzte im Dritten Reich*, Berlin 1998.

[146] Citat dintr-o introducere accesibilă în magia disocierii.

[147] Ibid.

[148] Herbert Spiegel în *The Control of Candy Jones*, Chicago 1976. S IX.

[149] www.BeckerTho.de

Cuprins

Cuvânt înainte 7
Introducere 9

CAPITOLUL 1: VOCI 15
Stefanie 17
Terapie 42

CAPITOLUL 2: TĂCERE 71
Copiii 73

CAPITOLUL 3: SEMNALE 113
Pata albă 115
„Copilul multifuncţional" 123
Prima martoră: învăţătoarea 146

CAPITOLUL 4: STRIGĂTE 163
Bicefalie 165
Traute 171

CAPITOLUL 5: GROAZA 193
Celălalt sistem 195
Copiii sectei 206
Excurs: Satan revisited 231
Al doilea martor: bărbatul de la autoritatea pentru protecţia tineretului 239

CAPITOLUL 6: The Missing Link 261
Ei sunt din nou aici 263
Candidatul manciurian 267
A treia martoră: doamna comisar de la poliţia judiciară 277

CAPITOLUL 7: Speranţa 287
Măşti 389
Grete 295
Al patrulea martor: serviciul de asistenţă a persoanelor cu nevoi speciale 309

CAPITOLUL 8: Prezent 311
Ten Years After 313
Mica Traute 322

EPILOG 332

ANEXĂ 333
Lista persoanelor 335
Scrisori de la Angela Lenz 341
Violența rituală în Germania 346
Bibliografie 354
Mulțumiri 358
Ecouri ale cărții 361
Note 363
Despre autoare 377